

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CLIVE CUSSLER

ve Paul Kemprecos

KUTUP KAYMASI

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

KİTAPIN ORIJINAL ÂD I

POLAR SHIFT

YAYIN HAKLARI

CLIVE CUSSLER &
PAUL KEMPRECOS ©
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET A.Ş. O

KAPAK DÜZENİ

GÜLHAN TAŞLI

BASKI

1. BASIM / TEMMUZ 2008
AKDENİZ YAYINCILIK A.Ş.
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
No: 32 Mahmutbey Bağcılar / İstanbul

BU KİTAPIN HER TÜRLÜ YAYIN HAKLARI
FİKİR VE SANAT ESERLERİ YASASI GEREĞİNCE
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET A.Ş.'YE AİTTİR.

ISBN 978 975 21 0978 0

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Celâl Ferdi Gükcay Sk. Nebioğlu tşham
Cağaloğlu İstanbul

Tel: 0.212.513 63 65/ 526 8012
0.212.520 62 46/ 513 65 18

Faks: 0.212.526 80 11

<http://www.altinkitaplar.com.tr>
info@altinkitaplar.com.tr

CLIVE CUSSLER

ve Paul Kemprecos

KUTUP KAYMASI

TÜRKÇESİ
ESAT ÖREN

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Kitapları

KOR DALIŞ
GİRDAP
BUZDAĞI
ENKAZ
BATIK
ŞEYTAN DENİZİ
KISKAÇ
SAHRADA A YAK SESLERİ
MAVİ VURGUN
ŞOK DALGASI
KÜKREYEN DENİZ
YILAN
ATLANTİS BULUNDU
MAVİ ALTIN
BUZ ATEŞİ
VALHALLA'NIN YÜKSELİŞİ
DENİZ AVCILARI
BEYAZ ÖLÜM
ALTIN BUDA
TRUVA HAZİNESİ
KAYIP KENT
KUTSAL TAŞ
CENGİZ HAN'IN HAZİNESİ
İSKELET SAHİLİ
KILAVUZ

GİRİŞ

D O Ğ U P R U S Y A , 1 9 4 4

Mercedes Benz 770 W150 Grosser Tourenwagen'in ağırlığı dört tondan fazlaydı ve neredeyse bir tank kadar zırlıydı, ama ay ışığının aydınlattığı, iki tarafı mısır tarlalarıyla çevrili karlı yolda hayalet gibi sessizce süzülüyordu. Yedi kişilik limuzinin farları kapalıydı.

Otomobil tarlalar arasındaki bir boşlukta, ışısız bir çiftlik evine yaklaşıırken sürücü hafifçe frene dokundu. Araç yürüyüş hızıyla tek katlı taş yapıya doğru ilerlemeye devam etti.

Buğulu ön camın ardındaki sürücü buz rengindeki gözlerle önünde uzanan manzarayı inceledi. Ev terk edilmiş gibi görünüyordu, ama adam işini şansa bırakmazdı. Otomobilin siyah çelik kaportasına aceleyle beyaz boya sürülmüştü. Kamuflej amaçlı bu baştan savma önlem tepede azgın şahinler gibi dolanan saldırı uçaklarına karşı aracı neredeyse görünmez duruma getiriyordu, ama karların içinde aniden çıkıveren Rus devriye birliklerinden zorlukla kaçabilmişlerdi. Zırhın üstü mermilerin açtığı çentiklerle doluydu.

Bu nedenle sürücü temkinli davranıyordu.

Otomobilin **ferah** arka koltuğunda **yayılmış** oturan adam yavaşladıklarını hissetmişti. Doğrudu ve iyie uyanmak için gözlerini kırıştırdı.

"Ne oldu?" diye sordu. Sesi uykuluydu ve Almancayı Macar aksanıyla konuşuyordu.

Sürücü, ona ses çıkarmamasını işaret etti. "Bir şey..."

Geeenin cam gibi sessizliği birden makineli tüfek takartısıyla bölündü.

Sürücü hemen trene bastı. Dev otomobil çiftlik evine elli metre kala kaygan bir duruş yaptı. Sürücü motoru kapatıp ön koltukta duran 9 mm. **Lugar** tabancasını aldı. O sırada başında kürklü şapkası ve zeytin renkli Kızıl Ordu üniforması içinde iri yapılı bir adam sendeleyerek evin ön kapısından dışarı çıktı.

Asker kolunu tutuyor ve eşek arısı sokmuş bir boğa gibi haykırıyordu.

"Lanet olası faşist orospu!" Sesi öfke ve acıyla çatlak çıkıyordu.

Rus askeri daha birkaç dakika önce çiftlik evine baskın yapmıştı. Çiftçi karıkoca, karanlıktan korkan çocuklar gibi bir dolabın içine girip battaniyenin altında saklanmışlardı. Asker tek kurşunla adamın işini bitirdikten sonra, mutfağa kaçan kadının peşine düşmüştü.

Tüfeğini omzuna asıp tecavüz öncesi kadını yatıştırmak için, "**Bayan, gel buraya,**" demişti.

Askerin vorkayla bulanmış beyni onu tehlikeye karşı uyaramadı. Çiftçinin karısı, askerin daha önce tecavüz edip öldürdüğü kadınlar gibi ağlayıp merhamet dilenmiyordu. Ateş saçan gözlerle ona bakıp arkasında gizlediği et bıçağını yüzüne doğru salladı. Asker pencereden sızan ay ışığında çeliğin parıltısını görmüş ve kendini korumak için sol kolunu kaldırmıştı; keskin bıçak on kolunu yardı. Diğer eliyle kadına şiddetli bir yumruk atıp yere devirdi. Kailin hâlâ pes etmiyor, bıçağa uzanmaya çalışıyordu. Öfkeden gözü dönen asker PPS 43 makineli tüfeğiyle deli gibi ateş edip delik deşik ettiği kadını neredeyse ikiye böldü.

Sonra evin dışına çıkarak yarasını inceledi. Kesik fazla derin değildi, kanaması da artık epey hafiflemişti. Cebindeki ev yapımı votka şişesini çıkarıp içinde ne kalmışsa, sonuna kadar içti. Boğazından kayarak geçen sert alkol kolundaki acıyı biraz uyuşturur gibi oldu. Boş şişeyi yere fırlatıp elinin tersiyle ağzını sildi ve yoldaşlarıyla buluşmak üzere yola koyuldu. Bu yara faşistlerle dövüşürken oldu, diye böbürlenecekti.

Karlı yolda birkaç adım attıktan sonra kulağına soğumakta olan bir motorun çıkardığı tıklama sesi geldi. Gözlerini kısarak karşısındaki grimsi tümseğe bakarken geniş köylü suratı kuşkuyla kınıştı. Tüfeğini omzundan alıp bu belirsiz nesneye doğrulttu. Parmağı tetiğin üstündeydi.

Dört tane far bir anda parladı ve sekiz silindirli güçlü motorunun gümbürdemesiyle birlikte otomobil öne doğru fırladı. Rus askeri üstüne gelen araçtan kaçmaya çalıştı, ama ağır tamponun ucu bacağına çarpınca yolun kenarına devrildi.

Otomobil durdu, kapı açıldı ve sürücü dışarı çıktı. Adam uzun boy-luydu, karın üstünde askere doğru yürürken siyah deri pardösüsünün etekleri kalçalarını sıyrıyordu. Uzun bir yüzü ve sivri bir çenesi vardı. Sıcaklık sıfırın altında olduğu halde kısa sarı saçlı başı açıktı.

Yerde yatan adamın yanına eğildi.

"Yaralandın mı, yoldaş?" dedi Rusça. Kalın sesinde doktorlara özgü, derinliği olmayan bir merhamet vardı.

Asker inlemeyle karşılık verdi. Kötü talihin bu kadarı olmazdı. Önce O bıçaklı Alman kaltağı, şimdi de bu.

Tükürükle kaplı dudakları arasından bir küfür savurdu. "Hay senin ananı! Tabii ki, yaralandım."

Uzun boylu adam bir sigara yakıp askerin dudakları arasına yerleş-tirdi. "Çiftlik evinde kimse var mı?"

Asker sigaradan derin bir nefes çekip dumanı burnundan verdi. Yabancıncının ordu içinde pire gibi kaynayan siyasi subaylardan olduğunu düşünüyordu.

"İki **faşist**," dedi. "Biri kadın biri erkek."

Yabancı evin içine girdi, birkaç dakika sonra dışarı çıktı.

"Neler oldu?" diye sordu tekrar askerin yanına diz çökerek.

"Herifi vurdum. Faşist kaltak da bana bıçakla saldırdı."

"İyi yapmışsın." Askerin omzunu okşadı. "Burada yalnız mısın?"

Asker tıpkı bir köpeğin kemiğini sahiplenmesi gibi hırladı. "Ganimetimi ve kadınlarımı kimseyle paylaşmam."

"Hangi birliktensin?"

"General Galitsky'nin On Birinci Muhafız Ordusu'ndanım," dedi asker gururlu bir sesle.

"Sınırdaki Nemmersdorf a saldırdınız mı?"

Asker sarı dişlerini kenetledi. "Faşistleri ambarlarında kısırdık. Erkekler, kadınlar, çocuklar. Faşistlerin merhamet, diye ağlattıklarını duymalıydın."

Uzun boylu adam başını salladı. "İyi yapmışsınız. Seni yoldaşlarının yanına götürebilirim. Neredeler?"

"Yakında bir yerdeler. Batıya doğru yeni bir saldırı için hazırlanıyorlar."

Uzun boylu adam uzaktaki ağaç sırasına doğru baktı. T 34 tanklarının homurtusu uzaktan gelen gök gürültüsü gibiydi. "Almanlar nerede?"

"Domuzlar canlarını kurtarmak için kaçıyorlar." Asker sigarasından bir nefes daha çekti. "Yaşasın Anavatan Rusya."

"Evet," dedi uzun boylu adam. "Yaşasın Anavatan Rusya." Elini **par** dösüsünün içine götürüp Lugar'ı çıkardı ve namlusunu askerin şakağına dayadı. "*Auf Wiedersehen yoldaş*"

Tabanca bir kez patladı. Yabancı hâlâ dumanı tüten silahını kılıfına sokup otomobile döndü. Direksiyonun başına geçerken arka koltuktaki yolcunun boğuk sesi duyuldu.

"**Hoşça kal.**"

"O askeri gözünü kırpmadan öldürdün!"

Koyu renk saçlı adam otuzlu yaşlarının ortasında idi ve sinema aktörleri gibi yakışıklı bir yüzü, hassas dudaklarının üstünde ince bir bıyığı vardı. Ama o anda öfkeyle parlayan gri gözlerinde hiç de hassas bir ifade yoktu.

"Sadece bir İvan'ın Anavatan Rusya'nın şerefi uğruna kendini kurban etmesine yardımcı oldum," dedi sürücü Almanca konuşarak.

"Savaş içinde olduğumuzu biliyorum," dedi yolcu, duygu yüklü bir sesle. "Ama Rusların da bizim gibi insan olduklarını sen bile kabul etmelisin."

"Evet, Profesör Kovacs, onlarla birbirimize çok benziyoruz. Onlara karşı akıl almaz bir vahşet uyguladık, şimdi intikam alıyorlar." Yolcusuna Nemmersdorf'daki katliamı anlattı.

"O insanlar için çok üzüldüm," dedi Kovacs teslim olmuş bir sesle. "Ama Rusların hayvan gibi davranmaları, dünyanın geri kalanının da vahşileşmesini gerektirmez."

Sürücü iç geçirdi. "Sınır şu tepenin ardında," dedi. "İnsanoğlunun iyiliğini Rus dostlarınızla tartışmak istiyorsanız, size engel olacak değilim."

Profesör olduğu yerde büzüldü.

Sürücü dikiz aynasından ona bakıp sessizce güldü.

"Doğru karar." Kibritin alevini gizlemek için eğilerek bir sigara yaktı. "Size durumu anlatayım. Kızıl Ordu sınırı aştıktan sonra Alman hattını ezdi geçti. Bu güzel bölgede yaşayan insanların neredeyse tamamı evlerini ve tarlalarını bırakıp kaçtılar. Şanlı ordumuzsa can derdinde kaçarken arada bir geri dönüp ateş ediyorlar. Ruslar hem asker hem silah olarak on kat daha güçlü; Berlin'e doğru hızla giderlerken batıya açılan her yolu kesmiş durumdalar. Tek kaçış yolu deniz olduğu için milyonlarca insan sahile akın ediyor."

"Tanrı hepimizin yardımcısı olsun," dedi profesör.

"*Tanrı* Doğu Prusya'yı da terk etmişe benziyor. Kendinizi talihli sayın," dedi sürücü gülerek. Otomobili geri aldı, sonra birinci vitesine geçirip Rus askerinin cesedinin yanından dolanarak ilerledi. "Tarihi görüyorsunuz."

Otomobil batıya doğru giderek, ilerleyen Rus ordusunun ve kaçan Almanların arasındaki askersiz alana girdi. Yol boyunca terk edilmiş çiftliklerin ve evlerin arasından geçtiler. Buzlar altındaki kırsal, içinden bütün insan hayatı çıkarılmış gibi gerçek ötesi bir görünümdeydi. Araç sadece bagajdaki bidonlardan benzin ikmali yapmak ve tuvalet ihtiyacı gidermek için duruyordu.

Kar üstünde izler belirmeye başladı. Çok geçmeden geri çekilen askerlerin arkada kalanlarına yetiştiler. Stratejik bir geri çekilme olarak başlayan vazgeçme, askeri kamyonlarla tankların arasında ilerleyen askerler ve mültecilerle yavaş akan bir nehir gibi görünüyordu.

Şanslı mülteciler traktörlerin veya at arabalarının üstündeydiler. Diğerleri karlı yolda, içi kişisel eşyalarıyla dolu el arabalarını sürüyorlardı. Çoğu sadece sırtlarındaki elbiseleriyle kaçabilmişti.

Mercedes lastik izlerini karlı zemine bırakarak yolun en kenarından ilerledi ve ricat grubunun önüne geçti. Ağır ağır Gdynia'ya vardıklarında gün doğmak üzereydi.

Almanlar, Gdynia'yı 1939 yılında işgal ettikten sonra buradaki elli bin Polonyalıyı sürmüşler, bu yeni gelişmekte olan liman şehrinin adını Gotlara ithafen Gotenhafen olarak değiştirmişlerdi. Liman özellikle denizaltılar için bir deniz üssü haline getirildi. Kiel Tersanesi'nin bir şubesi kuruldu; hedef yeni denizaltılar üretmek, mürettebatı çevre denizlerde eğittikten sonra müttefik gemilerini batırmak üzere Atlantik Okyanusu'na salmaktı.

Oramiral Karl Doenitz'in emriyle, Gdynia'da acil tahliye için çeşitli öğelerden oluşan bir filotilla oluşturulmuştu. Bu filoda Almanya'nın en güzel yolcu gemileriyle birlikte yük gemileri, balıkçı tekneleri ve özel tekneler de vardı. Doenitz savaşa devam edebilmek için kendi denizaltısının ve diğer deniz kuvvetleri personelinin öncelikle kurtarılmasını istiyordu. Sonuçta iki milyondan fazla sivil ve askeri personelin nakli söz konusu olacaktı.

Mercedes şehrin içine girdi. Baltık Denizi'nden esen buz gibi rüzgâr bulut halindeki kar taneciklerini deli gibi savuruyordu. Dondurucu soğuga rağmen şehrin sokakları bir yaz gününde olduğu kadar kalabalıktı. Mülteciler ve savaş esirleri çaresizlik içinde sığınacak bir yer bulmak için koşuşturuyorlardı. Yardım merkezlerinin önünde bir dilim kuru ekmek veya bir tas sıcak çorba alabilmek için bekleyen insanlar uzun kuyruklar oluşturmuştu.

Tıka basa yolcu ve eşyalarla dolu olan yük arabaları dar yolları tıkamıştı. Tren istasyonundan çıkan mülteciler oraya yürüyerek gelen kalabalığın arasına karışıyorlardı. İnsanlar üst üste giydikleri elbiselerle tuhaf kar yaratıkları gibi olmuşlardı. Bazıları çocuklarını uyduruk kızaklarla çekiyorlardı.

Mercedes'in saatte 170 kilometre yapacak gücü vardı, ama o trafik içinde pek ilerleyebildiği yoktu. Sürücü küfredip kornaya bastı. Otomobilin çelik tamponları mültecilerin yol açmasını sağlayamıyordu. Sonunda dayanamayıp aracı durdurdu. Dışarı çıkıp arka kapıyı açtı.

"Gelin, profesör," dedi yolcusunu dışarı çekerek. "Yürüyüş yapalım."

Sürücü Mercedesi yolun ortasında bıraktıktan sonra kalabalığı yararak yürümeye başladı. Bir eliyle profesörün koluna yapışmış, yol vermeleri için önündeki insanlara bağırıyor, kimi zaman da omuz atıp yol açıyordu.

Bir süre sonra deniz kenarına varabildiler. Burada, limanda demirlemiş gemilerden birine binebilmek için bekleyen altmış binden fazla mülteci vardı.

"Şu manzaraya iyi bakın, profesör," dedi sürücü neşesiz bir gülümsemeyle. "Din adamları yanılıyorlarmış. Sizin de gördüğünüz gibi, cehennem hiç de sıcak değil, soğukmuş."

Profesör artık onun kaçık olduğuna iyice inanmıştı. Tam cevap verecekken sürücü bir kez daha koluna yapıştı ve onu sürükledi. Kalabalığı ite kaka yürürlerken battaniyelerden yapma çadırların, açlıktan ölmek üzere olan atların ve sahipleri taralıdan terk edilmiş köpeklerin arasından geçiyorlardı. Liman yük arabalarıyla doluydu. Sıhhiye trenlerinin doğudan getirdiği yaralılar sedyeleri içinde taşınırken iskele köprülerindeki silahlı muhafızlar gemiye binme hakkı olmayanları geri püskürtüyorlardı.

Sürücü doğruca bir yolcu kuyruğunun önüne geçti. Kontrol noktasındaki çelik miğferli asker hemen tüfeğini kaldırıp yolunu kapadı. Sürücü Gotik harflerle yazılı bir sayfayı nöbetçinin burnuna dayadı. Adam yazıyı okuduktan hemen sonra esas duruşa geçti ve eliyle liman tarafında bir yeri gösterdi.

Profesör hiç kımıldamadı. Limana bağlı geminin üstünden birinin aşağıdaki kalabalığa bir bohça attığını görmüştü. Atış kısa geldi ve bohça denize düştü. Kalabalıktan ağlama sesleri yükseldi.

"Ne oluyor?" diye sordu profesör.

Asker, feryatların geldiği yere dönüp bakmadı bile. "Bebeği olan mülteciler gemiye binebiliyorlar. Binen kişi bebeği tekrar aşağıya atıp başkalarının da girmesini sağlıyor. Bazen de böyle ıskalayıp bebeği suya düşürüyorlar."

"Ne korkunç," dedi profesör ürpererek.

Muhafız omuz silkti. "Bir an önce gitseniz iyi olur. Kar durduğu anda Kızılar bombardıman uçaklarını **gönderirler**. İyi şanslar." Tüfeğini bir kez daha kaldırıp sıradaki kişinin önünü kapattı.

Kutup Kayması

Bu sihirli belge sayesinde Kovacs ve sürücü, cepheye göndermek için haşın gözlerle eli silah tutabilecek adam arayan SS subaylarının yanından geçebildiler. Daha sonra da içi yaralı askerlerle dolu bir feribota çıkan rampanın önünde durdular. Sürücü bir kez daha belgeyi gösterince nöbetçi asker onlara hemen gemiye binmelerini söyledi.

Deniz kuvvetleri doktor üniforması içindeki bir adam aşırı yüklü feribotun limandan ayrılışını seyrediyordu. Yaralıların gemiye taşınmasına yardım etmiş, sonra bir ara kalabalığın arasından sıyrılıp deniz kenarındaki bir hurdaliğa gelmişti.

Çürümeye yüz tutmuş bir balıkçı teknesine çıktıktan sonra alt kata indi. Mutfak raflarından birinde duran manivelalı radyoyu çıkarıp bunu çalıştırdı ve Rusça birkaç cümle söyledi. Parazit gürültüsü içinde gelen cevabı duyduktan sonra radyoyu tekrar yerine bıraktı ve limana döndü.

Kovacs ve uzun boylu sürücüyü taşıyan feribot büyük bir geminin denizi bakan kenarına yanaşıyordu. Çaresizlik içindeki mültecilerin gizlice binmelerine engel olmak için gemi limandan beş metre açıkta durmaktaydı. Kovacs geminin pruvası altından geçerken deniz kuvvetlerine özgü gri renkli gövdede Gotik harflerle yazılı *Wilhelm Gustloff* adını okudu.

Gemiden indirilen bir iskele vasıtasıyla yaralılar ve diğer yolcular gemiye çıkarıldı. Hepsinin yüzünde kurtulmanın sevinci vardı ve dua ediyorlardı. Birkaç gün sonra vatanları olan Almanya'ya varabileceklerdi.

Bu mutlu yolcuların, aslında yüzen bir mezara bindiklerini bilmeleri mümkün değildi.

Albay Sasha Marinesko S 13 denizaltısının periskobundan bakarken kara kaşları iyice çatıldı.

Hiçbir şey.

Görünürde tek bir Alman gemisi yoktu. Gri deniz, liman izninden dönen bir bahriye askerinin cepleri gibi bomboştu. Atış yapabilecekleri boktan bir kayık bile yoktu. Albay Sovyet denizaltısında kullanılmamış on iki torpili düşündükçe tepesi iyice atıyordu.

Sovyet Deniz Kuvvetleri karargâhından gelen bilgiye göre, Kızıl Ordu'nun Danzig'e yaptığı saldırı Almanları denizden büyük çaplı bir tahliyeye zorlayacaktı. S 13, hâlâ Almanların elinde bulunan Memel Limanı açıklarında bu tahliyeyi bekleyen üç Sovyet denizaltısından biriydi.

Marinesko, Memel'in ele geçirildiğini öğrenince bütün subaylarını topladı. Onlara rotayı Danzig Körfezi'ne çevirmeye karar verdiğini, çünkü orada tahliye konvoyu yakalama ihtimalinin daha yüksek olduğunu açıkladı.

Buna tek kişi bile itiraz etmedi. Subaylar olsun, mürettebat olsun bildikleri tek şey varsa, bu misyonun başarısına göre ya kahraman gibi karşılanacaklar ya da ellerine tek yönlü bir Sibirya bileti tutuşturulacaktı.

Günler önce albay gizli polis NKG B ile takışmıştı. Üsten izinsiz ayrılmıştı. 2 Ocak günü Stalin'den bütün denizaltıların Baltık Denizi'ne açılıp tahliye konvoylarına saldırma emri geldiğinde, albay orospu peşinde koşmaktaydı. Finlandiya'nın Turku Limanı'ndaki genelevlerde ve barlarda sürterek üç gün âlem yapmıştı. Demir alması gereken tarihten bir gün sonra gemisine dönmüştü.

NKG B bekliyordu. Sarhoş kafayla nerelere gitmiş olduğunu ayrıntılarıyla anlatamadığı için gizli polisi daha da kuşkulandırdı. Marinesko dik kafalı ve sert bir denizaltı komutanıydı; çeşitli madalyalar almıştı. Gizli polis, onu casuslukla ve firarla suçlayınca öfkeden gözü döndü.

Halden anlayan bir adam olan komutanı onu savaş mahkemesine çıkarma kararını erteledi. Ama denizaltıda görevli Ukraynalılar kaptanlarının tekrar gemisine dönmesi için bir dilekçe imzaladıkları zaman bu taktik iflas etti. Komutan bu basit sadakat gösterisinin potansiyel bir isyan

olarak görüleceğini biliyordu. Tehlikeli bir duruma varılmadan denizaltının denize açılması emrini verdi; savaş mahkemesi kararı o sırada çıkarılabilirdi.

Marinesko yeterince Alman gemisi batırabilirse kendisinin ve adamlarının ağır bir ceza almaktan kurtulabileceklerini düşünüyordu.

Albay ve adamları yaptıkları plandan karargâha hiç söz etmeden S 13'ü devriye gemilerinin hattından çıkarıp Alman yolcu gemisiyle karşılaşacakları rotaya soktular.

Gustloff beyaz saçlı kaptanı öfkeli adımlarla subay salonunda volta atıyordu. Birden durup ateş saçan gözlerle pırıl pırıl denizaltı sınıfı üniforması içindeki genç adama baktı.

"Binbaşı Zahn, bu geminin kaptanı olduğumu ve içindeki yolcularla birlikte emniyetinden benim sorumlu olduğumu hatırlatmak isterim."

Denizaltı Binbaşı Wilhelm Zahn demir gibi sağlam disiplin anlayışı sayesinde sakin olmaya çalışıyordu. Eğilip yanındaki Alsaslı çoban köpeğinin kulağını okşadı. "Kaptan, ben de size hatırlatmak isterim ki, *Gustloff* 1942 yılından beri denizaltı üssünün gemisidir. Buradaki en kıdemli deniz kuvvetleri subayı da benim. Üstelik, denizde hiçbir gemiye komuta etmeyeceğinize dair ettiğiniz yemini de unutuyorsunuz."

Petersen İngilizlerin eline düştükten sonra ülkesine iade edilme koşulu olarak böyle bir anlaşma imzalamıştı. Bu yemin formaliteden ibaretti, çünkü İngilizler zaten onun askerlik yapamayacak kadar yaşlı olduğunu düşünüyorlardı. Savaşın sonucu ne olursa olsun, Petersen artık kariyerinin sona erdiğinin farkındaydı. Artık *Gustloff*'un Leigerkapitân, "uyuyan kaptanı" olmaktan öteye geçemezdi. Ama İngiliz gemisi *Nelson*'un batırılmasındaki beceriksizliğinden sonra ondan daha genç olanlar aktif görevden alındıkları halde ona dokunulmayışı Petersen'ı biraz teselli ediyordu.

"Ama, yine de *Gustloff*, sizin yönetiminizde bir kez bile limandan çıkış yapmadı," dedi. "Yüzer bir derslik ve bir tarafta demir atmış bir kışla denize açılmakla aynı şey değildir. Denizaltı komutanlığına büyük bir saygı beslerim, ama bu gemiyi denize çıkarmak için sadece benim vasıflı olduğumu inkâr edemezsiniz."

Petersen *Gustloff* a sadece bir kere komuta etmişti, o da barış zamanında bir gezi sırasındaydı; normal koşullarda geminin dümenine bile yaklaşmasına izin verilmezdi. Bir sivilin emri altına girmeyi düşünmek bile Zahn'ı ürpertmeye yetiyordu. Alman denizaltıcıları kendilerini seçkin bir sınıf olarak görürlerdi.

"Ama ben yine de gemideki en kıdemli rütbeli subayım. Belki fark etmişsinizdir, güverteye uçaksavar topları yerleştirildi," dedi Zahn. "Bu gemi artık teknik olarak bir savaş gemisi oldu."

Kaptan bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Tuhaf bir savaş gemisi. Binlerce mülteci taşıdığımızı belki siz de fark etmişsinizdir; bu görev de daha çok ticari deniz nakliyesine girer."

"Vatanımızı korumak için tahliye edilmesi gereken bin beş yüz denizaltından söz etmediniz."

"Bana yazılı emir gösterirseniz isteklerinizi seve seve kabul ederim." Petersen tahliye karmaşası içinde yazılı bir emir çıkarılamayacağını çok iyi biliyordu.

Zahn pancar gibi kızardı. Petersen'in komuta etmesine bu kadar karşı çıkması kişisel düşmanlıktan öte bir şeydi. Emri altındaki tecrübesiz ve aynı dili konuşmayan mürettebatla bu adamın gemiyi yönetebilecek çapta olduğunu hiç sanmıyordu. İçinden kaptana küfretmek geldiyse de, katı disiplin anlayışı bir kez daha bunu yapmasını engelledi. Durumu kaygılı gözlerle izleyen diğer subaylara baktı.

"Bu bir 'Sevinç Kuvvet Yaratır' seyri olmayacak," dedi Zahn. "Deniz kuvvetleri subayları olsun, ticari gemi subayları olsun, hepimizin önünde

zorlu bir görev ve ağır bir sorumluluk var. Mültecilere iyi bir yolculuk yaptırmamız gerekiyor, personelin onlara yardımcı olmak için her zamankinden daha gayretli olmasını bekliyorum."

Topuk çakarak Petersen'ı selamladı ve köpeğiyle birlikte subay salonundan çıktı.

İskele merdivenindeki muhafız, uzun boylu adamın uzattığı belgeye bir kez baktıktan sonra yaralıların taşınmasına nezaret eden bir subaya gösterdi.

Subay mektubu hiç acele etmeden okuduktan sonra, "Bay Koch size büyük saygı duyuyormuş."

Erich Koch, Doğu Prusya'yı tahliye etmeyi reddedip yağmaladığı hazineyle birlikte önce kendi kaçışını sağlayan bir katil ve Nazi Partisi bölge sorumlusuydu.

"Onun saygısını kazanmaktan onur duyarım."

Subay elini sallayıp bir kamarotu çağırdı ve ona durumu açıkladı. Kamarot omuz silktikten sonra önden yürüyerek kalabalık üst güverteyi geçti ve üç kat aşağıya indi. İçinde iki yatak ve bir lavabosu olan bir kamaranın kapısını açtı. Kamara üçünün birden aynı anda giremeyeceği kadar ufaktı.

"Pek kral dairesi sayılmaz," dedi kamarot. "Ama bunu bulabildiğiniz için şanslısınız. Tuvalet dört kapı ileride."

Uzun boylu adam kamaranın içinde bakındı. "İdare eder. Şimdi, bize yiyecek bir şeyler bul, bakalım."

Kamarotun yüzü öfkeyle kızardı. Sıradan insanlar sefalet içindeyken, nispeten konforlu bir yolculuk yapan VIP'lerin ona emir yağdırmalarından bıkmıştı. Ama uzun boylu adamın soğuk mavi gözlerine bakınca tartışmak istemedi. On beş dakika sonra iki kâse sebze çorbası ve birkaç parça bayat ekmekle geri döndü.

İki adam konuşmadan yiyeceklerini bitirdiler. İlk bitiren profesör oldu ve kâsesini bir kenara bıraktı. Gözleri yorgunluktan donuklaşmıştı, ama kafası hâlâ uyanıktı.

"Bu gemi nedir?" diye sordu.

Uzun boylu adam ekmeğinin son parçasıyla kâsenin dibini sıyırdıktan sonra bir sigara yaktı. "*Wilhelm Gustloff* hoş geldiniz. Bu gemi Almanya'nın, Sevinç Kuvvet Yaratır kampanyasının gururudur."

Hâlâ sürmekte olan bu propaganda kampanyasının amacı Alman işçi sınıfına Nasyonel Sosyalizmin yararlarını göstermekti. Kovacs kamara-nın içinde bakındı. "Burada pek bir sevinç veya kuvvet göremiyorum."

"Her neyse, *Gustloff* bir gün yine mutlu Alman işçilerini ve sadık parti üyelerini güneşli İtalya'ya götürecektir."

"Umarım. Bana nereye gidiyor olduğumuzu söylemedin."

"Kızıl Ordu'nun asla erişemeyeceği bir yere. Çalışmalarınız çok önemli; Rusların eline geçmesine izin veremeyiz. Alman devleti sizi en iyi şekilde koruyacaktır."

"Gördüğüm kadarıyla Alman devleti kendi halkını bile korumakta zorlanıyor."

"Geçici bir dönem. Sizin emniyetiniz benim en büyük önceliğimdir."

"*Kendi* emniyetimi düşündüğüm yok." Kovacs, karısını ve küçük oğ-lunu görmeyeli aylar olmuştu. Onlardan arada bir gelen mektuplar saye-sinde ümidini canlı tutabiliyordu.

"Aileniz mi?" Uzun boylu adam gözlerini ona dikti. "Hiç merak et-meyin. Bu durum kısa zamanda düzelecek. Şimdi isterseniz, biraz uyu-yun. Hayır, bu bir emirdir."

Uzun boylu adam ranzaya uzandı, ellerini başının arkasında kenetle-yip gözlerini kapadı. Kovacs görünüşe aldanmıyordu. Yol arkadaşı çok ender uyurdu ve en küçük bir terslik olduğunda hemen uyanabilirdi.

Kovacs, adamın yüzünü inceledi. Daha yaşlı görünse de, yirmili yaşlarının başında olabilirdi. Başı uzundu, Aryan ırk propaganda posterlerindeki gibi sert yüz hatları vardı.

Soğukkanlılıkla Rus askerini öldürüşü aklına gelince Kovacs ürperdi. Son birkaç günün nasıl geçtiğini zor hatırlıyordu. Kar fırtınası sırasında uzun boylu adam laboratuvara gelmiş, elindeki belgeyi göstererek Kovacs'ın serbest bırakılmasını sağlamıştı. Kendini sadece Kari olarak tanıttıktan sonra, ona hemen eşyalarını toplamasını söylemişti. Daha sonra buzlar içindeki kırsalda yolculuk ve Rus devriyelerinden kıl payıyla kaçışları. Şimdi de bu sefil gemi.

Yemek Kovacs'ın da uykusunu getirmişti. Gözkapakları düştü ve derin bir uykuya daldı.

Profesör uyuduğu sırada bir Alman askeri polis ekibi *Gustloff*'ta asker kaçağı araması yaptı. Bütün işlemler tamamlandıktan sonra kalkış izni alındı ve gemiye bir liman kılavuzu geldi. Öğleden sonra saat bir sularında güverte tayfaları demir aldılar, dört römork yanaşıp gemiyi çekerek limandan çıkardı.

Kadınlar ve çocuklarla dolu küçük teknelerden oluşan bir grup geminin önüne çıktı. ***Gustloff*** durdu ve bu mültecileri de aldı. Gemi normal olarak 1465 yolcu alırdı, dört yüz kişilik bir mürettebatı vardı. Bir zamanların bu zarif yolcu gemisi şimdi sekiz bin yolcu taşıyordu.

Gemi açık denize çıktıktan sonra akşama doğru başka bir yolcu gemisi olan *Hansa* ile buluşmak ve refakat kuvvetlerini beklemek üzere demir attı. Motor arızası çıkan *Hansa* gelemeydi. Deniz kuvvetleri komutanlığı *Gustloff*'un açık denizde tehlikeye açık olacağından endişe ederek tek başına yola çıkmasını bildirdi.

Gemi Baltık Denizi'nin dalgalı sularında yol alırken kuzeybatıdan esen sert rüzgârla boğuşuyordu. Binbaşı Zahn kumanda köprüsünün camlarını

döven dolu ianeleri arasından gözde koruyucu refakat kuvveti olacak iki gemiye bakarken öfkesinden delirecek gibiydi.

Gustloff güney iklimleri için inşa edilmişti, ama biraz da şansın yardımıyla kötü havayı atlatabilirdi. Atlatamayacağı şey, budalalıktı. Kuvvet komutanlığı gemiyi tehlikeli sulara gönderirken koruyucu olarak Lowe ya da "Aslan" adındaki yaşlı bir torpido hücumbotuyla, köhne bir mayın tarama gemisi olan T19'u göndermişti. Tam Zahn durumun bundan beter olamayacağını düşünürken T19 telsizle su aldığını ve üsse dönmek zorunda olduğunu bildirdi.

Zahn doğruca kaptan Petersen'a gitti. Diğer subaylar da kumanda köprüsüne geldiler.

"Refakatçinin durumu böyleyken, tam hızla zikzak yapan bir rota izlememizi öneririm," dedi.

Petersen bu öneriye dudak büktü. "İmkânsız. *Gustloff* yirmi dört bin tonluk bir transatlantiktir. Sarhoş bir denizci gibi yalpalayarak gidemeyiz."

"O halde, hız üstünlüğümüzle karşımıza çıkacak denizaltılardan kaçmamız gerekecek. Derin sulara çıkıp tam hızımız olan on altı knot^{r>} yapmalıyız."

"Bu gemiyi tanırım. Pervane mahfazalarımız hasar görmese bile, rulmanları parçalamadan on altı knot yapmamız mümkün değil," dedi Petersen.

Zahn, kaptanın boynunda damarlarının kabardığını gördü. Sonra önden giden hücumbotu baktı. "O halde," dedi mezarlıkta yankılanır gibi çıkan bir sesle. "Tanrı hepimizin yardımcısı olsun."

"Profesör, uyanın." Ses gergin ve telaşlıydı.

Kovacs gözlerini açınca Karl'ın üzerine eğilmiş olduğunu gördü. Hermen doğruldu ve uyku artıklarını boşaltacakmış gibi yanaklarını ovuşturdu."

İngilizce düğüm anlamına gelen denizcilik hız birimi. 1 deniz mili/saat.

"Ne var, ne oldu?"

"Gemide biraz istihbarat yaptım. Tanrım, burası tam bir **mezbele!** İki kaptan var, sürekli didişiyorlar. Yeterince tahlisiye sandalı yok. Geminin motorları zor bela bu hızı tutturabiliyor. Salak denizaltı komutanlığı koruma refakatçisi olarak geçen savaştan kalma bir hücumbot göndermiş. Bu salaklar da geminin seyir ışıklarını açık tutuyorlar."

Kovacs, adamın her zamanki mermer gibi ifadesiz yüzünde hiç alışılmadık bir korku gördü.

"Ben ne kadar süre uyudum?"

"Şimdi gece. Açık denizdeyiz." Karl, ona mavi renkli bir can yeleği verdi, kendisi de bir yelek taktı."

"Şimdi ne yapacağız?"

"Burada kalın. Tahlisiye sandallarının durumuna bir bakmak istiyorum." Kovacs'a bir paket sigara attı. "İçebilirsiniz."

"Ben sigara içmem."

Kari kapıdan çıkacakken durdu. "Artık başlasanız iyi olur." Sonra koridora çıkıp kapıyı kapadı.

Kovacs paketten bir sigara çıkarıp yaktı. Yıllar önce, evlendiği zaman sigarayı bırakmıştı. Duman ciğerlerine girince öksürdü ve sert tütünün etkisiyle başı döndü, ama bir yandan da öğrencilik günlerinde bu lanet şeyden aldığı büyük keyfi hatırlamadan edemedi.

Sigarasını bitirdikten sonra bir tane daha yakmayı düşündüyse de vazgeçti. Günlerden beri yıkanmamıştı, vücudu kaşınıyordu. Lavaboda yüzünü yıkadıktan sonra ellerini kurularken kapısı tıklatıldı.

"Profesör Kovacs?" dedi bir ses.

"Evet."

Kapı açılınca **profesörün** soluğu kesilecek gibi oldu. Karşısında, o güne kadar gördüğü en çirkin kadın vardı. Boyu bir seksen beş civarındaydı, geniş omuzları, üstündeki kürk paltoyu dikiş yerlerinden sökecek

gibi germişti. Büyük ağı parlak kırmızı bir rujla boyalıydı; bu haliyle pal-yaçolara benziyordu.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi kadın bir erkek sesiyle. "Bu gemiye binmem kolay olmadı. Bu saçma kılığa girdiğim gibi epey de rüş-vet verdim."

"Siz kimsiniz?"

"Önemli değıl. Önemli olan sizin adınız. Siz, büyük Alman Macar elektrik dâhisi Dr. Lazlo Kovacs'sınız."

Kovaes tedirgin olmuştu. "Adım Lazlo Kovacs. Kendimi Macar ola-rak görüyorum."

"Çok iyi! Siz elektromanyetizma üzerindeki tezinizle bilim dünyasını sarsan adamsınız."

Kovacs'ın antenleri titreşti. Az satan bir bilim dergisinde çıkan ma-kalesi Almanların dikkatini çekmiş, onu ve ailesinin kaçırmalarına yol aç-mıştı. Bir şey söylemedi.

"Önemli değıl," dedi adam ağı kulaklarında. "Doğru adama geldiği-mi görebiliyorum." Paltosunun içinden bir tabanca çıkardı. "Kabalık et-mek istemem, Dr. Kovacs, ama korkarım sizi öldürmek zorundayım."

"Beni öldürecek misiniz? Ama neden? Sizi tanımıyorum bile."

"Ama ben sizi tanıyorum. Ya da NKGB'deki amirlerim tanıyor. Şan-lı Kızıl Ordu'muz sınırı geçer geçmez sizi bulması için özel bir birlik gön-derdi, ama siz daha önce laboratuvardan ayrılmışsınız."

"Siz *Rus* musunuz?"

"Elbette. Gelip bizimle çalışmanızı çok isterdik. Gemiye binmeden önce sizi ele geçirebilseydik, şimdi Sovyet konukseverliğinin tadını çıkarı-yor olurdunuz. Oysa şimdi sizi gemiden çıkaramam ve çalışmalarınızın Almanların eline geçmesine izin veremeyiz. Hayır. Bu mümkün değıl." Adamın gülümsemesi kayboldu.

Kovacs tabanca kalbine doğrultulduğu halde korku duyamayacak kadar şaşırmıştı.

Marinesko bu kadar şanslı olduğuna inanamıyordu. Yüzüne çarpan dondurucu rüzgâra ve su serpintisine aldırmaksızın, köprüde durmaktaydı. Kar yağışı kesildikten sonra transatlantiğin muazzam silüetini gördü. Yanında seyreden bir de küçük bir tekne vardı.

Denizaltı dalgalı denizlerde yüzeyde seyrederdi. Sahildeki teknelerin ışıkları görüldüğünden beri mürettebat savaş yerlerinden ayrılmamıştı. Kaptan radarlara yakalanmamak için denizaltının batmazlığını azaltma emri vermişti.

Gemilerin kıyı tarafından hiçbir saldırı beklemeyeceklerini düşünerek denizaltıyı konvoyun ardından dolaştırıp gemiye ve refakatçisine paralel bir rotaya sokmuştu. İki saat sonra Marinesko S 13'ü hedefine doğru çevirdi. Geminin iskele tarafına doğru yaklaşırken ateş emri verdi.

Birbiri ardına üç torpil yuvalarından çıkıp yolcu gemisinin korunmasız gövdesine doğru hızla ilerlemeye başladı.

Kapı açıldı ve Karl kamaraya girdi. Dışarıdayken iki erkeğin mırıltıyla konuştuklarını duymuştu. Arkası dönük kadını görünce şaşırdı. Hâlâ elinde havluyu tutan Kovacs'a bir göz atınca onun yüzündeki korkuyu fark etti.

Rus ajanı kapının açılmasından oluşan hava akımını hissederek hemen döndü ve nişan almadan bir el ateş etti. Karl ondan bir salise erken davrandı. Başını eğip Rusun tam göğsüne bir tos attı.

Böyle bir darbeye adamın kaburgalarının kırılması gerekirdi, ama kalın kürk palto ve içindeki korse, onu zırh gibi korudu. Kafa darbesiyle sadece soluğu kesildi ve yatağın üstüne devrildi. Peruğu düşünce kısa si

yah saçları ortaya çıktı. Bir el daha ateş etti; hu kez kurşun Karl'ın omzunu sıyırdı.

Karl saldırganın üstüne atılarak sol eliyle boğazına sarılmaya çalıştı. Omzundan fışkıran kan ikisini de kırmızıya boyamıştı. Rus ajan ayağını kaldırıp Karlın göğsüne bir tekme attı. Karl geri savrulurken ayağı takıldı ve sırtüstü devrildi.

Kovaes çorba kâsesini saldırganın suratına fırlattı. Kâse etkisiz bir şekilde adamın suratından sekip yere düştü. Ajan güldü. "Birazdan seninle ilgileneceğim." Tabancasını Karla doğrulttu.

Vo room!

Boğuk bir patlama sesi her tarafı inletti. Gemi sert bir açıyla sancak tarafına eğilerek Kovacs'ı dizlerinin üstüne devirdi. Ayaklarındaki yüksek ökçeli çizmelere alışkın olmayan Rus ajanı dengesini kaybetti ve Karl'ın üstünden düştü. Kari, adamın bileğini yakalayıp ağzına doğru çekti ve bileğine ilişlerini geçirdi. Tabanca yere düştü.

Vo room! Vo room!

İki muazzam patlama daha oldu ve gemi adamakıllı sarsıldı. Saldırgan ayağa kalkmaya çalışırken gemi iskele tarafına doğru yatınca yine dengesini kaybetti. Ayakta durmak için çabalarken Karl, onun ayak bileğine bir tekme attı. Rus ajanı acıyla inleyerek yere düştü. Kafası ranzanın metal altına çarptı.

Karl lavabo borularından kuvvet alarak kabaralı çizmesiyle adamın boğazına basıp gırtlığını ezdi. Adam, Karl'ın ayağı altında debelendi, yüzü önce kızardı, sonra morardı ve öldü.

Karl sendeleyerek ayağa kalktı.

"Buradan çıkmamız gerek," dedi. "Gemi torpillendi."

Kovacs'ı itekleyerek kamaradan çıkardı; koridor panik içindeki insanlarla tam bir curcuna halindeydi. Bağırان, çığlık atan yolcuların sesleri duvarlarda yankılanıyordu. Aralıksız çalan alarm çanları da bu gürültüye

katılmıştı. Acil durum ışıklan yanıyordu, ama patlamaların neden olduğu duman görüşü zorlaştırıyordu.

Ana merdiven hiç hareket etmeden duran panik içindeki yolcularla tıkanmıştı. Bunların çoğu boğazlarını yakan dumanların etkisiyle kıpırda yamayacak durumdaydılar.

Kalabalık merdivenlerden aşağıya doğru akan suya doğru gitmeye çalışıyordu. Karl işaretsiz bir çelik kapıyı açıp Kovacsı karanlık bir boşluğa çektikten sonra kapıyı tekrar kapadı. Profesörün elini yönlendirip merdiven basamağını tutmasını sağladı.

"Tırmanın," diye bağırdı Kari.

Kovacs sessizce emre uydu ve başı bir ambar kapağına çarpana kadar tırmandı. Arkasından gelen Kari, ona kapağı açıp tırmanmaya devam etmesini söyledi. İkinci bir merdiveni tırmandılar. Kovacs bir ambar kapağını daha açtığında yüzüne soğuk havaıyla birlikte rüzgârın savurduğu kar tanecikleri çarptı. Kapaktan dışarı çıktıktan sonra Karl'in de çıkmasına yardım etti.

Kovacs şaşkınlık içinde etrafına bakındı. "Neredeyiz?"

"Güvertede. Buradan gelin."

Üçüncü sınıf kısmındaki dehşetle kıyaslandığında, buzlu ve kaygan güvertede ürperten bir sessizlik vardı. Gördükleri az sayıdaki insan da kamaraları güverte katında olan imtiyazlı kişilerdi. Bazıları motorlu bir filikanın etrafında toplanmışlardı. Bu filikalar Norveç fiyortlarında seyir yapacak biçimde donatılmış, kuvvetli teknelerdi. Tayfalar baltalarla teknenin vincini kaplamış buzları temizlemeye çalışıyorlardı.

Vinç halatları temizlendikten sonra tayfalar, bazıları hamile olan kadınları bir yana itip hemen teknenin içine doluştular. Çocuklara ve yaralı askerlere yer yoktu. Karl tabancasını çıkarıp havaya uyarı atışı yaptı. Tayfalar çok kısa bir an tereddüt ettikten sonra tekrar itişe kakışa tekneye

binmeye çalıştılar. Karl bir kez daha ateş etti ve filikaya binmiş olan ilk tayfayı öldürdü.

Karl bir kadınla bebeğini kaldırarak tekneye bindirdikten sonra profesörün de çıkmasına yardım etti; sonra kendisi bindi. Cesedi dışarı atmaları ve tekneyi suya indirmeleri için birkaç tayfanın binmesine izin verdi. Suyu indikten sonra bağlantı halatları çözüldü ve motor çalışmaya başladı.

Fazlasıyla yüklü olan filika denizde bata çıka yol alırken uzaktan onlara doğru gelen bir şilebin ışıkları görüldü. Karl denizde gördüğü birkaç kişiyi alması için serdümene emir verdi. Artık tekne tehlikeli sayılacak kadar dolmuştu. Tayfalardan biri itiraz etti.

"Teknede yer kalmadı," dedi.

Karl, onu iki kaşının arasından vurdu. "Şimdi yer açıldı," dedikten sonra başka bir tayfaya cesedi denize atmasını söyledi. Kısa ömürlü isyan girişimini bastırmanın rahatlığıyla Kovacs'ın yanına sıkıştı.

"İyi misiniz, profesör?"

"İyiyim," dedi Kovacs, onun yüzüne bakarak. "İnsanı şaşırtıyorsun."

"Öyle olmaya çalışırım. Düşmanlarınızın neyle karşılaşacaklarını bilmemesi lazım."

"Ondan bahsetmiyorum. Yaralılara ve kadınlara yardım ettiğini gördüm. O bebeği sanki senin çocuğunmuş gibi kucağına aldın."

"Pek çok şey görüldüğü gibi değildir, dostum." Kari cebinden su geçirmez lastik bir torbaya sarılmış bir paket çıkardı. "Bu belgeleri alın. Artık Lazlo Kovacs değil, Macaristan'da yaşamış bir Alman vatandaşıdır. Çok az aksanız var, ama sorun çıkarmaz. Kalabalığa karışıp aralarında kaybolmanızı istiyorum. Mültecilerden biri olun. Doğruca İngiliz ve Amerikan hatlarına gidin."

"Kimsin sen?"

"Bir dost."

"Buna neden inanayım?"

"Dediğim gibi, çoğu şey görüldüğü gibi değildir. Ben, Ruslardan çok daha önce Nazi hayvanlarıyla savaşmaya başlamış bir örgütün üyesiyim."

Profesörün gözleri ışıldadı. "*Kreisau Örgütü* mü?" Bu isimde gizli bir muhalif grubun varlığından söz edildiğini duymuştu.

Karl parmağını onun dudaklarına götürdü. "Hâlâ düşman toprakla rındayız," dedi sesini alçaltarak.

Kovacs, onun kolunu tuttu. "Ailemi de kurtarabilir misin?"

"Korkarım, bunun için çok geç. Artık aileniz yok."

"Ama o mektuplar..."

"Moraliniz bozulup çalışmayı bırakmamanız için ustaca hazırlanmış sahte mektuplardı."

Kovacs yüzünde hayret dolu bir ifadeyle karanlığa bakakaldı.

Karl, onun yakasını tutup kulağına eğildi. "Kendi iyiliğiniz ve insanlık adına çalışmalarımızı artık unutun. Bunun yanlış ellere geçmesini göze alamayız."

Profesör başını sallayarak kabullendiğini belli etti. Bu arada filika şilebin gövdesini sıyrarak yanaştı. Yukarıdan bir merdiven indirildi. Karl gönülsüz tayfalara filikayı tekrar denize sürüp kurtarılmayı bekleyenleri toplamaları için emir verdi. Kovacs şilebin güvertesinden teknenin açılmasını seyretti. Karl, ona son kez el salladıktan sonra yağan kar örtüsü arasında filika gözden kayboldu.

Kovacs yolcu gemisinin ışıklarını görebiliyordu. Gemi, bacaları denize paralel olacak şekilde iskele tarafına doğru yatmıştı. Torpillendikten tam bir saat sonra kazanı patladı ve battı. Bu kısa süre içinde *Gustloff* hayatını kaybeden insan sayısı *Titanik*'te ölenlerin tam beş katıydı.

ATLANTİK OKYANUSU ŞİMDİKİ ZAMAN

Southern Belle'y'ı ilk kez gören biri bu muazzam yük gemisine bu atlı veren kişinin ya çarpık bir mizah anlayışı ya da gözlerinin fena halde bozuk olduğunu düşünebilirdi. Her ne kadar bu zarif isim uzun kirpiklerini kırıştıran şuh bir kadını çağırıştırıyorsa da, *Belle*, en küçük bir dişilik izlenimi vermeyen metal bil canavar gibiydi.

Southern Belle, ABD'nin yıllarca gemi inşa eden ülkelerin gerisinde kaldıktan sonra Amerikan tersanelerinde yapılan yeni nesil, süratli ve denize dayanıklı gemilerden biriydi. San Diego'da tasarımı yapılmış, Biloxi'de inşa edilmişti. İki yüz otuz metre uzunluğuyla iki futbol sahasından daha büyüktü ve bin beş yüz konteyner taşıyabilecek kapasitesi vardı.

Bu muazzam gemi, kış tarafında kule gibi yükselen bir üst güverte-den yönetiliyordu. Otuz beş metre enindeki güverte kamarası bir apartman gibiydi; içinde mürettebat ve subayların yatak odaları, yemekhaneler, bir hastane ve tedavi odaları, kargo ofisler iyle toplantı odaları vardı.

Altı katlık üst güvertenin en üst katında bulunan kumanda köprüsü, ışıltı parlayan yirmi altı inçlik gösterge ekranlarıyla Las Vegas kumar

(.) Güneyli Dilber.

Clive Cussler

hanelerini andırmaktaydı. Operasyon merkezinin bu ferah yapısı gemi tasarımındaki yeni dönem anlayışını yansıtıyordu. Entegre sistemlerin ve işlevlerinin kontrolü için bilgisayarlar kullanılıyordu.

Ama eski alışkanlıklardan vazgeçmek kolay değildi. Geminin kaptanı Pierre "Pete" Beaumont elinin altındaki modern elektronik cihazlardan çok kendi gözlerine güvendiği için dürbünüyle etrafı tarıyordu.

Köprüde durduğu yerde Beaumont gemisinin etrafını saran Atlantik fırtınasını her yanından görebiliyordu. Bora şiddetindeki rüzgârların kaptanının ev büyüklüğündeki dalgalar pruvanın üstünden çarparak güverteye bağlı konteynerlere kadar ulaşıyordu.

Daha güçsüz bir gemi bu şiddetli bir fırtınada sığınacak yer arar, kaptanı da endişeyle ter içinde kalırdı. Fakat Beaumont sanki bir gondol üstünde gezi yaparmışçasına sakindi.

Fransız asıllı kaptan fırtınalara bayılırdı. Gemisiyle dış etkenlerin etkileşimi ona büyük bir keyif veriyordu. *Bellenin* kocaman dalgalara karşı yaptığı bu güç gösterisinden müthiş bir heyecan duymaktaydı.

Beaumont geminin ilk ve tek kaptanıydı. Belle'nin inşasını seyretilmişti ve gemideki her bir cıvata ve cıvata somununu bilirdi. Gemi Avrupa'yla Amerika arasında düzenli seferler yapacak biçimde tasarlanmıştı; bu hat dünyanın en hırçın okyanusunu aşmayı gerektiriyordu. Beaumont gemisinin her türlü fırtınaya dayanabileceğine emindi.

Southern Belle, New Orleans'ta sentetik kauçuk, elyaf filament, plastik ve makinelerden oluşan yükünü aldıktan sonra Atlantik kıyısının yarısını kat edip Florida'ya gelmiş, oradan da dümdüz bir rotayla Rotterdam'a doğru yola koyulmuştu.

Meteoroloji servisinin yapmış olduğu hava tahmini aynen gerçekleşiyordu. Bora şiddetindeki rüzgârların bir Atlantik fırtınasına dönüşeceği öngörülmüştü. Gemi fırtınaya yakalandığında karadan üç yüz kilometre

uzaktaydı. Beaumont'un hiç endişesi yoktu. Gemisi çok daha kötü fırtınaları kolayca atlatmıştı.

Dürbünüyle okyanusu tararken birden gerginleşti ve mercekleri gözüne iyice yapıştırdı. Dürbünü indirdi, sonra tekrar kaldırdı ve homurdandı. Birinci subayına döndü:

"Okyanusun şu tarafına baksana. Saat iki yönüne. Sıra dışı bir şey görürsen bana söyle."

Subayın adı Bobby Joe Butler'dı; bu yetenekli gemi adamının ileride *Belle* gibi bir gemiye kaptanlık etmeyi çok istediği herkesçe bilinirdi. Hatta, belki *Belle'nin* kendisine. Kaptanın talimatına uyarak sancak yanının otuz derece açığında okyanusu taradı.

Buğulu ufuk çizgisinde gri denizden başka bir şey göremedi. Sonra, geminin iki kilometre ötesinde geri plandaki dalgaların iki katı yükseklikte beyaz bir köpük çizgisi fark etti. Bunu gözlediği sırada bile, sanki **çevresindeki** dalgalardan kuvvet alıyormuş gibi, kabaran suyun yüksekliği hızla artmaktaydı.

"Galiba adamakıllı büyük bir dalga geliyor," dedi Butler tipik Mississippi aksanıyla.

"Tahminince ne büyüklükte?"

Genç subay dürbünü iyice gözlerine dayadı. "Ortalama dalgalar on metre civarındaydı. Bu gördüğümüz onların iki katı var galiba. Vay canına! Hiç bu kadar büyüğünü görmüş müydünüz?"

"Hayır," dedi kaptan. "Ömrümde bu kadar büyüğünü görmedim."

Kaptan eğer darbeyi pruvadan karşılayarak etki alanını küçültürse **Belle'nin** bu dalgayı atlatabileceğini biliyordu. Serdümenine gelen dalgayı karşılaması için otomatik dümeni programlamasını ve sabit tutmasını emretti. Sonra da mikrofonu alıp konsoldaki bir düğmeyi çevirerek sesinin gemideki bütün hoparlörlere bağlanmasını sağladı.

Clive Cuieler

"Dikkat, bütün bölümler. Kaptanınız konuşuyor. Dev bir anormal **dalga** gemiye çarpmak üzere. Savrulabileceek nesnelerden uzakta, emniyetli bir yere gidip sıkı tutunun. Darbe şiddetli olacaktır. Tekrar ediyorum. Darbe şiddetli olacaktır."

Tedbir olarak da telsizcisine bir SOS yayınlaması talimatını verdi. Gerekirse iptal çağrısı yapabilirlerdi.

Yeşil beyaz damarlı dalgaya yarım kilometre yaklaşmışlardı. "Şuna bakın," dedi Butler. Art arda şimşeklerle gökyüzü aydınlanıvermişti. "Yıldırım mı?"

"Olabilir," dedi kaptan. "Şu anda bu lanet deniz beni daha çok endişelendiriyor."

Dalganın profili kaptanın o güne kadar gördüğü hiçbir şeye benzermiyordu. Çoğu dalga tepeden aşağıya doğru belli bir açıyla inerdi, ama karşılarındaki dalga neredeyse tepeden aşağıya dümdüzdü, sanki hareket eden bir duvar gibiydi.

Kaptan tuhaf bir boşluk duygusu içindeydi. Bir yanıyla yaklaşan dalgayı bilimsel bir gözle izleyip büyüklüğüne ve kuvvetine hayranlıkla bakıyor, diğer yanıylaysa bu muazzam, ölümcül kuvvet karşısında çaresiz bir korku duyuyordu.

"Daha da büyüyor," dedi Butler sesindeki dehşeti gizlemeden.

Kaptan başını salladı. Tahminine göre dalganın yüksekliği otuz beş metreyi bulmuş, ilk gördüğü zamanki yüksekliğinin üç katına varmıştı. Yüzü kül gibiydi. Sarsılmaz güveninde çatlaklar belirmeye başlıyordu. *Belle* büyüklüğündeki bir geminin ani dönüş yapması mümkün değildi ve dev dalga canlı bir varlık gibi şaha kalktığı anda hâlâ onu eğri bir açıyla karşılıyorlardı.

Kaptan kendisini darbenin şokuna hazırlamışken, önündeki denizde gemisini yutabilecek büyüklükte bir dalga çukuru açılıverdi.

Kaptan gözlerinin önünde ortaya çıkan hu dipsiz uçuruma bakarken, "Herhalde dünyanın sonu," diye geçirdi aklından.

Gemi yana yatarak çukurun içine daldı ve pruvası okyanusun içine gömüldü. Kaptan ön duvara doğru savruldu. Dalga önden çarpmayıp geminin tepesine çöktü ve onu binlerce ton suyun altına gömdü.

Müthiş basınçla kaptan köşkünün bütün camları içe doğru patlar-ken, sanki bütün Atlantik Okyanusu kumanda köprüsüne boşalmış gibiydi. Suyun şiddeti kaptanı ve köprüde bulunan herkesi yüz tane itfaiye hortumunun gücüyle savurdu. Kitaplar, kalemler, koltuk şilteleri savru- lurken kollar, bacaklar birbirine karışmış haldeydi.

Suyun bir kısmı pencerelerden çıkınca kaptan zorlukla kumanda konsoluna döndü. Bütün kontrol göstergeleri kararmıştı. Gemi radarını, cayro pusulalarını ve telsizle haberleşme imkânlarını kaybetmişti, ama en büyük kayıp elektrik enerjisiydi. Bütün enstrümanlar kısa devre yapmıştı. Dümen donanımı yararsız haldeydi.

Kaptan pencerelerden birine gidip fiziksel hasara baktı. Pruva tahrip olmuş, gemi yan yatıyordu. Gövdede delik açılmış olabileceğini düşündü. Ön güverte-deki tahlisiye filikaları vinçlerinden sökülüp savrulmuştu. Ge-mi sarhoş bir hipopotam gibi yalpalıyordu.

Dev dalga sanki çevresindeki denizi de azdırmıştı. Ön güverte art ar- da gelen dalgalar altındaydı. Daha da kötüsü, motorları durduğu için, ge-mi artık gelen dalgaları enlemesine karşılıyordu. Olabilecek en kötü po- zisyonda kontrolsüz kalmıştı.

Dev dalgayı atlatmışlardı, ama geminin yan tarafı, denizcilerin renkli deyişle, "delinme" tehlikesine karşı korunmasız durumdaydı.

Kaptan iyimserliğini korumaya çalıştı. Bazı bölümlerini su bassa da, *Southern Belle* batmadan suda kalabilirdi. SOS çağrılarını nasılsa birileri duymuş olmalıydı. Yardım ulaşana kadar gemi günlerce su üstünde kala- bilirdi.

Clive Cussler

"Kaptan." Birinci subay kaptanın düşüncelerini böldü.

Butler camsız pencereden dışarı bakıyordu. Hayretler içindeki gözleri uzaktaki bir noktaya kilitlenmişti. Kaptan, onun parmağıyla gösterdiği noktaya baktı ve o anda büyük bir korkuyla titremeye başladı.

Yarım kilometre ötede, yeni bir dev dalganın köpük çizgisi oluşmaktaydı.

İlk uçak iki saat sonra varabildi. Denizin üstünde dolanırken ona başka uçaklar da katıldı. Ardından, normal rotalarından çıkan kurtarma gemileri ulaştı. Gemiler beş kilometre aralıklarla sıra oluşturdular ve denizi didik didik taradılar. Günlerce süren aramalar sonunda hiçbir şey bulunamadı.

O güne kadar tasarlanan ve inşa edilen en gelişmiş yük gemilerinden biri olan *Southern Belle* en küçük bir iz bırakmadan kayboluvermişti.

SEATTLE, WASHINGTON

İnce gövdeli kano Puget Halici'nin turkuvaz yüzeyinde yayından fırlamış bir ok gibi uçarcasına ilerliyordu. Sürücü yerindeki geniş omuzlu adam ahşap teknesiyle tek vücut olmuştu. Rahat hareketlerle kürekleri suya daldırıyor, kaslı kollarının gücünü eşit hamleler yapmaya odaklayarak kanonun sabit bir hızla gitmesini sağlıyordu.

Kanocunun güneşten esmerleşmiş sert hatlı yüzü terden ıslanmıştı. Deler gibi bakan açık mavi gözleriyle halicin güzelliğini, sisle örtülü San Juan Adaları'nı ve tepeleri karlı Olimpik Dağları'nı büyük bir keyifle seyreliyordu. Kurt Austin tuzlu havayı ciğerlerine çekip mutlulukla güldü. İnsanın evinde olması çok güzel bir şeydi.

Austin'in NUMA'daki⁰ Özel Görevler Ekibi müdürü olarak görevleri onun sık sık dünyanın çeşitli bölgelerine yolculuk yapmasını gerektiriyordu. Ama doğduğu yer olan Seattle'ın çevresindeki denizden büyük bir zevk almaya çok önceden başlamıştı. Puget Halici'ni avucunun içi gibi bilirdi. Neredeyse yürümeyi öğrendiği günden beri burada yelkenli kul

Ulusal Sualtı ve Denizcilik Dairesi.

lanmış, on yaşından beri de yarışlara katılmıştı. En büyük tutkusu yarış tekneleriydi; dört tane teknesi vardı: saatte yüz elli kilometre hız yapabilen bir katamaran; daha küçük, dıştan motorlu bir deniz uçağı; yedi metrelilik bir yelkenli; sabahları Potomac Nehri'nde kürek çektiğı bir sandal.

Küçük filosuna son eklediğı tekneyse, ısmarlama yapılmış Guillemot kanoydu. Bunu Seattle'a daha önceki gelişinde satın almıştı. Kanosunun doğal ahşap yapısını ve ince gövde tasarımını çok seviyordu. Diğer bütün tekneleri gibi bu da güzel olduğı kadar hızlıydı.

Austin kendisini manzaraya öyle kaptırmıştı ki, az kalsın yalnız olmadığını unutacaktı. Omzunun üstünden geriye baktı. Peşinden elli kanoluk bir filo gelmekteydi. Ağır, iki kişilik bu kanoların her birinde bir ebeveyn ve çocuk vardı. Emniyetli ve dengeli teknelerdi, ama Austin'in yarış atıyla boy ölçüşecek yapıda değillerdi. Başındaki turkuvaz renkli NUMA kepini çıkarınca erken ağarmış gür saçları ortaya çıktı. Arkasından gelenleri yüreklendirmek için onlara kepini salladı.

Merkezi Seattle'da, uluslararası bir deniz kurtarmacılığı şirketinin sahibi olan babası, yardım dernekleri için sponsorluğunu yaptığı yıllık kano yarışını yönetmesini istediğinde, Austin hiç düşünmeden kabul etmişti. Austin, CIA'in pek tanınmayan ve sualtı istihbarat toplama konusunda çalışan bir şubesinde görev alması için akli çelinene kadar, Austin Deniz Kurtarmacılığı Şirketi'nde altı yıl çalışmıştı. Soğuk Savaş sona erdikten ve CIA bu istihbarat birimini kapadıktan sonra, o zamanlar NUMA'nın başındaki, şimdi Amerika'nın başkan yardımcısı olan James Sandecker, onu işe almıştı.

Austin küreklerini suya daldırıp kanosunu yarım kilometre ötede, birbirlerinden otuz metre ayrı duran iki tekneye yöneltti. Bu teknelerde yarış görevlileriyle basın mensupları vardı. İki tekne arasında, üstünde BİTİŞ yazılı kırmızı beyazlı plastik bir pankart gerilmişti. Bitiş çizgisini gösteren pankartın arkasındaysa yan yana duran bir yüzen evle, kiralanan

mış bir feribot durmaktaydı. Yarışın sonunda kanolar yüzen eve çekilecek, yarışçılar da feribottaki yemek partisine katılacaklardı. Austin'in babası *Beyaz Şimşek* adını taşıyan on beş metrelik bir sürat motorunda yarışı izliyordu.

Austin bitiş noktasına doğru depar atmak üzere küreğini daldırdığında gözünün ucuyla bir hareket fark etti. Sağına dönüp bakınca, ona doğru ilerleyen kıvrık bir yüzgeç gördü. Bunu seyrederken ilk gördüğünün ardında en az yirmi tane daha yüzgeç belirdi.

Puget Halici somon balığıyla beslenen birkaç orca sürüsüne ev sahipliği yapardı. Bu balinalar yörenin maskotları olmuşlar ve dünyanın dörtbir yanından balina gözlem gezilerine katılmak veya kano macerası yaşamak isteyen turistleri çekerek ekonomiye büyük bir katkı sağlamışlardı. Diğer adıyla, bu Katil Balinalar kanoların yanına kadar gelirler, bazen yarıya kadar, bazense gövdelerinin tamamıyla su üstüne sıçrayarak gösteri yaparlardı. Sonra da hiç zarar vermeden kanonun birkaç metre yanından geçip giderlerdi.

Austin'in ilk gördüğü yüzgeç on beş metre yakına gelince, orca kuyruğunun üstünde havalandı. Neredeyse sekiz metrelik gövdesinin tamamı suyun dışındaydı. Austin bunu seyretmek için kürek çekmeyi bıraktı. Bu gösteriyi daha önce de görmüştü, ama yine de ürperten bir sahneydi. Karşısındaki balina en az yedi ton ağırlığında bir erkekti. Kaygan siyah beyaz gövdesindeki sular parlıyordu.

Balina şiddetli bir şapırtıyla kendini tekrar suya bıraktıktan sonra yüzgeç yine Austin'in olduğu yere doğru hızla ilerlemeye başladı. Geçmişteki tecrübelerine göre orcanın son anda dalıp kanonun altından geçeceğini düşünüyordu. Ama bir metre kala balina tekrar havalandı ve ağzını açtı. Pembe ağzının içinde sıralanmış ustura keskinliğindeki dişleri dokunabileceği kadar yakındaydı. Austin hayretler içinde bakakalmıştı. Sanki herkesin sevgilisi olan palyaço bir anda bir canavara dönüşmüş gi

Clive Cussler

biydi. Çene kapanmaya başlarken Austin tahta küreği balinanın ağzına tıktı. Dişleri kenetlenince kürek büyük bir çatırtıyla kırıldı.

Balinanın devasa gövdesi on yedi kilo ağırlığındaki kanonun ön tarafına düşerek kayığı paramparça edince Austin kendini soğuk suyun içinde buldu. Bir saniyelik bir batıştan sonra can yeleği şişerek su yüzeyine çıktı. Ağzına giren suyu püskürttükten sonra etrafına bakındı. Neyse ki, yüzgeç ondan uzaklaşıyordu.

Balina sürüsü Austin'le yakındaki ada arasındaydı. O yöne doğru yüzmektense, körfeze doğru açılmayı tercih etti. Birkaç kulaç attıktan sonra durup kendini sırtüstü suya bıraktı. Sırtını kaplayan ürperti sadece soğuk suyun etkisinden değildi.

Yüzgeç sürüsü onun peşinden geliyordu. Austin ayakkabılarını çıkardıktan sonra suda şişen can yeleğini de çıkardı. Bu çabasının boşuna olduğunun farkındaydı. Yeleği olmasa bile, sırtına bağlı bir motor olmadığı sürece bir orcadan hızlı yüzebilmesi mümkün değildi. Katil balinaların sudaki hızları saatte elli kilometreye kadar çıkabiliyordu.

Austin o güne kadar defalarca insan hasımlarla kapışmış ve hep soğukkanlılığını koruyabilmişti, ama şimdi durum çok farklıydı. İçine Taş Devri'ndeki atalarının yaşadığı cinsten bir korku düşmüştü: bir yaratık tarafından yenilmek. Sürü ona yaklaştıkça balinaların hava üflemelerinin sulu sesini duydu.

Soof soof.

Tam sivri dişlerin etine batmasını beklerken hava püskürtme sesi güçlü motorların gümbürtüsü arasında kayboldu. Austin sudan bulanmış gözleriyle bir teknenin beyaz gövdesinden yansıyan güneşi gördü. Kollarını tutmak için iki el uzandı. Dizleri teknenin kenarına çarpınca canı yandı, ama çok geçmeden karaya vuran bir balık gibi kendini teknenin içinde buldu.

Bir adam eğilmiş ona bakıyordu. "İyi misin?"

Austin ciğerlerine hava doldurduktan sonra adını bilmediği kurtarıcısına teşekkür etti.

"Ne oldu?" diye sordu adam.

"Bir balinanın saldırısına uğradım."

"Bu imkânsız," dedi adam. "Bunlar cana yakın, büyük köpekler gibidirler."

"Onu *balinalara* anlatın."

Austin ayağa kalkıp etrafına bakındı. On metrelik bir sürat motoundaydı. Onu sudan çeken adamın kazıtılmış kafasında bir örümcek dövmesi vardı. Mavi camları güneşi yansıtan güneş gözlüğünün ardındaki gözleri görünmüyordu. Siyah bir kot pantolonla siyah deri ceket giymişti.

Adamın arkasında iki metre yüksekliğinde metal bir kafes vardı ve içinden sarmaşık gibi kalın elektrik kabloları çıkmaktaydı. Austin bir anlığına bu tuhaf şeye baktı, ama suda olupbitenler ilgisini daha çok **çekiyordu**.

Aç deniz kurtları gibi onu kovalayan balina sürüsü teknedен uzaklaşmış, şimdi diğer kanoculara yönelmişti. Birkaç kişi Austin'in suya devrildiğini görmüştü, ama saldırıya uğradığını anlayacak kadar yakında değillerdi. Önlerinde Austin'i göremeyince yarışçılar şaşırmışlardı. Bazıları yavaş yavaş kürek çekmeye devam ettiler. Çoğu olduğu yerde kalmıştı ve bu halleriyle banyo küvetindeki lastik ördekleri andırıyorlardı.

Katil balinalar hızla şaşkın yarışçılara yaklaşmaktaydılar. Daha da korkunç olan şey, başka balina sürülerinin de belirip kano filosuna saldırmak üzere toplanmalarıydı. Yarışçılar onlara doğru yaklaşan sivri dişli tehlikeden habersizdiler. Çoğu daha önce haliçte kano kullanmışlardı ve balinaların zararsız olduklarını biliyorlardı.

Austin motorun dümenini kaptığı gibi, "Umarım sakıncası yoktur," dedi ve gaz koluna asıldı.

Adamın verdiği cevap kıçtan takma ikiz motorların gümbürtüsü içinde kayboldu. Teknenin burnu havaya kalkmıştı. Austin yönünü kanolarla yüzgeçler arasındaki boşluğa çevirdi. Motor gürültüsünün ve teknenin balinaların dikkatini dağıtacağını umuyordu. Ama yüzgeçlerin ikiye ayrılıp onu aralarına aldıktan sonra aynı hedefe doğru ilerlediklerini görünce telaşlandı. Saldırılarını koordine etmek için balinaların birbirleriyle haberleştiklerini biliyordu. Birkaç saniye sonra sürü tıpkı torpidolar gibi kano filosuna çarpmaya başladılar. Kocaman gövdeleriyle cılız teknelere tosladılar. Birkaç kano alabora oldu, içindekiler suya düştüler.

Austin motorun hızını kesip çocuklar ve ebeveynlerinin başlarıyla, bıçak gibi görünen balina yüzgeçleri arasında dolandı. Bu sırada *Beyaz Şimşek* de alabora olan kanolara yaklaşmıştı, fakat o karmaşa içinde kimseye yardım edebilecek gibi değildi. Austin en heybetli yüzgeçlerden birinin, kolları arasındaki kızını tutarak suda kalmaya çalışan bir adama sokulduğunu gördü. Onlara ulaşabilmesi için diğer kanocuların üstünden geçmesi gerekecekti. Teknenin sahibine döndü.

"Teknede bir zıpkın tüfeğiniz var mı?"

Saçsız adam kafese bir kabloyla bağlı malzeme sandığı içinde telaşa arandı. Sonunda başını kaldırıp hayır anlamında iki yana salladı.

"Önemli değil," dedi adam. "Bakın!" Ters dönmüş kanoların kümeleştiği yeri işaret etti.

Büyük yüzgeç durmuştu. Adamlar kızının bir metre önünde kalmış, olduğu yerde dans eder gibi sallanıyordu. Sonra da parçalanmış kanolardan ve sudaki yolcularından uzaklaşmaya başladı.

Diğer yüzgeçler de onu izledi. Saldırı için toplanmış olan diğer sürüler de dağıldılar ve açık sulara doğru yollandılar. Büyük erkek balina, şakacı bir sıçramayla son bir kez beyaz karnını gösterdikten sonra oradan uzaklaştı. Birkaç dakika içinde görünürde tek bir balina kalmamıştı.

Küçük bir oğlan ebeveyninden ayrı düşmüştü. Şişme can yeleği iyi bağlanmamış olduğu için başı ikide bir suyun altına giriyordu. Austin küpeşteye çıkıp suya yarışçı stili balıklama atladı ve fazla batmadan yüzeye çıktı. Birkaç kulaçla çoeuğa yetişip dibe gitmeden önce onu kurtardı.

Austin, oğlanın başını yüzeyde tutarak bacak hareketleriyle suda durmaya çalışırken *Beyaz Şimşek* yanaştı: şişme sallarını suya fırlattıktan sonra yarışçıları sudan toplamaya başladı. Austin çocuğu teknedekilere bırakıp etrafında bakındı. Saçsız adam ve teknesi görünürlerde yoktu.

Baba Kurt Austin, oğlunun daha yaşlıca bir kopyası gibiydi. Geniş omuzları hafifçe çökmüştü ama yine de önüne çıkan bir duvarı yarıp geçecek kadar kuvvetli görünüyordu. Gür, platin gümüşümsü saçları, berber koltuğuyla arası iyi olmayan oğlununkinden çok daha kısaydı.

Yetmişli yaşlarının ortasında olmasına rağmen uyguladığı sıkı diyet ve egzersiz programı sayesinde sırım gibiydi ve son derece formda görünüyordu. Yarı yaşındakilerin belini bükecek ağır işler onu fazla etkilemezdi. Yüzü güneşten ve denizden esmerleşmiş, bronz cildinde çok ince kırışıklıklar vardı. Mavi yeşilimsi gözleri gerektiğinde vahşi bir aslanın gözleri gibi ateş saçardı, ama, o da oğlu gibi çoğu zaman dünyaya keyifli bir ifadeyle bakan bir adamdı.

İki Austin *Beyaz Şimşek*'in lüks kamarasındaki konforlu koltuklara kurulmuş kadehlerine bolca boca edilmiş Jack Daniel's viskilerini yudumlamaktaydılar. Kurt, babasından bir eşofman ödünç almıştı. Puget Halici'nin suyu, içine buz doldurulmuş bir küvet gibiydi; o anda Kurt'ün boğazından aşağıya kayan sert viski vücuduna tatlı bir sıcaklık yayıyordu.

Kamaranın dekorasyonunda deri ve pirinç hâkimdi, duvarları polo ve at yarışları gravürleri süslüyordu. Kurt kendini İngilizlerin sadece erkek üyeleri olan özel kulüplerinden birindeymiş gibi hissetti. Aslında çetinceviz bir adam olan babası hiç de İngiliz centilmenlerine benzemezdi,

Clive Cussler

ama Kurt, onun bu tarzla, çok zorlu bir iş piyasasında lider olabilmenin gerektirdiği haşın yanlarını törpülemek istediğini düşünüyordu.

Babası içkileri tazeledikten sonra Kurt'e bir Küba Cohiba Lanceros purosunu ikram etti. Kurt bunu nazıkçe reddedince Austin kendisi bir tane yakıp mavi dumanını havaya üfledi.

"Bugün neydi orada olanlar?"

Kurt'ün kafası hâlâ dağınıktı. İlk kararından vazgeçip bir puro aldı, sonra da bunu yakarken aklını toplamaya çalıştı. Viskisinden bir yudum daha alıp olanları babasına anlattı.

"İnanılır gibi değil!" dedi Austin tepkisini özetleyerek. "Yahu, bu bachelors kimseye zarar vermezler. Sen de biliyorsun. Çocukluğundan beri bu haliçte yelken açarsın. Hiç böyle bir şeyin olduğunu duymuş muydun?"

"Hayır," dedi Kurt. "Orcalar sanki insanlardan *hoşlanırlar* gibidirler, ki, bu da beni hep şaşırtmıştır."

"Bunda şaşılacak bir şey yok," dedi Austin. "Onlar akıllı hayvanlardır, bizim de kendileri gibi yırtıcı yaratıklar olduğumuzu bilirler."

"Aramızdaki tek fark, onların sadece yiyecek için öldürmeleri."

"Doğru söyledin," dedi Austin. Kadehleri doldurmak için kalktı, ama Kurt eliyle, yeter, işareti yaptı. Babasıyla aşık atmaya niyeti yoktu.

"Sen Seattle'daki herkesi tanırsın. Saçları kazıtılmış, kafasında örümcek dövmesi olan birini tanıyor musun? Cehennem Melekleri çetesinin üyesi gibi siyah deri giyiyor."

"Bu tanıma uyan tek kişi Örümcek Adam Barret'tir."

"Senin çizgi roman okuduğunu bilmiyordum, baba."

Austin bir kahkaha attı. "Barret bilgisayar dâhisi olan çocuklardan biriydi, sonra çok başarılı oldu. Ufak çaplı bir Billy Gates gibi. Üç milyar dolar civarında bir servete sahip. Halice bakan muazzam bir evi vardır."

"Vah zavallı. Onunla tanıyor musun?"

"Sadece görmüşlüğüm var. Bir zamanlar gece kulüplerinden çıkmazdı. Sonra o çevrelerden koptu."

"Kafasındaki resim nedir?"

"Duyduğuma göre küçükken büyük bir Örümcek Adam hayranıymış. Saçını kestirip kafa derisine dövme yaptırdıktan sonra tekrar saçını uzatmış. Yaşı ilerleyip de kelleşmeye başlayınca dövme ortaya çıkmış, bunun üzerine o da saçlarını tamamen kazıtmaya başlamış. Barret gibi çok parayan olduğu zaman istersen bütün vücudunu çizgi roman tipleriyle süsle, kimse sana yan bakmaz."

"Belki sıra dışı bir adam ama, beni balina yemi olmaktan kurtardı. Hem teşekkür etmek hem de teknesinin kumandasını aldığım için ondan özür dilemek isterim."

Kurt tam babasına Barret'in teknesindeki metal kafesten söz edecekken mürettebattan biri kamaraya girdi ve, "Balık ve Vahşi Yaşamı Koruma'dan bir görevli geldi," dedi.

Bir dakika sonra, ABD Balık ve Vahşi Yaşamı Koruma Derneği'nin yeşil üniforması içinde ufak tefek, siyah saçlı bir kadın içeri girdi. Yirmili yaşlarının ortasında olmalıydı, ama siyah çerçeveli gözlüğü ve yüzündeki ciddi ifade onu daha olgun gösteriyordu. Adının Sheila Rowland olduğunu söyledikten sonra Kurt'ten, balinayla olan karşılaşmasını anlatmasını rica etti.

"Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi. "Bu hadiseyi tam aydınlatana kadar Puget Halici'nde bütün tekne gezilerini iptal ettik. Balina gözlem gezileri bu bölgenin ekonomisinde önemli bir yer tutar, bu nedenle de soruşturmayı hızlı yapmak zorundayız. Gezi organizatörleri ya saklamaya isyan ediyorlar, ama herhangi bir tehlikeyi göze alamayız."

Austin, kadına oturacak yer gösterdikten sonra Kurt başından geçen olayı bir kez daha anlattı.

Clive Cuesler

"Bu çok tuhaf," dedi Sheila Rowland. "Bugüne kadar orcaların kimseye zarar verdiğini duymamıştım."

"Deniz parklarında olan saldırılara ne dersiniz?" dedi.

"Onlar tutsak balinalardır ve gösteri yapmaları için baskı altındalar. Fazla çalıştırılmak ve kapalı yerde tutulmak onları öfkeliyor ve bazen hınçlarını eğiticilerinden alıyorlar. Doğal ortamlarında sörf tahtalarını fokbalığı sanarak saldırdıkları birkaç vaka var, ama yanlışlığı fark ettikleri anda sörf tahtasını da sörfçüyü de ağızlarından tükürürler."

"Sanırım benim karşılaştığım balina suratımdan hoşlanmadı," dedi Kurt.

Rowland gülümsedi. Güneşten bronzlaşmış yüzü ve delici mavi gözleriyle Kurt'ün o güne kadar rastladığı en çekici erkeklerden biri olduğunu düşünüyordu. "Öyle olduğunu sanmam. Eğer bir orca yüzünüzü beğenmeseydi, artık yüzünüz olmazdı. Bir balinanın iki yüz elli kiloluk bir deniz aslanını oyuncak bebek gibi nasıl havalandırıldığını görmüştüm. Bu olayın video kaydı var mı, diye bakacağım."

"Bunu bulmak zor olmaz, herhalde," dedi Kurt. "Yarışı filme alan birçok kamera vardı. Balinaları sinirlendirip saldırgan hale getirecek bir şey aklınıza geliyor mu?"

Rowland başını iki yana salladı. "Orcaların son derece hassas du-yumsama sistemleri vardır. Düzenlerini bozan bir şey olursa bunun cezasını en yakında bulunan nesneye keserler."

"Deniz parklarında aşırı çalıştırılan balinalar gibi mi?"

"Mümkün. Birkaç balina bilimcisiyle görüşüp fikirlerini alacağım." Rowland kalktı ve zaman ayırdıkları için iki adama teşekkür etti. O git-tikten sonra Austin, oğlunun kadehine biraz daha viski koymak istediye-se de Kurt eliyle bardağın ağzını **kapadı**.

"Seni koca tilki, bana ne yapmak istediğini biliyorum. Aklımı çelip kurtarma gemilerinde çalıştırmak istiyorsun."

Kutup Kayması

Austin, oğlunu NUMA'dan çıkarıp yine aile şirketine almak istediğini gizlemezdi. Kurt'ün, tekrar aile işine dönmektense NUMA'da kalmayı tercih edişi iki adam arasında sızlayan bir çıban gibiydi. Ama geçen yıllar içinde bu sürtüşme artık aile içi bir şakalaşma haline gelmişti.

"Gittikçe çıtkırıldım olmaya başlıyorsun," dedi Austin yapmacık bir dudak büküşüyle. NUMA'nın sana pek heyecan vermediğini sen de itiraf edersin herhalde."

"Sana söylemiştim, baba. Heyecan her şey demek değil."

"Evet, biliyorum. Vatan hizmeti, falan. En kötüsü de, artık başkan yardımcısı olduktan sonra seni Washington'da tuttuğu için Sandecker'e de kızamıyorum. Programın nedir?"

"Birkaç gün daha burada kalacağım. Yeni bir kano sipariş etmem lazım. Ya sen?"

"Alaska'da, Hanes açıklarında batık bir balıkçı teknesini çıkarma işim var. Gelmek ister misin? Bana yardımcı olursun."

"Sağ ol, ama eminim bu projeyi tek başına da yürütebilirsin."

"Bir kere denemiş oldum hiç değilse. Pekâlâ, o zaman sana bir yemek ısmarlayayım."

Kurt, babasının en gözde et lokantasında önündeki kocaman biftek parçasını doğrarken cep telefonunun titreştiğini hissetti. Babasından izin isteyip görüşmeyi yapmak için lobiye çıktı. Videolu telefonunun küçük ekranında siyah saçları geriye taranmış esmer bir adam görünüyordu. Joe Zavala, New York'taki Denizcilik Yüksek Okulu'nu bitirir bitirmez Sandecker tarafından NUMA'ya alınmıştı ve Kurt'ün Özel Görevler Ekibinde çalışıyordu. Bu parlak gemi inşa mühendisinin uzmanlık alanı sualtı araçları tasarımı yapmaktı ve bu becerisini gösterebileceği en uygun yer de NUMA'ydı.

Clive Cussler

"Hâlâ tek parça olduğuna sevindim," dedi Zavala. "Bütün haberler kano yarışınıza orcaların saldırmamasından bahsediyor. İyisin, değil mi?"

"İyiym. Aslında çok eğlenceli oldu."

Zavala güldü. "Benim hayatımsa çok sıkıcı geçiyor. Kurt Austin dışında kim başış amaçlı bir kano yarışını, sapık bir katil balina sürüsüyle ölüm kalım savaşına çevirebilirdi ki?"

"Seni son gördüğümde Washington'daki her bekâr kadınla çıkma he-definde çok güzel yol alıyordun. Buna kimse sıkıcı diyemez, herhalde."

Zavala karizmasıyla, kara gözleriyle ve yakışıklı Latin yüzüyle çevre-deki bekâr kadınların ilgi odağıydı.

"Eh, yeni sevgilimle birlikteyken eskisiyle karşılaştığım zaman haya-tımın heyecanlı olduğunu itiraf ediyorum, ama senin yarışınla kıyaslar-sam, çok boş sayılır. Ne oldu?"

"Şu anda babamla yemek yiyorum, birkaç gün sonra döndüğümde sana her şeyi anlatırım."

"Göründüğü kadarıyla Washington'a düşündüğünden erken döne-cek gibisin. Yarın gece Norfolk'a hareket etmemiz emredildi. Joe Adler'i tanır mısın?"

"Adı yabancı gelmiyor. Scripps'teki dalga uzmanı değil mi?"

"Dünyanın en önemli okyanus dalgaları uzmanıdır. *Southern Belle*'yi bulması için ona yardım edeceğiz."

"*Belle* hakkında bir makale okumuştum. Geçen martta batan o bü-yük konteyner gemisi."

"Evet. Rudi, beni aradı. Adler bu projede seni istiyormuş. Belli ki, adam epey nüfuzlu, çünkü Rudi bu ricasını hemen kabul etmiş." Rudi Gunn NUMA'nın gününbirlik operasyonlar sorumlusuydu.

"Bu tuhaf. Bugüne kadar Adler'le hiç karşılaşmadım. Bir yanlışlık yapmış olmasın. NUMA'da arama operasyonlarında daha önce çalışmış en az on kişi var. Neden beni istiyor?"

"Rudi hiçbir fikri olmadığını söyledi. Ama Adler'in uluslararası bir şöhreti var, bu nedenle de gemiyi aramada yardım etmeye razı olmuş."

"İlginç. *Belle* Atlantik kıyısının tam ortasında bir yerde batmıştı. Arama alanı Trout çiftinin çalışmakta oldukları yere ne uzaklıkta?" Paul ve Gamay Trout Özel Görevler Ekibi'ndendiler ve o sırada bir okyanus araştırması yürütüyorlardı.

"Onlara yanaşıp bir parti verebileceğimiz kadar yakın," dedi Zavala. "Ben tekila ikmalini yaptım bile."

"Sen yiyecek içecekten sorumlu birini ayarlayana kadar ben de uçak rezervasyonumu değiştireyim. Sonra seni arar, saat kaçta geleceğimi bildiririm."

"Seni havaalanında karşılarım. Orada bir uçak bizi Norfolk'a götürecekt."

Birkaç ayrıntıyı daha konuştuktan sonra telefonu kapadılar. Kurt masasına dönerken Adler'in onu isteyişini düşündü, sonra da babasına ertesi sabah yola çıkacağını söyledi. Austin, oğlunun programındaki değişiklikten hoşlanmadıysa da bunu belli etmedi. Kano yarışına ve Seattle'a geldiği için ona teşekkür etti; işlerinin bu kadar yoğun olmadığı bir zamanda tekrar buluşmak temennisiyle vedalaştılar.

Ertesi sabah Kurt ilk uçakla Seattle'dan ayrıldı. Uçak havalanıp doğu yönünde yol alırken programındaki değişikliğe babasının gösterdiği sessiz tepkiyi düşünüyordu. Baba Austin gerçekten de onun aile işine katılmasını istiyor muydu? Bu doğruysa, babası artık emekli olmayı düşünüyor demektir. Her ikisi de inatçıydılar; birlikte çalışmalarını tıpkı küçük bir kayıkta iki kaptanın olmasına benzerdi.

Kesin olan bir şey varsa, o da babasının Kurt'un NUMA'daki işine olan bağlılığını yanlış yorumlamasıydı. Onu Ulusal Sualtı ve Denizcilik Dairesi'nde tutan şey heyecan değildi. Adrenalin pompalanmasına yol açacak her fırsat, ardından uzun raporlar yazmayı, bir sürü evrak işini ve

Clive Cussler

toplantıyı da getirirdi; Kurt bunlardan kaçınmak için sahada kalmayı yeğliyordu. Onu cezbeden tek şey denizin hiç bitmeyen esrarengizliği idi.

Katil balinalarla olan o tuhaf hadise gibi esrarengiz olaylar. Orcalar la yaşadığı anları düşündü. Tuhaf dövmeli adamı ve teknesindeki elektrikli düzeneği de düşünmeden edemiyordu. Bir süre sonra kafasındaki bu şekillenmemiş düşünceleri bir yana atıp not defteriyle kalemını çıkardı ve yeni yaptıracığı kanonun taslağını çizmeye başladı.

NEW YORK KENTİ

Frank Malloy ülkenin polis teşkilatlarına yüksek ücretli bir danışman olmadan önce, kusursuz bir polisti. Düzensizliğin her çeşidinden nefret ederdi. Pırıl pırıl üniformaları her zaman bıçak gibi ütülü olurdu. Deniz piyade kuvvetlerindeki alışkanlığıyla saçları hep iki numara kesilirdi. Sık sık idman yaptığı için vücudu hep kaslı ve güçlüydü.

Gözetleme görevlerinden nefret eden pek çok polis memurunun tersine, Malloy saatlerce bir otomobilin içinde oturup akan trafiği ve gelip geçen yayaları seyretmekten zevk alırdı; toplumun dokusunda en küçük bir terslik olsa hemen fark ederdi. Tabii, mesanesinin demir gibi olması da işini kolaylaştırıyordu.

Malloy otomobilini Broadway'e park etmişti; hızlı adımlarla yürüyen yayaları ve ağzı açık gezen turistleri seyrederken kalabalığın içinden çıkan bir adam doğruca onun sivil NYPD* aracına geldi.

Adam uzun boylu ve zayıftı, otuzlu yaşlarında gösteriyordu. Diz yerleri buruşuk, ten rengi bir yazlık takım elbise giymiş, ayaklarında New

New York Polis Teşkilatı.

Clive Cussler

Balance koşu ayakkabıları vardı. Gömlek yakası açık, kravatı gevşetilmiş ti. Yıllarca polis olarak çalıştığı için Malloy insanları bir görüşte tartıp mesleklerini tahmin edebilirdi. Bu adamın da muhabir olduğunu düşünüyordu.

Adam otomobilin yanına gelip eğildi ve pencereden fotoğraflı kimliğini gösterdi.

"Adım Lance Barnes. **Times** muhabiriyim. Siz Frank Malloy musunuz?"

Bu soru Malloy'un zaferini gölgeledi.

"Evet, ben, Malloy'um," dedi kaş çatarak. "Beni nasıl tanıdınız, Bay Barnes?"

"Zor olmadı," dedi Barnes omuz silkerek. "Kimsenin park edemeyeceği bir yerde, koyu renk bir Ford içinde tek başına oturuyorsunuz."

"Eski becerilerimi kaybediyorum, herhalde," dedi Malloy buruk bir sesle. "Ya bu ya da polis olduğum her yanımdan belli oluyor."

"Yok canım, ben hile yaptım," dedi Barnes gülerek. "MACC'den* sizin burada olacağınızı söylediler."

MACC, Çok Bölümlü Kontrol Merkezi anlamına geliyordu ve New York City'de yapılmakta olan uluslararası ekonomi toplantısının güvenliğinden sorumlu birimdi. Dünyanın dörtbir yanından gelen siyasal ve iş dünyası liderleri burada toplanmaktaydılar.

"Ben de hile yaptım," dedi Malloy kıkırdayarak. "MACC'den beni arayıp sizin geleceğinizi bildirmişlerdi." Muhabirin yüzünü inceledikten sonra tanıdık geldiğini fark etti. "Daha önce karşılaşmış mıydık, Bay Barnes?"

"Galiba, savruk yürüdüğüm için bana ceza kesmişsiniz."

* Multi Agency Control Center.

Kutup Kayması

Malloy bir kahkaha attı. Gördüğü bir yüzü hiç unutmazdı. "Peki size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Toplantıyla ilgili bir haber yapıyorum. Duyduğuma göre, protestocuların sofistike teknikleriyle başa çıkma konusunda rakipsizmişsiniz. Planlanmış protestolara karşı nasıl bir önlem alacağınız konusunda bir röportaj yapabilir miyiz?"

Malloy'un Arlington, Virginia'da bir şirketi vardı ve ülkenin her tarafındaki polis teşkilatlarına kalabalıkların kontrolü konusunda danışmanlık yapardı. Ayaklanma kontrolü gereçleri üreten birçok şirketin yönetim kurulunda üyeydi, ticari ve siyasi bağlantıları sayesinde adamakıllı zengin bir adam olmuştu. *The New York Times*'ta onun hakkında yazılacak olumlu bir haber yazısı danışmanlık şirketine daha çok para akması demekti.

"İçeri girsene," diyerek yolcu kapısını açmak için uzandı. Barnes otomobile bindikten sonra el sıkıştılar. Muhabir güneş gözlüğünü alnına doğru itince koyu yeşil renkli gözleriyle, ağzının ve çenesinin biçimindeki V şeklinde kaşları ortaya çıktı. Cebinden bir not defteri ve minik bir dijital teyp çıkardı. "Umarım bu görüşmeyi kaydetmemin bir sakıncası yoktur. Söylediklerinizi doğru aktarmamın da sigortası olur."

"Sorun değil," dedi Malloy. "Hakkımda ne istersen söyleyebilirsin, yeter ki, adım doğru yazılsın." Polislikten ayrılıp kendi danışmanlık şirketini kurduğundan beri Malloy muhabirlerle ilişkisinde tam profesyonel olmuştu. "Basın toplantısına katıldın mı?"

"Evet," dedi Barnes. "Ne curcunaydı! Yerleştirdiğiniz o uzun menzilli akustik cihazlar aklımı çıkaracak gibiydi. Bu cihazların Irak'ta kullanıldığı doğru mu?"

"Onlar öldürücü olmayan silah kabul ediliyor. Kulakları paralayan tiz bir çığlık sesi çıkararak en yüksek sesli göstericileri bile susturabiliyorlar."

"Benim de kulağımda yüz elli desibellik bir ses patlatsalar, barış ve adalet diye bağırmaı keserim."

"Bu ılıkıları sadece çok b kalabalıklara karşı kullanacağız. **Geçen** gün test ettik. En az dört sokağı kapsayan bir alanı etkiliyor."

"Anlıyorum," dedi Barnes defterine not alarak. "Anarşistler de neyle karşı karşıya olduklarını anlayacaklar."

"Tahminimce, ağır silahlarımıza gerek kalmayacak. Motosikletli polisler ve mekanik bariyerler gibi k çaplı önlemler daha etkili olacaktır."

"Duyduğuma göre bir hayli yüksek teknoloji ürünü aletimiz de varmış."

"Doğrudur," dedi Mallory. "Ama kaçıkları kontrol etmek için en etkili yol donanımla değıl, yazılımla olur."

"Nasıl oluyor bu?"

"Biraz dolaşalım," dedi Malloy ve kontağı çevirdi. Otomobil yola çıkınca telsizi açtı. "Göçebe konuşıyor. Broadway'de kuzeye doğru ilerliyorum."

"Göçebe mi?" diye sordu Barnes, Malloy telsizi kapadıktan sonra.

"ok gezerim de. Gözlem yaparım. Kaçıklar benim hareket halinde olduğumu bilirler, ama nerede olduğumu bilmezler. Huzursuz olurlar." Malloy doğuya doğru dönüp bir süre ilerledikten sonra tekrar Broadway'e ıktı.

"Bu 'kaçık' diye bahsettiğiniz kişiler kim oluyor?"

"Anarşistlere baktığın zaman, karşında kimin ve neyin olduğunu anlamak zordur. Seattle'dayken evre ve barış kaçıkları vardı. Feministler ve neo tanrısızlar vardı, Dünya Ticaret Merkezi aleyhine gösteri yapıp tanrıça, diye bağııyorlardı, o tanrıça her kimse. İnsan olarak ele aldığında şiddet düşkünü tipler değıldiler, ama bazıları şirket mallarını tahrip etmeyi hak görüyorlar. En büyük silahları kaos yaratmak. Genellikle

özerk topluluklar veya üye grupları olarak örgütleniyorlar. Eylemlerinde herhangi bir hiyerarşi olmadan, fikir birliği üzerine hareket ediyorlar."

"Herhangi bir düzenleri olmadığına göre, siz tam olarak neyi arıyorsunuz?"

"Tanımlaması zor," dedi Malloy. "Aslında, eskiden sokakta ne yapıyorsam onu. Kaçıklar küçük gruplara ayrılırlar. Tekli ya da ikili dolaşırlar. Ben sadece davranış modelleri ararım."

"Seattle'daki protesto gösterilerini okumuştum. Anladığım kadarıyla orada tam bir kâbus yaşanmış."

Malloy bir ıslık sesi çıkardı. "Hâlâ bunu kanıtlayacak yara izlerini taşıyorum. Ne *berbattı* be!"

"Neydi bu hale getiren?"

"Kaçıklar Dünya Ticaret Merkezi'ni hedef almışlardı. Onların deyişiyle, 'iktidar seçkinleri.' Ben kalabalık kontrolünden sorumlu bölge danışmanıydım. Tam anlamıyla gafil avlanmıştık. Sonuçta karşımıza dünya ticaret sisteminin baskıcı olmasını protesto eden yüz bin gösterici çıktı. Yağmalama olayları oldu, sokağa çıkma yasağı kondu, polisler ve Ulusal Muhafızlar şiddet yanlısı olsun olmasın, kalabalığın üstüne lastik mermiler yağdırdılar. Sonunda uluslararası bir mahcubiyet yaşandı ve belediye aleyhine yüzlerce dava açıldı. Bazı insanlar polisin aşırı tepki gösterdiğini ileri sürdü. Bazıları polisin yetersiz kaldığını iddia etti. Gel de çık işin içinden."

"Söylediğiniz gibi, berbatmış gerçekten."

Malloy başını salladı. "Ama Seattle Savaşı bir dönüm noktası oldu."

"Ne bakımdan?"

"Protestocular caddelerde yürümenin dikkat çekmek için yeterli olmadığını öğrendiler. Sadece *doğrudan* eylem işe yarıyordu. Hadiseyi bölmek, insanları huzursuz edip dağılmış dikkatlerini kendi hedeflerine çevirmeleri gerekiyordu."

Clive Cussler

"Bugün şehirde gördüğüm kadarıyla, iktidar seçkinleri epey aşama kaydetmişler."

"Yüzde yüz," dedi Malloy. "GOP* Konferansı sırasında anarşistler bizi yine madara ettikleri zaman Philadelphia'daydım. Ortallığı altüst ettikten sonra peşlerine bizim şişman polislerimizi takıp sokaklarda koşturdular. Büyük bir karmaşa yarattılar. Miami'deki Dünya Ticaret Teşkilatı toplantısı sırasında da olay çıkardılar. Nihayet, burada 2002 yılında yapılan Dünya Ekonomik Forumu sırasında durumu kontrol etmeye başladık. 2004'teki Cumhuriyetçi Konvansiyonu sırasında da az çok bir stratejimiz vardı."

"Bozguncu gösterileri asgari düzeye çekebildiniz, ama insan hakları çiğneniyor diye de epey şikâyet oldu."

"Bu da protestocuların bir stratejisi. Bunlar şehirden şehire dolaşan küçük bir tahrikçi grubudurlar ve çok bilgilidirler. Bizim aşırı tepki göstermemizi umarak, devlet otoritesini kışkırtırlar. Şuraya bak!"

Malloy kenara çekip ellerinde müzik enstrümanları olan bir grup insanın yakınına park etti ve hemen telsizini açtı.

"Göçebe'den MACC'a. Gerilla müzisyenler Union Meydanı ile Madison Square Garden arasına izinsiz gösteri yürüyüşü yapmak için toplanıyorlar."

Barnes caddenin iki yanındaki kaldırımlara baktı. "Ben gösteri yürüyüşü yapan kimse görmüyorum."

"Şimdilik ikili gruplar halinde yürüyorlar. Bunda yasadışı bir şey yok. Bir iki dakikaya kadar birleşeceklerdir... dur bakayım... işte bak, başlıyorlar."

Müzisyenler daha büyük gruplar oluşturmaya başlamışlar, kaldırımdan caddeye inerek yürüyüş düzenine geçiyorlardı. Ama daha gösteri yü

* Cumhuriyetçi Parti'ye verilen lakap (Grand Old Party.) Muhteşem eski parti.

rüyüşü başlamadan, her iki taraftan ortaya çıkan bisikletli ve motosikletli polis memurları hemen tutuklamalar yapmaya başladılar.

Barnes harıl harıl not tutmaktaydı.

"Çok etkilendim," dedi. "Taktiğiniz saat gibi işledi."

"Öyle olması gerekir. Bu küçük manevra yıllar boyu edinilmiş tecrübelerin sonucudur. Şimdi sadece iki ekonomi toplantısı arasındayız, ama yüzlerce konuğumuz ve yüzlerce protestocu var; yani büyük sorunlar için potansiyel mevcut. Kaçıklar hep bizden bir adım önde olmaya çalışıyorlar."

"Sadece protesto etmek için katılanlarla gerçek fanatikleri nasıl ayırt ediyorsunuz?"

"Çok zor oluyor. Yaptığımız iş, sorun çıkaran herkesi tutuklayıp ayırımı sonraya bırakmak." Malloy kontrol paneli üstünde çalan cep telefonunu alıp Barnes'e uzattı. "Şuna bir bakar mısınız?"

Barnes telefonun ekranında yazılı mesajı okumaya başladı. "Motosikletli ekiplerin gerilla müzisyenleri kuşattığını söylüyor. Göstericilere bu semtten uzak durmalarını söylüyor. Kameraları, sağlık görevlilerini ve yasal gözlemcileri çağırıyor. Tiyatro Bölgesi'nde polislerin tutuklama yapmasına engel olunmasını istiyor. Bu mesaj kimden?"

"Kaçıklardan. Seattle'dan ders çıkaran yalnızca polisler olmadı. Anarşistlerin de MACC tipinde bir medya merkezleri var. Eylemcilere polislerle karşılaşmamak için hangi yollardan yürüyeceklerini söylüyorlar. Biz bir gösteriyi bastırırken onlar başka bir tanesine başlıyorlar." Malloy güldü. "Biz her yıl güvenlik önlemleri için milyonlarca dolar harcarken, onlar bedava denecek teknoloji kullanıyorlar."

"Aynı mesajı sizin de okuyabileceğinizi bilmiyorlar mı?"

"Biliyorlar, tabii. Ama gösteriler bir anlık kararlarla yönlendirildiği için birbirimizle kedi fare oyunu oynuyoruz. Oyunun adı *Intel*. Onlar çok hızlı, ama iş sayı üstünlüğünde bitiyor. Bizim otuz yedi bin polisimiz, bir

Clive Cussier

keşif balonumuz, video kameralarımız var. İki yüz elemanımızın miğfer lerindeki video kameraları güvenlik merkezine bağlantılı."

"Polis tarayıcılarını kontrol edebiliyorlar mı?"

"Ettiklerini *biliyoruz*. İşin anahtarı hızlı tepki vermek. Boks için ne derler bilirsin: hem iyi hem de iri olan boksör iyi takat daha ufak yapılı olanı her zaman yener. Bu oyunda da biz kazanacağız."

Barnes telefonu Malloy'a uzattı. "Galiba bu sana."

Ekrandaki mesaj değişmişti.

"GÜNAYDIN GÖÇEBE, YOKSA GERÇEK ADINLA FRANK, BAY MALLOY MU DİYELİM?"

"Aa?" dedi Malloy. Elindeki telefona yılana bakarmış gibi bakıyordu.

"Bunu nasıl yapıyorlar?" diye sordu Barnes'e dönerek.

Barnes omuzlarını sallayıp not tutmaya devam etti. Malloy ekranda-ki yazıyı silmeye çalışırken yeni bir mesaj geldi.

OYUN ZAMANI

Ekran karardı. Malloy telsizle MACC'ı aramak istedi, ama bağlan-mak mümkün olmadı. Cep telefonu bir kez daha çaldı. Malloy bir süre dinledikten sonra, "Hemen ilgilenirim," dedi. Rengi atmış bir yüzle Bar-nes'e döndü. "MACC'dan aradılar. Merkezdeki klimanın bozulduğunu söylüyorlar. Bütün haberleşme karmakarışık olmuş. Ekiplerin nerede ol-duğunu bilen kimse yok. Şehirdeki bütün trafik ışıkları kırmızıyı gösteri-yormuş."

Times Meydanı'na yaklaşıyorlardı. Polis engeliyle karşılaşmayan yüzlerce gösterici yan sokaklardan meydana inmekteydiler. Meydan tıpkı Noel Arifesi günü gibi kalabalıktı.

Malloy'un otomobili ağır ağır kalabalığın içinden ilerliyordu. Eski New York Times binasına yaklaşıırken muazzam video ekranındaki Dis-ney karakteri birden kayboldu ve ekran karardı.

"Hey, şuna bakın," dedi Barnes ekranı işaret ederek.

Ekranda büyük beyaz harfler belirmeye başladı.

SELAM SİZE, NEO ANARŞİSTLER, DOST GEZGİNLER VE
TURİSTLER. İKTİDAR SEÇKİNLERİNİN BASKICI ORDULARINI
ÇÖKERTTİK. BU, GELECEKTE OLACAKLARIN KÜÇÜK BİR
ÖRNEĞİDİR. BUGÜN NEW YORK. SONRA DÜNYAYI ÇÖKER-
TECEĞİZ. DERHAL BİR ZİRVE TOPLANTISI YAPIN VE KÜRE-
SELLEŞMENİN YAPISINI DAĞITIN YOKSABİZ DAĞITACAĞIZ.

İYİ GÜNLER DİLERİZ!

Boynuzları olan gülen bir surat belirdi, sonra da tek kelime:

LUCIFER.*

"Lucifer de kim oluyor?" dedi Malloy camdan dışarı bakarak.

"Hiç fikrim yok," dedi Barnes. Kapıyı açmak için uzandı. "Gezi için
teşekkür ederim. Hemen gidip haberimi yazmam lazım."

Sonra o kelime kayboldu ve meydana ne kadar elektrikli ilan ekra-
nı varsa **hepsinde** FRANK MALLOY adı belirdi. Panasonic. LG. NAS-
DAQ.

Malloy küfrederek otomobilden çıkıp kalabalığı gözleriyle taradı.
Barnes binlerce protestocunun arasında gözden kaybolmuştu. Malloy
"Lucifer" adını mırıldanarak tekrar ederken sırtının ürperdiğini hissetti.
Muhabirin yüzünü daha önce nerede gördüğünü hatırlıyordu. Sivri sakal,
kızıl saçlar, V biçimindeki kaşlar ve ağızla, yeşil gözler bilinçaltında ona
daha önce görmüş olduğu şeytan tasvirlerini hatırlatmıştı.

Malloy olduğu yerde kalmış, deliriyor muyum, diye düşünürken aynı
yeşil gözlerin onu izlediğinin farkında değildi. Barnes, Malloy'u izlemek
için bir ofis binasının kapı eşiğine girmişti. Cep telefonu kulağında, güle-
rek konuşuyordu.

"Planının saat gibi işlediğini bilmeni istedim. Bütün şehir felç oldu."

''' Şeytan.

"Çok iyi," dedi hattın diğer tarafındaki ses. "Baksana, konuşmamız gerek. Çok önemli."

"Şimdi olmaz. Fener kulesine gel de, sana şahsen teşekkür edebileyim."

Telefonu cebine sokup Times Meydanı'na bakmaya devam etti. Genç bir adam Disney mağazasının ön camına bir tuğla atarak parçaladı. Onu başkaları izleyince kaldırımlar cam kırıklarıyla doldu. Bir otomobil ateşe verildi ve siyah dumanlar göğe yükseldi. Havayı yanan plastik ve kumaş kokusu sarmıştı. Bir gerilla bandosu Kwai Köprüsü filminin müziğini çalarak caddede geçit yürüyüşü yapıyordu. Öfkeyle çalınan korna sesleri arasında müzik zorlukla işitilebiliyordu.

Barnes şeytani yüzünde mutlu bir gülümsemeyle karşıındaki manzaraya baktı.

"Kaos," diye mırıldandı şarkı söyler gibi. "Tatlı, güzel kaos."

NUMA aracı Austin ve Zavalayı Norfolk limanına getirdiğinde geminin bütün güverte ışıkları yanıyordu. Austin iskele köprüsünü hevesle çıkarken tekrar denize açılacağı için mutluydu. NUMA filosunun en yeni araştırma gemilerinden biri olan *Peter Throckmorton*'la seyir yapacaktı. Bu araştırma gezisine onu da davet ettiği için esrarengiz Dr. Adler'e teşekkür borçluydu.

95 metrelik gemi, deniz arkeolojisinin öncülerinden biri olan adamın adını taşıyordu. *Throckmorton* arkeolojik yöntemlerin su altında da iş yarayacağını kanıtlayarak yepyeni bir keşif dönemini başlatmıştı. Gemi, denize dayanıklı ağır iş makinesi gibiydi. Tasarımında çok işlevlilik ön planda tutulmuştu; uzaktan kumandalı algılama teçhizatıyla sadece bir ileniz altı şehrinin algılamakla kalmaz, okyanus dibindeki yanardağ ağızlarını da bulabilirdi.

Çoğu araştırma gemisi gibi *Throckmorton* da aslında deniz üstünde seyreden bir platformdu; bilim adamları deneylerini yapmak için buradan teknelerini ve araştırma gereçlerini suya indirebilirlerdi. Geminin kış tarafında, sualtı araçlarını ve sondalan denize indirmek için kullanılan vinçler ve bumbalar vardı. Elektrikli bocurgatlar geminin sancak ve iskele taraflarındaydı.

Gemi subaylarından biri NUMA elemanlarını iskele köprüsünün başında karşıladı.

"Kaptan Cabral size hoş geldiniz, diyor ve iyi seyirler diliyor."

Austin, Tony Cabral'ı başka NUMA araştırma gezilerinden tanıyor-du ve onunla yine görüşeceği için mutluydu.

"Lütfen, kaptana söyleyin, onun yönettiği bir gemide seyir yapacağımız için çok mutluyuz."

Bu kısa protokolden sonra bir görevli onları konforlu kamaralarına götürdü. Sırt çantalarını bırakıp Adler'i bulmak için tekrar çıktılar. Başka bir görevli onlara geminin ölçüm kontrol merkezine bakmalarını tavsiye etti.

Bu merkez ana güvertede, yarı aydınlık, ferah bir odaydı. Duvarlar geminin uzaktan kumandalı algılama gereçlerinin gözü ve kulağı olan ekranlarla kaplıydı. Suya indirilen bir sondanın topladığı bilgiler analiz için doğruca merkeze iletiliyordu. Gemi hâlâ limanda olduğu için oda boştu, sadece bir bilgisayar klavyesinde bir şeyler yazan bir adam vardı.

"Dr. Adler?" dedi Kurt.

Adam klavyeden başını kaldırıp gülümsedi. "Evet. Sizler de NUMA elemanları olmalısınız, değil mi?"

Austin ve Zavala kendilerini tanıttıktan sonra el sıkıştılar.

Adler'in bir kereste işçisini andıran iri kemikli yapısı ve gümüş renkli, yosun gibi saçları vardı. Üst dudağını süsleyen çarpık bıyığı sanki son anlık bir kararla oraya yerleştirilmiş gibiydi. Konuşma tarzı öğlen uyku

sundan ansızın uyandırılmış birinin aksiliğini yansılıyordu, ama tel çerçevesi gözlüğü'nün ardından bakan cin gibi gözlerinde şen **parlıtlar** vardı.

"Sizleri burada görmekten ne kadar memnunum bilemezsiniz. Sizi de bu araştırmaya katma isteğimi Rudi Gunn'a söylediğim zaman, kabul edeceğinden emin değildim, Kurt. Joe'nun da gelmesi işin kaymağı oldu. Galiba biraz fazla ısrarcı oldum. Bunu benim Quaker geçmişime verin. Dostça ikna etmeyi biliriz. Kimseye bir şey dayatmayız, ama bizi fark edene kadar insanları bezdiririz."

Profesörün fark edilmek için çaba göstermesine gerek yok ki, diye düşündü Austin. "Özür dileyecek bir şey yok," dedi. "Denizde seyir bana her zaman çekici gelir. Ama özellikle beni gemiye almak istemenize şaşırdım. Daha önce hiç karşılaşmamıştık."

"Ama senin hakkında çok şey duydum. NUMA başarılı operasyonlarının reklamını yaparken senin Özel Görevler Ekibi'nden söz etmez, biliyorum."

Bu ekip yerine Dirk Pitt geçmeden önce NUMA'nın başında olan Amiral Sandecker'in kurduğu bir birimdi. Sandecker'in amacı, bazen hükümetin gözetimi olmaksızın yürütülmesi gereken denizaltı projeleri için uzmanlardan oluşan bir grup kurmaktı. Ekibin medyatik görevlerini de kongreden fon almak için değerlendiriyordu.

"Haklısınız. Oynadığımız rolü büyütmemeyi tercih ederiz."

Adler iri dişlerini sergileyen bir gülücük çıkardı. "Kolombus'un cese-dini bir sualtı Maya piramidinde bulmak önemsiz gösterilecek bir şey değil. Ya da Doğu Sahili'nde başlamak üzere olan bir metan hidrat tsuna misini engellemek de öyle."

"Şanslıydık," dedi Austin. "O sırada sadece başka bir sorunu gidermeye çalışıyorduk."

Zavala gözlerini yuvarladı. "Kurt, sorun giderici olmanın bazen hesapta olmayan sorunlarla karşılaşmak gibi bir sorunu olduğunu söyler hep."

C live Cussler

"Özel Görevler Ekibi'nin bugüne kadar birkaç sıra dışı çalışma yapmış olduğu doğrudur, ama arama görevleri için NUMA'da benden çok daha uzmanlaşmış onlarca eleman var. Neden beni istediniz?"

Adler'in yüzü ciddileşti. "Okyanusta çok tuhaf şeyler oluyor."

"Bunda şaşılacak bir şey yok," dedi Austin. "Deniz bize uzaydan daha yabancı. Yıldızlar hakkında bildiklerimiz ayağımızın altındaki gezegen hakkında bildiklerimizden daha çok."

"Seninle aynı fikirde olduğumu seve seve söyledim," dedi Adler. "Ne var ki, kafamın içinde bazı çılginca düşünceler dolanıp duruyor."

"Çılgınlıkla akılcılık arasında çok ince bir çizgi olduğunu Joe da ben de uzun zaman önce öğrendik. Düşüncelerinizi duymak isteriz."

"Size bunu zamanla anlatacağım, ama şimdilik *Southern Belle*'yi bulana kadar beklemeyi yeğlerim."

"Acelemiz yok. Bize *Belle'nin* nasıl kaybolduğunu anlatsanız. Hatırladığım kadarıyla orta Atlantik kıyısı açıklarında seyrediyormuş. Bir SOS göndererek tehlikede olduğunu bildirmiş, sonra da hiçbir iz bırakmadan kaybolmuş."

"Doğru. Hemen birkaç saat sonra yoğun bir arama başlatıldı. Sanki koca gemiyi deniz yutuvermişti. Akıbetlerini bilememek mürettebatın aileleri için çok zor oldu. İşin pratik yanından bakılırsa, gemi sahipleri de nasıl bir yasal başvuru yapacaklarını bilmek istiyorlar."

"Yüzlerce yıldan beri gemiler hiçbir iz bırakmadan kaybolmuşlardır," dedi Austin. "Bu kadar gelişmiş haberleşme imkânlarına rağmen hâlâ da olageliyor."

"Fakat *Belle* herhangi bir gemi gibi değildi. Batması imkânsız tanımına en yakın şeydi."

Austin güldü. "Bu ifade bana tanıdık geliyor."

Adler parmağını kaldırdı. "Biliyorum. Aynı şey *Titanik* için de söylenmişti. Ama *Titanik* battığından bu yana gemi inşasında muazzam atılımlar

yapıldı. *Belle'nin* okyanus aşan yük gemileri sınıfında yepyeni bir yapısı vardı. En sert hava koşullarına dayanacak kadar kuvvetli inşa edilmişti. Kuvvetli bir geminin kaybolması ilk kez olmuyor, demiştin. Haklısın. 1978 yılında *Munchen* adlı bir yük gemisi Atlantik'i geçerken fırtınada battı. Tıpkı *Belle* gibi o da SOS göndermişti. Bu kadar modern bir gemiye ne olabileceğini kimse kestiremedi. Yirmi yedi kişilik mürettebat kayboldu."

"Çok acı. Gemiden herhangi bir iz bulundu mu?" diye sordu Austin.

"SOS'ten hemen sonra kurtarma çalışmaları başladı. Yüzden fazla gemi okyanusu taradı. Buldukları birkaç enkaz parçası ve boş bir tahlisiye filikası önemli ipuçları oldu. Bu filika geminin sancak tarafında, su kesiminden yirmi metre yükseklikte pimlerle tutturulmuş olmalıydı. Filikanın üstündeki çelik pimler önden arkaya doğru bükülmüş halde bulundu."

Zavala hemen bir hesap yaptı. "Anlaşıldı," dedi. "En az yirmi metre yüksekliğindeki şiddetli bir güç filikayı pimlerinden söküp savurdu."

"Deniz Mahkemesi geminin kötü havanın neden olduğu 'sıra dışı bir olay' sonunda battığına karar verdi."

Austin güldü. "Anladığım kadarıyla Deniz Mahkemesi gerçek sonuçların etrafında dans ediyormuş."

"Mahkeme kararını duyan gemiciler de seninle aynı fikirdeydi. Öfke-den köpürmüşlerdi. *Munchen* i neyin batırdığını çok iyi biliyorlardı. Denizciler yıllardan beri yirmi beş, otuz metrelik dalgalarla karşılaştıklarını anlatırlar, ama bilim adamları bu hikâyelere inanmazlardı."

"Ben de canavar dalgalarla ilgili hikâyeler duydum, ama hiç karşılaşmadım."

"Buna şükret, çünkü eğer bu canavarlardan biriyle karşılaşsaydın, şimdi burada konuşuyor olmazdık."

"Aslında bir bakıma da temkinli oldukları için Deniz Mahkemesi'ne hak veriyorum," dedi Austin. "Denizci milleti gerçekleri abartmalarıyla ün yapmıştır."

"Bunu iyi bilirim," dedi Zavala gülerek. "Yıllardır deniz kızlarıyla ilgili hikâyeler duyarım, ama hâlâ bir tanesiyle bile karşılaşmadım."

"Mahkemenin bu vampir katil dalgalar konusunda temkinli olduğuna kuşku yok," dedi Adler. "O günlerdeki geleneksel bilim dünyası, denizcilerin bildirdikleri cinsten dalgaların teoride mümkün olmadığına inanıyordu. Bilim adamları olarak biz o zamanlar Çizgisel Model denen bir dizi matematiksel denklem kullanıyorduk; buna göre otuz metrelik bir dalga ancak on bin yılda bir olabilirdi."

"Demek ki, *Munchen'in* batışından sonra gelecek birkaç yüzyıl boyunca endişe etmemize gerek yok," dedi Austin buruk bir gülümsemeyle.

"Draupner vakası olmadan önce biz de böyle düşünmüştük."

"Norveç açıklarındaki Draupner petrol kulesinden mi söz ediyorsunuz?"

"Draupner'i duymuş muydun?"

"Kuzey Denizi petrol kulelerinde altı yıl çalıştım," dedi Austin. "Bir sondaj kulesinde çalışıp da Draupner kulesine vuran dalgayı duymayan yoktur herhalde."

"Kule kıyıdan yüze elli metre açıktaydı," diye açıkladı Adler; Zavala'ya. "Kuzey Denizi zaten berbat hava koşullarıyla ünlüdür, ama 1985 yılının yılbaşı günü gerçekten korkunç bir fırtına patladı. On on beş metrelik dalgalar kuleyi dövüyordu. Daha sonra kule sensörlerinin otuz metre olarak ölçtüğü bir dalga yediler. Bunu düşünmek bile soluğumu kesiyor."

"O halde, Draupner dalgası Çizgisel Modeli de çöpe atmış oldu," dedi Zavala.

"Denize gömdü. O dalga, modelin on bin yılda bir olacağını varsaydığı dalgadan on metre daha yüksekti. Julian Wolfram adındaki bir Alman bilim adamı Draupner platformuna bir radar kurdu. Dört yıl boyunca platforma çarpan her dalganın ölçümünü yaptı. Çizgisel Model'in belirlediği sınırları aşan yirmi dört dalga buldu."

"Demek ki, anlatılan hikâyeler o kadar da abartılmamış," dedi Austin. "Belki, bizim Joe hâlâ bir deniz kıızıyla karşılaşabilir."

"O kadar olur mu, bilemem ama Wolfram'm araştırması bu konuda ki efsanelerde gerçek payı olduğunu gösterdi. Grafiğini çıkardığı zaman, bu yeni dalgaların normal dalgalardan sadece daha büyük değil, aynı zamanda daha da dik olduğunu gördü. Wolfram'm çalışması gemicilik sanayiini temelinden sarstı. Yıllar boyunca deniz tasarımcıları Çizgisel Model'i esas alarak, gemileri en çok on beş metrelik dalgalara dayanacak şekilde yapmışlardı. Hava tahminleri de aynı hatalı bilgiye dayanırdı."

"Söylediklerinize göre, katil bir dalga denizdeki her türlü gemiyi batırılabilir," dedi Zavala.

"Evet," dedi Adler. "Bu da, tadilatlar ve yeniden tasarımlar için milyarlarca doların harcanması demektir. Ekonomik bir felakete gebe olmak, daha çok araştırma yapılmasına yol açtı. Dikkatler birçok denizcinin anormal dalgalarla karşılaştıklarını bildirdikleri Güney Afrika açıklarında odaklandı. Bilim adamları Afrika burnu açıklarındaki gemi kazalarının haritasını çıkardıkları zaman, bu hadiselerin Agulhus Akıntısı boyunca uzanan bir hatta gerçekleştiğini gördüler. 1990'larda, on yıllık bir dönem içinde bu alanda yirmi gemi kaybolmuştu."

"Gemi sanayicileri derin bir nefes almış olmalılar," dedi Austin. "Bir geminin yapması gereken tek şey, o bölgeden uzak durmaktır."

"Bu kadar basit olmadığını öğrendiler. 1995 yılında *Queen Elizabeth II*, Kuzey Atlantik'te otuz metrelik bir dalgayla karşılaştı. 2001 yılında iki Alman turist gemisi, *Bremen* ve *Caledonian Star* bu akıntıdan uzak bir yerde otuz metrelik dalgalar vurdu. Her iki gemi de batmadan kurtuldu ve personeli olayı anlatabildi."

"O halde bu dalgalar sadece Agulhus Akıntısı'nın geçtiği yerde olmuyor," dedi Austin.

Clive Cuseler

"Doğru. Bu gemilerin yakınında karşıt akıntılar yoktu. Bu bilgiyi istatistiklerle birleştirtince bazı sarsıcı sonuçlara vardık. Son yirmi yıl içinde dünyada iki yüzden fazla, uzunluğu iki yüz metreyi asan süper tanker batmış. Bu kayıplarda anormal dalgaların büyük bir rol oynadığını biliyoruz."

"Bunlar çok vahim istatistikler."

"Korkunç! Gemi nakliyatını nasıl etkileyeceğini düşünerek gemi tasarımlarını iyileştirmek için çalışmalara başladık; ayrıca bu dalgaların oluşumu önceden tahmin edilebilir mi, diye de araştırıyoruz."

"Acaba Trout çiftinin üzerinde çalıştıkları proje bu anormal dalgalarla ilgili mi?" dedi Zavala.

"Paul Trout ve karısı Gamay Morgan Trout bizim NUMA'dan meslektaşlarımızda," diye açıkladı Austin, profesöre. "NOAA'ya* ait *Benjamin Franklin* gemisinde, bu bölgedeki okyanus girdapları üzerine araştırma yapıyorlar."

Adler düşünceli bir ifadeyle çenesini kaşıdı. "Bu ilginç bir konu. Kesinlikle üstünde durmaya değer. Zaten bu aşamada hiçbir ihtimali yok saymam."

"Anormal dalgaları önceden tahmin etmekle ilgili bir şey söylediniz," dedi Austin.

"*Bremen* ve *Caledonian Star* hadiselerinden sonra Avrupalılar okyanusları taramak için uzaya bir uydu fırlattılar. Üç haftalık bir zaman içinde uydular o iki gemiyi neredeyse batıracak olan dalgalar gibi on tane dalga saptadılar."

"Bu katil dalgaların nedenini bulan kimse oldu mu?"

"Bazılarımız kuantum mekaniğinde Schrödinger Denklemi denen bir prensip üzerinde çalışmalar yapıyoruz. Biraz karmaşıktır, ama bazı

şeylerin hiçbir belirli nedeni olmadan ortaya çıkıp kaybolabileceğini açıklar. 'Vampir dalga*' adı bu fenomene çok yakışıyor. Diğer dalgalardan enerji emiyorlar ve buyurun işte, karşınıza kocaman bir canavar çıkıyor. Ama bu şeyleri ilk başta neyin tetiklediğini hâlâ bilmiyoruz."

"Söylediklerinize göre, denize dayanıklılığı Çizgisel Model'e göre inşa edilmiş her gemi *Southern Belle'nin* akıbetine uğrayabilir."

"Ama bundan daha iyisi yapılmıştı, Kurt. Çok daha iyisi."

"Anlamıyorum."

"*Southern Belle'nin* tasarımcıları dev dalgalarla ilgili en yeni bilgileri de geminin yapımında uygulamışlardı. *Belle'nin* üstü kapalı bir baş kasa-rası, çifte gövdesi vardı ve su basmasını önlemek için çaprazlama bölme-lerle güçlendirilmişti."

Austin bir an konuşmadan karşısındaki bilim adamına baktı. Kelimelerini özenle seçerek, "O halde," dedi. "Geminin karşısına otuz metre-den de büyük bir dalga çıktı."

Adler bilgisayar ekranını işaret etti. Görüntüde bir dizi dalga çizgisi ve ölçümler vardı.

"Aslında iki tane dev dalga oldu, tam ölçümüyle birisi otuz beş, diğeri otuz yedi metre yükseklikteydi. Uydudan resimlerini aldık."

Adler bu açıklamasıyla derin bir etki bırakmayı ummuştu, ama her iki adam da hayret dolu sesler çıkarmadan sadece büyük bir ilgi göstere-rek karşılık verdiler. Austin, arkadaşına dönüp sakın bir sesle, "Keşke sörf tahtamızı getirseydik," deyince Adler, onları ısrarla çağırmakla çok iyi ettiğine karar verdi.

B Ü Y Ü K D A Ğ , M O N T A N A

Yaşlı adam telesiyejden indikten sonra kayaklarıyla güçlü adımlar atarak Black Diamond'un tepesine çıktı. Kobalt mavisi gözlerle karşısındaki panoramik manzaraya baktı. İki bin beş yüz metre yükseklikten Flathead Vadisi'ni ve White fish Gölü'nü kuşbakışı görebiliyordu. Doğuda Glacier National Park'ın pırıl pırıl karlı dorukları vardı. Daha ileride, kuzeyde, Kanada'nın Rocky Dağları bile görüş alanındaydı.

Çıplak tepede hiç sis yoktu. Mavi gökyüzünü lekeleyen tek bir bulut parçası bile yoktu. Güneş tatlı bir sıcaklıkla yüzüne vururken adam dağlara ne kadar borçlu olduğunu düşündü. İçinde en küçük bir kuşku duymuyordu. Bu görkemli dorukların yürek ferahlatan manzarası olmasaydı çoktan aklını kaçıırırdı.

İkinci Dünya Savaşı sona erdikten sonra Avrupa kendisini toplama-ya başlamıştı, ama adamın aklında çok fazla karanlık nokta kalmıştı. Ölümcül becerilerini Fransız Direnişçileri hizmetinde kullanması bir şey değiştirmiyordu. Adam robot bir katildi. Ama bu robotun ölümcül bir defosu olması çok kötüydü... insan oluşu. Mekanizması hatalı olan her makine gibi, zamanla o da parçalanacaktı.

Savaşın harap ettiği kıtadan ayrılıp New York'a gelmiş, daha sonra da hâlâ enkazından dumanlar tüten Avrupa'yla arasına binlerce kilometre koyabilmek için daha da batıya gitmişti. Her bir kütüğü kendi elleriyle kesip yontarak kendisine sade ahşap bir ev yaptı. Bu ağır iş ve tertemiz hava kafasını rahatsız edici anılardan temizledi. Sarsıcı kâbusların sıklığı azaldı. Artık yastığının altında bir tabanca, bacağına bağlı bir bıçak olmadan uyuyabiliyordu.

Yıllar geçtikçe, o acımasız ve hiç teklemeyen işleyen ölüm makinesi olmaktan çıkıp yaşlı bir kayak sevdalısına dönüştü. Gençliğindeki kısa kesilmiş sarı saçları artık grileşmişti ve kulaklarının üstünü örtecek kadar uzundu. Gür kaşlarıyla uyumlu bir bıyığı vardı. Yüzü dağ havası ve güneşle kayış gibi olmuştu.

Güneşten gözünü kısarak manzarayı seyrederken dudaklarında bir gülümseme belirdi. Hiçbir zaman dindar olmamıştı. İnsan kadar saçma bir şey yaratan bir Yaradan'a karşı hiçbir heyecan duymıyordu. Eğer bir din seçecekse, herhangi bir Tanrı yerine ağaçlara tapmak bile ona daha makul görünüyordu. Ama aynı zamanda, dağların tepesine her çıkışını da manevî bir yolculuk olarak görürdü.

Bu mevsimin son çıkışını yapıyordu. Yükseklerde hep olduğu gibi kar ilkbahara kadar erimeden kalmıştı, ama kış artık bitmiş, ince bir karın örttüğü karlı zemin üstünde kahverengi lekeler çoğalmıştı. Havada ıslak toprak kokusu vardı.

Kar gözlüklerini düzelttikten sonra batonlarından aldığı güçle Kuzey Yamacı'ndan aşağıya kaymaya başladı; ilk dönüşünü yapmadan önce hız kazanmak istiyordu. Her zaman güne aynı hattan başlar, ağaçların arasından süratle aşağıya inerdi. Kaymayı çocukluğunda Avusturya'nın Kitzbühl pistlerinde öğrenmişti.

Yokuşun altındaki açıklığa indi. En hevesli kayakçı ve kızakçılar dışında çoğu kimse kayaklarını duvara asmış, sandallarıyla ve olta takımla

C live Cussler

ryla ilgilenmeye başlamıştı. Görüldüğü kadarıyla dağın tek efendisi kendisiydi.

Schroeder ağaçların arasındaki açıklığa gelirken arkasında kalan köknar ağaçlarının arasında iki kayakçı belirdi.

Pistin iki yanından, onun otuz metre kadar gerisinden geliyorlardı. Schroeder aynı hızla ve küçük yarıçaplı dönüşler yaparak yeni gelenlere yer açtı. Ama adamlar onun yanından geçmek yerine aynı hizada kaymaya başladılar. Üçü aynı hizada kaymaktaydı. Schroeder'in uzun zamandan beri uykuda olan beyin radarı birden devreye girdiğinde çok geç olmuştu. Kayakçılar onu bir kerpetenin sıkışan ağzı gibi kıştırdılar.

Yaşlı adam pistin kenarına çekildi. Diğerleri de biri onun yukarisında, diğeri altında durdular. İkisinin de kash vücutlarına yapışan, gümüş renkli tek parça kayak giysileri vardı. Aynalı kayak gözlüklerinden yüzleri görünmüyordu, sadece çeneleri açıktaydı.

Adamlar konuşmadan ona baktılar. Sessizlikleriyle onu korkutmak ister gibiydiler.

Schroeder timsah gibi sırtarak dişlerini gösterdi ve, "Günaydın," dedi yıllar içinde geliştirdiği Batılı aksanıyla. "Bundan güzel gün bulunmaz herhalde."

Onun yukarisında duran kayakçı Güneyli aksanıyla, "Yanılmıyordum, sen Kari Schroeder'sin."

Yıllar önce bıraktığı bu isim kulaklarına şaşırtacak kadar yabancı geldi, ama gülümsemeyi sürdürdü.

"Korkarım, yanılıyorsun, dostum. Benim adım Svensen. *Arne Svensen*."

Kayakçı hiç acele etmeden batonlarını kara soktu, bir eldivenini çıkarıp giysisinin içinden bir PPK Walther tabanca çıkardı. "Oyun oynamalım, *Arne*. Kimliğini parmak izlerinden belirledik."

İmkânsız.

"Korkarım beni başka birisiyle karıştırıyorsunuz."

Adam kıkırdayarak güldü. "Hatırlamıyor musun? Barda senin arkanda duruyorduk."

Yaşlı adam hafızasını yokladı ve dağın dibinde, kayak sonrası uğrak yeri olan bardaki hadiseyi hatırladı. Ancak bir Avusturyalının içebileceği hızla art arda biraları yuvarlamaktaydı. Bir ara tuvalete gidip geldikten sonra, bar tezgâhında bıraktığı yarısı dolu bira kupasının yok olduğunu fark etmişti. O kalabalıkta başka bir müşteri yanlışlıkla almış olmalıydı.

"Bira kupası," dedi Schroeder. "Onu siz mi almıştınız?"

"Evet. Seni bir saat boyunca izledik, ama değdi. Bize tam takım parmak izleri bıraktın. Ne zamandan beri senin peşindeydik."

Pistte kayakların karda çıkardığı şuss şuss sesi duyuldu.

"Budalaca bir şey yapayım deme," dedi yukarıda duran adam. Eldivenli eliyle tabancayı örttü.

Bir dakika sonra tek başına olan bir kayakçı hızla yanlarından geçip gözden kayboldu.

Schroeder soğukkanlı bir katilden insana dönüştüğü zaman korunmasız olacağını biliyordu. Ama yeni kimliğinin onu eski hayatından tamamen soyutladığına inanmaya başlamıştı. Kalbine doğrultulmuş tabanca bunun öyle olmadığının kesin kanıtıydı.

"Ne istiyorsunuz?" diye sordu Schroeder. Artık pes etmekten başka çare görmeyen bir kaçak bezginliğiyle konuşuyordu.

"Sesini kesip benim söylediklerimi yapmanı istiyorum. Senin eski bir asker olduğunu söylediler, o halde emirlere nasıl uyulacağını bilirsin."

"Ne de askermiş ya," dedi diğer adam alaycı bir tavırla. "Karşımda sadece altına yapacak kadar korkan bir moruk görüyorum."

İki adam da güldüler.

İyi.

Adamlar onun eski bir asker olduğunu biliyorlardı, ama dünyanın en kötü şöhretli öldürme okullarından birinden mezun olduğunu bilmiyor

hırdı. Schroeder dövüş sanatları ve nişancılık becerilerini hep istim üstünde tutmuştu; yaşı seksene yakın olmasına rağmen aralıksız yaptığı beden egzersizleri ve **açık** hava etkinlikleri sonucu yarı yaşındakilerin kıskanacağı bir vücuda sahipti.

Kendine güveniyordu ve sakindi. Her bir ağacı ve kayalığı avucunun İçi gibi bildiği bir alandaydılar.

"Çok eskiden askerdim. Şimdiyse sadece yaşlı bir adamım." Boyun eğmeye hazır izlenimi vermek için başını eğip kamburunu çıkardı. Kalın sesine de hafif bir titreme kattı.

"Hakkında senin sandığından çok şey biliyoruz," dedi tabancalı adam. "Ne yediğini, nerede uyuduğunu biliyoruz. Köpeğinle birlikte nerede yaşadığını biliyoruz."

Evine girmişlerdi.

"Köpeğinin eskiden yaşadığı yeri demek istiyorsun," dedi diğer adam.

Schroeder, adama baktı. "Köpeğimi öldürdünüz mü? Neden?"

"Hiç durmadan havlıyordu. Susturmak için ona bir hap verdik."

Sehatsky adını verdiği o dost canlısı köpek herhalde misafirleri görmenin sevinciyle havlamıştı.

İçinin buz kestiğini hissetti. Kafasının içinde okuldaki akıl hocası Profesör Heinz'in sesini duydu. O sevecen mavi gözlü, neşeli psikopat, Nazi ölüm makinesini tasarladığı için Wevelsburg Manastırında öğretmenlik görevi verilerek ödüllendirilmişti.

Hünerli eller, herhangi bir nesneyi ölümcül bir silah haline getirebilir, diyordu profesör alçak sesle. Sımsıkı rulo yapılmış bir gazetenin sert ucu bir işanın burnunu kınp kemik parçalarını beynine püskürtebilir. Bu dolmakalem göze girerek ölüme yol açabilir. Parmaklara geçirilecek bir metal saat kayışıyla birinin YÜZ kemikleri kırılabilir. Eğer postallarınızın bağlarını çözecek zamanınız yoksa bu bel kemeriyle de adam boğabilirsiniz..."

Schroeder'in kayak betonlarını tutan elleri gerildi.

"Ne isterseniz yaparını," dedi. "Belki konuşarak bu sorunu halledebiliriz."

"Tabii," dedi adam sırtarak. "Önce, dağın dibine kadar yavaşça kaymanı istiyorum. Benim köpek sever arkadaşımın peşinden gideceksin. Onun da tabancası var. Ben, senin arkanda olacağım. Pistin sonuna geldiğimizde kayaklarını çıkarıp rafa bırakacaksın ve doğu otoparkına doğru yürüyeceksin."

"Beni nereye götüreceğinizi sorabilir miyim?"

"Seni bir yere götürdüğümüz yok. Seni *teslim* edeceğiz."

"Bizi özel kurye şirketlerinden biri gibi düşün," dedi öbür adam.

"Kişisel bir şey değil. Sadece iş. Hadi, kımıl da şimdi. Sakin ol." Tabancasıyla işaret ettikten sonra rahat kayabilmek için tekrar giysisinin içine soktu.

Alta duran adam önde, Schroeder arada, tek sıra halinde kaymaya başladılar. Schroeder öndeki adamın atılgan bir kayakçı olduğunu, kas gücüyle teknik eksikliğini kapadığına karar verdi. Dönüp baktıktan sonra arkadaki adamın da serbest stilinden, onun daha zayıf bir kayakçı olduğuna karar verdi. Ama yine de adamlar gençtiler, güçlüydüler ve silahları vardı.

Snowboard'uyla kayan bir adam hızla yanlarından geçti.

Yanlarından geçen nesneyle, arkasındaki adamın dikkatinin dağılacığını hesap eden Schroeder harekete geçti. Geniş açıyla bir dönüş yaptı, ama çaprazlama gitmek yerine vücudunu 180 derece döndürerek yüzünü yokuş yukarı çevirdi.

Adam iş isten geçene kadar bu manevrayı görmedi. Durmaya çalıştı. Schroeder kayaklarını kara mıhladıktan sonra sağ batonunu iki eliyle kavrayıp çelik ucunu adamın boğazına sapladı.

Clive Cussler

Çelik uç gırtlığında biçimsiz bir delik açtığında adam hâlâ hareket halindeydi. Sulu bir guruldama sesi çıkarıp yere devrildi ve acı içinde kıvranmaya başladı.

Schroeder, onun çırpınan vücuduna çarpmadan, etrafından dolandı.

Öndeki adam omzunun üstünden geriye baktı. Schroeder hatunlarını kara sapladıktan sonra kendisini yokuş aşağıya hızla bıraktı. Adamın yanağına sert bir dirsek atarak yere devirdi. Dizlerini büküp başını eğdi ve pistin sonuna kadar hızla kaydı; pist burada sağa doğru keskin bir dönüşle bitiyordu.

İkinci kayakçı otomatik silahıyla art arda ateş ederek dağın sessizliğini bozdu. Atışları ağaçların üst dallarını vurmaktan başka zarar vermedi.

Birkaç saniye sonra Schroeder ateş hattından çıkmıştı.

Ancak çok usta kayakçıların kullandığı tirbuşon gibi kıvrımlı dar bir piste döndü. Kayak polisleri buraya sarı bir şerit germiş ve pistin kapalı olduğunu bildiren bir duyuru asmıştı.

Schroeder şeridin altından eğilip geçti. Bu pist neredeyse dikey bir iniş gerektiriyordu. Kahverengi lekelerden kar örtüsünün çok ince olduğu belliydi. Yüzeyde yer yer toprak ortaya çıkmıştı. Genellikle kar altında kalan kayalıklar şimdi açıktaydı.

Arkasından gelen silah sesleri duydu; birkaç adım ötesinde minik çamur fışkıyeleri belirdi. Adam bayırın tepesinden aşağıya ateş ediyordu.

Schroeder kayalarla çıplak toprak arasında slalom yaparak kaymaya devam etti. Kayakları sulu kar üstüne gelince neredeyse duracak gibi oluyordu, ama yavaş da olsa yine kaymasını sağlayacak kadar ince bir tabaka vardı.

Schroeder kısa tümseklerin arasından geçtikten sonra kar örtüsünün yeterli olduğu sarp bir yamaca geldi. Sağ yanından ateş ediliyordu. Takipçisi onunkine paralel bir pistten inerken iki pist arasındaki açıklıktan ateş etmekteydi. Çoğu atışı ağaçlara isabet ediyordu. Adam hedefini ıskaladığını fark edince iki pisti ayıran koruluğun içine daldı.

Hoplaya zıplaya ağaçların arasından kayarken Schroeder, onun az sonra açıklığa varacağını ve oradan öldürücü atışlar yapabileceğini fark etti.

Adam bir kere düştü, ama hemen kalkıp kaymayı sürdürdü. Bu küçük gecikme Schroeder'e zaman kazandıracaktı; açık alana adamdan önce varabilirdi, ama yine kolay bir hedef olacaktı. Bunun yerine, ağaçlık alandan çıkar çıkmaz adamın üstüne atıldı.

Onu fark eden adam hemen giysisinin içindeki silahına davrandı.

Schroeder kayak batonunu adamın yüzüne savurdu. Darbesi biraz üstte kalarak adamın kayak gözlüğünü parçaladı ve dengesini bozdu. Önce bir kayak sonra diğeri üstünde kaymaya çalışırken tabancası elinden düştü. Bu şekilde sendelerken pistin kenarından yedi metrelik bir boşluğa, oradaki ağaçların ortasına yuvarlandı.

Baş aşağıya büyük bir köknar ağacının tepesine düşmüş, kayakları alt dallara takılıp kalmıştı. Uzanıp ayaklarını kayaklardan kurtarmak istedi ama yetişemiyordu. Çaresiz bir şekilde baş aşağı asılı kalmıştı. Güçlkle nefes alıyordu.

Schroeder yan adımlarla yamaçtan indi; adamın düşürmüş olduğu Uzi'yi yerden alıp yanına geldi.

"Kimin hesabına çalışıyorsun?" diye sordu adama.

Adam zor bela kırık gözlüğünü alına çekti. "Acme Güvenlik Şirketi."

"Acme, ha?" dedi Schroeder gülerek.

"Virginia'da büyük bir şirkettir."

"Kim olduğumu biliyordun, beni neden istediklerini de biliyorsundur."

Adam başını iki yana salladı.

"Beni ne yapacaktınız?"

"Seni dağın altındaki adamlara teslim edecektik. Orada bir otomobil bekliyor olacaktı."

Clive Cuseler

"Günlerdir beni İzliyordunuz. Bana söylediklerinden daha fazlasını biliyorsun. Ne dediklerini anlat bana," dedi yatıştırıcı bir sesle. "Söz veriyorum, seni öldürmeyeceğim. Bak?" Uzi'yi ağaçlara doğru fırlattı.

Adamın yüzünde bir anlık kuşkucu bir ifade belirdiyse de. sonra şansını denemeye karar verdi. "Evinde bulduğumuz bir kız resmiyle ilgili bir şey. Kızın yerini bildiğini sanıyorlar."

"Onu neden istiyorlar?"

"Bilmiyorum."

Schroeder başını salladı. "Bir şey daha var. Schatsky'yi kim öldürdü?"

"Kim?" Adam deli mi bu, gibisinden Schroeder'e baktı.

"Benim küçük, yaygaracı köpeğim."

"Onu partnerim öldürdü."

"Ama sen de onu durdurmadın."

"Ben köpekleri severim."

"Sana inanıyorum." Schroeder, adamın yanından ayrılıp yamacı tırmanmaya başladı.

"Beni burada bırakamazsın," diye bağırdı adam panik içinde.

Schroeder durdu. "Sadece seni öldürmeyeceğimi söyledim. Seni oradan çıkarırım, demedim. Merak etme. Kar eridiği zaman eminim, seni bulurlar."

O gece ısı sıfırın altına düşecekti. Bir insanın hayati organları baş aşağı dururken işleyecek yapıda değildir; adam büyük ihtimalle kısa Sürede soluksuz kalarak (ilecekti).

Schroeder dağın dibine, otoparkı görebileceği bir yere kadar kaydı. Orada camları boyalı, dört çeker Yukon SUV'un belirlemesi çok sürmedi. Aracın başında üç kişi durmuş dağa doğru bakıyorlardı. Kim olduklarını merak ettiyse de, o anda bunu pek fark etmeyeceğine karar verdi.

Kayaklarını çıkarıp bir rafa bıraktıktan sonra soyunma odasına gitti. Bel çantasını alıp botlarını dolaba koydu, yürüyüş ayakkabılarını giydikten sonra kendi kamyonetini park ettiği otoparka yürüdü.

Otoparka şöyle bir bakınınca kuşku çeken bir şey görmedi. Hızla kamyonetine doğru yürüyüp içine girdi. Parktan çıkarken koltuğun allına uzanıp bir tabanca çıkardı ve kucağına koydu.

Ne yapması gerektiğini düşündü. Evine dönmesi tehlikeli olacaktı. Kasabadan çıkıp Glacier National Park tarafına yöneldi. Yirmi dakika sonra küçük ve köhne bir binanın önünde durdu. Dışarıda, GLACIER PARK DOĞA TURLARI VE KAMP ŞİRKETİ yazılı bir levha görünüyordu. Bu, Schroeder'in yatırımlarından biriydi. Binanın arkasında sıcak mevsimde kiraya verdiği kamp yeri vardı.

Binanın arkasına park edip kendi kullanımı için ayırdığı kulübeye girdi. Şöminenin üstünde, güve yeniği içindeki geyik kafasını kenara itin-ce bir duvar kasası ortaya çıktı. Kombine şifresiyle kilidi açtı. İçi nakit para-yla tıka basa dolu metal kutuyu, sahte ehliyetini, pasaportunu ve kredi kartlarını parkasının ceplerine tıktırdı.

Banyoya gidip bıyığını kesti. Kimlik kartındaki resmine uyması için saçını kahverengine boyadıktan sonra bir dolaptan, önceden hazırlanmış bir valiz çıkardı. Kimlik değiştirmesi otuz dakika bile sürmemişti. Hızlı davranması çok önemliydi. Onca gayretle örmüş olduğu sahte kimlikler ağının içinde yolunu bulabilen kimseler muazzam kaynaklara sahip olmalıydı. Onun izini sürüp bu doğa kamplarına ulaşmaları an meselesiydi.

Kalispell'deki küçük havaalanı gözetleniyor olabilirdi. Missoula'ya kadar gidip orada bir otomobil kiralamaya karar verdi. Yarı yolda, bir telefon kulübesinin önünde durdu. Telefonun açılmasını beklerken soluğu- nu tuttu; kız acaba onu hatırlayacak mıydı? Aradan çok uzun zaman geç- mişti. Telefonu bir adam açtı. Birkaç kelime konuştuktan sonra kapatıp ahizeyi yerine bıraktı. Hayal kırıklığı gözlerinden okunabiliyordu.

Montana'da hız sınırı yoktur. Schroeder kamyonetini son hızla kulla- nırken cinin bir kez daha şişesinden nasıl kaçtığını düşündü. Şişeye ilk

defa tıkkıldığında kendisi çok daha gençti: **acaba** bu yaşta hâlâ bunu başarabilecek miydi?

Kızı düşündü. Yatak odasındaki portresi ticari bir fotoğrafçıda çekilmişti. Buradan izini sürebilirlerdi. Bilgisayar dosyalarının temiz olduğunu düşünüyordu, ama belli de olmazdı. Sonra bir de telefon kayıtları vardı. Kızı er geç bulacaklardı. Acaba şimdiki görünüşü nasıldı? Onu son kez dedesinin cenazesinde görmüştü. Schroeder geçmişi düşünerek onu o genç kadına bağlayan olayları hatırlamaya çalıştı.

1948 yılıydı. Schroeder, Montana'daki ahşap kulübesinde yaşıyordu. İsviçre bankalarında muazzam miktarda parası olduğu halde, Glacier National Park'ta turist rehberliği gibi düzensiz işler yaparak geçimini sağlıyordu. Müşterilerinden biri, Detroit'li bir işadama onun kulübesinde bir dergi unutmuştu. Schroeder bütün temizlik işlerini kendisi yapardı; dergiyi görünce, öylesine sayfalarını karıştırdı. İşte o zaman *Wilhelm Gustloff* battıktan sonra Lazlo Kovacs'ın akıbetini öğrenebildi.

Dergideki makale İkinci Dünya Savaşı'nın Macar mültecisi Dr. Janos'un kurduğu şirketi tanıtıyordu. Bu şirket elektromanyetik özelliklere sahip bir dizi tüketici ürünü piyasaya sürmüştü, Dr. Janos'u milyarder yapmıştı. Schroeder güldü. Bu mucidin fotoğrafı yoktu, ama makale her bakımdan onu tarif etmekteydi.

Kayak mevsimiyle trekking sezonu arasındaki çamurlu dönemdeydi; bir gün çantasını hazırlayıp Detroit'e giden bir trene bindi. Janos laboratuvarı, tanıtıcı hiçbir işaret olmayan bir binadaydı. Schroeder burasını bulana kadar komşulara sormak zorunda kalmıştı.

Park edilmiş otomobilinin içinden ön kapıyı gözledi. İnsanları takip ederken edinmiş olduğu sabır sonunda onu ödüllendirdi. Bir Cadillac li muzun binanın önüne yanaştı. Önünde duracağı yerde, dolanıp arka taraftaki sokağa girdi. Schroeder kimin indiğini göremeden otomobil hareket etti. Birçok Detroit'li otomotiv yöneticisinin yaşadığı Grosse Poin

te'ye kadar aracı takip etti. Limuzin yüksek duvarları olan bir malikane-nin kapısından içeri girene kadar peşini bırakmadı.

Ertesi gün öğleden sonra Schroeder yine laboratuvara gitti ve arka sokağı da görebileceğı bir yere park etti. Limuzin geldiğı zaman otomobi-linden çıkıp arka sokağına yürüdü. Limuzinin kapısını açan şoför onu gör-dü, ama zararsız bir serseri olduğunu düşünüp aldırmadı.

Binanın arka kapısından çıkan bir adam limuzine doğru yürüdü. Schroeder'in olduğu tarafa bir bakış attıktan sonra otomobile girmek için eğildi, sonra durup bir kez daha baktı. Yüzü bir gülümsemeyle aydınlanı-verdi. Limuzin şoförü, zengin patronunun serseri kılıklı adama büyük bir sevgiyle sarılışını görünce hayretler içinde kaldı.

"Onca yıldan sonra. Tanrı aşkına, ne işin var burada?" dedi Kovacs.

"Belki karda bir yolculuk yapmak istersin, diye düşündüm," dedi Schroeder gülerek.

Kovacs şakadan korkmuş bir ifadeyle baktı. "Direksiyonda sen var san, istemem."

"İyi görünüyorsun, dostum."

"Sen de öyle. Ama biraz farklılık var. Önce emin olamadım. Ama yi-ne eski Karl'sın işte."

"Buraya gelmemeliydim," dedi Schroeder.

"Lütfen, dostum, demek ki, kaderde bir daha karşılaşmak varmış. Sana o kadar minnet borcum var ki."

"Senin iyi ve varlıklı olduğunu bilmem bana yeter. Artık gitmem ge-rek."

"Önce konuşmalıyız." dedi Kovacs. Şoförüne beklemesini söyledik-ten sonra birlikte laboratuvara girdiler. "Burada kimse yoktur," dedi.

Frankenstein'in laboratuvarına yakışır bir sürü elektrikli cihazla dolu odadan geçtikten sonra lüks bir ofise geldiler.

"Çok başarılı olmuşsun," dedi Schroeder. "Bunu gördüğüme Çok sevindim."

"Talihim yaver gitti. Ya sen?"

"Ben de mutluyum, ama tabii, evim seninki kadar /engin görünümlü değil."

"Evime mi gittin? Tabii, tahmin etmeliydim. Her işini eksiksiz yaparsın zaten."

"Ailen var mı?"

Kovacs'ın yüzünden bir bulut geçer gibi oldu, ama sonra gülümsedi. "Evet, bir daha evlendim. Ya sen?"

"Hayatımda çok kadın oldu, ama yalnız yaşamayı sürdürüyorum."

"Yazık. Seni eşim ve kızım la tanıştırmak isterim."

Schroeder hayır anlamında başını iki yana salladı. Daha yakınlaşmamız doğru olmaz,eledi. Kovacs da ona hak verdi. Schroeder'in varlığı çok fazla soruya yol açardı. İkisnin de hâlâ düşmanları vardı. Bir saat kadar daha konuştuktan sonra Schroeder nihayet kafasını kurcalayan soruyu sordu.

"Frekansları gömmüşsündür, herhalde?"

Kovacs avucuyla alına vurdu. "Şu anda ve daima burada kalacak."

"Çalışmalarından yararlanmak isteyenler olmuştu, biliyorsun. Ruslar laboratuvar da buldukları malzemelerden bir şeyler çıkarmaya çalıştılar."

Kovacs güldü. "Kurabiye tarifini ailesi için yazan, ama en önemli bileşeni eksik bırakan teyze gibiyim. Yaptıkları deneyler ancak o kadar işlerine yarar."

"Çok gayret ettiler. Neler olduğunu öğrendikten sonra yeni vatanımız da benzer araştırmalar yaptı. Sonra da deneylerin ardı kesildi."

"Endişe edecek bir şey yok. Çalışmalarım yüzünden ilk ailemin başına gelenleri unutmadım."

Bu cevapla tatmin olan Schroeder artık gitmesi gerektiğini söyledi. El sıkışıp birbirlerine sarıldılar. Schroeder yardımına gerek duyarsa onu

araması için bir adres verdi. **Tekrar** görüşmek için sözleştiler, ama yıllar boyunca hiçbir temasları olmadı. Derken bir gün Schroeder telefonunda Macar dostundan bir mesaj buldu.

"Yine yardımına ihtiyacım var," diyordu mesajında.

Schroeder hemen onu geri aradığında profesör, "Korkunç bir şey oldu," **dedi**.

Bu defa Schroeder doğruca Grosse Pointe'deki malikâneye gitti. Kovacs. onu kapıda karşıladı. Çok kötü görünüyordu. Yaşlanmak onu saçlarının grileşmesi ötesinde fazla değiştirmemişti, ama şimdi gözlerinin altında siyah halkalar vardı ve sanki uzun süre ağlamış gibi sesi çatlıktı. Çalışma odasında oturdular; Kovacs birkaç yıl önce karısının öldüğünü anlattı. Oğulları harika bir kadınla evlenmişti, ama iki hafta önce bir otomobil kazasında ikisi birden ölmüştü.

Schroeder çok üzüldüğünü söylediği zaman, Kovacs, ona teşekkür etti ve tek bir şekilde yardım edebileceğini söyledi. İnterkom mikrofonuna bir şey mırıldandıktan sonra içeriye bir bakıcı kadın girdi. Kollarının arasında sarışın bir kız bebek vardı.

"Torunum Karla," dedi Kovacs, bebeği gururla kucağına alarak. "Ona, yakında manevi babası olacağını umduğum eski bir dostumun adını verdim."

Schroeder kollarına uzatılan bebeği acemice kucakladı. Duygulanmıştı, bebeğin sorumluluğunu kabul etti. Küçük kız büyüdüğü sırada Grosse Pointe'e birkaç ziyaret yaptı. Çocuk, ona Karl Amca diyordu. Schroeder, kızın zarafetine ve zekâsına hayran kalmıştı. Bir ara dedesiyle birlikte Montana ya gelip birkaç gün onun evinde kaldılar. Bir gün Karla kelebek kovalarken Schroeder ve Kovacs verandada oturmuş onu seyrediyorlardı. Kovacs, ona ölümcül bir hastalığa yakalandığını açıkladı.

"Yakında öleceğim. Torunumun her türlü ihtiyacı karşılanacak. Ama tıpkı bir zamanlar beni koruduğun gibi, onu da her türlü tehlikeye karşı koruyacağına söz vermeni istiyorum."

"Seve seve," dedi Schroeder bir gün bu sözünü tutmak zorunda kalacağı hiç aklına gelmeden.

Karla'yı son defa dedesinin cenazesinde görmüştü. Üniversiteye başlamış, dersleriyle ve arkadaşlarıyla meşguldü. Çok güzel ve zeki bir genç kadın olmuştu. Schroeder ara sıra onu arayıp hatırlarını soruyor, başarılı kariyerini gururla izliyordu. Son kez görüşmelerinden bu yana yıllar geçmişti. Acaba Karla, onu görünce tanır mıydı?

Schroeder bir kez daha kararlılıkla dişlerini kenetledi.

Ne pahasına olursa olsun, Karla'yı *onlardan* önce bulmalıydı.

Bir buçuk metre uzunluğundaki **torpido** ardında bir köpük furyası bırakarak karanlık suyun içinde yılan gibi süzülüyordu. Metal dokusunun altındaki dönüştürücü, dipten gelen yüksek enerji çıkışlarını sektirirken, dönen yankılar ve sonar torpidodan gelen bilgiler yüzlerce metrelik 6 ber optik bir kablo boyunca ışık hızıyla hareket ederek elektronik bir kulağa gelmekteydi. Koruyucuyla örtülü bu kalın kablonun ucu, ABD'nin orta Atlantik kıyılarının üç yüz metre açıklarında seyreden turkuvaz renkli gemiye bağlıydı.

Kablo geminin ana güvertesinde bulunan ölçüm kontrol merkezinde son buluyordu. Austin ekran başında, yan tarama sonar görüntülerini analiz etmekteydi. Ölümünden önce Dr. Harold Edgerton'un sualtı keşiflerinde devrim yapan icadı olan yan tarama, okyanus dibinde çok geniş alanların süratle gözleminin yapılabilmesini sağlıyordu.

Ekranın tepesinden alıma doğru inen siyah dikey çizgi gözlem gemisinin rotasını gösteriyordu. Bu çizginin her iki yanındaki kalın renkli bantlar sancak ve iskele tararlarında yan taramayla araştırılan alanları temsil ediyordu. Seyirle ilgili bilgiler ve zaman ekranın sağ tarafındaydı.

Austin en küçük bir görsel değişikliği saptamak için bütün dikkatini ekrana vermişti. Yorucu bir işti ve iki saatten beri ekranın başındaydı. Başını yana çevirip gözlerini ovuşturduğu sırada Zavala ve Adler içeri girdiler. Zavala'nın elinde mutlaktan aldığı bir termos dolusu kahve ve üç kupa vardı.

"Kahve molası," dedi ve kupalara kahve doldurup servis yaptı.

Sıcak kahve Austin'in dudaklarını yaktı, ama kendini toparlamasını da sağladı. "Kafein insanı çok güzel uyandırıyor," dedi. "Gözlerim bulanıklaşmaya başlıyordu."

"Nöbeti ben devralabilirim," dedi Zavala.

"Sağ ol. Taramayı otomatik pilota alıp sana ve profesöre neler yaptığımızı göstermek istiyorum."

Austin sonar monitörünü on beş metreden büyük bir nesne algıladığı taktirde uyarı sesi çıkarması için ayarladıktan sonra üç adam masanın etrafına oturdular.

"Sonuçları bozmayacak şekilde azami genişlikte bir alanı kapsayan orta menzilli bir araştırma yapmaktayız," dedi Austin. "Okyanusun buradaki derinliği yüz yetmiş metre. Kayıp geminin varsayılan rotası boyunca yirmi kilometrelik kareler işaretledik." Parmağını saydam üstyazım çizelgesindeki dikdörtgen perimetre boyunca gezdirdi. "Gemimiz her bir kareye paralel hayali çizgileri izliyor; tıpkı birinin bahçede çim biçmesi gibi. Şimdi bu karenin yarısını bitirmiş durumdayız. Eğer kayıp gemiyi bu alanda bulamazsak, diğer karelerde aramayı sürdüreceğiz."

"Şimdiye kadar ilginç bir şeyle karşılaştın mı?" diye sordu Zavala.

Austin yüzünü buruşturdu. "Deniz kızlarını kastediyorsan, hayır. Bolca sertleşmiş, balçık ve tortu tabakası, tepecikler, çukurlar, balık sunileri var. Aradığımız gemi ya da herhangi bir gemiyle ilgili hiçbir şey yoktu."

Adler hayal kırıklığı içinde başını iki yana salladı. "Onca elektronik cihazla iki futbol sahası büyüklüğündeki bir gemiyi bulmak bu kadar zor olabilir mi?"

Okyanus çok büyük," dedi Austin. "*Belle'yı* bulabilecek bir tek gemi varsa, 0 da *Throckmorton'dur*."

"Kurt haklı. Bu gemideki aletler bin metre derinlikteki bir deniz so lueanmın göz rengini bile gösterebiliyor," diye ekledi Zavala.

Adler güldü. "Derin deniz biyolojisi benim uzmanlık alanıma girmiyor, ama o yaratıkların gözleri olduğunu biliyordum."

"Joe abartıyor, ama çok değil," dedi Austin gülerek. "*Throckmorton'da* bulunan donanım, derin deniz araştırmalarını ayaklarınızı ısıltmadan da yapabilirsiniz, diye iddia edenleri haklı çıkarıyor. Ufacık bir deniz, altı aracına tıkişmaktansa, burada oturup kahvemizi içiyoruz, yan tarama cihazı da bizim işimizi yapıyor."

"Peki, sen ne düşünüyorsun, Kurt?"

Austin biraz düşündü. "Joe gibi birinin gazeteni ve terliklerini getirmek dışında her şeyi yapabilecek bir sualtı robotu yapabileceğine hiç kuş-kum yok."

İyi bir mühendis olduğu kadar müthiş bir mekanik bilgisi de olan Zavala, N U M A için birçok insanlı ve insansız sualtı aracı tasarımı yap-mış, inşa edilmelerine de nezaret etmişti.

"Bunu dedin de aklıma geldi," dedi Joe. "Şu sıralar bütün o dedikle-rini yapan ve çok iyi kokteyl hazırlayan bir robot tasarımı üstünde çalışı-yordum."

"Joe da benimle aynı fikirde," dedi Austin duvarda dizili ekranları göstererek. "Ama bu konforlu odanın bir eksiği var; insan soyunu kulla

nılmayan bir organ gibi atrofiyc uğramaktan koruyacak olan bir nitelik. **Macera."**

Adler memnuniyetle gülerken bir kez daha yardım için NUMA'ya başvurmakla ne kadar iyi ettiğini düşündü. Austin ve Zavala'nın okyanus araştırmalarında çok bilgili, zeki bilim adamları oldukları belliydi. Ama sporcu kişilikleri, şakacı doğaları ve yardımseverlikleriyle, Adler'in tanıdığı aşırı titiz ve somurtkan denizci akademisyenlerden çok farklıydılar. Kahve kupasını şerefe kaldırdı.

"Macera şerefine," dedi.

Diğerleri de kupalarını kaldırdılar. "Galiba Özel Görevler Ekibi'ne bir dalga uzmanı katma zamanı geldi," dedi Austin.

Sonar monitöründen gelen uyarı sesi Adler'in kahkahasını böldü.

Austin kahve kupasını masaya bırakıp hemen sonar ekranına koştu. Birkaç saniye boyunca ekrandaki göstergeye baktı. Dudakları bir gülümsemeyle yayılırken profesöre döndü. "Aklınızdaki teorileri bize anlatmadan önce *Southern Belle'deki* hasan bilmek istediğinizi söylemişsiniz."

"Doğru," dedi Adler. "*Belle'nin* neden battığını öğrenebileceğimi umuyorum."

Austin yüz yetmiş metre aşağıda, okyanusun dibinde yatmakta olan bir geminin hayalet gibi görüntüsünü görmesi için ekranı profesöre doğru çevirdi.

"İşte size bunu öğrenme fırsatı."

Deniz *Southern Belle*'yi sahiplenmekte gecikmemişti.

Uzaktan kumandalı sualtı aracının kuvvetli projektörleri ışığında görülen haliyle geminin o eski muhteşem görünümünden eser kalmamıştı; kımıldayan bir ada gibi okyanusun dibinde sallanıp duruyordu. Mavi gövdesini kaplayan yeşil gri karışımı renginde bir bitki örtüsüyle sanki üstünde tüy bitmiş gibi bir görünümü vardı. Bu yosunsu şeylerde yaşam bulan

mikroskopik organizmalar da yiyecek arayan balık sürülerinin beslenme kaynağı olmuştur.

Austin sonar tarayıcısının gemiyi görüntülediğini kumanda köprüsüne bildirince *Throckmortonun* kış kesiminde bulunan ROPOS ROV^(*) denize indirilmişti. İki metre uzunluğu, bir metre eni ve yüksekliğiyle bu araç denizde yüzebilen bir buzdolabını andırıyordu. Kutu gibi biçimine rağmen bu ROV daha önceki uzaktan kumandalı araçlardan çok daha gelişmişti ve sayısız bilimsel işlevi yerine getirebilen bir yüzer okyanus laboratuvarıydı.

ROV'un iki video kamerası, ikiz manipülatörü, numune toplama gereçleri, sonar ve dijital bilgi toplama kanalları vardı. Aracı gemiye bağlayan fiber optik urgan aynı zamanda haberleşmeyi ve canlı video yayınıyla diğer bilgilerin aktarılmasını sağlıyordu. Kırk beygirlik elektrik motoruyla çalışan ROV süratle batık geminin bulunduğu yüz yetmiş metre derine inmişti.

Joe Zavala kontrol konsolunda oturmuş, bir joystick ile sualtı robotunu yönlendiriyordu. Zavala yüzlerce saat helikopter, küçük jet ve turboprop uçaklar kullanmış tecrübeli bir pilottu, ama yüz yetmiş metre uzağındaki hareketli bir nesneyi kontrol etmek kolay iş değildi ve video oyunları hastası bir yeniyetmenin joystick kullanmadaki hünerini gerektiriyordu.

Gözlerini önündeki video görüntüsünden ayırmadan ROV'u, sanki içinde oturuyormuş gibi yönlendirdi. Joystick'i ustalıklarla kullanarak aracın ani akıntı değişikliklerine uyum sağlamasını sağlıyor, ROV'u hareket ettirirken araca bağlı kablolarla takılmamasına özen gösteriyordu.

Kontrol odasında ağır bir hava hâkimdi. *Southern Bellenin* bulunduğu haberi hemen yayılmış, mürettebat ve bilim adamları odaya dolmuş

^(*) 5000 metreye kadar derinlikte bilimsel araştırma yapabilen uzaktan kumandalı deniz aracı.

lardı. Batık geminin görüntülerini sessizce izleyenler bir cenaze törenindeki yash kalabalığı andırıyordı.

Geminin bulunmasıyla duyulan ilk heyecan geçince, herkes gerçekte yüzleştı. I layatı denizde geçenler, ayaklarının altındaki sağlam güverte zemininin aslında dalgalı bir okyanus üstünde durduğunu bilirler; bu su güzel olduğu kadar da güvenilmezdir. *Throckmorton*'da bulunan herkes batık geminin, içindeki mürettebata mezar olduğunu biliyordu. Hepsi kendisinin de aynı akıbete uğrayabileceğinin farkındaydı. Görünürde *Southern Belle* ile batan insanlardan iz yoktu, ama son anlarında nasıl bir dehşet yaşadıklarını düşünmemek mümkün değildi.

Tüm dikkatini önündeki işe vermiş olan Zavala ROV'u güverte hizasına getirip pruvadan kıça doğru yürüttü. Normal koşullarda aracın direklere ve radyo antenlerine takılmaması için özen göstermesi gerekirdi, ama *Belle'nin* güvertesi bir bilardo masasının üstü gibi dümdüzdü. Kamera, vinçlerin ve bumbaların kürdan parçası gibi koparıldıkları yerde tırtıklı metal artıklarını yansıttı.

ROV geminin kıç tarafında giderken ışıkları güvertede geniş bir dikdörtgen boşluk gösterdi.

Zavala İspanyolca bir küfür savurdu. Sonra da, "Kasara tamamen yok olmuş," dedi.

Austin, onun omzunun üzerinden eğilmiş ekrana bakıyordu. "Geminin hemen etrafındaki alanı aramayı dene," dedi.

Zavala joystick yardımıyla aracı güverteden yükseltti ve geniş bir kıvrımla geminin etrafında dolaştırdı, ama güverte kamerasından hiçbir iz yoktu.

Profesör Adler görüntüleri sessizce izlemekteydi. Yavaşça Austin'in kolunu çekti ve onu ROV ekranı başında toplanmış kalabalıktan uzağa, odanın en uç köşesine götürdü.

"Sanırım artık konuşmamızın zamanı geldi," diye fısıldadı profesör.

Austin başını salladı, tekrar kontrol konsoluna döndü. Zavala'ya geminin dinlenme salonunda olacağını söyledikten sonra profesörle birlikte odadan ayrıldılar. Personelin çoğu görev başında veya ekranda *Belle*'i izlediği için dinlenme salonu boştu. Burası oldukça genişti, bir televizyon ekranı ve DVD oynatıcısı, bir film kabini, bilardo ve pingpong masasıyla bir bilgisayar vardı.

Austin ve Adler birer koltuk çekip oturdular. "Ee?" dedi Adler. "Ne düşünüyorsun?"

"*Belle* hakkında mı? Neden okyanusun dibini boyladığını anlamak için Sherlock Holmes olmaya gerek yok. Geminin kasarası kopup gitmiş."

"Dalga etkinliğini gösteren uydu resimlerimiz var. Bugüne kadar görmüş olduklarımızdan çok daha büyük bir veya daha fazla katil dalgaya maruz, kaldığına eminim."

"O halde sizin teorilerinize geliyoruz. Daha önce bu konuda konuşmaya istekli değildiniz. Gemiye bulunca fikriniz değişti mi?"

"Korkarım, benim teorilerim bir hayli sıra dışı."

Austin arkasına yaslanıp ellerini başının arkasında kenetledi. "Okyanus **söz** konusu olduğunda, her şeyin sıra dışı olduğunu bilirim."

"Şu ana kadar tereddütlerim vardı, çünkü şarlatanlıkla suçlanmak istemiyordum. Bilim toplumunun anormal dalgaların bir gerçek olduğunu kabullenmesi yıllar sürdü. Meslektaşlarım ne düşündüğümü bilseler beni doğrarlar herhalde."

"Buna izin vermeyiz," dedi Austin. "Söyleyecekleriniz aramızda kalır."

Profesör başını salladı. "Bu dalgaların varlığı inkâr edilemez hale gelince, Avrupa Birliği iki adet yüksek çözünürlüklü görüntü uydusu fırlattı. Projeye MaxWave, maksimum dalga adını verdiler. Hedef, eğer varsa bu dalgaları saptamak, gemilerin ve kıyı ötesi platform tasarımlarını nasıl etkileyeceğini araştırmaktı. Avrupa Uzay Kurumu uyduları, beşe on kilo

metrelik alanları kapsayan görüntüler sağlayacaktı. Üç haftalık bir dönem içinde uydular, her biri yirmi yedi metreden daha yüksek on tane anormal dalga saptadı."

Adler koltuğundan kalkıp bilgisayarın başına geçti. Ekranda yerkürenin görüntüsü belirene kadar bir şeyler kışladı. Atlantik Okyanusu dalga sembollerini gösteren noktalarla beneklenmişti. "Dalga Atlası'ndan edindiğim sayım bilgilerini kullanıyorum. Her bir sembol bir dev dalga'nın yerini, yüksekliğini ve oluştuğu tarihi açıklıyor. Senin de görebileceğin gibi, son on üç ay içinde bunların etkinliğinde hızlı bir artış var. Ve tabii, bu canavarların büyüklüğünde de."

Austin bir iskemle çekip profesörün yanına oturdu ve dalgalı sembollerini inceledi. Her bir sembolün yanında yükseklik ve tarih bilgileri vardı. Dalgalar, birkaç kümelenme dışında dünyanın her bir yanına gelişigüzel yayılmıştı.

"Olağandışı bir şey dikkatini çekti mi?"

"Atlantik'teki bu dört daire modelinin her biri arasında aynı uzaklık var, bizim şu anda bulunduğumuz alan dahil. İki tane Kuzey Atlantik'te. İki tane güneyde. Ya Pasifik'te?"

"Bunu sorduğuna sevindim." Adler ekrana Pasifik Okyanusu'nu getirdi.

Austin bir ıslık çıkardı. "Dört benzer küme. Tuhaf."

"Bu bana da tuhaf geldi." Profesör gülümsedi. "Bu kümeleri ölçünce her birinin her iki okyanusta da aynı mesafelerle birbirlerinden ayrıldıklarını gördüm."

"Ne demek istiyorsunuz, profesör?"

"Burada bilinçli bir plan uygulanıyor gibi. Bu dalgalar ya insan ya da Tanrı'nın eseri."

Austin, profesörün söylediklerinden çıkardığı sonucu düşündü. "Üçüncü bir ihtimal daha var," dedi. "Tanrı rolü oynayan insan."

Adler gür kaşlarını kaldırdı. "Böyle bir şey söz konusu olamaz, tabii."
Austin güldü. "Pek öyle değil. İnsanlık tarihi doğayı kontrol etmeye
Çalışanlarla doludur."

"Denizi kontrol etmek bambaşka bir şey."

"Haklısınız, ama geçmişte birçok ilkel fakat etkili girişimler olmuştur. Bentler ve fırtına bariyerleri yüzlerce yıldan beri kullanılıyor."

"Venedik'teki gelgit kapısı projesinde danışmanlık yapmıştım, ne demek istediğini anlıyorum. Okyanusa karşı korunma nispeten daha kolay bir kavram. Mesele onu yönetmek. Dev dalgaları yaratmak çok daha zor bir iştir."

"Ama imkânsız değil," dedi Austin.

"Evet, imkânsız değil."

"Bunun nasıl yapılabileceğini hiç düşündünüz mü? Sualtında muazzam patlamalar olabilir mi?"

"Hiç sanmam," dedi Adler başını iki yana sallayarak. "Bunun için nükleer bir patlama gerekir ki, bu da hemen saptanabilir. Aklına başka bir şey geliyor mu?"

"Şu anda gelmiyor," dedi Austin. "Ama mutlaka NUMA'nın soruşturması gereken bir şey."

"Bunu söylediğine ne kadar sevindim, bilemezsin," dedi Adler. "Delirmeye başladığımı sanıyordum."

Austin'in aklına bir şey geldi. "Joe bizim Trout çiftinin çalışmaları belki bu esrar perdesini aydınlayabilir, diye düşünüyorum."

"Tabii, bunu hatırlıyorum. Bu bölgede NUMA'dan birkaç arkadaşınızın bir araştırma projesi üstünde çalıştıklarını söylemiştin."

"Bizim günümüzde bulunuyorlar." dedi Austin. "Bir NOAA gemisi olan *Benjamin Franklin*'de bir grup bilim adamıyla Atlantik Okyanusu'ndaki dev girdapların biyolojik etkilerini araştırıyorlar."

Clive Cussler

"Daha önce de dediğim gibi, hiçbir ihtimali göz ardı edemeyiz. Kesinlikle araştırmaya değer."

"Limana döndüğümüzde bulguları hakkında onlarla görüşebiliriz."

"Neden bekleyelim?" dedi Adler.

Adler klavyede bir komut girdikten sonra ekranda önce bir Web sitesi, sonra da orta Atlantik kıyılarını gösteren bir uydu görüntüsü belirdi. "Bu resmi çeken okyanus uydusu minicik bir balığı bile saptayabilir."

"İnanılır gibi değil," dedi Austin ekrana doğru eğilerek.

Adler bilgisayar faresini tıkladı. "Şimdi okyanusta su hararetini görüyoruz. Şu dalgalı, kırmızımsı kahverengi şerit Gulf Stream'ı gösteriyor. Mavi alan suyun soğuk olduğu yerler. Şu gördüğün ten rengi daire biçimindeki noktalarsa sıcak su girdapları. Bizim geminin üstüne zum yapacağım."

Fareyle bir iki manevra yaptıktan sonra ten rengindeki girdaplardan biri ekranı kapladı. Halkanın yanında iki geminin hatları belirmişti.

"Şuradaki *Throckmorton*. Diğeri de sizin NOAA gemisi olmalı. Vay canına! Bu teknoloji hâlâ beni hayrete düşürüyor."

Austin biraz daha sokuldu. "Şu güneydoğu çeyreğindeki küçük daire nedir?"

Adler görüntüyü büyüttü. "Ayrı bir girdap. Hareketleri tuhaf. Küçük kutulardaki sayılar suyun hareket hızını ve seviyesini gösterir. Girdabın içindeki seviye düşerken su artan bir hızla hareket ediyor." Adler'in gözleri ekrana yapışmış gibiydi. Artık tam bir daire şeklini almış olan girdap büyümeye devam ediyordu. "Tanrım," dedi Adler.

"Bir sorun mu var?"

Profesör eliyle ekranı tıklattı. "Şu anda dev bir girdabın doğuşunu seyrediyoruz."

Gamay Morgan Trout numune tüpünü geminin iskele tarafındaki k pe tesinden sarkıtıp dokuz litrelik bu plastik silindirin köpüklü dalgaların içine batı ını seyretti. T p okyanusun dibine doğru inerken, ince bağlantı kablosunu ayarladı.

T p suyla dolup ağzı otomatik olarak kapandıktan sonra vinci  alı tırdı ve kocasının da yardımıyla onu yukarı çıkarmaya başladı. Paul Trout üstünden sular damlayan tüpü çekip bağlantı kablosundan kurtardı ve bir kadehteki  arabın rengini inceler gibi ı ı a doğru tuttu.

El  gözlerinde ı ıltılar vardı. "Bu çok saçma," dedi.

"Nedir saçma olan?"

"Ne yapmakta olduğumuzu bir d   nsene."

Gamay  a ırmı tı. "Pekâlâ, az önce marifetli bir tüpü denize saldık ve üstü yosunlarla kaplı halde yukarı çıkardık."

C live Cuseler

"Demek istediğim de bu. Şu gemiye bir baksana. *Benjamin Franklin* son model araştırma gereçleriyle dolu. Elektronik yankı iskandillerimiz, multibim, yan taramalı sonarımız ve en gelişmiş bilgisayar donanımı ve yazılımlarımız var. Ama okyanusun dibini kontrol etmek için iskandil kurşununa balmumu süren denizci atalarımızdan farkımız yok."

Gamay güldü. "Şimdi de eski moda balıkçı ağı kullanarak plankton toplamak üzereyiz. Ama iş ulaşımına gelince orada bir sınır çizmek lazım. Kürekli sandal kullanmıyoruz. Zodiac ne durumda?"

"Kullanıma hazır," dedi Trout. Uzman gözüyle deniz yüzeyine baktı. "Rüzgâr artıyor. Deniz çırpıntılı olabilir. Hazırlıklı olmalıyız."

Gamay gri denizin üstünde artan beyaz köpüklere bir göz attı. "Beklersek bir daha günlerce çıkamayabiliriz."

"Ben de öyle düşünüyorum." Karısına numune tüpünü uzattı. "Zodiac mataforasında buluşalım."

Gamay numune tüpünü laboratuvara bıraktı. Su örneğindeki metal izler ve organizmalar incelenecekti. Daha sonra kamarasına gidip kot pantolonunun üstüne yün kazağını ve bir kapüşonlu kötü hava tulumu giydi. Uzun kıvil saçlarının üstünde rengârenk yazılarla *Hunley dostları* yazan bir beysbol kepi altında topladı. Kişisel can yeleğini de üstüne geçirdikten sonra kık güverteye gitti.

Trout, yedi metrelik sert karinalı şişme botu tutan vincin başında bekliyordu. Her zamanki gibi giyimi kusursuzdu. Sarı renkli kötü hava tulumunun içine lacivert kaşmir süveterini ve ünlü bir modacının imzasını taşıyan özel dikilmiş kot pantolonunu giymişti. Asla vazgeçemediği çok renkli papyon kravatlarından biri de mavi gömleğini süslüyordu. Tüm bu şıklığına tezat ayaklarında iş botları, başındaysa yün beresi vardı.

Trout çifti bindikten sonra Zodiac bot mataforayla denize İndirildi. Gamay bağı çözdükten sonra Paul kıçtan takma dizel Volvo Penta motoru çalıştırdı. Altı düz olan botun dalgalara çarpmasına hazırlıklı olmak

için dümen konsolunun başında, bacakları bükülmüş halde ayakta duruyorlardı.

Şişme bot çırpıntılı denizde şakacı bir yunus gibi, hoplaya zıplaya yol aldı. Gemiye dört yüz metre uzaklıkta suyun içine inip kalkan turuncu renkli bir küreye doğru gidiyorlardı. Bu şamandırayı daha **önceden** fitoplankton gözlemlerine referans noktası olması için yerleştirmişlerdi.

Doğrusu pek de sevimli bir çalışma ortamı sayılmazdı. Doğudan tehditkâr bulutlar yaklaşıyor, gri denizin gri suyla buluştuğu ufuk çizgisi güçlükle seçilebiliyordu. Doğudan gelen rüzgâr şiddetini daha da arttırmıştı. Güneşi tamamen kapatan kalın bulut tabakası ufak ufak yağmur damlalarını dökmeye başlıyordu.

Ama gözlemlerine başlamak için hazırlanırken Paul'ün de, Gamay'ın da yüzlerinde, ait oldukları yerde bulunmanın huzurlu ifadesi vardı. Paul daha yürümeyi öğrendiği gün babasının balıkçı teknesine binmişti. Üniversiteye başlayana kadar, Cape God'un Woods Hole köyünde profesyonel balıkçılık yapmıştı.

Her ne kadar geçmişi kocasınınkinden farklıysa da, kötü hava Gamay'ı da rahatsız etmiyordu. Racine, Wisconsin'de doğmuş olan Gamay çocukluğunda ve gençliğinde, başarılı bir müteahhit ve yatıcı olan babasıyla Büyük Göller'de yıllarca yelken açmıştı.

"Bunun duvar kâğıdı yapıştırmaktan daha eğlenceli olduğunu kabul et," dedi Paul şamandıraya yaklaşırken.

Gamay ölçüm cihazını hazırlıyordu. "Düşünebildiğim neredeyse her şeyden daha eğlenceli," dedi yüzüne püsküren soğuk suya aldırmadan.

"'Neredeyse' dediğine sevindim," dedi Paul sırtarak.

Gamay, **ona** şakayla kaş çattı. "Önüne bak. yoksa denize düşeceksin."

Trout çifti denize bu kadar çabuk dönebileceklerini tahmin etmiyorlardı. Özel Görevler Ekibiyle gerçekleştirdikleri son çalışmadan sonra bir sü

C live C ussier

re dinlenebileceklerini düşünmüşlerdi. Trout, karısının dinlenme tekniklerini, Fransız Lejyoner ordusundaki bir eğitim çavuşundan öğrendiğine karar vermişti. Gamay bir fifties delisiydi; bütün gün Olimpiyat düzeyi koşu veya yürüyüş yapar, bisiklete biner bir süre sonra eve dönerdi.

Bu kadarla da bitmiyordu. Gamay'ın o anda aklına ne gelirse hemen onu yapmak gibi bir huyu vardı. Tatilin ikinci günü Humvee'leriyle Virginia kırsalında gezerlerken restorasyondan geçen Georgetown belediye binasında kullanılan duvar kâğıdını gözüne kestirmişti. Trout başına gelecekleri biliyordu.

Gamay'ın oturma odalarını yenileme çılgınlığı bir gün sürdü. Büyük bir iştahla duvar kâğıdını yapıştırırken Scripps Oşinografi Enstitüsü'nden arkadaşları Hank Aubrey telefon edip okyanus girdaplarını incelemek için *Benjamin Franklin* ile yapılacak araştırma gezisine katılmak isterler mi, diye sordu.

Aubrey ısrar etmek zorunda kalmadı. Austin ve Özel Görevler Eki bi'yle dünyanın en egzotik bölgelerinde maceralar yaşamak ikisinin de hoşlandığı şeydi, ama bazen de üniversite yıllarındaki gibi sadece araştırma yapmayı özlüyorlardı.

Okyanus girdapları mı?" demişti Trout, bu daveti kabul etmelerinden sonra. "Bunun hakkında oşinografi dergilerinde epey makale okudum. Bazılarının çapı yüzlerce kilometre olan, yavaş hareket eden, büyük soğuk veya sıcak su anaforları."

"Evet," dedi Gamay. "Hank'in söylediğine göre bu fenomene giderek artan bir ilgi varmış. Bu anaforlar kıyı ötesi sondajları engelleyip hava koşullarını etkileyebiliyor. İyi tarafı da var; deniz altındaki mikroorganizmaları yüzeye çıkarıp beslenme zincirinde patlamaya sebep olabiliyor. Ben besinlerin akışını ve bunun ticari balıkçılığa ve balina nüfuslarına olan etkisini inceleyeceğim. Sen de jeolojik bileşenlerine bakabilirsin."

Karısının sesindeki heyecanı fark eden Paul, "Böyle seksi konuştuğun zaman sana bayılıyorum," dedi.

Gamay yüzüne düşen saç tutamını üfleyerek savurdu. "Biz bilim insanları hep tuhaf şeyleri seksi buluruz."

"Duvar kâğıtları ne olacak?" diye takıldı Paul.

"Birini *tutar*, yaptırırız."

Paul fırçasını kovaya bıraktı. "Bu çok iyi olur, kaptan."

Trout çifti tıpkı bir İsviçre saatinin hassaslığıyla çalışırlardı. NUMA'nın eski başkanı James Sandecker onları Özel Görevler Ekibi'ne aldığı zaman ne kadar başarılı olduklarını görmüştü. İkisi de otuzlu yaşlarının ortasıydılar. Dış görünüşleriyle birbirlerinden çok farklıydılar.

Boyu iki metreyi geçen Paul'ün karısına göre daha ciddi bir havası vardı. Devamlı derin düşüncelere dalmış gibi görünürdü; konuşurken başını eğip sanki gözlük üzerinden bakıyormuş gibi gözlerini kaldırmaması bu izlenimi vurgulardı. İyice tartmadan önce önemli bir şey söylemezdi. Bütün bu ciddiyetine rağmen hinlik dolu bir mizah anlayışı da yok değildi.

Gamay'ın kocasına göre daha açık ve neşeli bir kişiliği vardı. Bir manken zarafetiyle hareket eden bu uzun boylu, ince yapılı kadının gülümsediği zaman inci gibi ışıldayan ön dişleri arasında bir aralık görünürdü. Her ne kadar çok seksi ve güzel olmasa da, çoğu erkek onu çekici bulurdu. Paul'ün derin okyanus jeolojisi üstünde doktora yapmakta olduğu, Gamay'ın ise alanını deniz arkeolojisinden deniz biyolojisine değiştirdiği Scripps Enstitüsü'nde tanışmışlardı.

Telefon geldikten bir saat sonra valizlerini hazırlamışlar, *Benjamin Franklin's* binmekteydiler. **Gemide** çok iyi eğitilmiş yirmi kişilik bir mürettebatla çeşitli üniversitelerden ve devlet kuruluşlarından gelen on bilim adamı vardı. Öncelikli görev Atlantik Sahili ile Meksika Körfezi arasında hidrografik bir inceleme yapmaktı.

Clive C ussier

Tipik bir inceleme gezisinde okyanus dibinin resmini çıkarmak ve herhangi bir engel veya enkaz olup olmadığını saptamak için binlerce hassas ölçüm yapıldı. Elde edilen bilgiler NOAA'nın deniz haritalarını güncellemesinde kullanıldı.

Aubrey, onları gemi iskelesinde karşıladı. İnce yapısı, enerjik hali, sivri uçlu burnu ve hiç durmadan konuşmasıyla Aubrey bir İngiliz papağanını andırıyordu. Onları kamaralarına götürdü. Trout çifti eşyalarını bıraktıktan sonra yemekhaneye gittiler. Bir masaya oturdular, Aubrey onlara çay ikram etti.

"Sizi tekrar görmek ne güzel," dedi. "Projemize katıldığınıza çok seviyorum. Görüşmeydi ne kadar oldu, üç yıl var mı?"

"Beş yıl olmuştur, herhalde," dedi Gamay.

"Vay canına. Çok olmuş. Neyse, bu gezide bunu telafi ederiz. Gemi birkaç saat sonra kalkacak. Hep sizin NUMA'daki işinizi düşünüyorum. Çok heyecanlı olmalı." Aubrey'in gıpta ettiği belliydi. "Sizin yaşadığınızı maceralarla kıyaslanınca benim girdaplarla ilgili çalışmam çok sönük kalıyor."

"Hiç öyle değil, Hank," dedi Gamay. "Sadece bilimle uğraşmak için Paul de ben de can atıyoruz. Hem okuduklarımıza bakılırsa senin araştırmaların pek çok insanı etkiliyor."

Aubrey'in yüzü aydınlandı. "Sanırım, haklısın. Yarın, resmi bir bilimsel oryantasyon yapılacak. Okyanus girdapları fenomeni hakkında ne biliyorsunuz?"

"Fazla değil," dedi Gamay. "Bu anaforların fazla araştırılmamış olduğunu biliyoruz."

"Çok doğru. İşte bu yüzden bu araştırmamız çok önemli." Aubrey bir peçete aldı ve cebinden bir tükenmezkalem çıkardı.

"Uydu görüntülerini göreceksiniz, ama bakın, size neyle uğraşacağımızı göstereyim. Üç yüz kilometre açıkta, Gulf Stream yakınında bir ala

na gidiyoruz. Anafor yüz elli kilometre ötede. New Jersey'in doğusunda. Gulf Stream'ın tam kenarında." Peçete üstüne biçimsiz bir daire çizdi.

"Haşlanmış yumurtaya benzedi," dedi Paul.

Paul, onun bilimsel problemleri lokanta peçeteleri üstünde çözmesine takılmayı severdi. Hatta bir defasında bunları kitap halinde toplamasını bile önermişti.

"Neyle karşılaşacağınızı göstermeye yeter," dedi Aubrey. "Okyanus girdapları temelinde, yavaş hareket eden dev anaforlardır, bazen çaplan yüzlerce kilometreyi bulur. Okyanus akıntılarının neden olduğu sanılıyor. Bazıları saat yönüne döner. Bazıları tersine. Okyanusun soğukluğunu veya sıcaklığını taşıyabilirler, dipteki besin maddelerini yüzeye çıkarırlar, iklimi etkilerler ve beslenme zincirini büyütürler deniz yaşamında bir patlamaya yol açarlar."

"Bir yerde balıkçı teknelerinin bu girdap kenarlarında çalıştıklarını okumuştum," dedi Paul.

"Girdapların biyolojik sonuçlarını keşfedenler sadece insanlar olmadı," dedi Aubrey ve peçeteye birkaç resim daha çizip onlara gösterdi.

"Şimdi de dev bir balık haşlanmış yumurtaya saldırıyor," dedi Paul.

"Aslında gözü olan herkes bunların balina olduğunu anlayabilir. Onların da girdap kenarlarında beslendikleri biliniyor. Birkaç ekip şu sıralarda balinaları izleyerek beslenme ortamlarını bulmaya çalışıyor."

"Anaforları bulmak için balinaları kullanıyorlar," dedi Paul.

Aubrey lafın çevrilmesine yüzünü buruşturdu. "Bunları bulmak için balinaları takip etmekten daha iyi yollar var. Isı genişmesi bir girdabın içindeki suyun okyanusta bir tümsek oluşturmaya yol açıyor; bunu da uydudan görmek mümkün."

"Okyanus akıntılarının bu girdapları çıkarmasına sebep olan şey nedir?" diye sordu Paul.

"Bu gezide öğrenmeyi umduğumuz bir şey de bu. SİZ ikiniz bu proje için çok uygunsunuz. Gamay biyoloji uzmanlığını soruna yöneltirken, sen de çok usta olduğun işi yaparak, bize bilgisayar modelleri çıkarırsın."

"Bizi davet ettiğin için teşekkür ederiz," dedi Gamay. "Elimizden geleni yapacağız."

"Buna eminim. Bu iş sadece bilim olmanın ötesinde. Bu büyük anaförler hava koşullarını değiştiriyorlar. Kaliforniya kıyılarında bir süre kalan okyanus girdabı havanın soğumasına ve yağmur yağmasına neden olabiliyor. Atlantik'te, Gulf Stream açığında dönen bir girdap yoğun sis çıkmasına yol açıyor.

"Hava konusunda yapabileceğimiz bir şey yok," dedi Paul.

"Doğru, ama neyle karşılaşabileceğimizi bilirsek, buna uyum sağlayabiliriz. Okyanus girdapları araştırması ülke ekonomisi için çok önemli. Ticari deniz nakliyatı ve petrol, kömür, çelik, otomobil, tahıl ve daha pek çok şeyin güvenli akışı isabetli hava tahminlerine bağlı."

"Yapacağımız işe NOAA'nın bu kadar ilgi duymasının nedeni de bu," dedi Paul.

"Evet," dedi Aubrey. "Şimdi kaptana gidip çizelgemiz hakkında konuşulmam gerekiyor." Ayağa kalkıp ikisinin de ellerini sıktı. "Sizlerle tekrar birlikte çalışacağımız için ne kadar mutluyum, bilemezsiniz. Bu gece bir tanışma partimiz olacak." Peçeteyi Paul'ün önüne doğru itti. "Sabah sana bu anlattıklarım hakkında bir sınav yapacağım, çok bilmiş herif."

Neyse ki, Aubrey sınav konusunda şaka yapıyordu, ama oryantasyon toplantısına katılmak zorunluydu. Gemi demir alana kadar Trout çifti okyanus girdapları bilimi hakkında epey ders çalışmışlardı. Geminin güvertesinden bakıldığında anaförün etrafındaki deniz, okyanusun herhangi bir yerinden farklı görünmüyordu, ama uydular ve bilgisayar modelleri suyun saatte yaklaşık beş kilometre hızla hareket ettiğini göstermekteydi.

Paul anafor etrafındaki okyanus tabanının birkaç bilgisayar grafiğini çıkarırken, Gamay da bunun biyolojik uygulamala üstünde çalışmıştı. Fitoplanton incelemesi bu araştırmanın çok önemli bir parçası olduğu için Gamay bir an önce bunu bitirmek istiyordu.

Zodiac bot dalga çukurları arasında sallanırken denize bir ağ atıldılar. Ağın dikdörtgen şeklinde boru gibi bir çerçevesi vardı, file kısmı uzun ve ucuna doğru daralıyor, bu biçimiyle büyük miktarda su numunesi toplatabiliyordu. İpi uzun bıraktılar ve ağ kısmen su üstünde kaldı. Ağı çekeerek işaret şamandıraları boyunca birkaç kez gidip geldiler; bu arada kerteriz kaybetmemek için ikide bir NOAA gemisine baktılar. Sonuçlar iyiydi. Ağda çok sağlam plankton numuneleri vardı.

Paul motoru rölantiye almış, Gamay'ın ağı son kez atmasına yardım ederken tuhaf bir hışırtı çıkınca ikisi birden başını kaldırdı. Hayretle önce birbirlerine, sonra da uzaktaki gemiye baktılar. Bir terslik yok gibiydi, güvertede dolaşan insanları gördüler.

Gamay deniz yüzeyinde bir ısıltı titreşimi fark etmişti; bir Horasan ampulün son nefesini verirken titreşmesi gibiydi. "Gökyüzüne bak," dedi kocasına.

Paul yukarı bakınca ağzı bir karışık açık kaldı. Bulutlar gümüş bir ateş örtüsü gibi göğü kaplamış, canlı bir yaratığın nabızı atarmışçasına aradan ışık patlamaları sızıyordu. Paul bu gerçek ötesi gibi görünen manzaraya dehşet içinde bakarken ağzından pek de bilimsel olmayan bir yorum çıktı.

"Vay **canına** be!"

Daha önce duydukları gürültü bir kez daha, yüksek sesle tekrarlandı. NOAA gemisinden ötede, açık denizden geliyor gibiydi. Paul ıslanan gözlerini silip okyanusta bir noktayı işaret etti.

"Saat iki yönünde, yaklaşık iki yüz metre uzakta bir şeyler oluyor," dedi.

Clive Cussler

Sanki bir bulutun gölgesi altında kalmış gibi, denizin üstünde daire biçiminde bir kararırma oluyordu.

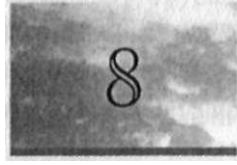
"Bu nedir?" dedi Gamay.

"Bilmiyorum," dedi Paul. "Ama giderek büyüyor."

Yama gibi duran karanlık kısım hışırtılı, çırpıntılı sudan oluşan bir çember halindeydi. Çapı otuz beş metre. Derken yetmiş metre. Ve hızla büyümekteydi. Karanlık çemberin kenarlarında beyaz bir şerit belirdi ve kısa sürede alçak bir köpük duvarı haline dönüştü. Sanki deniz acıyla bağıırıyormuş gibi, derinlerden gelen bir inleme sesi duyuldu.

Karanlık çemberin ortası bir anda çökünce okyanusta devasa bir çukur oluştu. Çapı giderek büyüyordu ve birkaç saniye içinde Trout çiftine ulaşacaktı.

Paul'ün eli hemen motorun gaz koluna giderken, büyüyen girdaptan yayılan akıntının görünmeyen parmakları onları karanlık boşluğa doğru geri çekmeye başladı.

Denizin üstünde oluşan büyük çukur kısa bir an göründükten sonra bir tepe gibi yükselen köpük çemberinin ardında kaldı. Havayı bir anda bir tuz kokusu kapladı.

Gemi Zodiac bota doğru harekete geçmişti. İnsanlar küpeştede dizilmişler, elleriyle botu gösteriyorlardı.

Zodiac bot tam kendisini çeken akıntıdan kurtarmak üzereyken büyük bir dalga küt biçimli pruvası üstünde patlayınca hız kaybettiler. Paul'ün çenesi kenetlendi. Gaz koluna sonuna kadar asıldı. Bot sanki bir şok tedavi uygulanmış gibi öne fırladı. Birkaç metre yol aldıktan sonra muazzam anaforun güçlü akıntısına bir kez daha yakalandı.

Denizin içinden öyle kuvvetli bir gümbürtü sesi çıktı ki, bütün gücüyle çalışan motorun sesi duyulmaz oldu. Hava büyük bir titreşimle dolmuştu. Denizdeki çukurdan yoğun bir sis yükseliyordu. Sahneyi daha da gerçek ötesi yapan şey, tepedeki lazer gösterisiydi. Dans eder gibi titre

sen ışıklar renk değiştirmiş, gümüşsüyken şimdi mavi mor karışımı olmuştı.

Bot kendi etrafında döne döne çukuru çevreleyen köpüklü kuşağa doğru sürükleniyordu. Kurtulma ihtimali yoktu. Yüksekliği artık iki metreyi bulan köpük duvarı botun üstüne savruldu ve neredeyse Gamay'ın denize düşmesine neden olaeak kadar şiddetle sarsılmaya başladı.

Paul dümeni bırakıp onu tulumundan yakaladı ve içeri çekti. Artık ayakta durmak emniyetli değildi. Dizlerinin üstüne çöküp botun kenarına bağlı bır emniyet halatına tutundular.

Zodiae beyaz köpüklü suyun tepesinde tamamen kontrolsüz durumdaydı. Fırıldak gibi dönüyordu.

Bot köpük tepesi üstünde sürüklenmeye devam etti. Bir yanda deniz vardı. Diğer yandaysa, kırk beş derecelik bir açıyla dibi daralan ve fıldır fıldır dönen muazzam bir huni. Anaforun yanları cam gibi sert görünüyordu.

Zodiac bir süre köpüklerin tepesinde sallandıktan sonra döner huninin içine doğru kaydı. Anaforun içindeki müthiş akıntı yerçekiminden güçlüydü. Botun köpüklü duvardan aşağıya inişi yedi metre sonra kesildi. Santrifüj çekimine kapılan araç, tıpkı bir rulet çarkındaki top gibi huninin etrafında fırl fırl dönmeye başladı.

Zodiae kırk beş derecelik bir eğimle, iskele tarafı sancak tarafından aşağıda anaforun içindeki yatık duvara paralel durumda kalmıştı. Pruvası önde, sanki kendi gücüyle hareket eder gibiydi.

Trout çifti iyice büzülmüş, ayaklarını tomboza dolamışlardı. Anaforun içine doğru baktılar. Tapı bir buçuk kilometre vardı. Dik bir eğimle daralan huninin dibi fokurdayan suyun kabarttığı yoğun sis nedeniyle görünmüyordu. Bu sisin arasından süzülen ışık girdabın üstünde bir gökkuşağı oluşturmuştu; doğa sanki bu kaba kuvvet gösterisini ince bir güzellikle yumuşatmak ister gibiydi.

Sabit bir referans noktası olmadığı için ne hızla ve kaç kere döndüklerini anlamaları imkânsızdı. Ama birkaç dakika sonra analor kenarının yüksekliği arttı. Botun ileriye doğru hareket etmesine rağmen alçalmakla olduğu acı bir şekilde ortadaydı.

Gamay çok yukarılarda, çember biçiminde görünen gökyüzüne baktı. Anaforun kenarında bir hareket görünce serbest eliyle işaret etti.

Paul gözlerindeki suyu sildi. "Eyvah," dedi. "Bu *Franklin*."

Gemi girdabın tam uçundaydı, kış tarafı köpük duvardan dışarı çıkmıştı. Bir an sonra gözden kayboldu. Birkaç saniye sonra yine göründü, ama sonra bir kez daha kayboldu.

Troutlar kendi dertlerini unutmuşlardı. Geminin bir görünüp bir kaybolmasına bakılırsa, *Franklin* de girdabın ürettiği döner akıntılara kapılmış, huninin içine doğru çekiliyordu.

Gemi sanki ölümcül bir halat çekme oyunundaymış gibi bir ileri bir geri gidip geliyordu; pervaneleri suyun üstünde kalınca hız kaybetti. Bir ara pervaneler tekrar suya battı, sonra yine yükseldi; bu durum birkaç dakika boyunca devam etti. Derken gemi boylu boyunca anaforun tam ucuna çekildi. Pruvası kış tarafından yüksekteydi. O pozisyonda sanki tutkalla yapıştırılmış gibi asılı kaldı.

"Hadi, yavrum,*gayret*..." diye bağırdı Paul.

Gamay, kocasının bu alışılmadık duygu gösterisine safirdi, ama az sonra kendisi de ona katıldı.

Geminin arkasındaki sakın deniz sanki birisi ocağın altını açmış gibi fokurdamaya başladı. Motorlar görevini yapıyordu. Pervaneler eğik duvara batarak gemiyi adım adım tekrar yukarı çıkardı; az sonra tekrar köpüklü **duvara** erişti ve kendini kurtarmayı başardı.

Artık tamamen gölden kaybolmuştu. Trout çifti sevinç **Çığlıktan** attılar, ama doğanın karşı gelinme/ gücü karşısındaki çaresizlikleri de yüreklerini sarmıştı.

"Buradan nasıl çıkabileceğimizi düşündün mü?" diye bağırdı Gamay.

"Belki anaför kendiliğinden biter."

Gamay aşağıya bir göz attı. Geminin mücadelesini seyrettikleri birkaç dakika içinde bot yedi metre kadar daha aşağıya inmişti.

"Sanmam."

Suyun rengi değişmiş, siyah kenarları dipten çıkan çamurla kahve rengimsi olmuştu. Yüzlerce ölmüş ve ölmekte olan balık kasırgaya yakanmış konfeti gibi, büyük bir çember içinde dönüyordu. Islak havada :uz, balık ve dipten gelen çamurun kokusu hâkimdi.

Tıpkı bir hortumun karşısına çıkan nesneleri havaya uçurduğu gibi, girdap da deniz dibindeki çöküntüleri ve kalıntıları yukarı savurmuştu. Tahta sandık ve sunta parçaları, ambar kapakları, vantilatör parçaları, hatta paralanmış bir can yeleği bile vardı. Bu nesnelerin çoğu tekrar girdabın içine çekilip yok oldular.

Gamay çoğu küçük olan bazı parçaların çukurun ağzına doğru yükseldiklerini fark etti. "Suya atlasak ne olur?" diye sordu. "Belki biz de bu parçalar gibi yukarı yükselecek kadar hafifdir."

"Yükseleceğimizin garantisi yok. Anaförün dibine doğru çekilip ezilmemiz ihtimali daha fazla. Unutma ki, denizciliğin ilk kuralı, mümkün olduğunca teknenden ayrılmamaktır."

"Belki bu dediğin o kadar parlak bir fikir değildir. Gittikçe aşağıya iniyoruz."

Söylediği doğruydu. Bot anaförün içine doğru devamlı iniş halindeydi.

Silindir biçiminde bir nesne girdabın kenarından yukarı doğru yükselmekteydi. Bunu başkaları izledi.

"Bu nedir?" diye sordu Paul.

Gamay gözlerini silip dikkatle baktı. Nesne botun yedi metre önünde biraz altındaydı. Gamay deniz biyologu olmadan önce deniz arkeolo

ğuydu; yeşil gri boyalı, koni biçimindeki bu seramik nesneleri hemen tanıdı.

"Bunlar amfora," dedi. "Ve yukarı doğru çıkıyorlar."

Paul, onun aklından geçeni tahmin etti. "Bu işi denemek için tek bir fırsatımız olacak."

"Ağırlığımız dinamiği değiştirebilir ve denemek için tek bir fırsatımız var."

"Başka seçeneğimiz var mı?"

Antika şarap amforalarından üç tanesi iyice yaklaşmıştı. Paul zor be-la kumanda konsoluna erişti ve motoru çalıştırdı. Bot o çarpık açıda ilerlerken, Paul kuyruk tarafının sallanmasını önlemek için dümene asıldı. Amforanın üstünde kalıp yolunu kesmek istiyordu.

Gruptaki ilk amfora botun pruvasına doğru gelmeye başladı. Birkaç saniye sonra erişilmeyecek mesafede olacaktı. Paul motora gaz verdi, bot ilerleyen nesnenin tam üstünden geçti.

"Hazır ol," diye seslendi karısına. Atlama işinin zamanlaması çok önemliydi. "Üstü kaygan olur ve yuvarlanır. Hemen elciklerine tutun, bacaklarınla kollarınla gövdesine sarıl."

"Tamam," dedi Gamay ve botun burnuna yöneldi. "Ya sen?"

"Ben de bir sonrakine atlarım."

"Botu dengede tutmak zor olacak," dedi Gamay. Dümeni kullanan biri olmadan Paul'ün atlayışı çok daha tehlikeli olacaktı.

"Bir yolunu bulurum."

"Hiç sanmam. Ben gitmiyorum."

Ne inatçı kadın, be! "Bu senin tek şansın. Birinin o duvar kâğıdı işini bitirmesi gerek. *Lütfen.*"

Gamay, ona ters ters bakıp başını iki yana salladıktan sonra botun burnuna geldi. Bacaklarını büküp atlama pozisyonunu aldı.

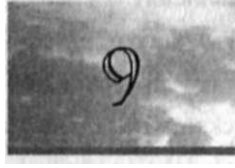
"Dur!" diye bağırdı Paul.

Gamay dönüp baktı. "Karar ver artık."

Paul, onun göremediği bir şeyi fark etmişti. Anaforun onların üstünde kalan cam gibi kenarlarında hiç kalıntı yoktu. Dipten kopup gelen çökeltiler ve kalıntılar görünmeyen bir engele kadar çıkıyor, daha fa/la yük selemiyorlardı. Oraya kadar çıktıkları hızla tekrar huninin dibine doğru gidiyorlardı.

"Bak," diye seslendi Paul. "Dipten gelen şeyler tekrar aşağıya doğru çekiliyor."

Gamay birkaç saniye baktıktan sonra onun haklı olduğunu gördü. Amforalar çıkabilecekleri en yüksek noktaya varmışlardı. Paul elini uzatıp karısını tekrar botun içine çekti. Yine güvenlik halatlarına tutunup çaresizlik içinde botlarının dibe doğru inişini seyrettiler.

Bilgisayar ekranındaki küre biçimi Austin'e habis bir hücrenin zarını, sitoplazmasını ve çekirdeğini hatırlattı.

Adler'e döndü. "Karşımızda tam olarak ne var, profesör?"

Adler başını kaşdı. "Net bir cevap veremem, Kurt. Denizdeki örse-
lenme her geçen saniye artıyor ve bir daire halinde saatte otuz knotluk
bir hızla hareket ediyor. Bugüne kadar bu büyüklükte ve bu hızda hiçbir
şey görmedim."

"Ben de görmedim," dedi Austin. "Beni adamakıllı korkutan girdap-
larla karşılaşmışımdır. Ama bunlar nispeten daha küçük ve kısa ömürlü-
dü. Karşımızdaki şey Edgar Allan Poe veya Jules Verne romanlarındaki
ne benziyor."

"Girdabın İçine İniş ve Deniz Altında Yirmi Bin Fersah romanlarında
ki girdaplar hayal ürünüdür. Poe ve Verne, Norveç'in Lofoten Adaları
açıklarındaki Moskstraumen girdabından esinlenmişlerdi. Yunanlı tarihçi

Pytheas iki bin yıl önce girdapların gemileri yutup sonra tekrar yukarı püskürttüğünü anlatmıştır. İsveçli rahip Olaus Magnus 1500'lü yıllarda gemileri ve balinaları denizin dibine çekip ezen girdapları tarif etmiş."

"Bunlar hep kurgu süslemeleri. Ya gerçekte ne olmuş?"

"O kadar korkunç değil. Norveç girdabının bilimsel ölçümü yapıldı; romanlarda tasvir edilen o müthiş anaför gibi değil. Üç kayda değer girdap İskoçya'daki Coryvreekan, yine Norveç açıklarındaki Saltstraumen ve Japonya'daki Naruto, çok daha az güçlüydü." Adler başını iki yana salladı. "Ama açık denizde girdap oluşumu tuhaf görünüyor."

"Neden?"

"Girdaplar genellikle suyun hızlı hareket ettiği dar boğazlarda oluşur. Gelgit ve akıntıların karışması, deniz dibinin biçimiyle birleşince yüzeyde büyük örselenmelere yol açabilir."

Ekrandaki görüntüde girdapla *Benjamin Franklin* arasındaki mesafenin giderek azaldığı görülüyordu. "Bu şey gemi için tehlikeli olabilir mi?"

"Daha önceki bilimsel gözlemlere bakılırsa, hayır. New Brunswick kıyısı açıklarındaki Old Sow girdabı, saatte yirmi sekiz kilometrelik hızıyla Moskstraumen ile aynı güçteydi. Bu, Batı Yarıküresi'nde gerçekleşen en büyük girdaptı. Bunun hemen yanındaki türbülans küçük tekneler için tehlikeli olabilir, ama büyük gemiler için tehlike söz konusu değildir." Adler susup büyülenmiş gibi ekrana baktı. "*Vay canına!*"

"Ne var?"

Adler gözlerini ekrandan ayıramıyordu. "İlk başta emin değildim. Ama bu şey süratle büyüyor. Biz burada konuştuğumuz sırada büyüklüğünü ikiye katladı."

Austin yeterince görmüştü.

"Bana bir iyilik yapın, profesör," dedi olabildiğince sakın bir sesle. "Hemen gözlem kontrol merkezine gidin. Joe'ya derhal ROV'u geri çek

meşini ve en kısa zamanda kumanda merkezine gelmesini söyleyin. Çok acil olduğunu söyleyin."

Adler son bir kez ekrana baktıktan sonra hemen oradan ayrıldı. Austin de hemen kumanda köprüsüne çıktı.

Throckmorton'un kaptanı Tony Cabral ellili yaşlarının sonunda, neşeli bir adamdı. Güneşten esmerleşmiş yüzünde heybetli bir burnun hâkimiyeti vardı. Yukarı kıvrık siyah bıyığı ve her an gülümsemeye hazır dudaklarıyla, sevecen bir korsana benziyordu. Ama Austin'i gördüğünde yüzü son derece ciddiydi.

"Selam, Kurt, ben de şimdi seni çağırması için birini yollayacaktım."

"Bir sorunumuz var," dedi Austin.

"Aldığımız SOS'ten haberin var mı?"

"İlk kez duyuyorum. Ne olmuş?"

"Birkaç dakika önce NOAA gemisinden imdat çağırısı aldık."

Austin'in en korktuğu şey gerçekleşmişti. "Ne durumdaymışlar?"

Cabral'ın yüzü asıldı. "Gelen mesajın çoğu anlaşılılmıyordu. Çok fazla uğultu vardı. Çağırıcı kaydettik. Belki sen bir anlam çıkarabilirsin."

Telsiz konsolunda bir düğmeye bastı. Köprüyü bir anda büyük bir gürültü kapladı, insanlar deli gibi bağırıyorlardı, ama söyledikleri pek anlaşılılmıyordu. Sadece çatlak bir erkek sesi bu gürültüyü bastırmıştı.

"İmdat!" diyordu ses. "Burası NOAA gemisi *Benjamin Franklin*. İmdat. Bizi duyan cevap versin."

Geri planda haykıran başka bir ses duyuldu. "*Hız verin! Lanet olası, daha çok hız verin...*"

Ardından kısa bir cümle geldi. Bir anlığına duyuldu, ama hissedilen dehşeti yansıtmaya yetiyordu.

"*Lanet olsun! İçine gidiyoruz!*"

Ardından Cabral'ın kaydedilmiş sesi duyuldu. SOS çağırısına cevap vermeye çalışıyordu.

(Hive Cussler

"Burası N U M A araştırma gemisi *Throckmorton*. Durumunuz nedir? Cevap verin. Durumunuz nedir?"

Sesi karşı taraftan gelen bir gümbürtü arasında boğuldu. Sonra telsiz irtibatı kesildi. Bunu izleyen sessizlik her türlü gürültüden daha kötüydü.

Austin kendisini *Franklin* 'in köprüsündeymiş gibi hayal etti. Belli ki, büyük bir kaos içindeydiler. İmdat çağrısını yapan kişi herhalde geminin kaptanıydı. Ama belki de kaptan, makine dairesine hızı artırması talimatını veren kişiydi.

Austin böyle şiddetli bir gümbürtü duymamıştı. Ensesindeki tüylerin esas duruşa geçmiş askerler gibi dikildiğini hissetti. Etrafına bir bakınca, köprüde bulunan kaptanın ve diğer mürettebatın da kendisi gibi hissettiklerini anladı.

"*Franklin*'in konumu nedir?" diye sordu Austin.

"Bu da başka bir tuhafılık. Onları yirmi beş kilometre uzaktayken radarda gördük. Güneydoğu yönüne gidiyorlardı. Sonra radar ekranından kayboldular."

Austin radarın tarama ibresinin birkaç kez döndüğünü gördü. Gemi-den hiçbir iz yoktu, sadece dalga tepelerini gösteren birkaç leke vardı. "Oraya varmamız ne kadar sürer?"

"Bir saatten az. Önce ROV'u yukarı çekmemiz lazım."

"Joe şimdi bu işi yapıyor. Şu sıralarda aracı çekmiş olmalı."

Cabral hemen harekete geçip *Franklin*'e doğru tam yol hızla ilerleme talimatını verdi. *Throckmorton* demir aldı; yüksek pruvası dalgaları yararak yola koyulduğunda Zavala ve Profesör Adler köprüye geldiler.

"Profesör, bana girdap olduğunu söyledi. *Franklin*'den bir haber var mı?"

"SOS göndermişler ama, telsiz irtibatı kesilmiş. Radarda da onları kaybettik."

Cabral bu konuşmayı duydu. "Bu girdap hadisesi nedir, Kurt?"

"Profesörle birlikte uydu görüntülerini incelerken *Franklin*'ın bulunduğu konuma yakın bir yerde suyun dönerek örselendiğini fark ettik. Birkaç kilometre karşısında."

"NOAA okyanus anaforlarını incelemiyor mu?"

"Bu yavaş hareket eden bir anafor değil. Derinliği yüz metreyi geçen, otuz knottan daha hızla dönen bir şey."

"Ciddi olamazsın."

"Korkarım, çok ciddiylim."

Austin, profesörden gördüklerini anlatmasını rica etti. Adler tam kaptana bilgi verirken telsiz operatörünün sesi duyuldu.

"Onları tekrar radarda görebiliyoruz," dedi operatör.

"Kaptan," dedi telsizci biraz sonra. "*Franklin*'den sinyal alıyorum."

Cabral mikrofonu kaptı. "Ben N U M A gemisi *Throckmorton*'un kaptanı Cabral. İmdat çağrınızı aldık. Şu andaki durumunuz nedir?"

"Ben *Franklin*'in kaptanıyım. Şu anda iyi durumdayız, ama az kalsın denizde açılan bir çukura çekiliyorduk. Hayatımda gördüğüm en lanet şeydi."

"Yaralanan oldu mu?"

"Birkaç berelenme oldu, ama başa çıkabiliriz."

Austin mikrofona iyice yaklaştı. "Ben Kurt Austin. Geminizde iki arkadaşım var. Bana Paul ve Gamay Trout'un ne durumda olduklarını söyle misiniz?"

Ağır bir sessizlik oldu; önce sanki telsiz irtibatı yine kesilmiş gibiydi. Sonra karşı tarafın sesi duyuldu. "Bunu söylemek hiç hoşuma gitmiyor. Trout çifti plankton incelemesi yapmak için şişme Zodiac bottayken anafor onları içine çekti. Yardıma gitmeye çalıştık, ama biz de o anda anafora yakalandık."

"Onları tam olarak anaforun içinde mi gördünüz?"

"O sırada can derdindeydik; zaten görüş mesafesi yok gibi bir şey."

"Şu anda girdaba ne uzaklıktasınız?"

"Yaklaşık iki kilometre. Daha fazla yaklaştırmaya cesaret edemiyoruz. Çevresinde dönen akıntılar çok kuvvetli. Ne yapmamızı istersiniz?"

"Mümkün olduğunca yakında kalın. Biz de birazdan orada oluruz."

"Tamam. İyi şanslar."

"Sağ olun." Austin kaptana döndü. "Pete, geminin helikopterini ödünç almak istiyorum. Ne kadar çabuk hazır edebilirsiniz?"

Cabral, Kurt'ün NUMA'daki şöhretini duymuştu. Austin'in gülümseyen yüzüne ve rahat davranışlarına rağmen, her türlü olağandışı durumla başa çıkabileceğini biliyordu. Cabral tecrübeli bir deniz adamıydı, ama karşılaştıkları bu durum onu aşardı. Onun yapacağı iş, gemisini yönetip geri kalanını Austin'e bırakmaktı.

"Yakıt deposu dolu, havalanmaya hazır. Mürettebata seninle orada buluşmalarını söyleyeyim."

Austin, ona NUMA gemisinin o andaki rotasını ve hızını korumasını önerdi. Sonra Zavala'yla birlikte geminin ikmal deposundan birkaç şey alıp ana güverteadaki helikopter rampasına gittiler. Güverte personeli, genel maksatlı McDonnell Douglas helikopterin motorunu ısıtmaya başlamıştı. Pervaneler havayı çırıptıktan sonra helikopter güverteden havalandı, bir süre sonra suya doğru alçaldı.

Austin dürbünle denizi taramaktaydı. Havalandıktan birkaç dakika sonra NOAA gemisinin önce antenleri, ardından kendisi görüldü. Okyanusun çember biçimindeki karanlık parçası yanında gemi cüce gibi kalıyordu. Girdabın büyümesi durmuş gibiydi, ama Austin bu muazzam anafurun bu denli yakınında kaldıkları için Franklin'dekilerin cesaretlerine hayran kalmıştı.

Zavala helikopteri yüz metre kadar yükseltip rotasını doğruca girdaba çevirdi. Yaklaştıkları sırada, "Yanardağ çöküntüsünü andırıyor," dedi.

"Evet," dedi Austin. Gerçekten de, çukurun huni biçimi ve içinden yükselen sis nedeniyle arada volkanik benzerlikler vardı. Okyanusun büyük kısmını kaplayan pusun kaynağı bu buharlı eksalasyondur.

Çukurun kaygan, siyah kenarları Austin'in hiçbir volkanda görmediği kadar düzgündü. Uydudan yayınlanan hiçbir görüntü bu fenomenin dehşetini yansıtamazdı. Denizin ortasında kocaman, iltihap dolu bir delik yarısı gibiydi.

"Sence bu çukurun büyüklüğü ne olabilir?" diye sordu Austin.

"Çok **büyük be!**" dedi Zavala göz kararı kestirmeye çalışarak. "Ama ille de bir tahmin yapacaksam, çapı dört kilometreyi bulur."

"Bence de o kadar var," dedi Austin. "Kenarların açısına bakılırsa, dibi okyanus tabanını bulabilir. Etrafındaki sisten tam olarak gözlenemiyor. Daha yaklaşabilir miyiz?"

Zavala bu talimata uydu ve girdabın tam tepesine geldiler. Bulundukları yerden girdap içi buhar dolu muazzam bir huniye benziyordu. Helikopter çukurun elli metre üstünde durdu, ama hâlâ iç kısımları görünmüyordu.

"Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu Zavala.

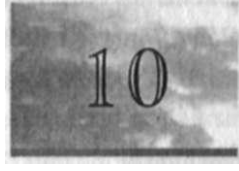
"İçine girebiliriz, ama dışarı ıkamayabiliriz."

"Yani?" dedi Zavala.

"Sana bir seçenek veriyorum. Altımızdaki şeyin korkunçluğuna bakılırsa, arkadaşlarımız için zaten iş işten geçmiş olabilir. Hayatını boşuna tehlikeye atmış olabilirsin."

Zavala'nın esmer yüzünde bir gülümseme dolaştı. "Dediğim gibi, şimdi ne yapıyoruz?"

Farklı bir karşılık Austin'i şaşırtacaktı. İki adam da arkadaşlarını terk etmeyi akıllarından bile geçirmezlerdi. Austin parmağını aşağıya çevirdi. Zavala başını salladı ve helikopter anaforun kara kalbine doğru inişe geçti.

Dibe doğru inişin en kötü yanı, cehennemsî gürültüydü.

Trout çifti döner çukuru görmemek için gözlerini kapatabiliyorlardı, ama kulakları sağır eden amansız gürültüye engel olmaları mümkün değildi. Gürültü vücutlarındaki her bir molekülü sarsar gibiydi. Bu ses onların son küçük avuntularını da ellerinden almıştı: artık konuşamaz haldeydiler. Tek iletişim yolu el hareketleri ve el sıkışmalarıydı.

Girdabın dibinde birbirini ezen akıntının gümbürtüsü aynı anda yüz tane gök gürültüsü gibiydi. Megafon biçiminde olması bu korkunç sesin etkisini daha da artırmıştı. Daha da korkuncu, dipten gelen böğürme sesleriydi; sanki Zodiac dev bir domuzun ağzının içine doğru çekiliyordu.

Zodiac ve iki yolcusu anafurun dibine kadar olan yolun üçte ikisini inmiş durumdaydılar. Huninin çapı daraldıkça dönen burgacın akış hızı da artıyor, şişme bot mutfak lavabosunun deliğinde fır dönen bir marul kırıntısı gibi dönüyordu.

Bot dibe indikçe ortalık da karalıyordu. Girdabın dibinden fıskıran sis yoğunlaşmış, zaten çok az gelen gün ışığını iyice perdelemişti. Sürekli dönme sonucu ikisinin de başı fena halde dönmekteydi. Çukurun dibinden yükselen eksalasyon olmasaydı bile, aşırı nemli havayı solumak zordu: çamur, ölü balık ve tuzlu su kokularının bileşimi, bir balıkçı çizmesinin içinden betardi.

Botun açısı değişmemişti; tabanı girdabın kenarına paralel durumdaydı. Gamay ve Paul yan yana oturuyorlardı, kalçaları neredeyse **yapışık** gibiydi. Güvenlik halatına ve birbirlerine tutunuyorlardı. Yarı ayakta, yarı oturur durumda, ayakları tomboza takılı, yana eğik durmaktan bitkin düşmüşlerdi. Tulumlarının içine su girmiş, elbiseleri sıırıksıklamdı; üşüyorlardı.

Bu hızla inerlerse çok geçmeden acıları son bulurdu. Sis in fokurda dığı noktaya varmaları birkaç dakikalık ıştı. Gamay son kez güneşi görebilmek için başını kaldırdı. Gördüğü şeye inanamayarak gözlerini kırptırtırdı.

Zodiac'ın üzerinde bir adam sallanıyordu. Puslu gün ışığında adamın yüzünü seçemiyor, sadece silüetini görebiliyordu, ama o geniş omuzların kime ait olduğundan kuşkusu yoktu.

Kurt Austin.

Kurt helikoptere bağlı bir halattan sarkıyordu. Epeyden beri kolunu sallayıp haykırmaktaydı, ama girdabın müthiş gümbürtüsü hem onun sesini hem de helikopter pervanelerinin gürültüsünü bastırmıştı.

Gamay dirseğiyle kocasını dürttü. Paul, karısının parmağıyla gösterdiği noktaya bakınca Austin'i gördü ve buruk bir şekilde gülümsedi.

Helikopter girdabın içinde dönen botla aynı hızda uçuyordu. Pervanelerin sudan duvara değmemesi için Zavala büyük bir ustalıklı aracı yattık bir açıda uçuruyordu. En küçük bir sapmada pervaneler parçalanır, helikopter botun üstüne düşebilirdi.

Clive Cussler

Kurtarma planı çok acele yapılmıştı. Helikopter girdabın içine doğru alçalırken Austin çukurun kenarında parlak sarı bir şey görmüş, Paul'ün kötü hava tulumunu tanıyarak Zavala'ya göstermişti.

Bunun üzerine helikopter hırsız kovalayan bir polis otosu gibi Zodi ac'ın peşine düşmüştü.

Austin süratle güvenlik halatına bir dizi düğüm atarak bir koşum düzeneği yaptı. İlmiklerden birine bir ayağını geçirdi, diğerini tutarak kendini aşağıya bıraktı. Pervanelerin üstten, girdabın alttan gelen hava basıncıyla ileri geri sallanıyordu.

Paul önce karısının gitmesini işaret etti. Gamay hazır olduğunu göstermek için Austin'e el salladı. Helikopter biraz daha alçalınca en alttaki ilmik onu uzanan ellerine bir karış kalana kadar yaklaştı.

Austin kendi ağırlığıyla bu uyduruk merdiveni dengede tutmak için en alt ucuna kadar indi. Halat aşırı derecede gerilmişti.

Halatın ucu Gamay'ın parmaklarını sıyrıyor, bir türlü kavrayamıyordu. İlmiği yakalamak için var gücüyle uğraştı, ama her denemesinde başarısız oldu. Çaresizlik içinde daha yüksek bir tombozun üstüne çıkıp bütün vücudunu gerdi.

Halat bir kez daha uzatıldı. Gamay dengesini sağladıktan sonra, tıpkı file önünde bir voleybolcunun blok yapması gibi, iki eli havada sıçradı ve bu kez iki eliyle ilmiği tutabildi.

Artık havadaydı. Ucunda iki kişinin ağırlığıyla, halat daha az sallanır olmuştu. Gamay bir eliyle tutunurken diğeriyle bir üstteki ilmiği yakaladı ve kendini yukarı çekti. Tırmandığı sırada dönen halat başını daha da şiddetli döndürmekteydi.

Bir an tekledi ve az kalsın düşecekti, ama Austin onun zorlandığını fark etti. Uzanıp bileğinden tuttu ve bir sonraki ilmiğe kadar çekti. Gamay başını kaldırınca ona gülerek bakan Austin'i gördü ve dudak hareketleriyle teşekkür etti.

En alttaki ilmik boşalınca Zodiac'ı terk etme sırası Paul'e gelmişti. Elini kaldırıp hazır olduğunu işaret etti. Halat onun eline birkaç santim kalana kadar alçaldı. Tam Paul ucunu yakalayacakken helikopter türbü lansla sarsıldı ve su duvarına doğru yattı. Paul'ün parmakları havayı avuç layınca, az kalsın dengesini kaybediyordu.

Zavala helikopterin bir tarafına eklenen ağırlığı dengelemek için uğ- raşıyordu. Soğukkanlılığını kaybetmeden aracı tekrar doğru pozisyona getirdi. Paul bütün dikkatini en alttaki ilmiğe yönelterek şişme botun tombozunda sıçradı ve halatı yakaladı. Tek elle ilmiği tutarken rüzgâr onu döndürdüğü için bir üsttekine erişemiyordu.

Helikopter yavaş yavaş yükselmeye başladı, yine girdabın kenarına paralel sayılabilecek bir açıdaydı. Çukurun orta noktasına yükseldiklerin- de Zodiae girdabın altında son bir dönüş yaptıktan sonra fokurdayan ka- zanın içinde kayboldu. Çok geçmeden helikopter yüzeye çıkmıştı. Zavala bir an önce girdaptan uzaklaşmak için aracı yanlamasına uçurdu.

Paul bir türlü kendisini üst ilmiğe çekememişti. Hâlâ tek eliyle tu- tunmuş halde sallanıyordu. Parmakları sürtünmeden yanarak kıpkırmızı olmuş, onca zamandır halatın ucunda dönmekten bükülen dirseği her an çıkacakmış gibiydi.

Zavala helikopteri girdaptan emniyetli bir uzağa çekmeye çalışıyor- du fakat süratini artırırken, halatın ucunda sallanan arkadaşını tehlikeye atmaması lazımdı.

Helikopter girdabın kenarından altmış metre uzaklaştığında Paul'ün gücü tükendi. Halatı tutan eli çözüldü ve denize düştü.

Ayak üstü düştüğü için talihliydi. Bacakları çarpmanın şokunu yu- muşattı, fakat dizleri göğsüne vurunca soluğu kesildi. Can yeleği şişene kadar birkaç metre dibe battı. Başını suyun üstüne çıkarıp ağızındaki de- niz suyunu tükürdü; daha önce vücudunun daha fazla soğuyamayacağını sanıyordu, fakat buz gibi Atlantik hemen iliklerine kadar işledi.

Zavala yükü hafifleyince belli belirsiz bir sarsıntı hisseni ve yolculardan birini kaybettiğini anladı. Helikopteri hemen döndürüp bir süre denize baktı, sonra da arkadaşı halata erişebilsin diye alçaldı. O gün ikinci kez Paul halata uzanmaya çalışıyordu. Ne var ki, berelenmiş, soğuktan uyuşmuş parmakları halatın ucuna birkaç santim kala, kuvvetli bir akıntının çekimine kapıldı. Paul hayatı okyanusta geçmiş, sıkı bir yüzücüydü, ama kulaç attıkça halattan uzaklaştığını fark etti.

Helikopter aradaki mesafeyi açmamaya çalışıyordu.

Akıntının kuvveti, Paul'ün halatı yakalayabilmek için aynı noktada kalabilmesine imkân tanı mıyordu. Birkaç kez daha denedi. Süratle girdabın kenarına doğru, köpükten duvarı oluşturan dalga halkasının içine çekiliyordu.

Yapabildiği tek şey, soluk alabilmek için başını su üstünde tutmaya uğraşmaktı. Girdap sanki avucunun içinden kaçırdığı kurbanlarından hiç değilse birini geri almaya çalışır gibiydi.

Akıntı onu çukuru çevreleyen halkaya sürükledi. Paul artık bütün gücüyle başını su üstünde tutmaya çalışıyordu.

Austin'in arkadaşını gözden çıkarmaya niyeti yoktu. İlmiklere tutunarak helikoptere çıktıktan sonra halatı iki eliyle kavrayıp Gamay'ı aracın içine çekti.

Kadının yanağına çabucak bir öpücük kondurduktan sonra halatı tekrar aşağıya sarkıttı ve uyduruk merdivenden inmeye başladı.

Zavala köpüklü duvarın etrafında dönerek Paul'ü takip ediyordu. Halatı ona yaklaştırmak için bir kez daha alçaldı. Paul bunu yakalamak için cılız bir hamle yaptıysa da, bir kez daha tutamadı.

Austin, arkadaşının kendini yukarı çekemeyecek kadar bitkin düştüğünü anlamıştı. Yukarı baktığı zaman onu endişeli gözlerle izleyen Gamay'ı gördü. Ona el salladıktan sonra derin bir nefes aldı ve helikopterden aşağıya atladı.

Birkaç kulaç atarak Paul'ün yanına geldi. Paul fena halde nezle olmuş bir kurbağa sesiyle, "Senin... ne... işin... var... burada?" dedi.

"Çok eğleniyor gibiydin, ben de sana katılayım dedim."

"Sen delirmişsin!"

Austin, ona sırtıarak baktıktan sonra can yeleklerini birbirine bağlamaya çalıştı. Bunu başardığı anda başını kaldırdı ve tepelerinde tur atan helikopteri gördü.

Austin el sallayınca Zavala bir deneme daha yapmak için yaklaştı. Birkaç başarısız hamleden sonra Austin sallanan halatı ucunu yakalayabilmek için bir çingıraklı yılan kadar hızlı olması gerektiğini anladı. Suyun soğukluğu onun da dermanını kesmişti; ikisini birden sudan çıkara bilme ihtimali azalıyordu. Ama yine de halatı yakalamak için uğraşmayı sürdürürken o sırada tuhaf bir şeyin olduğunu hemen fark etmedi.

Girdabın etrafında daha yavaş dönüyorlardı. Çukurun içindeki suyun açısı eskisi kadar dik değildi. Austin bir an bunu hayal gücüne yordu, belki de optik bir yanılsamaydı, ama bir süre sonra girdabın dibinin yükselmekte olduğunu ve bir kâse şekli aldığını gördü.

Girdabı çevreleyen halkanın köpüklü dalgalan da yatıştır gibiydi. Su artık normal deniz, seviyesine iniyordu.

Dibi yükselmeye devam etti. Aynı anda Austin ve Paul'ü çeken akıntı da yavaşladı ve yürüme hızına düştü.

Zavala da girdabın biçim değiştirdiğini görmüştü; helikopteri onlara doğru iyice alçalttı.

Austin vücuduna adrenalin kaynaklı enerji dolduğunu hissetti. Yurakarı uzanıp parmaklarını ilmiğin ucuna geçirdi. Gamay halatı idare ediyordu. Austin uyuşmuş parmaklarıyla ilmiği Paul'ün koltukaltlarından geçirdikten sonra kendisine de doladı ve yükselmesi için Zavala'ya işaret etti.

Dalga tepelerinin üstüne çıktıkları anda Austin NOAA gemisinin ve *Throckmorton*'un onlara doğru gelmekte olduklarını gördü.

Aşağıya baktığında gördüğü manzara karşısında gözleri büyüdü. Girdap tamamen yok olmuş, yerini akla gelecek her türlü okyanus çöpüyle dolu, ağır ağır dönen büyük, karanlık bir çember almıştı.

Bu alanın tam ortasıdaysa devasa bir fokurdama vardı, oksijen tüpüyle dalan bir dalgıcın yüzeye yaklaşırken çıkardığı hava kabarcıkları gibiydi, ama bundan çok daha büyüktü. Derken su yeşil beyaz karışımı bir tepe gibi yükseldi ve içinden muazzam bir nesne çıkıp dalgaların arasına yuvarlandı.

Anafor son nefesini verirken bir gemi küsmüştü.

LA 250 Renegade Amfibik uçak kayalık Maine sahili boyunca Cam den'e doğru uçtukten sonra kuğu gibi süzülen yelkenlilerin üstünde dönüş yaparak limandan ayrıldı ve doğudaki Penobscot Körfezi'ne **yöneldi**, İstikameti, kırmızı beyaz şeritli deniz feneri sayesinde kolayca tanınan armut biçimli adaydı.

Uçak deniz feneri yakınında suya inip bir şamandıraya kadar taksildi. Uçaktan çıkan iki adam şamandıraya bağlı kayığa binip küçük bir tekneyle bir guletin bağlı olduğu ahşap iskeleye geldiler. Kayıktan çıkıp iskelede yürüyerek falezin kenarına çıkan dik bir merdivene vardılar.

Spider Barrett'in kazıtılmış kalası ve renkli dövmeleri parlak Maine güneşi altında parlıyordu. Barrett'i gören, bir el işaretiyle bütün motosiklet çetelerini ayaklandırabilir sanırdı. Siyah kot pantolon ve kurukafa dövmeleriyle süslü kalın kollarını vurgulayan siyah bir tişört giymişti. Güneşi yansıtan yuvarlak çerçeveli güneş gözlüğü ardındaki gözleri görün

müyordu. Bir kulağında altın bir küpe, burun deliğindeyse gümüş bir top küpe vardı. Boynuna ucunda bir haç sallanan gümüş kolye takmıştı.

Motosiklet çetecisi görünümü aldatıcıydı. Her ne kadar Barrett'in klasik Harley Davidson motosikletlerinden oluşan bir hazinesi varsa da, adam MIT'den, yani Massachusetts Teknik Üniversitesinden onur listesinde mezun olmuştu, okuduğu anadal kuantum fiziği idi.

Pilotun adı Mickey Doyle'ydi. Sağlam yapılı bir vücudu vardı. Üstünde bir Celtics tişörtü, fermuarlı bir eşofman üstü ve havuç suyu rengindeki saçlarını kısmen örten bir Red Sox beysbol kepi vardı. Dışlerinin arasındaki puro izmaritini çiğniyordu. Güney Boston'un işçi kesiminde doğup büyümüş olan Doyle sokak kültürüyle pışmış, zeki ve klasik İrlandalı mizah anlayışı olan bir adamdı. Sevimli gülüşü her ne kadar onu tanımayanlara şirin görünse de, gözlerindeki acımasızlığı yumuşattığı pek söylenemezdi

Kısa boylu çalılıkların arasından bir anda otomatik tüfekli bir adam peydahlandı. Üstünde kamuflaj üniforması, başında eğik duran siyah bir bere vardı. İki adama düşmanca bir bakış attıktan sonra silahın namlu suyla falezin tabanını işaret etti.

Kayalığın tabanına geldikleri zaman nöbetçi uzaktan kumanda düğmesine dokundu ve kaya görünümündeki kapı açıldı. Kapının ardındaki asansöre binip fenere çıktılar.

Asansörden çıkınca, kesmiş olduğu odunları düzgün yığınlar halinde dizmekte olan Tristan Margrave'yi gördüler. Margrave baltasını yere bırakıp silahlı adamı savdı ve gelenlerle el sıkıştı.

"İşte bütün huzurum bozuldu şimdi," dedi, ince ve şeytani yüzünü şakayla buruşturarak.

Diğer iki adamdan en az bir karış daha uzun boyluydu. Fileri nasırlı olsa da, işçi falan değildi; kendisini dedektif Frank Malloy'a tanıttığı gibi, Barnes adında bir *New York Times* muhabiri de değildi. Barrett'le, ileri

bilgisayar bilimleri okuduğu ve dereceyle mezun olduğu MİT'te tanışmışlardı. Birlikte çalışarak yeni yazılımlar geliştirip milyarder olmuşlardı.

Barrett silahlı nöbetçinin ağaçların arasında kayboluşunu izledi. "Buraya son geldiğimde bekçi köpeğin yoktu."

"Güvenlik şirketinin gönderdiği adam," dedi Margrave önemsemeden. "Adanın ilerisinde onlardan bir grup kamp yapıyor. Onları tutmayı Gant da istedi ben de."

"Gant ne isterse olur, zaten."

"Ondan hoşlanmadığını biliyorum, ama Jordan çalışmalarımız için çok önemli bir adam. İşimiz tamamlandıktan sonra yapacağımız politik anlaşmalarda uzlaşmak için onun vakfına ihtiyacımız olacak."

"Luciferin Lejyon'u artık sana yetmiyor mu?"

Margrave güldü. "Benim o sözde ordum disiplinden biraz söz eder etmez, dağılıverdi. Anarşistlerin otoriteden nasıl nefret ettiklerini bilirsin. Bana profesyoneller lazım. Bugünlerde kendilerine 'danışman' diyorlar ve hizmetleri için adamın ciğerini söküyorlar. O adam sadece görevini yapıyordu."

"Görevi nedir?"

"Yetkisiz kimselerin adaya gelmesine engel olmak."

"Ziyaretçi bekliyor muydun?"

"Girişimimiz başarısızlıkla sonuçlanmamalı," dedi Margrave gülerek. "Ya birisi kafasında örümcek dövmeli birini görüp sorular sormaya başlarsa?"

Barrett omuz silkip odun yığınınına baktı. "Eski günleri yad etmeyi sevdiğini biliyorum, ama bu kütükleri elektrikli testereyle kesmek çok daha kolay olur. Bunu alacak kadar paran vardır, eminim."

"Ben neo anarşistim, neo yobaz değil. İnsanlığın yararına olan teknolojiye saygım vardır. Hem zaten elektrikli testere bozuk." Pilota döndü. "Portland'dan buraya olan yolculuk nasıl geçti, Mickey?"

Clive Cussler

"Güzeldi. O güzel yelkenliler ortağınızı neşelendirir diye bilhassa Camden üzerinden uçtum."

"Ortağımın neşelenmeye neden ihtiyacı olsun ki?" dedi Margrave. "Yakında bilimin en büyük mabedine girecek. Hay'rola, Spider?"

"Sorunlarımız var."

"Bunu telefonda da söylemiştin. Şaka ediyorsun sandım."

Barrett zoraki bir gülümseme çıkardı. "Bu defa öyle değil."

"O halde, sanırım bir içki hepimize iyi gelir." Margrave önden yürüyüp onları fenerin bitişiğindeki iki katlı beyaz binaya getirdi.

Margrave, üç yıl önce bu adayı satın aldığı zaman fener bekçisinin evini eski haliyle bırakmaya karar vermişti. Çam kaplama duvarlar, yerdeki eskimiş muşamba döşeme, kayağantaşı lavabo ve mutfaktaki el tulumbası orijinaldi.

Margrave pilotun omzunu sıktı. "Mickey, benim Spider'le biraz konuşmam lazım. Kilerde bir şişe Bombay Sapphire var. Bize birkaç kadeh içki hazırla bakalım. Senin için buzdolabında bira da var."

"Başüstüne, kaptan," dedi pilot ve sırtarak bir selam çaktı.

İki adam demir bir helezoni merdivenden çıkıp ikinci kata vardılar. Eskiden bekçi ve ailesinin yatak odaları olan bu katta, duvar yıkılıp geniş tek bir oda elde edilmişti.

Buradaki minimalist dekor, eski eşyaların muhafaza edildiği birinci katla büyük bir tezat oluşturunuyordu. Odanın bir yanında tikağacı bir masa üstünde bir dizüstü bilgisayar vardı. Diğer yanda bulunan deri krom kanepeler ve koltuk takımından başka mobilya yoktu. Üç duvardaki pencere-lerden ada manzaraları görünüyordu; yüksek çam ağaçları ve körfezin parıltılı suları. Açık camlardan içeriye tuzlu deniz havası giriyordu.

Margrave konuşunu kanepeye oturtup kendisi koltuğa geçti. Birkaç dakika sonra Doyle bir tepsiyle gelip içki servisi yaptı. Kendisi de bir kutu Budweiser birası açıp masadaki iskemleye oturdu.

Margrave kadehini kaldırdı. "Şerefine, Spider. New York Kentinin parlak ışıkları bir daha hiç aynı olmayacak. Ne yazık ki, nasıl bir dâhi olduğunu kimsenin bilmemesi gerekiyor."

"Dâhilikle ilgisi yok. Hayatımızın neredeyse her alanında elektromanyetizma var. Manyetik alanları biraz kurcaladıktan sonra bir sürü şeyi bozmak çok kolay."

"Alçakgönüllülük rekorunu kırdın," dedi Margrave gülerek. "Adı bütün Times Meydanı ve Broadway panolarında belirlediği zaman o polisin yüzündeki ifadeyi görecektin."

"Orada olmayı çok isterdim, ama bunu evimden yapmak da zor olmadı. Yanında bulundurduğu yer belirleyici işimizi gördü. Ama asıl soru, bu gösteri bizi hedefimize yaklaştırdı mı?"

Margrave'nin yüzü biraz bulutlanır gibi oldu. "Medyadaki haberlere baktım," dedi başını iki yana sallayarak. "Çark tam gaz dönmeye devam ediyor. Seçkinler bu aksamaların dünya ekonomi toplantısı sırasında oluşunu tesadüfe bağlıyorlar. Biraz endişe etmiyor değiller, ama ahmak he-rifler uyarımızı ciddiye almadılar."

"Yeni bir atış yapma zamanı geldi mi?"

Margrave kalkıp masaya gitti, dizüstü bilgisayarı alıp tekrar koltuğuna oturdu ve klavyede bir şeyler yazdı. Ekranda okyanusların ve kıtaların elektronik bir haritası belirdi.

Bu küresel harita görüntüsü yörüngedeki uydulardan, okyanus şamandıralarından ve dünyanın dörtbir yanındaki yer istasyonlarından gelen bilgilerle oluşturulmuştu. Kıtalar siyah, denizler mavi yeşil renkle gösteriliyordu, 1'den 4'e kadar olan sayılar Atlantik Okyanusu üstünde ışıldıyordu; ikisi Ekvator'un altında, ikisi üstündeydi. Aynı model Pasifik Okyanusu'nda da sergilenmişti.

"Sayılar bizim okyanus tabanında yaptığımız deneysel sondajları gösteriyor. Programladığım bilgisayar modelinden görüleceği gibi, eğer bu

Clive Cussler

tün kaynaklarımızı Güney Atlantik'teki bu alanda toplarsak. istediğimiz etkiyi yaratabileceğiz. Artık uyarı zamanı geçti. Seçkinler ya çok budala ya da çok kibirli. Her halükarda büyük darbeyi vurmak zorundayız."

"Ne zaman?"

"Her şeyi hazır eder etmez. Seçkinler'in anlayacağı tek dil paradır. Onları cüzdanlarından vurmamız gerek."

Barrett gözlüğünü çıkarıp gözlerini boşluğa dikti; derin bir düşünceye dalmıştı.

"Ne oluyor, Spider?"

"Bence bütün bu planı iptal edelim," dedi Barrett.

Margrave'nin yüzünde şaşırtıcı bir değişim oldu. V biçimindeki kaşları ve ağzı çukurlaştı. Şeytansı, şakacı ifadesi bir anda yok olup yerini habis bakışlara bıraktı. "Belli ki, seni rahatsız eden bir şeyler var."

"Öğrencilerin eşek şakalarından bahsetmiyoruz, Tris. İş kontrolden çıkarsa nasıl bir hasar ortaya çıkabileceğini biliyorsun. Milyonlarca insan ölebilir. Muazzam bir ekonomik ve doğal bozulma gerçekleşebilir ve dünyanın kendini toparlayabilmesi onlarca yıl sürebilir."

"Nasıl kontrolden çıkabilir ki? Sen bunu elinin altında tutabileceğini söylemiştin."

Barrett'in omuzları çökmüştü.

"Kendimi kandırıyormuşum. Zaten hep bir belirsizlik vardı. İki Numaralı Alan'da o yük gemisine olanlardan sonra tekrar çizim tahtasına döndüm. Puget Halici'ndeki donanımın minyatür bir versiyonunda test yaptım. Orcalar delildiler. Bir çocuk grubuna saldırdılar. Eğer zamanında denizden çıkarılasaydım, adamın birini yiyeceklerdi."

"Birisi uzaktan kumandayı gördü mü?"

"Evet, Kurt Austin adında bir adam. Gazetede onun hakkında bir yazı okudum. NUMA'da çalışıyormuş ve o altüst olan kano yarışını yöne

tiyormuş. Düzeneği sadece birkaç saniyeliğine gördü. Ne olduğunu anlamış olması imkânsız."

Margrave'nin yüzü bir adeta karardı. "Umarım, haklısındır. Yoksa, Bay Austin'i ortadan kaldırmamız gerekir."

Barrett dehşet içinde bakakaldı. "*Şaka ediyorsun!*"

Margrave güldü. "Tabii, şaka ediyorum, dostum. Orca saldırısı hakkındaki haberleri okudum. Bana ne söylüyorsun, Spider, orcaların yırtıcı yaratıklar olduğunu mu?"

"Hayır, sadece elektromanyetik alanı kontrol edemediğim için, yaptığım deneyin balinaların duyuşsal becerilerini altüst ettiğini söylüyorum."

"Ne olmuş, yani?" dedi Margrave. "Kimsenin canı yanmadı."

"Kendi gemilerimizden birini kaybettiğimizi unuttun mu?"

"Çekirdek kadrolu bir gemiydi. Mürettebat olası tehlikeleri biliyordu. Bu risk karşılığında dünyanın parasını almışlardı."

"Peki ya *Southern Belle!* O insanlara deneylerimizde yer almaları için para ödenmemişti."

"O iş tarih oldu artık. Kazaydı, dostum."

"Biliyorum. Ama onların ölümünden biz sorumluyuz."

Margrave ateş saçan gözlerle öne doğru eğildi.

"Bu girişime neden bu kadar tutkuyla bağlı olduğumu sen biliyorsun."

"Suçluluk. Aile servetini kölelerin ve afyon bağımlıların kanıyla oluşturan Margravelerin kefareti ödemek istiyorsun."

Margrave başını iki yana salladı.

"Bugün olanlarla kıyaslandığında dedelerimin yaptığı şeyler çocuk oyuncağı kalır. Dünyanın bugüne kadar görmediği bir kuvvete karşı savaş veriyoruz. Dünya Ticaret Teşkilatı, Dünya Bankası ve IMF'nin yardımlarıyla dünyayı ele geçiren çokuluslu şirketlerle kimse rekabet edemez. Bu seçilmemiş, demokrat olmayan kuruluşlar bütün medeni kanunları hiçe

sayarak istediklerini yapıyorlar, kime zarar verdikleri umurlarında bile değil. Ben, üstünde yaşayanların hesabına bu dünya iktidarını değiştirmek istiyorum."

"Tipik bir anarşist gibi konuştun," dedi Barrett. "Sana katılıyorum, ama bunun için masum insanları öldürmek doğru değil."

"O gemilerin ve mürettebatın kaybı için gerçekten üzgünüm. Büyük bir talihsizlikti, ama elden bir şey gelmezdi. Biz kana susamış kaçıklar değiliz. Eğer başarılı olursak, o gemi kazanılanlar için küçük bir bedel olacak. Daha büyük yararlar sağlamak için bazı fedakârlıkların yapılması şarttır."

"Kazanmak için her yol mubahtır, mı diyorsun?"

"Gerekirse, evet."

"Sağ ol, Bay Karl Marx."

"Marx şarlatanın tekiydi, fazla şişirilmiş bir kuramcı."

"Kabul edersin ki, bu proje de birtakım alışılmadık kuramlar üzerine kuruldu. Lenin, *Das Kapital* okuyup da Rusya'yı işçilerin cennetine çevirene kadar Marxizm de uçuk bir fikirden ibaretti."

"Bu tartışma çok hoş, ama istersen her ikimizin de hemfikir olduğu bir konuya gelelim. *Teknoloji*. Bu işe başlarken, salıverdiğimiz bütün enerjiyi dizginleyebileceğim söylemiştin."

"Doğru frekanslar olmaksızın, bunun kusurlu bir sistem olacağını da Söylemiştim dedi Barrett. "O sayılar olmadan elimden geleni yaptım, ama bir tüfek atışıyla, çifte atışı arasında büyük fark vardır, bizim elimizdeki de çifte gibi. Yarattığımız dalgalar ve girdaplar bilgisayar modellerinde gördüklerimizi çok aşıyorlar." Susup derin bir nefes aldı. "Ben bu işten çekilmeyi düşünüyorum, Tris. Yaptığımız şey çok tehlikeli."

"Çekilemezsin. Bütün proje boşa gider."

"Doğru değil. Benim yaptıklarımı temel alarak sen tek başına götürabilirsin. Arkadaşın olarak, senden devam etmemeni istiyorum."

Margrave öfkeli bir tepki vereceği yerde bir kakhaha attı. "Yahu, Kovacs Teoremleri'ni keşfedip benim dikkatimi çeken *sen* değil miydin, Spider?"

"Bazen keşke bunu yapmasaydım, diyorum. Adam bir dâhiydi, ama teorileri çok tehlikeli. Galiba onun bildikleriyle beraber ölmesi hayırlı olmuş."

"Sana, Kovacs'ın bu kuramların etkisini gideren bir yol bulduğunu söylesem, projeden çekilme fikrini tekrar düşünür müsün?"

"Güvenli bir seçeneğin olması çok fark eder, tabii. Ama bu imkânsız. Kovacs İkinci Dünya Savaşı sonunda öldü."

Margrave'nin gözlerinde hin pırıltılar belirdi. "Sırf tartışma hatırına, farz et ki, *ölmedi*."

"Mümkün değil. Ruslar laboratuvarını ele geçirdiler. Adam ya öldürüldü ya da esir edildi."

"Esir edildiyse, neden Ruslar onun çalışmalarını geliştirip süper silahlar yapmadılar?"

"Bunu yapmaya çalıştılar," dedi Barrett. "Anchorage Depremi'ne neden oldular ve iklimi altüst ettiler." Bir an sustuktan sonra devam etti. "Eğer Ruslar Kovacs'ı ele geçirseylerdi, çok daha iyi durumda olurlardı. Bu nedenle, adam 1944 yılında ölmüş *olmalı*."

"Genel varsayım bu."

"Karşımda hin hin sırtımayı bırak. Bildiğin bir şey var, değil mi?"

"Hikâyenin büyük bir kısmı doğru," dedi Margrave. "Kovacs elektromanyetik savaş hakkındaki teorisini yayınlıyor. Almanlar Üçüncü Reich'i kurtaracak bir silah geliştirmesi için onu kaçırıyorlar. Ruslar bu laboratuvarı ele geçirip buradaki bilim adamlarını Rusya'ya götürüyorlar. Ama bu Alman bilim adamlarından biri Soğuk Savaş bittikten sonra Rusya'dan ayrıldı. Adamın yerini buldum. Bunun için harcadığım para ve verdiğim rüşvetler bana bir servete mal oldu."

"İhtiyacımız olan bilgi bu adamda mıydı, demek istiyorsun?"

"Keşke 0 kadar kolay olsaydı. Proje, kesin çizgileri olan bölümlerden oluşuyor. Almanlar Kovacs'ın ailesini rehin almışlardı. O da ailesini hayatta tutabilmek için en önemli bilgileri kendine sakladı."

"Mantıklı," dedi Barrett. "Almanlar onun projesine karşı bir panzehir olduğunu bilselerdi, ona ihtiyaçları kalmazdı."

"Ben de böyle düşünüyorum. Naziler'in ailesini öldürdüklerini hemen öğrenmedi; çocuklarının hatırına işbirliği yapması için karısının ağzından sahte mektuplar göndermişlerdi. Ruslar laboratuvara varmadan birkaç saat önce bir adam gelip Kovacs'ı götürdü. Bizim bilim adamının tarifine göre Mercedes kullanan, uzun boylu, sarışın bir adammış."

Barrett gözlerini yuvarladı. "Bu tarif Almanya nüfusunun yarısına uyuyor."

"Şansımız yaver gitti. Rusya'dan ayrıldıktan birkaç yıl sonra bizim Alman muhbirimiz bu sarışın adamın resmini bir kayak dergisinde gördü. Kovacs'ı kaçıran adam altmışlı yıllarda bir amatör kayak yarışı kazanmış. Sakallı ve daha yaşlıydı, ama kaynağımız bunun o kişi olduğundan emindi."

"Adamın izini buldunuz mu?"

"Onu davet edip konuşmak için bizim güvenlikçilerden birkaçını gönderdim. Adamın güvenliğini verdiğim şirketin adamları."

"Kim bu şirket, Cinayet Anonim Şirketi mi?"

Margrave güldü. "Onları Gant tavsiye etti. Bu şirketin biraz sert tavırlı olduğunu itiraf ediyorum. Gerektiğinde yasaların sınırını zorlamaktan çekinmeyecek profesyoneller istiyorduk."

"Umarım bu yasa zorlayıcılardan paranızın karşılığını alıyorsunuzdur."

"Şu ana kadar alabilmiş değiliz. Kovacs'ı tanıyan adamla konuşma fırsatımızı heba ettiler. Adam, onların kokusunu alıp tüydü."

"Üzülme. Onu bulsanız bile, Kovacs'ın sırları hakkında bir şey bilme ihtimali çok az."

"Ben de aynı sonuca vardım. Bu nedenle tekrar Kovacs'a döndüm. Onun hakkında yazılan ve söylenen her şey hakkında büyük bir arama programı başlattım. Önce, yaşıyorsa araştırmalarını sürdüreceği tesisle başladım."

"Çok iyimsermişsin. Adamın çalışması ailesinin ölümüne sebep olmuş."

"Dikkatli olacağını tahmin ediyorduk, ama parmak izlerini saklamak zordur. Programımda savaştan bu yana yazılmış bütün bilimsel yayınları taramak da vardı. Elektromanyetik alanların ticari kullanımı hakkında birtakım makaleler bulduk."

Barrett öne eğildi. "Şimdi dikkat kesildim, işte."

"Bu araştırmamanın öncülerinden biri, Viktor Janos adında bir Avrupa göçmeninin Detroit'teki şirketi idi."

"*Janus* iki yüzü olan, biri geçmişe diğeri geleceğe bakan bir Roma tanrısıdır. İlginç."

"Bana da ilginç geldi. Kovacs'ın çalışmasıyla bunun arasında gerçek olamayacak kadar tuhaf paralellikler vardı. Sanki Van Gogh oturup Cezanne'dan kopya çekmiş, ama kendine özgü renkler kullanmaktan kaçınmamış gibi."

"Janos hakkında ne biliyorsun?"

"Fazla değil. Parası olan gizli kalabiliyor. Sözde Romanyalıymış."

"Romence Kovacs'ın çok iyi bildiği altı dilden biriydi. Daha anlatsana."

"Laboratuvarı Detroit'teydi, kendisi Grosse Pointe'de yaşıyordu. Eminim, kamera gördüğü her yerden kaçan biriydi, ama çok eli açık bir yardımsever olduğunu gizleyememişti. Karısının adı devamlı yerel gazetelerin ce

Clive Cussler

miyet haberlerinde çıkıyordu. Çocuklarının doğum ilanı da yayınlandı. Bu oğlan daha sonra karısıyla birlikte bir otomobil kazasında öldü."

"İzler orada bitti mi, yani?"

"Ben de öyle sanmıştım. Ama Janos'un bir torunu vardı. Kızın adını araştırınca, altın damarını bulmuş oldum. Kılı mamutlar hakkında bir mezuniyet tezi yazmış."

"O tarih öncesi filler mi? Bunun Kovacs'la ne bağlantısı var?"

"Sabret. Kızın tezine göre mamutlar, bizim yapmaya çalıştığımız şeyin daha yıkıcı versiyonu olan bir doğal afet sonucu yeryüzünden silinmişler. İlginç yanı burada işte. Kız tezinde, eğer o afet bugün gerçekleşecek olsaydı bilim bunu etkisiz hale getirebilirdi, demiş."

"Panzehir gibi bir şey mi?" dedi Barrett. *"Şaka ediyorsun."*

Margrave masanın üstünden bir dosya alıp Barrett'in kucağına attı. "Bunu okuduktan sonra proje hakkındaki fikrin değişecek."

"O kız ne yapıyor şimdi?"

"Alaska Üniversitesi'nde paleontolog olarak çalışıyor. Gant'la karar verdik, onunla görüşmek için birini göndereceğiz."

"Kızın ne bildiğini öğrene kadar projeyi askıya almaya ne dersin?"

"Beklerim, ama başlama vuruşuna kadar her bir parçanın da yerli yerinde olmasını istiyorum." Margrave konuşmaları sessizce dinlemekte olan Doyleye döndü. "Sen bu konuda ne düşünüyorsun?"

"Ben zavallı bir pilot parçasıyım, o işlerden anlamam. Neye karar verirsiniz bana uyar."

Margrave, Barrett'e göz kırptı. "Spider'le benim işimiz biraz daha sürecek."

"Anlaşıldı. Ben bir bira daha alıp yürüyüşe çıkayım."

Doyle gittikten sonra iki adam bilgisayarın başına çöktüler. Planın gidebildiği yere kadar geldiğine ikna olduktan sonra tekrar buluşmaya karar verdiler. Toplantı bittiğinde Doyle iskelede oyalanıyordu.

"Projeden ayrılma konusunda fikrini değiştirdiğin için teşekkür ederim," dedi Margrave. "Seninle çok eski dostuz."

"Bu iş dostluğun ötesinde," dedi Barrett.

El sıkıştılar; birkaç dakika sonra uçak havalanmak üzere harekete geçti. Margrave havada küçük bir nokta halinde görünene kadar onu seyrettikten sonra tekrar fener evine girdi. Bir süre ikinei kat penceresinden dışarı baktı; yüzünde tuhaf bir gülümseme vardı. Barrett dâhiydi falan, ama iş politikaya geldi mi, ocuk kadar saftı.

Arkadaşına güvence vermesine rağmen, Margrave'nin projeyi geciktirmeye niyeti yoktu. Kazanmak için her yolun mubah sayıldığı bir an varsa, o da şimdiydi.

"inanılır gibi değil!" dedi Barrett başını iki yana sallayarak.

Deniz uçağının yolcu koltuğunda oturmuş, burnu Margrave nin verdiği dosyanın içine gömülmüştü.

Doyle, ona döndü. "Tris'in sana verdiği şey iyi miymiş?"

"İyi ne kelime! Bu bilgiler *harika!*"

Barret başını okuduğu sayfalardan kaldırıp pencereden dışarı baktı. Kokpitin dışındaki dünyaya pek dikkat etmemişti; adaya gelirken üstünden geçtikleri kayalık sahili göreceğini sanıyordu. Ama altlarında Maine Körfezi yoktu. Bunun yerine her yöne doğru yayılmış bir çam ormanı vardı.

"Hey, Mickey, sen birayı fazla mı kaçırdın yoksa?" dedi Barrett. "Su nerede? Geliş yolumuz bu değildi. Kaybolduk."

Doyle şaka yaparken yakalanmış gibi sırıttı. "Bu yol manzaralıdır. Sana geyik avına çıktığım yeri göstermek istedim. Yolculuğumuzu en faz

la birkaç dakika uzatır. Anladığım kadarıyla Tris'in sana verdiği dosyada çok iyi şeyler var."

"Evet ya, insanı şaşırtıyor," dedi Barrett. "Tris haklı. Bu konu çok gizemli, yazarı da çok fazla genellemeler yapmış. Üstelik, doğal bir fenomenle bizim yaratmaya çalıştığımız şey arasında farklılıklar var. Ama kız, bizim panzehir dediğimiz şey hakkında birinci ağızdan edinilmiş bilgiler yazmış. Kovacs ile sanki birebir konuşmuş gibi."

"Bu çok iyi. O halde bu, projeden ayrılmıyorsun, demek oluyor."

"Yok," dedi Barrett başını iki yana sallayarak. "Bu belgelerde fikrimi değiştirecek bir şey yok. Bu kadınla yüz yüze konuşabilirsek bile, ne kadar bildiğini veya bildiklerinin ne kadarının sadece teorik olduğunu kestirmek imkânsız. Bu çılgınlık artık bir adım daha ilerlememeli. Felaketi önlemenin tek yolu da halkı bilgilendirmek."

"Ne demek istiyorsun?"

"*Seattle Times* gazetesinin bilim sayfasını hazırlayan bir arkadaşım var. İner inmez onu arayıp bütün hikâyeyi anlatacağım."

"Hey, Spider bu tezgâhı insanlara anlatamazsın," dedi Doyle heyecanla başını sallayarak. "Halka açıklamak istediğine emin misin? Senin de başın belaya girebilir."

"Bunu göze almam gerekiyor."

"Bu Tris'i de, projeyi de mahveder. O senin ortağın."

"Çok düşündüm. Uzun vadede onun için de daha iyi olacak."

"Bunu bilemem."

"Ben biliyorum. Bu çılgınlığa engel olduğum için sonunda bana teşekkür edecektir."

"Neden beklemiyorsun? Tris, birisi Kovacs'ın torunuyla konuşana kadar geciktireceğini söyledi."

Clive Cussier

"Tris'le uzun süre birlikte çalıştık. Beni yatıştırmak için öyle söyledi," dedi Barrett gülerek. "Kurduğumuz tezgâhtan bütün dünyanın haberi olmalı ve ne yazık ki, bunu ifşa eden de ben olacağım."

"Çok kötü."

"Hay'rola, Mickey? Bir de benim surat astığımı söylüyordun."

"Birbirimizi ne kadar zamandır tanıyoruz, Spider?"

"MİT'teki günlerimizden beri. Sen kafeteryada çalışıyordun. Unuttun mu, yoksa?"

"Unutmadım. O ukala üniversite züppeleri içinde yalnızca sen, bana tepeden bakmıyordun. Benim dostumdun."

"Karşılığını da fazlasıyla almıştım. Cambridge'de kız bulabileceğimiz en iyi barları sen bilirdin."

"Hâlâ da bilirim," dedi Mickey sırtarak.

"Sen de epey yol aldın, Mickey. Pilot olmak herkesin harcı değildir."

"Büyük Adam'ın yanında bezelye tanesi gibiyim."

"Tris mi? O gerçek ötesi bir şeydir. Ben her işte kılı kırk yaran biriyim. Ben bir tek ev yapan mimarsam, Tris o evlerden binlercesini satan müteahhit gibidir."

"Onun devamlı bahsettiği o anarşi dalgasına sen de inanıyor musun?"

"Bir kısmına. Dünyanın dengeleri çok değişti; ben de Seçkinler'i sarsmak istiyorum, ama beni teknolojik mücadele daha çok ilgilendiriyor. Artık o konuda çuvalladığıma göre işi düzeltmem gerekir."

"Ben de sana dostun olarak söylüyorum ki, bu iyi bir fikir değil."

"Dostluğumuza değer veriyorum, ama üzgünüm, sana kusura bakma, demek zorundayım."

Doyle bir süre düşündükten sonra, "Ben de çok üzgünüm," dedi ke-
derli bir sesle.

Konunun kapandığını düşünen Barrett tekrar dikkatini dosyaya yöneltti, arada bir pencereden dışarı bakıyordu. Sık ağaçlı bir orman üstünden geçerlerken Doyle bir sese kulak kabarttı. "Vay canına! Bu neydi?"

Barrett dosyadan başını kaldırdı. "Ben motor sesinden başka bir şey duymadım."

"Bir terslik var," dedi Doyle yüzü gerilerek. Uçak birkaç metre alçalmıştı. "Hay lanet, güç kaybediyoruz. Sıkı tutun. Uçağı indirmek zorundayım."

"İndirmek mi?" dedi Barrett telaşla. Başını çevirip aşağıdaki ormana baktı. "Nereye?"

"Eskiden bu ormanı çok iyi bilirdim, ama bu kısımlarda avlanmayalı çok oldu. Sanırım yakında bir yerde bir göl olacak."

Uçak biraz daha irtifa kaybetti.

"Bir şey görüyorum," dedi Barrett uzakta güneşin yansıdığı bir parıltıyı işaret ederek.

Doyle, ona parmağıyla, tamam, işareti verdikten sonra göle doğru yöneldi. Uçak hızla ve yamuk bir açıyla alçalırken kuyruğu yüksek çam ağaçlarına takılacak gibi oldu. Doyle son anda yükseldi ve ağaç tepelerini sıyrarak aştıktan sonra göle düzgün bir iniş yapmayı başardı.

Suyun üstünde hız kesmeden gölün kenarına varıp dar bir kumsala çıktılar. Doyle gülüyordu. "Vay be, heyecanlı oldu. İyi misin?"

"Popom kulağıma yapıştı, ama bunun dışında iyi sayılırım."

"Buraya inmek kolaydı," dedi Doyle etrafı saran ağaçlara bakarak. "Kalkış zor olacak."

Barrett telsizi işaret etti. "Yardım istememiz gerekmez mi?"

"Birazdan. Önce hasarı kontrol etmek istiyorum." Uçaktan çıkıp kumsala indi. Gövdenin altına bakmak için birkaç kez altına eğildi. "Spider, şuna bir baksana."

Barrett de uçaktan indi. "Ne var?"

Clive Cuesler

"Gövdenin altına hak. İnandırıcı gibi değil."

Barrett dizlerinin üstüne eğilmeye başladı. Dosya hâlâ elindeydi.

"Ben bir şey görmüyorum."

"Göreceksin," dedi Doyle. "Göreceksin." Rüzgârlığının içinden bir tabanca çıkardı.

Barrett biraz daha eğilince, deri kapaklı dosyayı elinden düşürdü. İçindeki kalın kâğıt yığını yere saçıldı ve sayfalardan bir kısmı rüzgârla çevreye savruldu.

Barrett dizlerinin üstünde dağılan sayfaların peşine düştü. Ağaçlara doğru uçmadan hepsini toplamayı başardı ve tekrar dosyanın içine yerleştirip dosyayı göğsüne bastırdı. Yüzünde zafer kazanmış bir ifadeyle tekrar uçağa doğru yürümeye başladı.

O sırada Doyle'nin elindeki tabancayı gördü.

"Ne oluyor. Mickey?"

"Elveda, Spider."

Doyle nin sesinden, şaka etmediği belliydi. Barrett'in gülümsemesi dondu. "Neden?"

"Projeyi batırmama izin veremem."

"Bak, Mickey. Tris ve ben bu işi konuşarak halledebiliriz."

"Bunun Tris'le ilgisi yok."

"Anlamıyorum."

"Cambridge'ye bir dahaki gidişimde senin şerefine bira içerim," dedi Doyle.

25 kalibrelik tabancadan art arda iki kez *pop* sesi çıktı.

İlk kurşun deri kapaklı dosyaya gömüldü. Barrett göğsündeki sarsıntıyı hissetti; ikinci kurşun başını sıyrırken hâlâ şaşkınlığını atamamıştı. Hayatta kalma refleksleri devreye girdi. Dosyayı fırlatıp döndü ve ormana doğru koşmaya başladı. Doyle birkaç el daha ateş etti, ama bu kurşun

lar bir ağacın gövdesine isabet etti. Küfürler savurarak Barrett'in peşine düştü.

Barrett yüzünü sıyırarak alçak dallara ve paçalarına takılan dikenli çalılara aldırılmadan koşmaya devam etti. Arkadaşının ona ateş etmesiyle yaşadığı üzüntü ve şaşkınlık yerini ölüm korkusuna bırakmıştı. Ormanın içinde var gücüyle kaçarken ileride gümüşsü bir parıltı gördü. Lanet olsun. Dönüp dolanıp yine göl yönüne gelmişti, ama artık geriye döneemedi.

Ağaçların arasından yıldırım gibi fırlayıp uçaktan yüz metre ilerideki kumsala geldi. Arkasından Doyle'nin çalılıkları sıyırarak geldiğini duyabiliyordu. Hiç duraksamadan kendisini suya attı ve derin bir nefes aldıktan sonra dibe daldı. Barrett kuvvetli bir yüzücüydü, ayaklarında botları olmasına rağmen, Doyle su kenarına gelene kadar epey açılmıştı. Elinden geldiğince dibe indi.

Doyle kıyıda durdu ve Barrett'in daldığı yerdeki su halkalarına dikkatle nişan alarak ateş etmeye başladı. Kurşunu bitince, acele etmeden tabancasını tekrar doldurdu ve bir şarjör daha boşalttı.

Barrett'in gözden kaybolduğu yerde suyun rengi kızıl olmuştu. Doyle onun nefesini tutmadığından emin olana dek beş dakika beklemeye karar verdi, ama sol tarafından gölün içinde biten yüksek otların arasından birinin seslendiğini duydu.

Suyun içinde giderek büyüyen kan lekesine bir kez daha baktıktan sonra tabancasını beline soktu. Hızlı adımlarla ağaçların arasından geçip açık alana vardı. Barrett'in düşürdüğü sayfaları toplayıp dosyanın içine yerleştirdiği sırada deri kapağındaki kurşun deliğini fark etti. Baktıktan sonra mantar tabancası kullandığı için kendine küfretti. Birkaç dakika sonra uçağına binmiş, ağaçların tepesine yükselmişti.

Cep telefonunda bir numara tuşladı. "Ee?" diye sordu karşı taraftan bir erkek sesi.

Clive Cuswler

"İş tamam," dedi Doyle. "Onu caydırmaya çalıştım, ama her şeyi açıklamaya kararlıydı."

"Ne yazık. Çok zeki bir adamdı. Sorun çıktı mı?"

"Hayır," diye yalan söyledi Doyle.

"İyi iş çıkardın," dedi adam. "Yarın seni görmek istiyorum."

Doyle orada olacağını söyledi. Telefonu kaparken içinde eski arkadaşını öldürdüğü için küçük dozda bir İrlandalı duygusallığı hissetti. Ne var ki, Doyle'nin doğup büyüdüğü çevrede dostluklar, ters giden bir uyuşturucu satışı ya da ters bir söz yüzünden gece yarısı gömülmekle son bulabilirdi. Bir arkadaşını veya tanıdığını öldürüşü ilk kez olmuyordu. Ne yazık ki, iş iştı. Barrett'i düşünmeyi bırakıp yakında sahip olacağı servetin ve gücün hayalini kurmaya başladı.

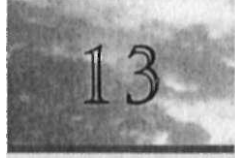
Oysa, o sırada gölde neler olduğunu bilseydi, kendini o kadar rahat hissetmezdi. Yüksek otların yanından bir kano ortaya çıktı. Kanodaki iki olta balıkçısı Doyle'nin tabanca seslerini duymuşlar, her kim avlanıyorsa, civarda insanlar var, diye uyarmak istemişlerdi. Adamlardan biri Boston'lu bir avukattı, ama daha önemlisi, diğeri bir doktordu.

Otlardan açığa çıktıklarında avukat suda bir şeyi işaret etti. "Bu da nesi böyle?"

"Üstünde örümcek olan bir kavuna benziyor," dedi doktor.

Gördükleri nesneye bir metre kalana kadar yaklaştılar. Kavun bir anda kaybolup yerini gözlere, bir buruna ve açık bir ağıza bıraktı. Avukat bu şeye vurmak üzere küreğini kaldırdı. Spider Barrett sudan başını çıkarıp kanodaki şaşkın yüzlere baktı. Ağız açıldı.

"Bana yardım edin," diye yalvardı.

Yirmi üç bin tonluk deplasman tonajı ve yetmiş beş bin beygir gücündeki motorlarıyla Yamal sınıfı Rus buzkıran gemisi *Kotelny*, hiç durmaksızın iki buçuk metre kalınlığındaki buz kütlelerini yarıp geçebilecek kapasitedeydi. Keskin açılı pruvasıyla, sulanmış buz tabakalarını bıçakla tereyağı böler gibi rahatça kesip geçiyordu. Karla Janos pruvada durmuş, varacağı yer olan sisle örtülü adaya bakarken sanki birisi mezarının üstünden yürümüş gibi hissetti.

Zarif vücudunu ürperten şey Doğu Sibirya Denizi'nin dondurucu havası değildi. Karla kalın bir parka giyyordu; ısının çoğu zaman eksi kırk dereceye düştüğü Fairbanks'taki Alaska Üniversitesi'nde iki soğuk kış geçirdikten sonra bu iklime alışmıştı. Artık Kuzey Kutbu Çemberi civarındaki çevreyi yeterince tanıdığı için Fildişi Adası'nın, adının çağrıştırdığı gibi hoş bir beyazlık içinde görünmeyeceğini tahmin ediyordu, ama yine de bu terk edilmiş yerin bu kadar kasvetli oluşuna şaşırı.

Clive C ussier

Bir bilim insanı olarak bu tepkisinin duygusal olduğunun farkındaydı, ama adanın kolay kolay göz ardı edilemeyecek kadar ürpertici bir görünümü vardı. En göze çarpan özelliği, doruklarında hâlâ kar bulunan sönmüş volkandı. Hava bulutlu olduğu için güneşin verebileceği hiçbir renk yoktu; deniz de kara da aynı kasvetli grilikteydi. Gemi adaya yaklaştıkça volkanın etrafındaki alçak tepeler ve tundranın arasında koyaklar ve uçurumlar belirdi.

"Affedersiniz, Miss Janos. On beş dakika sonra demir atacagız."

Karla dönüp bakınca karşısında geminin kaptanını gördü. Kaptan Ivanov altmışlı yaşlarında, sağlam yapılı bir adamdı. Ablak yüzünde kutup ikliminin izleri ve çenesini süsleyen beyaz bir sakalı vardı.

Ivanov hayatının büyük bir kısmını bu yarımadanın buzlu sularında seyrederek geçirmiş bir denizciydi. Karla, *Kotelny'nin* ana üssü olan Wrangel Adası'nda gemiye bindiği andan itibaren onunla sıkı bir dostluk kurmuştu. Yemek sırasında kaptanla sohbet etmekten büyük bir zevk alıyordu. Adamın tarih, biyoloji ve meteoroloji konusundaki bilgisi, zorlu denizlerde gemi yönetmenin gerektirdiğinden çok daha fazlaydı ve Karla'yı hayran bırakmıştı. Karla, ona Rönesans insanı dediği zaman, adam mahcup olup yüzü kızarmıştı.

Karla, kaptana, Bolşoy Balesi'nde dansçı olan kızını hatırlatıyordu. Karla uzun boylu, uzun bacaklı ve ince yapılydı; hareketlerinde vücuduna güvenen bir insanın rahatlığı vardı. Uzun sarı saçları dansçı stilinde başının arkasında toplanmıştı. Macar ve Slav atalarının en iyi özelliklerini almış, geniş bir alına, uzun bir yüze, duyarlı dudaklara, kaymak gibi bir cilde ve badem biçimli gözlere sahipti. Kısa bir süre dans eğitimi aldıysa da, asıl ilgisi atletizm olmuştu. Paleontoloji anadalı ve omurgalılar biyolojisi yandalı diplomaları aldığı Michigan Üniversitesi'nde yarış pistlerinin yıldızıydı.

"Teşekkür ederim, Kaptan Ivanov," dedi. "Valizlerim hazır. Hemen gidip kamaradan alırım."

"Acele etmeyin," dedi Ivanov, ona sevecen gözlerle bakarak. "Dalgın gibisiniz. İyisiniz, değil mi?"

"İyiyim, teşekkür ederim. Adayı seyreliyordum da, ne bileyim, bana biraz meşum görünüşlü geldi. Hayal gücümden olmalı."

Kaptan da onun baktığı yöne döndü. "O kadar değil. Yıllardır bu sularda seyrederim. Fildişi Adası bana da hep farklı görünmüştür. Tarihi hakkında bilginiz var mı?"

"Sadece bir kürk taciri tarafından bulunduğunu biliyorum."

"Doğru. Adam nehir kenarındaki yerleşim merkezini kurmuş. Mal paylaşımı yüzünden diğer tacirleri öldürdüğü için adaya bir katilin adını vermek istememişler."

"Bu hikâyeyi duymuştum. Katil bile olsaydım, bu kadar ıssız ve çirkin bir yere adımın verilmesini istemezdim, doğrusu. Hem Fildişi Adası adı daha şiirsel. Bir zamanlar fildişi kaynağı olduğuna göre yakıştırma da doğru. Adanın farklı olduğunu söylediniz. Ne bakımdan?"

Kaptan omuz silikti. "Bazen karanlıkta adanın yakınından geçerken eski kürk tacirlerinin nehir kenarındaki merkezlerinde hareket eden ışıklar görürüm. Oraya Fildişi kasabası diyorlar."

"Orası benim de kalacağım keşif karargâhı."

"Herhalde gaz ışımasıydı."

"Gaz mı? Ama ışıkların hareket ettiğini söylemişsiniz."

"Çok dikkatlisiniz," dedi kaptan. "Özür dilerim, sizi korkutmak istemiyordum."

"Tersine, *ilgimi* çekiyorsunuz."

Karla, kızına o kadar çok benziyordu ki. Zekiydi. Kararlıydı. Korkusuzdu. "Her halükârda, iki hafta sonra gelip sizi alacağız. Araştırmanızda başarılar dilerim."

Clive Cussler

"Teşekkür ederim. Kılı mamut soyunun tükenmesiyle ilgili teorimi destekleyecek bir şeyler bulacağıma inanıyorum."

Kaptan alaycı bir ifadeyle güldü. "Eğer adadaki meslektaşlarınız başarılı olursa, Moskova hayvanat bahçesinde mamut görmemiz bile mümkün olacak."

Karla iç geçirdi. "Belki bizim ömrümüz yetmez. Bu keşif çalışması sonunda bir mamut DNA'sı bulsak ve bununla bir Hindistan filini döleyebilirsek bile, mamut yanı daha ağır basan bir yaratık geliştirmek elli yıldan fazla sürebilir."

"Umarım böyle bir şey hiç olmaz," dedi kaptan. "Doğaya müdahale etmeyi hiç doğru bulmuyorum. Bu denizcilerin gemide ıslık çalma hakkındaki söylediklerine benzer. Islık çalarsan, rüzgâr çıkarırsın."

"Aynı fikirdeyim. Bu nedenle de, sadece bilimsel araştırma yapacağım için memnunum."

"Size tekrar iyi şanslar dilerim. Şimdi izninizle gemimle ilgilenmem gerekiyor."

Karla, ona konukseverliği için teşekkür ettikten sonra el sıkıştılar. Adam yanından uzaklaşırken Karla içinde bir yalnızlık hissetti, ama sonra kendini toparlayıp aklını yapacağı çalışmaya yöneltti. Adaya meydan okuyan bir ifadeyle son bir kez baktıktan sonra kamarasına gidip valizlerini aldı ve güverteye döndü.

Gemi doğal bir limana girebilmek için buzun arasında bir kanal açarak adaya iyice yaklaştı. Karla işkampavyaya valizlerini koyduktan sonra kendisi de bindi. Üstü açık araç suya indirildi, iki tayfa bağları çözdükten sonra adaya doğru yola çıktılar. Otomobil büyüklüğündeki buz kütleleri arasından geçerek adaya yaklaştıkları sırada Karla sahilde birinin onlara el salladığını gördü.

Çok geçmeden işkampavya denize boşalan nehre yüz metre mesafede sahile yanaştı. Karla çakıl kaplı kumsala indi. Onu sahilde bekleyen orta yaşlı kadın yanına geldi ve hiç beklenmedik bir şekilde sarıldı.

"Adım Maria Arbatov," dedi kadın Rus aksanıyla konuşarak. "Seninle tanıştığıma çok sevindim, Karla. Çalışmaların hakkında çok iyi şeyler duydum. Bu kadar genç bir insanın bu denli çok iş yaptığına inanamıyorum."

Maria'nın gümüş renkli saçları bir topuzla toplanmıştı; pembe yankı yüzünde yayılan gülümseme kutup soğuşunu bile ısıtır gibiydi.

"Ben de seninle tanıştığıma çok sevindim, Maria. Bu sıcak karşılama için teşekkür ederim."

Maria izin isteyip malzemelerin işkampavyadan boşaltılmasına nezaret etti. İndirilen kutular daha sonra alınmak üzere kumsala düzgün bir şekilde dizildi. Maria etrafta hiç kimse bulunmadığı için bunların emniyetinde olduğunu söyledi. Karla tayfalara teşekkür ettikten sonra Maria ile birlikte dik olmayan bir tepeyi aşır nehir boyunca yürüdüler. Çizme izlerinden oluşan patika uzun zamandan beri kumsala bu yolla gidilip gelindiğini gösteriyordu.

"Yolculuğun nasıl geçti?" dedi Maria buzlu yolda yürürlerken.

"*Harikaydı*. Kaptan Ivanov çok tatlı bir adam. *Kotelny* bu adalar arasında düzenli turistik seferler yaptığı için kamaram da çok konforluydu."

"Kaptan Ivanov keşif ekibini buraya getirirken bize de çok yardımcı olmuştu. Umarım çok fazla rahat etmemişsindir. Elimizden geleni yaptık, ama yine de odalarımız gemideki kamaralar kadar konforlu değildir."

"Sorun değil. Proje nasıl gidiyor?"

"Siz Amerikalıların dediği gibi, önce iyi haberi mi vereyim, yoksa kötüsünü mü?"

Kate, ona yan gözle baktı. "Seçimi sen yap."

"Önce iyi haber. Birkaç keşif gezisine çıktık ve birçok ümit veren numune topladık."

"Bu gerçekten iyi haber. Şimdi kötüsünü söyle."

"Yeni bir Rus Japon savaşının ortasına geldin."

"Savaş alanına geldiğimi bilmiyordum. Ne demek istiyorsun?"

"Bu keşif projesinin ortak girişim olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet. Rusya ve Japonya'nın bir konsorsiyumu. Bulguları paylaşacaklar."

"Bir bilim insanı olarak bilirsin ki, burada ne bulduğundan çok bunun sana ne kadar şöhret kazandırdığı önemlidir."

"Şöhretin anlamı itibar, kariyer ve en sonunda da paradır."

"Doğru. Ve bu durumda da çok büyük miktarda para söz konusu; dolayısıyla, bulgularımızı kimin sahipleneceği daha da önem kazanıyor."

Kumsaldan bir kilometre uzaklaşmışlar, tepeden aşağıya iniyorlardı. "Neredeyse geldik," dedi Maria. "Fildişi kasabasına hoş geldin."

Tundra boyunca yürüyüp nehrin kenarında kümelenmiş birkaç yapının bulunduğu yere vardılar. Tek otomobillik bir garaj büyüklüğündeki en büyük binanın etrafında bundan çok daha küçük penceresiz kulübeler vardı. Çatıları oluklu çelik saca kaplıydı. Kenarda iki tane büyükçe çadır kurulmuştu. Karla en yakındaki kulübeye gidip elini dış duvarın gri, pürüzlü yüzeyine sürdü.

"Bu duvar neredeyse tamamen kemiklerden ve fil dişlerinden yapılmış," dedi şaşırarak.

"Burada yaşayan insanlar adada en çok bulunan malzemeden yararlanmışlar," dedi Maria. "Fosilleri kaynaştırıp özel bir beton yapmışlar. Odukça sağlamdır ve soğuk rüzgârı durdurma işlevini görür."

Kulübenin yanındaki yıpranmış ahşap kapı açıldı ve çatık kaşlı, iri yarı bir adam dışarı çıktı. Maria'yı omzuyla itip uzun zamandan beri görmemiş amcasıymış gibi Karla'ya sarıldı ve her iki yanağına ıslak öpücükler kondurdu.

Gülerek, "Adım Sergei Arbatov," derken altın dişi göründü. "Bu projenin şefiyim. Bu kadar güzel bir yaratığın bizimle çalışacak olması ne hoş."

Karla bir an için Maria'nın yüzünden bir bulut geçtiğini fark etti. Ekip üyeleri hakkında araştırma yapmıştı ve her ne kadar Sergei proje şefi olsa da, edindiği akademik diplomalarla karısının ondan daha üst düzeyde olduğunu biliyordu. Karla akademik dünyada erkeklerin egemenliğinden hep yakındı; şimdi de adamın karısına bu şekilde davranması hiç hoşuna gitmemişti. Arbatov'un yanından geçip kolunu Maria'nın omzuna doladı.

"Onca bilimsel başarıya imza atmış biriyle çalışacağım için ben de çok seviniyorum."

Maria'nın yüzü memnuniyetle ışıldadı. Arbatov'un bakışlarından bu davranışı hoş karşılamadığı belliydi. Eğer o sırada binadan çıkan iki kişi olmasaydı, durum kim bilir nereye varırdı. Karla hiç duraksamadan yanlarına gidip adamlardan birinin önünde hafifçe eğildi.

"Dr. Sato, benim adım Karla Janos. Sizinle tanıştığımı çok sevindim," dedi daha yaşlıca olan adama. "Kinki Üniversitesi'ndeki Gifu Bilim ve Teknoloji Merkezi hakkında o kadar çok şey duydum ki." Sonra genç olanına döndü. "Siz de, güney Japonya'daki Kagoshima Üniversitesi'nden veteriner Dr. Ito olmalısınız."

Her iki adam da dişlerini sergileyen gülücükler çıkardılar ve aynı anda başlarını eğerek nazikçe Karla'yı selamladılar.

"İyi bir yolculuk yapmış olduğunuzu umuyoruz," dedi Dr. Sato. "Ekibimize katılabildiğiniz için çok sevinçliyiz."

"Beni de aranızda kabul ettiğiniz için çok teşekkür ederim. Kendi işlerinizle ne kadar meşgul olduğunuzu biliyorum."

Karla bir süre onlarla bilim dünyasından ortak tanıdıkları hakkında sohbet ettikten sonra Maria yanına gelip koluna girdi.

"Sana kalacağın yeri göstereyim." Karla'yı ufak yapılardan birine götürdü; kulübenin içi loştu ve küf kokuyordu. "Bunu eski kürk tacirleri yapmış, daha sonra fildişi avcıları kampı büyütmüşler. Görüldüğünden

Clive Cussler

daha konforludur," dedi Maria. "O büyük çadırlar mutfak ve yemek salonumuz oluyor. Kampın biraz ötesindeki küçük çadır da kadın erkek ortak banyomuz. Burada insanlar biraz teklifsizdirler, bu yüzden işini çabuk bitirmeyi öğreneceksin. Duş yok. Sünger banyosuyla yetinmek zorundasın. Bir elektrik jeneratörümüz var, ama yakıtımız sınırlı olduğu için bunu idareli kullanırsınız."

Karla'nın aklından, bu kulübede hiç kürk taciri cinayeti oldu mu, diye geçtiyse de, "Eminim çok rahat edeceğim," dedi. Sünger yatağını yere serdi.

"Seni kutlarım. İltifatlarınla Japon dostlarımızı mest ettin."

"Zor olmadı. Adlarını öğrendikten sonra internette araştırdım. Resimlerini ve özgeçmişlerini gördüm. Ama galiba Sergerye o kadar sevimli gelmedim."

Maria bir kahkaha attı. "Kocam iyi yürekli bir adamdır, yoksa onu çoktan def ederdim. Ama bazen tam bir hırt olabilir, özellikle de kadınlar konusunda. Egosu da çok şişirilmiş bir balon gibidir."

"İkinizin hakkında da yazılanları okudum. Senin akademik lisanslarının yarısı bile onda yok."

"Evet, ama onun siyasi bağlantıları var, önemli olan da bu. Ona karşı çıkmaya saygı duyar, ama arada bir iltifat edersen, o da mest olur. Özgüveni azdır, ben her fırsatta bunu yaparım."

"Tavsiyen için sağ ol. Arada bir onu yağlarım. Programımız nedir?"

"Şu anda her şey havada."

"Anlayamadım." Maria'nın gözlerinde eğlenceli bir ışıltı fark etti. "Bana söylemediğin bir şey mi var?"

"Evet. İyi haber, çok harika bir şey bulduk. Kötü haber, diğerleri bu keşfi seninle hemen paylaşınlar mı, yoksa seni daha iyi tanıyana kadar beklesinler mi, diye karar verecekler."

Kutup Kayması

Bu üstü kapalı ifade Karla'nın ilgisini uyandırmıştı, ama renk vermedi. "Kararınız ne olursa olsun, bana uyar. Zaten kendi işim beni fazlasıyla meşgul edecek."

Maria başını salladı ve onu büyük kulübenin önünde bekleyen bilim insanlarının yanına götürdü.

Arbatov grubun sözcüsü olarak ciddi bir sesle açıklamaya başladı. "Adaya gelişin, sana bağlı olarak ya çok sıkıntılı ya da çok talihli bir zamana denk geldi."

"Anlamıyorum."

"Oylama yaptık," dedi Arbatov aynı ciddiyetle. "Keşfimizi seninle paylaşmaya karar verdik. Ama göreceğin şeyi bu ekip üyelerinin onayı olmadan, ne şimdi ne de ileride, hiç kimseye açıklamayacağına dair yemin etmen gerekiyor."

"Teşekkür ederim," dedi Karla. "Ama anlamıyorum." Yardım etsin diye, Maria'ya baktı.

Arbatov eliyle büyük kulübeyi gösterdi; kalın ahşap kapısının önünde Japonlar duruyordu. Arbatov'un işareti üzerine Sato kapıyı açtı ve kolunu havada sallayarak Karla'yı içeriye davet etti.

Herkes gülümsüyordu. Karla bir an kutupta soyutlanma sonucu kafayı üşütmüş bir grup insanın arasına mı düştüm, diye düşündü. Çekine çekine yaklaşp büyük kulübeden içeriye adımını attı. Burası kendi kulübesinden daha az küf kokuyordu, ama burnuna bir hayvana ya da bir ahıra özgü bir koku geldi. Bunun kaynağı, jeneratörden güç alan projektörün aydınlattığı masada yatmakta olan kahverengi kızılımsı bir kürk yığınıydı. Bir adım daha yaklaşp ayrıntıları seçmeye çalıştı.

Yaratık uyuyor gibiydi. Karla'ya her an aniden gözlerini açacak veya kısa kuyruğunu seyrirtecek gibi geldi.

Önünde yatan şey, yirmi bin yıl önce olması gereken haliyle, o güne dek gördüğü en iyi korunmuş bir mamut yavrusuydu.

Jordan Gant, Yunan Mitolojisi'ndeki, birçok uyumsuz parçadan oluşan canavar Kimera gibiydi.

Müthiş disiplinli bir adamdı ve dünya nimetlerinden elini ayağını çekmiş bir keşiş havası vardı, ama soluk tenine ve gümüş renkli saçına çok yakışan, terzi elinden çıkmış takım elbisesi ve buna uyan balıkçı yakalı kazağı çoğu insanın bir haftalık kazancıyla satın alamayacağı kadar pahalı şeylerdi. Massachusetts Bulvarı'ndaki Washington ofisi çevredeki diğer büyük şirketlerin lüks ofislerine göre çok sadeydi, ama Gant'ın Virginia'da saray yavrusu bir çiftlik evi, bir ahır dolusu atı ve bir garaj dolusu sürat otomobili vardı. Çokuluslu yatırımlarla muazzam bir servet yapmıştı, ama tek hedefi onu zengin eden şirketler gibi kuruluşları tökezletmek olan bir teşkilatın başkanıydı.

Kulakları küçüktü ve başına yapışık gibi yakındı. Yüz hatları dümdüzdü, sanki iyi ya da kötü, herhangi bir karakter yansımadan oluşmuş

gibiymi. Yüz ifadeleri de televizyon ekranındaki görüntülerden daha gerçek değildi. Hiçbir duygu belirtisi yansıtmazdı. Politikacı gülüşünde kursesiz denecek kadar ustalaşmıştı ve sanki gizli bir düğmeye basarak istediği anda bunu sergileyebilirdi. En sıkıcı konuşmalara bile İçtenlikle ilgi gösterme numarası yapabilir, yüzüne istediği maskeyi takabilirdi. Bazen gerçek bir insan değil de, bir yanılsamaymış gibi görünürdü.

Gant en cana yakın haliyle masasına kurulmuş,, orta yaşlı, siyah saçları dökülmeye başlamış Irving Sacker ile konuşmaktaydı. Manikürlü tırnakları, düzgün saç tıraşları ve muhafazakâr takım elbiseleri içinde Sacker ve onun Washington'daki nüfuzlu hukuk şirketinden gelen diğer üç avukatı görenler onları sanki Georgetown Hukuk Fakültesi'nde bir torna tezgâhından çıkmış sanabilirdi. Her ne kadar yüz hatları ve fizik yapıları farklıysa da, hepsinin gözlerinde en küçük bir yasal boşluğa derhal dişlerini geçirecek yırtıcılık pırıltıları vardı.

"Sizden rica ettiğim sosyal çalışma dosyasını ve disketlerini getirmişsiniz," dedi Gant.

Sacker, ona bir evrak çantasını uzattı. "Normal koşullarda, dosyaların bir yedek kopyasını ofisimizde tutarız, ama bize mahremiyet için bu kadar cömertçe ödeme yaptığınız için bilgisayarlarımızdaki bütün dosyaları sildik. Sanki bu vaka üstünde hiç çalışmamış gibiyiz."

"Global Interests Network adına emekleriniz için çok teşekkür ederim. Bu projeyi tamamen gizli tuttuğunuz için de ayrıca teşekkür ederim."

"Sadece işimizi yaptık," dedi Sacker. "Çetin ve çok ilginç bir iş oldu. Size kâğıt üzerinde hazırladığımız şey, gezegendeki mümkün olabilecek bütün elektronik iletişimi kontrol edebilen bir mega şirkettir. Cep telefonu şebekeleri. Uydular. Telekomünikasyonlar. Her şey."

"Siz de kabul edersiniz ki, bütün o şirket satın alımları ve evlilikleriyle işler zaten bu yönde gelişmekteydi."

"Size kurduğumuz şirket yanında o kuruluşlar işportacı tezgâhı gibi kalır."

"Demek ki, tam olarak sizden istediğim şeyi yapmışsınız."

"O halde, ileride bir antitrust suçlamasıyla dava edilerseniz, umarım savunmanız için şirketimizi tutarsınız," dedi Sacker sırtarak.

Gant da kıkırdadı. "Listemizdeki ilk isim siz olacaksınız."

"Size bir soru sorabilir miyim, Bay Gant?"

"Elbette, sorun."

"Bütün bu sözleşmeler ve kontratlar pek de olası gözükmeyen durumlarda, dünyanın en önemli iletişim sistemlerinin kontrolünü bir kişinin kontrolüne bırakıyor. Yanılıyorsam düzeltin, ama sizin kuruluşunuz baskıcı dünya ticareti, piyasa sistemi ve kapitalizmle çatışan bir vakıf değil mi?"

"Doğrudur. GIN demokratın ve tarafsızdır. Serbest ticaretin gelişmekle olan ülkelere ve barışın sağlanmasına yararlı olacağını kabul ediyoruz. Bizim mücadelemiz mevcut serbest ticaret modeline karşıdır. Bizi rahatsız eden şey, şirket çıkarlarının emniyet standartları önünde tutulması ve çevre korumayla ilgili yasaların serbest ticarete engelmış gibi gösterilmesi. Gücün bir avuç çokuluslu şirketin elinde toplanmasına karşıyız. Yatırımların yerel yasalardan sıyırtmak için şirket sınırları ötesine yayılmasına itiraz ediyoruz. Dünya Bankası, Dünya Ticaret Teşkilatı ve IMF'nin yerel hükümetlerin yerini aldığını görüyoruz." Kırmızı bcyaz mavi renkli bir broşürü alıp Sacker'e uzatb. "Bu küçük ve güzel broşürde Özgürlük Projemiz hakkında her şeyi okuyabilirsiniz."

"Okudum zaten," dedi Sacker. "Ve bazı iddialarınıza katılmıyor değilim." Duvarda, Dünya Ticaret Teşkilatı'nı dev bir ahtapot gibi gösteren posterlere baktı. "Neden sizinki gibi bir vakıf bu kadar karşı olduğunuz bir teşkilat kurmak için onca parayı harcıyor?"

"Çok basit. Sizin tasarımını yaptığınız cinsten mega şirketler gelecekte gerçek olacak. Düşmanınla savaşmak istiyorsan, onu tanıman gerek.

Biz öncelikle bir beyin takımıyız. Hazırlamış olduğunuz proje bize küreselleşmiş bir iletişim şebekesinin hem zayıf hem de kuvvetli yanlarının gösterecek."

"Çok zekice. Bildiğim kadarıyla GIN zaten iletişim işinde bir hayli başarılı. Televizyon haberlerini açtığım zaman sizlerden birinin mutlaka günün konusu üzerine bir yorum yaptığını görüyorum."

"Teşekkür ederim. Halka açılışımız gerçekten başarılıdır, ama bu sadece etkileme aşamasıdır, gerçek güç değil."

Sacker saatine baktıktan sonra ayağa kalktı. Gant, avukatların her biriyle el sıkışıp onları kapıdan uğurladı. "Tekrar teşekkür ederim. Yine görüşeceğiz."

Avukatlar gittikten sonra Gant telefonuna gidip interkom düğmesine bastı ve birkaç şey söyledi. Ofisin yan kapısı açılarak Mickey Doyle içeri girdi.

"Selam, Mickey," dedi Gant. "Konuştuklarımızı duydun mu?"

"Evet," dedi Doyle. "Sacker akıllı bir adanı. Bir şeyi kavramak üzereydi, ama tam olarak ne olduğunu bilmiyordu."

"Sanırım yaptığım açıklamayla onu hedeften saptırdım, ama şöyledirğim her şeye inandığına emin değilim. Her neyse. Barrett hadisesinden sonra Margrave ile konuştun mu?"

"Bu sabah. Spider'i aramaya çalıştığını ama ona ulaşamadığını söyledi. Ben de ona Barrett'i Portland havaalanında bıraktığım zaman bana, etrafıca düşünebilmek için birkaç günlüğüne buralardan uzaklaşmak istiyorum, dediğini söyledim."

"İyi yapmışsın." Gant çekmecesini açıp deri kapaklı bir dosya çıkardı. Eski dosyadaki kurşun deliğini açıklamak zorunda kalmamak için Doyle kapağı değiştirmişti. "Karla Janos'un tezini okudum. Kadının bir şeyler bildiği belli."

"Spider de öyle söyledi. Kadını ne yapmamı istiyorsun?"

"İşlem çoktan başladı. Beni adadan arayıp yaptığımız şeyi etkisiz kılabacak bir panzehir olduğunu söylediğin anda çabuk harekete geçmeye karar verdim. Güvenlik kolumuz Fairbanks'taki Alaska Üniversitesi'nde kadının izini buldu. Ne yazık ki, az farkla onu orada yakalayamadık. Bilimsel bir keşif gezisi için Sibiry'a gitmiş."

"Sibiry mı? Oldu olacak, aya gitseydi bari."

"Merak etme. Bu vakıfta faturaları ödeyen insanların erişemeyeceği yer yoktur. Rusya'yla sık sık iş yaptıkları için Moskova'da bir adamla temas kurmamı sağladılar. O da Sibiry'daki adamlarını devreye soktu ve ıssız bir adada Bayan Janos'un izi bulundu. Onu kaçırıp bir yerde tutacaklar. Bu arada onu görüp ne bildiğini sorgulamak için bir ekip yola çıktı bile."

"Sizce projenin gerçekleşmesini engelleyebilecek bir şey biliyor muydunuz?"

"Önemi yok," dedi Gant. "Sadece bildiklerini bir başkasına anlattı mı, diye öğrenmek istiyoruz. Kadını ortadan kaldıracğıız. Ama başka bir sorunla uğraşmak zorunda kalabiliriz. Barret'in sözünü ettiği, N U M A görevlisi Kurt Austin. Bobin mekanizmasını görmüş olması hoşuma gitmiyor."

"G özümüzü ondan ayırmayız."

"İyi olur. Austin'i araştırdım. Çok etkileyici bir geçmişi var. Onun sorun çıkarmasını istemiyoruz. Eğer tehdit olarak görürsek, derhal ortadan kaldırılması gerekecek. Bu arada sen, Margrave'nin yanından ayrılma ve önemli bir şey olursa hemen haber ver. Kendi servetini ve enerjisini kullanarak bu projeyi sonuna kadar götürmesini istiyoruz."

"Elbette."

Gant kendi duygularını gizlemekte ustaydı, ama başkalarının yüz ifadesini okumakla da çok hünerliydi. Doyle önüne bir biftek parçası konmak üzere olan bir buldog köpeğı gibi görünüyordu.

"Ondan pek hoşlanmıyorsun, değil mi?"

"Tris'ten mi? Hayır. Bana hep değersiz bir nesneymişim gibi davranır. Sanki onun maymunuymuşum gibi. Git kahve getir, İçki getir der, mükafat olarak da kendime bir bira açmamı söyler. Beni gördüğü bile yoktur."

"İşte seni Özgürlük Projesi için bulunmaz yapan özelliğin de bu. Duvardaki sinekten bile daha iyisin. Ödüllendirilmen hayallerinin ötesinde olacak. Seni ne kadar rahatlatır bilemem, ama bütün o üstün zekâsına rağmen, Margrave'nin burnunun ucunda neler olupbittiği hakkında en küçük bir fikri bile yok. Orada emrinde çalışmakta olan güvenlik şirketinin aslında, onun deyişle 'Seçkinler' hesabına çalışan özel bir ordu olduğunu bilmiyor. O küçük projesiyle neo anarşist dostlarının hedeflerine daha çabuk varacağını sanıyor. Yapmakta olduğu şeyin onu ve o salak arkadaşlarını mahvedip yıkmaya çalıştığı güçleri daha kuvvetlendireceğinin farkında değil."

"Montana'daki o yaşlı adama ne yapılmasını istiyorsunuz?"

Gant güldü. "Benim felsefe zırvalarım seni sıkıyor olmalı."

"Hiç de değil. Sadece yönlendirilmem gerekiyor."

"İki adamını hakladıktan sonra o yaşlı ayıya bir daha bulaşmak isteyeceğini sanmıyordum."

"Adam akıllıydı. Bizimkiler de aptal."

"Açık vermek istemem, ama o adam artık bizim için öncelik değil. Kızın yerini öğrendikten sonra, ona ihtiyacımız kalmadı. Bir şey daha var. Az önce ofisimde olan avukatlar. Onları ortadan kaldırmanı istiyorum. Kaza süsü vermeye gayret et. Örneğin, ofislerinde bir infilak, falan."

Doyle koltuğundan kalktı. "Hemen ilgilenirim."

Doyle gittikten sonra Gant pencerenin önüne geldi ve Massachusetts Bulvarına baktı. Bu şehirdeki ahmaklar dünyanın en güçlü ülkesinde yaşadıklarını sanıyorlardı. Her türlü askeri gücün bile sınırları olduğunu hiç anlamıyorlardı. Kendisinin de üyesi olduğu .Seçkinler teşkilatı, politik hedeflerin sadece silahla değil, bütün iletişimin kontrolü ve gözetimi sayesinde kazanıldığını biliyordu.

Yakında gerçekleşecek olan hedefler.

Austin, *Throckmorton un* küpeştesine yaslanmış, dürbünle denizin dibinden bir anda çıkıveren gemiyi incelemekteydi. Gemi sarhoş gibi bir yana yatmıştı, büyük bir kısmı suyun içinde olduğundan bir metrelik dalgalar bile güvertesinin üstünden geçiyordu. Sudan mezarına geri çekilmek için inatla direnmesi mucizevi bir şeydi.

Tecrübeli bir kurtarma uzmanı olan Austin o güne kadar atom bombasından denizaltılara kadar her boyda birçok nesneyi denizin dibinden çıkarmıştı. En basit fizik kurallarına göre bu geminin su üstünde olması gerekirdi. Ne var ki, denizde çok tuhaf şeylerin olageldiğini de biliyordu. Batıl itikatları yoktu, ama yıllarca dünya okyanuslarında seyretmiş biri olarak, açıklaması mümkün olmayan bazı şeyleri sıradanmış gibi görmeyi de öğrenmişti. Gemilere insan nitelikleri yakıştıran denizcilerden farklı değildi. Karşısındaki gemi hikâyesini anlatmaya kararlı gibi görünüyordu. Austin de bu hikâyeyi dinlemeye kararlıydı.

"Onu su üstünde tutan şey ne acaba?" diye sordu Zavala.

"Suyun üstünde tutan şeyi de, yüzeye çıkmasına neden olan şeyi de bilmiyorum," dedi Austin. "Belki deniz tabanındaki çamura saplanmıştı veya yükünün ağırlığıyla dipte kalmıştı. Belki içindeki şeyler girdapla çözülp ayrılınca, tahta parçası gibi su yüzeyine çıkmıştır." Zavala'nın kuşku kulu bakışını fark edince, "Tamam, peki, neden yüzeye çıktığını ve neden tekrar batmadığı hakkında en küçük bir fikrim yok," dedi. "Ona daha yakından bakmaya var mısınız?"

Austin gibi Zavala da Troutları kurtardıktan sonra gemiye bindiklerinde mürettebatın onlara verdiği battaniyeye sarınmıştı. "Aslında bir şişe tekila açıp keyif yapmayı düşünüyordum, ama üstüme kuru bir şey giyer giymez helikopteri hazır edebilirim."

Austin okyanusa daldıktan sonra elbiselerinin sıırsıklam olduğunu unutmuştu.

"Ben oraya botla gitmeyi düşünüyordum; böylece gemiye çıkıp içine bakabiliriz."

"Botla gitmeyi tercih ederim. Hem zaten tekila bekledikçe daha iyi olur."

Austin geminin bumbasında buluşmayı önerdi. Sonra kamarasına gidip üstünü değiştirdi. Zavala'yla buluşmadan önce Troutlara bakmak için revire uğradı. İkisi de uyuyordu. Sağlık görevlisi onların epey hırpalandığını ve bitkin düştüklerini söyledi, ama birkaç saat dinlendikten sonra iyileşeceklerdi.

Austin revirden çıkarken Profesör Adler'le karşılaştı. Adler bir an önce Troutlarla konuşup onların girdap içinde yaşadıklarını öğrenmek istiyordu. Onlarla hemen görüşemeyeceği için hayal kırıklığına uğradıysa da, Austin, ona revirde tedavi edilmekte olan *Benjamin Franklin* mürettebatıyla konuşmasını tavsiye edince memnun oldu. *Franklin* hasar onarımı yapmak için *Throckmorton* un yanında demir atmıştı.

Austin sözleştikleri saatte Zavala'yla geminin bumbasında buluştu. Birkaç, dakika sonra şişme bot gizemli gemiye doğru yola çıkmıştı. Austin teknenin etrafında büyük bir daire çizirken Zavala da fotoğraflar çekti. Denizin üstü ölü balık ve dipten çıkan her türlü kalıntıyla doluydu. Austin tekneyi gözüyle tartarak NOAA ve N U M A gemileriyle kıyasladı.

"Epey yeni görünüyor," dedi. "Bence uzunluğu yüz metre var."

"Benim şehirde kafayı bulduğum zamanki halime benziyor," dedi Zavala. "Eni oldukça geniş. Epey yük alabilecek şekilde inşa edilmiş. Ama hiç kargo bumbası göremiyorum. Girdapta sökülüp kopmuş olmalılar."

"Gövdede isim veya kayıt numaraları da yok," dedi Austin.

"Belki de bir korsan gemisidir."

Zavala'nın söylediği şey hiç tuhaf bir ihtimal değildi. Modern zamanların korsanlığı denizcilik dünyasının büyük bir sorunuydu. Eski zamanlardaki meslektaşları gibi, günümüz korsanları da gemileri ele geçirip başka gemilere saldırmak için kullanıyorlardı.

"Olabilir," dedi Austin, ama buna pek ihtimal vermiyordu. Denizin dibinde bir süre kaldığı göz önüne alınırsa, gemi oldukça iyi durumdaydı. "Göründüğü kadarıyla su altında uzun süre kalmamış. Beklenmedik bir paslanma gözükmüyor, ama belki de pas tabakası girdapla sökülmüş olabilir." Motorun hızını kesti. "Deniz seviyesinden görebileceğimiz her şeyi gördük. Güverteye çıkalım mı?"

"Protokole göre kaptandan davet beklememiz gerekir," dedi Zavala.

"Başka koşullar altında öyle olması gerekir. Ama kaptan biraz meşgul gibi görünüyor. Şu gördüğüm kokteyl flaması değil mi?"

"Senin gözlerin benimkinden daha iyi. Benim gördüğüm tek şey, güvertesine bir martı konsa hemen yuvarlanabilecek bir gemi hurdası."

"O halde can yeleklerimiz üstümüzde olsun."

Zavala telsizle *Throckmorton* u arayıp acil bir durum halinde hazır beklemelerini istedi. Austin de botu geminin alçak kısmına yaklaştırdı.

Dalga gelene kadar bekledikten sonra motora gaz verdi. Dalga onları taşıyarak geminin güvertesine bıraktı. Zavala hemen botu metal bir çıkıntıya bağladı. Yan yatmış geminin eğik güvertesinde çatı işçileri gibi yürümeyle sürünme arası yukarı doğru ilerlediler. Geminin tam ortasından yükselen bükülmüş metal çıkıntılardan başka bir şey görünmüyordu.

Yine eğik yürüyüşle güvertenin ortasına geldiler. Çelik bir dikdörtgen oluşması için dört adet direk güverteye cıvatalarla tutturulmuştu. Bu kafesin içinde yedi metrelik dikdörtgen bir açıklık vardı. Eğilip karanlık bir shaftın içine baktılar. Dalgaların metale çarparak çıkardığı hışırtı sesi duyuluyordu.

"Bu shaft en alta kadar iniyor," dedi Zavala. "Acaba ne işe yarıyordu?"

"Sanırım bir şeyleri indirip çıkarmak için kullanılıyormuş. Bu çelik kafesin içinde de bir çeşit vinç varmış."

Kafesin etrafına kalın, siyah bir elektrik kablosu dolanmıştı. Austin bu birbirine karışmış çelik ve kablo manzarasına bakarak bir anlam vermeye çalıştı. Gözü sekiz metre uzunluğunda huni biçimindeki bir bobine takıldı. Nesne yan yatmış halde duruyordu, onu tutan kablolar ve elektrik tesisat boruları yılan gibi kıvrılarak güvertedeki açıklıktan içeri sarkıyordu.

Huninin görünüşü Austin'in aklına bazı görüntüler getirdi. Suyu kesecek ilerleyen uzun yüzgeçler. Kafasında tuhaf dövmesi olan kel adam, elindeki kara kutuyla bir şeyler yapıyor ve ona her şeyin yoluna gireceğini söylüyor. Orcalar da aniden başlattıkları saldırılarını aniden kesiveriyorlar.

"Spider Barrett," dedi Austin hiç düşünmeden.

"Spider kim?" dedi Zavala şaşırarak.

"Spider Barrett, Puget Halici'nde balinalar saldırdığı zaman beni teknesine çeken adam. Bu metal huninin minyatür biçimini onun teknesinde görmüştüm."

"Ne işe yarıyor?"

"Ekibin mekanik uzmanı sensin. Bir tahminde bulun."

Clive Cussler

Zavala kafasını kaşıdı. "Bütün kablolar o büyük huniye giriyor. Tahminimce bir çeşit kafesin üstünde o deliğin tepesinde duruyordu. O delikten aşağıya, denize sarkıtılıyor olabilir. Bir gemide böyle bir düzeneğe neden gerek duyulacağını kestiremiyorum. Biraz elektrik verince tıpkı büyük bir buji etkisi elde edilebilir."

Austin bir süre arkadaşının değerlendirmelerini düşündükten sonra, "Hadi, aşağıya inip bakalım," dedi.

Zavala acı acı gülümsedi. "Bir hapşırıkla alabora olabilecek bir geminin iç organlarına girme teklifini kim reddedebilir ki?"

"Martı konacak diye korkuyorsun sanmıştım."

"Ya o martı hapşırırsa?"

"Bir de şöyle düşün. Şimdi NUMA'daki ofisinde mi olmak isterdin, yoksa nefis okyanus manzarası olan böyle bir yerde mi?"

"Olmak istediğim yer, Corvette'min direksiyonunda, görmek istediğim manzara da güzel bir sarışın kadın."

"Cevabını evet, olarak kabul ediyorum," dedi Austin. "Galiba giriş yerini görüyorum."

Her ne kadar şakalaşsalar da, iki adam da alt güvertelere inerek nasıl bir tehlikeye atıldıklarının farkındaydılar. Ama Zavala, Austin'in yarğalarına ve içgüdülerine güvenir, hiç duraksamadan onun peşinden cehennem kapılarına kadar giderdi. Austin keskin gözleriyle seçtiği bir metre karelik ambar kapağına yürüdü.

Kapağın sürgüsünü açtıktan sonra iki elle asılarak açtı. Kapak açılınca dışarı kötü bir koku çıktı. Austin beline takılı halojen el fenerini alıp delikten içeri tuttu. Kuvvetli ışık metal bir merdivenin basamaklarından yansıdı.

Şişme can yeleklerini çıkardılar. Dar merdivenden inerken bu yelekler sorun olacaktı; eğer alt güvertede bulundukları sırada gemi alabora olursa, zaten bir işe yaramazdı. Önce Austin merdivenden inmeye başla

dı. Geminin yan yatışı yüzünden çok keskin bir açı vardı. Austin yedi metre indikten sonra ayaklarının altında sert bir zemin hissetti. Güverte eğimli olduğu için merdivene tutunmak zorundaydı.

Zavala tam arkasındaydı. "Burası bir eğlence salonuna benziyor," dedi etrafına bakındıktan sonra.

"Hadi, biz de biraz eğlenelim," dedi Austin.

Duvara tutunarak dar bir geçide girdi. On beş metre yürüdükten sonra alt kata inen bir merdivene geldiler. Hasarlı geminin daha da derinlerine inme fikri pek de çekici değildi, özellikle de güvertenin birkaç derece daha eğildiğini hissettikten sonra. Gemi alabora olduğu taktirde ikisi de ölümün kaçınılmaz olduğunu biliyordu. Dışarı çıkacak zaman olmazdı. Ama Austin bu geminin sırrını ortaya çıkarmaya kararlıydı.

"Bugün kendini talihli hissediyor musun?" diye sordu sesi geçidin duvarlarında yankılanarak.

Zavala güldü. "Az önce dev bir girdapla boğuştuk ve kazandık. Bence talih hâlâ bizimle beraberdir."

Merdivenlerden inerek vardıkları güverte birincisinin aynısıydı. Buradaki geçidin sonunda başka bir merdiven değil, kilitsiz bir kapı vardı. Kapıyı açtılar. İçeri adım attıkları anda orada olmaması gereken bir koku duydular. Geçitlerdeki tuzlu koku yerine burada yoğun bir elektrik kokusu vardı.

Austin fenerini çevrede gezdirdi. Muazzam bir ambara tepeden bakan bir balkonda duruyorlardı. Boşlukta, dört tane silindir biçimli devasa nesne çizgi halinde yerleştirilmişti.

"Hoover Barajı'nın içindeki jeneratör tesisine benziyor," dedi Austin.

"Burada küçük bir şehre yetecek kadar enerji var."

"Ya da büyük bir bujiye," dedi Austin üst güvertede gördükleri paralanmış bobini hatırlayarak. Işığı yukarıya doğru tuttu. Onlarca kalın elektrik kablosu tavandan aşağıya inip jeneratörlerde son buluyordu.

Şiddetli bir çatırdama sesi duyuldu.

Ayaklarının altındaki güverte daha da keskin bir açıyla eğildi.

"Galiba seni korkutan martı gemiye kondu," dedi Austin.

Zavala yukarı baktı. "Dua edelim de nezleli olmasın."

Austin'in gözü karaydı, ama budala değildi. Aynı yollardan geri giderek tekrar en üst güverteye çıktılar. Alt katların boğucu karanlığından sonra temiz hava çok iyi gelmişti. Gemi daha önceki durumuna göre kesinlikle daha çok yatmış durumdaydı. Austin hâlâ tatmin olmuş değildi. Üst güverte tabanı olacak bir şey görünmüyordu, ama mutlaka bir kontrol odası olmalıydı. Zavala telsizle *Throckmorton'a* durum raporu veren Austin de kış tarafa doğru yürümeye başladı.

Geminin içine açılan birkaç tane ambar kapağı daha gördü. Acaba bunlardan hangisi doğru yere iniyordu? Doğru seçim yapması tamamen şansa kalmıştı. Derken Austin aradığı şeyi gördü. Geminin kış tarafındaki güvertenin tam ortasında bulunan ambar kapağının yanında yuvarlak biçimli yalıtkanlar vardı. Bunların girdapla yerinden sökülmüş olan radyo anteninin tabanı olabileceğini düşündü. Kapağı açıp peşinden gelmesi için Zavala'ya işaret etti.

Daha önce de olduğu gibi merdivenlerden bir geçide iniliyordu, ama bu koridor sadece üç metre uzunluğundaydı ve ucunda bir kapı vardı. Kapıyı açıp içeri girdiler.

"Sanırım, mürettebatı bulduk," dedi Zavala.

Kontrol odasında altı tane çürümüş ve şişmiş ceset vardı. Odanın alt ucunda üstü üste yığılmışlardı. Austin cesetlere saygısızlık etmek istemezdi, ama gemi hakkında mümkün olduğunca çok şey öğrenmek zorundaydılar. Zavala bir adım arkasında, içeri girip büyük kontrol paneline baktı. Düzinelerle gösterge ve düğmesiyle, Austin'in o güne kadar gördüklerinden çok daha karmaşıktı. Alt kattaki dinamoların bu sıkışık alan

dan kontrol edildiğini tahmin etti. Kontrolleri incelerken gemide önce ani bir çatırtı, ardından da bir inleme sesi çıktı.

"Kurt!" dedi Zavala.

Austin orada biraz daha kalırlarsa, şişmiş cesetlerin yanında yer alacaklarını biliyordu.

"Sanırım burada işimiz bitti," dedi kapıyı işaret ederek.

Zavala önden, koridoru koşarak geçtiler ve hızla merdiveni tırmandıktan sonra güverteye çıktılar.

Austin inleme sesini duyduktan sonra geçen saniyeleri içinden saymaya başlamıştı, ama o telaş içinde sayıyı kaçırdı. Botu almaya, motoru çalıştırıp gemiden açılmaya zaman yoktu. Şişme yeleklerini de almak için oyalanmadan geminin suya yakın kısmına koştular ve kendilerini denize attılar.

Mümkün olduğunca hızlı yüzerek açılmak zorundaydılar. Gemi batarken oluşacak çekime kapılmak istemiyorlardı. Epey uzaklaştıktan sonra durup geriye baktılar.

Geminin aşağıda kalan küpeşesi artık tamamen suyun altında kalmıştı. Güverte deniz yüzeyine doksan derecelik bir açıyla duruyordu. Zavala'nın hapsi olan martısı konmuş olmalıydı, çünkü gemi aniden son denge noktasına geldi ve alabora oldu. Bir süre dev bir kaplumbağanın karnı gibi görünerek su üstünde kaldıktan sonra ambar su doldu ve gemi dibe inmeye başladı. Kısa bir süre gövdesi küçük bir çember olarak görüldükten sonra o da gözden kayboldu, yerini köpüklü hava kabarcıklarından oluşan bir kabarıklık aldı.

Deniz kendisine ait olan şeyi geri almıştı.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Profesör Kurtz," dedi zooarkeoloji profesörü Harold Mumford. "Earl Grey çayı sever misiniz?"

"En sevdiğim çaydır," dedi Mumford'un ofisinde oturmakta olan adam. Alaska Üniversitesi'nin Fairbanks kampüsündeydiler. Adamın uzun bir yüzü, öne çıkan bir çenesi ve açık mavi gözleri vardı. Kahverengi saçları ağarmaya yüz tutmuştu.

Mumford iki fincana çay koyduktan sonra birini misafirine verdi. "Uzun bir yolculuk yaptınız. Fairbanks, Berlin'den bir hayli uzak."

"Evet, Almanya buradan hayli uzak, Dr. Mumford. Ama Alaska'ya gelmeyi hep istemişimdir. Ne de olsa burası hâlâ son bakir alan sayılır."

"Bu durum hızla değişiyor," dedi Mumford; orta yaşlı, topluca bir adamdı. "Şehirde bir Wal Mart bile var artık. Ama çok az bir çabayla boz ayıların ve Amerikan geyiklerinin cirit attığı bozulmamış bölgelere gidebilirsiniz. Umarım, Denali'deki parka uğrayacak zamanınız da olur."

"Elbette. Programımda o da var. Bu geziyi çok heyecan verici buluyorum."

"Bir günlük bir yolculuk gerektiriyor, ama buna değer. Karla Janos'u göremediğinize üzüldüm. Telefonda da söylediğim gibi, birkaç gün önce bir keşif gezisine gitti."

"Buraya gelmeye son anda karar verdim," dedi Schroeder. "Hesapta olmayan bir boş zaman bulunca, birden içimden üniversitenize uğramak geldi. Bana bu kadar çabuk randevu verdiğiniz için teşekkür ederim."

"Bir şey değil. Karla'yla tanışmak isteyişinizi anlıyorum. Hem çok ze ki hem de güzel bir genç kadındır. Buradan yüz kilometre ötedeki Gerst le River Quarry alanında çalışıyordu. Oymalı mamut dişlerinden bazıları nı orada bulmuştuk. Mamutların ilk çağ avcıları tarafından nasıl kullanıldıkları konusundaki tezi, bu konuda gördüğüm en iyi yorumlardan biriy di. Eminim, sizin akademik geçmişinizdeki biriyle tanışmayı o da çok is terdi."

Schroeder akademik geçmişini gösteren belgeyi Anchorage'deki Kinko basımeviden edinmişti. Kendi uydurduğu kartviziti onu Berlin Üniversitesi'nde öğretim üyesi antropoloji profesörü Herman Kurtz olarak tanıtıyordu. Bu rolü oynarken en zorlandığı şey, yıllarca Batı Amerikalı aksanıyla konuştuktan sonra şimdi Avusturya aksanlı İngilizceyi taklit etmesiydi.

"O tezi okudum," diye yalan söyledi Schroeder. "Söylediğiniz gibi, çok etkileyiciydi. Onun mamutların yok oluşuyla ilgili makalesini de okudum."

"Tipik Karla çalışması. Mamut türünün yok oluşunda insanların çok az etkisi olduğu sonucuna vardıktan sonra, büyük bir adım atarak buna doğal bir felaketin yol açtığını öne sürdü. Çelişkiyi düşünebiliyor musunuz?"

Clive Cussler

"Evet, **oldukça** yeni **bir** teori, ama bunu öne sürerken **gösterdiği** pervasızlık çok hoşuma gitti. Keşif gezisinin bu yok olma teorisiyle ilgisi var mı?"

"Yalnızca onunla ilgili. Sibirya'daki ıssız bir adada teorisini destekleyecek deliller bulmayı umuyor."

Schroeder yanaklarını şişirdi. "Sibirya buradan epey uzak bir yer. Böyle bir yere nasıl gidilir?"

"Karla önce uçakla Wrangel Adası'na gitti, orada da Yeni Sibirya Adaları'na giden bir buzkıran gemisine bindi. Gemi iki hafta sonra onu oradan alacak, birkaç gün sonra da Fairbanks'a dönecek. O sırada hâlâ Alaska'da olur musunuz?"

"Korkarım, hayır. Ama onun bu serüvenine gıpta ediyorum. Mümkün olsa elimdeki her işi bırakıp onun peşinden giderdim."

Mumford arkasına yaslanıp ellerini ensesinde kavuşturdu. "Fildişi Adası yeni ilgi odağı oldu galiba," dedi sırtarak.

"Efendim?"

"Fildişi Adası şu anda Karla'nın çalışmakta olduğu yer. Dün buraya Discovery Channel'dan bir adam geldi ve McKinley Dağı hakkında bir program yapmak için Alaska'da bulunan çekim ekibinde olduğunu söyledi. Sanırım, o da Karla'nın çalışmasını duymuştu. Ona Fildişi Adası'ndan söz edince büyük ilgi gösterdi. Oraya da bir kaçamak yapabileceğini söyleyip bu proje hakkında bilgi istedi. İnsanın cebi dolu olunca, hiçbir engel tanımıyor herhalde."

"Adamın adı neydi? diye sordu Schroeder. "Belki gezilerim sırasında onunla tanışmışımdır."

"Hunter. Scott Hunter. İriyarı, gelişmiş kasları olan bir adam."

Schroeder gülümsedi, ama içi bu sahte isme karşı nefretle dolmuştu. "Tanımıyorum. Tabii, ona Fildişi Adası'na gitmenin zorluklarını anlatmışsınızdır, değil mi?"

"Onu Joe Harper'la konuşması için havaalanına gönderdim. PoleStar Air adında şirketi olan bir pilot. Rusya'ya macera amaçlı paket turlar yapıyorlar."

Schroeder kalan çayını, boğazını yakmasına aldırmadan bir yudumda bitirdi. Mumford'a teşekkür edip kiralık otomobiline bindi ve Fairbanks havaalanına gitti. Burası, Kuzey Kutbu çemberine olan yakınlığı nedeniyle, Uzakdoğu ve Amerika arası seferler yapan büyük yük uçaklarının yakıt ikmali yaptıkları uğrak yeri. Schroeder otomobilini park ederken bir 747'nin alandan kalktığını gördü. Havaalanı küçüktü, PoleStar Air Şirketi'ni bulmak için bir kişiye sorması yetti.

Resepsiyon görevlisi kadın, Schroeder'e tatlı bir gülücük verdikten sonra Bay Harper'ın uçaktan iner inmez onunla görüşebileceğini söyledi. Birkaç dakika sonra Harper geldi. Sırım gibi bir vücudu ve her an tetikte bakan gözleri vardı.

Sakalı düzgün biçimliydi ama kulaklarını örten saçları dağınıktı. Gömleği yeni ve ütülüydü, rengi solmuş kot pantolonunun içine ulaştırılmıştı. Görünüşünden tam bir profesyonel olduğu belliydi, ama gözlerinde bir endişe kıpırtısı görülüyordu. Resepsiyoncunun kulağına eğilip yakıt faturası hakkında bir şeyler fısıldadıktan sonra Schroeder'i ofisine aldı.

Çalışma odasında ancak bir masa ve bilgisayarın duracağı kadar yer kalmıştı. Kalan bütün alan dosya yığınlarıyla doluydu.

Harper odasındaki düzensizliğin farkındaydı. "Bu dağınıklık için özür dilerim. PoleStar hâlâ bir aile şirketi, yazışmaları ve kayıt işlerinin çoğunu ben yapıyorum. Aslında, dışarıda gördüğünüz eşimin yardımıyla hemen her işi ben yapıyorum."

"Anladığım kadarıyla epey zamandan beri uçuyorsunuz," dedi Schroeder.

Harper'ın yüzü aydınlandı. "Buraya L984'te geldim. Bir Cessna'm vardı, dört yıl bununla uçtum. Zamanla işi büyütüp bu küçük uçaklardan

bir filo kurdum. Daha sonra hepsini satıp pistte gördüğünüz o iş jetini satın aldım. Zengin müşteriler macera turlarını hızlı ve birinci sınıf yapmak isterler."

"İşler nasıl gidiyor?"

"Fena sayılmaz. Ama kendim için aynı şeyi söyleyemem." Harper bir yığın kâğıdı alıp tekrar masanın üstüne bıraktı. "Bunları yapacak birini çalıştırmak için büyüylene kadar bu işleri benim halletmem gerekiyor. Neyse, bu benim sorunum. Sizin sorunuz nedir?"

"Biraz önce üniversitede Dr. Mumford ile görüştüm. Bana bir televizyon ekibini Sibirya'da bir adaya götüreceğinizi söyledi."

"Evet, Discovery ekibi. Wrangel'de bir balıkçı gemisiyle buluşmak üzere uçak kaldırıyorlar."

Schroeder, adama bir kartvizit uzattı. "Yeni Sibirya Adaları'na gitmek istiyorum. Onlarla birlikte gidebilir miyim?"

"Bence sakıncası yok. Uçakta çok yer var. Gereken tek şey uçağa kabul edilmeniz. Ne yazık ki, hem uçakta hem de gemideki bütün yerleri kapattılar."

Schroeder bir an düşündükten sonra, "Belki müşterilerinizle konuşup beni de almalarını sağlayabilirim," dedi.

"Bence bir deneyin. Westmark Oteli'nde kalıyorlar."

"Gidip onlarla bir konuşayım."

Schroeder otelin adresini aldı; oraya vardıktan sonra resepsiyonda Discovery ekibini nerede bulabileceğini sordu. Görevli onları birkaç dakika önce bara girerlerken gördüğünü söyledi. Schroeder, adama teşekkür edip bara girdi; tek oturan birkaç kişi ve birkaç çift dışında, salonun yarısı boştu. Tek grup köşede bir masada oturmuş, kafa kafaya vermiş konuşuyorlardı. Dört kişiydiler.

Schroeder lobide bir gazete alıp bir masaya oturdu ve kendisine bir limonlu soda ısmarladı. Adamlardan ikisi onun yönüne doğru şöyle bir bak

tıktan sonra konuşmalarına devam ettiler. Yaşlanmanın bir avantajı da görünmez, olmak, diye düşündü. Gençler artık seni görmez oluyorlardı.

Kuşkularını bir sınavdan geçirmeye karar verdi. Adamlardan birinin tuvalete gitmek üzere masadan kalkışını izledi. Adam dönerken de doğru bir zamanlamayla masasından kalkıp kasten ona çarptı. Schroeder uzun uzun özür dilerken adam sadece ona küfretti ve öldürücü bir bakış attı.

Bu çarpışma ona iki şeyi belli etmişti. Kazınmış sakalı ve boyalı saçları işe yarıyordu ve televizyoncu adamın koltukaltında tabancası vardı. Schroeder biraz daha üstelemeye karar verdi.

Tuvalete gidip döndükten sonra grubun oturduğu masaya yaklaştı. "Selamlar," dedi batılı aksanıyla. "Anladığım kadarıyla sizler Discovery Channel'dansınız. Bay Hunter?"

Grubun lideri gibi görünen iri adam gözlerini kısıp onu süzdü. "Evet, Hunter benim. Adımı nereden biliyorsun?"

"Bütün otelde konuşuluyor. Buraya ünlü kimseler pek gelmez," dedi Schroeder masadakilerin gülüşmesine yol açarak. "Birkaç ay önce Hititler hakkında yaptığınız programı ne kadar beğendiğimi söylemek istedim."

İri adamın yüzünde bir şaşkınlık belirdi. "Sağ ol," dedi Schroeder'e dik dik bakarak. "İzin verirsen, konuşmamız gereken bir meselemiz var."

Schroeder zamanlarını aldığı için özür dileyip tekrar masasına döndü. Adamların yüksek sesle güldüklerini duyabiliyordu. Hititler'den bahsetmesi küçük bir sınavdı. Discovery Channel'ı hiç aksatmadan izlerdi. Son altı ay içinde bu konuda hiçbir program yayınlanmamıştı.

Sodasını yudumlarken bir hareket planı düşündü, sonra da en doğrudan yolu uygulamaya karar verdi. Çıkıp otomobiline gitti ve koltuğun altında namlusuna susturucu takılı bir tabanca aldı.

Döndüğünde adamların hâlâ barda olduklarını görünce sevindi. Tam zamanında gelmişti. Adamlar hesabı ödemişler, masadan kalkmaktaydılar. Onların ardından asansöre kadar yürüdü. Asansöre birlikte bin

diler, yukarı çıkarken adamların ters bakışlarına rağmen yaşlı bir geveze gibi hiç durmadan konuştu. Onlarla aynı katta inerken ne **tesadüf**, gibisinden bir şeyler geveledi. Sanki nerede bulunduğunu unutmuş gibi şaşkın bir halde koridorda dolanmaya başladı, ama grup dağılıp herkes odasına giderken her birinin oda numarasını aklına kaydetti.

Bir dakika **bekledikten** sonra odalardan birine gitti. Tabancayı arkasında gizledi; koridorda başka kimsenin olmadığına karar verdikten sonra kapıyı tıklattı. Az sonra kapı açıldı. Adam karşısında Schroeder'i görünce yüzü asıldı. Salonda çarptığı kişiydi. Ceketini çıkarmıştı; Schroeder'ın tahmin ettiği gibi koltukaltındaki kılıfta tabancası vardı.

"Ne istiyorsun, be adam?"

"Oda anahtarımı kaybetmişim, galiba. Acaba telefonunuzu kullanabilir miyim?"

"Meşgulüm." Elini tabanca kılıfına götürdü. "Git, başkasını rahatsız et."

Adam kapıyı kapamak üzere davranırken Schroeder tabancasını ona doğrulttu ve iki gözünün arasına ateş etti. Adam ablak suratında müthiş bir şaşkınlık ifadesiyle yere yığıldı. Koridora son bir bakış attıktan sonra adamın üstünden öbür tarafa geçti ve cesedi odanın içine çekti.

Schroeder küçük farklılıklarla, aynı yöntemi uyguladı. Bir tanesinde acele ateş ettiği için tetiği iki kez çekmek zorunda kaldı. Başka birindeyse tam cesedi odaya çekerken asansör kapısının açıldığını işitti. Ama işi bittiğinde, beş dakikadan kısa bir süre içinde dört adam öldürmüştü.

Onları eski günlerindeki gibi soğukkanlılıkla ve makine düzeniyle öldürdüğü için hiçbir pişmanlık duymuyordu. O adamlar da şiddet düşkünü serserilerdi, o güne kadar karşılaştıklarından, hatta birlikte çalışmış olduklarından farklı değildiler. Üstelik sakar ve **dikkatsizdiler**. Ekip aceleyle bir araya getirilmiş olmalıydı. Bunlar Schroeder'in öldürdüğü ilk adamlar değildi. Son olacağa da benzemiyordu.

Her kapının üstüne RAHATSIZ ETMEYİN levhalarını astı. Birkaç dakika sonra otomobiline binmiş, havaalanının yolunu tutmuştu. Harper hâlâ ofisindeydi, bir kâğıt yığını arasına gömülmüş çalışıyordu.

"Televizyon ekibiyle konuştum," dedi Schroeder. "Fikir değiştirmişler. Ayılar hakkında bir film çekmek için Kodiak Adası'na gitmeye karar vermişler."

"Lanet olsun! Neden bana söylememişler?"

"Onları arayıp sor, istersen. Ama ben aradığımda yola çıkmak üze-reydiler."

Harper hemen telefonu alıp oteli aradı ve televizyon ekibinin odalarına bağlamalarını istedi. Cevap veren olmayınca telefonu çarparak kapadı. Gözlerini ovuştururken neredeyse ağlayacak gibiydi."

"Ayıyı yedim," dedi. "Uçağın aylık taksidini ödemek için bu seferden gelecek paraya güveniyordum. Mahvoldum."

"Çizelgende uçağın kiralayan başka kimse yok mu?"

"O kadar kolay olmuyor. Bir anlaşma yapmak için günler, bazen haftalar geçmesi gerekiyor."

"O halde uçak ve gemi şimdilik boşta, öyle mi?"

"Evet, boşta. Onları kiralamak isteyen kimse tanıyor musunuz?"

"Aslında, evet," Schroeder ceket cebinden birkaç tane kalın para destesi çıkardı ve masadaki kâğıt yığınının üstüne bıraktı. "Bu para uçağı ve gemiyi kiralamak için. Dönüş için de aynı miktarı ödeyeceğim. Tek şartım, dönüşte ben hazır olana kadar birkaç gün beklemen."

Harper desteleri şöyle bir yokladı. Hepsi yüz dolarlık banknotlardı. "Bununla neredeyse yeni bir uçak satın alabilirim." Birden kaşları çatıldı.

"Yasadışı bir şey yok, değil mi?"

"Kesinlikle yasadışı değil. Yük taşımayacaksın. Sadece ben varım."

"Belgeleriniz var mı?"

"Pasaportum ve vizem var; hepsi düzgün." O kadar para ödedikten sonra öyle de olması gerekir, diye düşündü Schroeder. Gelirken Seatt le'da durmuş, en güvendiği düzmecisi ona Profesör Kurtz adıyla yeni belgeler hazırlarken sabırla beklemişti.

Harper elini uzattı. "Anlaştık."

"Güzel. Ne zaman yola çıkabiliriz?"

"Ne zaman hazır olursanız."

"Ben hazırım."

Bir saat sonra uçak kalktı. Schroeder koltuğunda rahatça otururken, uçakta tek yolcu olmanın ve Harper'ın nezaket gösterip ikram ettiği viskinin tadını çıkarıyordu. **Fairbanks** gözden kaybolup uçak batıya **doğru** süzülürken derin bir nefes aldı. Schroeder o yaşlı haliyle genç bir adamın işini yapmaya çalıştığının farkındaydı. Aslında bir süre hiç rahatsız edilmek istememişti. Yorgundu ve uykuya ihtiyacı vardı.

Önündeki iş için zihninin çok açık olması gerekiyordu. Bütün düşünceleri ve duyguları kafasından atıp gözlerini kapadı.

NOAA gemisi *Benjamin Franklin* bir bar kavgasından çıkmış sarhoş bir denizci gibi ağır aksak yol alıyordu. Girdaba karşı verdiği mücadele geminin motorlarını adamakıllı yıpratmıştı, tamamen iflas etmemeleri için çok az bir hız verilebiliyordu. NOAA gemisinin arıza yapması ihtimaline karşı *Throckmorton* birkaç yüz metre geriden seyretmekteydi.

İki gemi ağır ağır Norfolk'a doğru yol alırlarken gökte turkuvaz renkli, gövdesinde N U M A harfleri olan bir servis helikopteri belirdi. Bir süre *Benjamin Franklin* üstünde dolandıktan sonra güvertesine iniş yaptı. İçinden, ellerinde tıbbi gereçler olan dört kişi çıktı.

Tayfalar sağlık görevlilerini geminin revirine yönlendirdiler. Neredeyse diklemesine girdabın içine dalmak üzere olan gemide kimse hayati tehlikesi olan bir yara almamıştı. Kendi sağlık görevlisi berelenmeler ve hafif yaralarla uğraşmaktan bitkin düştüğü için bu ekibi kaptan çağırmıştı.

Helikoptere yakıt ikmali yapıldı ve kolları kırılmış olan iki tayfa bindirildi. Austin konukseverliği için kaptana teşekkür ettikten sonra Trout çifti, Zavala ve Profesör Adler'le birlikte helikoptere bindiler. Birkaç dakika sonra havalanmışlardı.

İki saat sonra helikopter Ulusal Havaalanı'na iniş yaptı. Yaralılar ambulansa alındı. Trout çifti, yanlarına misafir edecekleri Adler'i de alarak Georgetown'daki evlerine gitmek üzere bir taksiye bindiler. Zavala, kendi otomobiliyle Austin'i Virginia, Fairfax'ta, Potomac Nehri üstündeki evine götürdü. Bu ev CIA'in Langley'deki karargâhına bir kilometre mesafedeydi. Geceyi dinlenerek geçirdikten sonra ertesi sabah sekizde buluşmak üzere sözleştiler.

Austin nehir kenarında, Victoria tarzı bir kayıkhaneyi restore ettirmiş, orada yaşıyordu. Bu kuleli binayı CIA'de çalışırken görmüş ve satın almıştı. Mansart çatısı olan yapı eski bir malikâneye aitti ve daha önceki sahipleri onu çürümeye bırakmışlardı. Austin bunu satın alıp içini kendi zevkine göre, dışınıysa eski ihtişamını yansıtacak şekilde restore edene kadar yüzlerce fare ailesinin ortak mülkiyeti olmuştu. Yaşama alanının altındaki boş kısım Austin'in yarış kayığını ve küçük deniz uçağını barındırıyordu.

Çantasını hole bırakıp geniş bir salona girdi. Evi, eskiyle yeninin eklektik bir bileşimiydi. Koloni dönemine ait otantik siyah ahşap mobilya, bembeyaz, duvarlarda asılı modern resimlerle güzel bir tezat oluşturuyordu. Yerden tavana yükselen kitaplıklarda Joseph Conrad ve Herman Melville'nin deniz maceralarını anlatan deri ciltli kitaplarıyla, Austin'in sık sık başvurduğu büyük filozofların eserleri vardı. Cam vitrinlerde koleksiyonunu yaptığı nadir bulunan, eski düello tabancaları sergilenmekteydi. Muazzam müzik koleksiyonu, onun serinkanlılığını, enerjisini ve girişimci niteliklerini yansıtan progresif caz ağırlıklıydı.

Telefon mesajlarına baktı. Birçok kişi aramıştı, ama acele geri araması gereken kimse yoktu. Müzik setini açtı ve Oscar Peterson'un piyanosu salonu doldurdu. En sevdiği *aniejo* tekilasıyla kadehini doldurup balkona çıktı. Bir yandan müziğin tadını çıkarırken nehrin puslu, çiçek kokulu havasını soludu. Son zamanlarda bütün zamanını geçirdiği okyanusun tuzlu kokusundan öyle farklıydı ki...

Birkaç dakika sonra tekrar salona dönüp kitaplıkta eski Yunan filozofları bölümünden Plato'nun "Mağaranın Alegorisi" adlı kitabı çıkardı. Plato'nun bu kısa alegorik hikâyesinde bir mağaraya zincirlenmiş mahkûmlar, duvarda sadece kuklaların gölgelerini görebiliyorlar ve bunların arkasındaki kuklacıların seslerini duyabiliyorlardı. Mahkûmlar bu küçük ipucuna dayanarak neyin gölge neyin gerçek olduğuna karar vermek zorundaydılar. Austin de buna benzer bir durumdaydı; son birkaç gün içinde yaşadığı tuhaf olaylara anlam vermeye, aklındaki bu karmaşayı bir düzene sokmaya çalışıyordu. Dönüp dolaşıp kavrayabildiği tek şeye gelmekteydi. Esrarengiz gemi.

Masasına gidip dizüstü bilgisayarını açtı. Dr. Adler'den aldığı Web sitesi adresine girerek, dev dalga mahallinin uydu görüntüsünü indirdi. Görünüşte her şey sakin durumdaydı. Görüntüleri geri alarak *Southern Belle'nin* batış tarihine getirdi. Adler'i heyecanlandıran iki dev dalga geminin kaybolduğu tarihte net bir şekilde görünüyordu. Geminin kendisi bir nokta halinde gösterilirken bir dakika içinde kayboluvermişti.

Okyanusta daha geniş bir alanı görebilmek için görüntüyü büyütünce orada daha önce görmediği bir şeyi fark etti. Batma alanı etrafında kümelenmiş dört tane gemi vardı. Pusulanın dörtbir yönünde, birbirlerinden eşit uzaklıkta durmaktaydılar. Austin bir süre buna baktıktan sonra, tarihi birkaç gün geriye aldı. Gemiler yoktu. Tekrar ileri alıp geminin batmasından hemen sonrasına geldi. Sadece üç gemi vardı. *Belle* battıktan bir gün sonrasına geldiğinde, hiçbir gemi yoktu.

Clive Cussler

Tıpkı Plato'nun mağaradaki mahkûmlarına benzemişti, görüntüyle gerçeği ayırt etmeye çalışıyordu. Ne var ki, Austin'in onlarda olmayan bir avantajı vardı. Yardım isteyebilirdi. Telefonun yanında duran kalın NUMA rehberini aldı, listedeki isimlere bir süre baktıktan sonra bir numarayla tuşladı. Bir adam çıktı.

"Selam, Alan. Ben Kurt Austin. Seyirden az önce döndüm. Umarım seni uyandırmamışımdır."

"Yok canım. Sesini duyduğuma sevindim, Kurt. Senin için ne yapabilirim?"

"Yarın sabah sekizde benim evimdeki toplantıya katılabilir misin? Çok önemli bir şey var."

"Elbette." Hibbet bir süre konuşmadı. "Benim ne yaptığımı biliyor musun?"

Alan Hibbet, NUMA'da en hayati konularda hiç böbürlenmeden çalışan düzinelerce bilim adamından biriydi. Austin birkaç ay önce bir NUMA sempozyumunda onun açık denizde iletişim ve çevre denetimi konusunda yaptığı bir konuşmayı dinlemiş, adamın engin bilgisine hayran kalmıştı.

"Ne yaptığını çok iyi biliyorum. Uygulamalı elektromanyetizma konusunda uzmansın, antenler üzerine de ihtisasın var. NUMA'nın derin denizlerde yaptığı sondajlarda kullandığı elektronik gözlerin ve kulakların tasarımını yaptığın gibi, birbirinden çok uzaktaki operasyonlar arasında iletişimi sağladın. Yerdeki uçak büyüklüğünün, küçültülmüş yüzey antenlerinden üreyen radyasyon modellerine etkisi hakkındaki makalenı okudum."

"Gerçekten mi? Gururlandım. Ben aslında bir tamirci gibiyim. Özel Görevler Ekibi'ni örgütün iş bitiricileri olarak düşünürüm." Austin ve adamları NUMA çevrelerinde efsane haline gelmişlerdi; Hibbet kendisinden yarım istenilmesine şaşırılmıştı.

Austin acı acı güldü. Paul Trout'u kurtarıırken zorladığı kolları hâlâ sızlıyordu ve müthiş yorgundu. "Bugünlerde pek iş bitiremez olduk. Senin uzmanlığına ihtiyacımız var."

"Yardımcı olabilirsem sevinirim," dedi Hibbet.

Austin, ona evinin adresini verdikten sonra telefonu kapadı. Kafasındaki düşünceler hâlâ berrakken bir deftere notlar aldı. Sonra bir demlik dolusu Kenya kahvesi hazırladı ve kahve makinesini otomatiğe aldı. Kule kısmındaki yatak odasına çıkıp soyundu, kendisini yatağa bıraktıktan birkaç saniye sonra uykuya daldı. Yatak odası penceresinden giren güneşle uyandığında, sanki birkaç dakika önce yatmış gibi hissediyordu.

Duş yapıp tıraş oldu, üstüne bir tişört ve şort giydikten sonra salamlı omlet yapıp balkonunda yedi. Tabaklarını topladığı sırada Zavala kapıyı çaldı. Ondan birkaç dakika sonra Trout çifti ve Profesör Adler geldi. Al Hibbet de tam zamanında oradaydı. Hibbet uzun boylu, gür beyaz saçlı bir adamdı. Son derece utangaçtı ve teni mermer gibi bembeyazdı. Bu iki özelliğini bütün günlerini laboratuvarında, gün ışığından ve insanlardan uzak geçirmesine borçluydu.

Austin herkese kahve ikram ettikten sonra onları yuvarlak bir masaya oturttu. Bu toplantıyı NUMA operasyonlarının merkezi olan Arlington binasında da yapabılırdi, ama bazı düşüncelerini bu yakın çevresi dışında kimseyle paylaşmaya ve sorulabilecek bazı sorulara cevap vermeye hazır hissetmiyordu. Kendisi de bir sandalye çekip oturdu; gözü bir an ışıltılı güneşi yansıtan nehre kaçınca, ne zamandan beri sabah kürek egzersizlerini yapamadığını hatırladı. Geldikleri için herkese teşekkür etti. Bir an kendisini Drakula'yla savaşmak için strateji toplantısı yapan Van Helsing'e benzetti ve az kalsın herkes sarmısak getirdi mi, diye soracaktı.

Ama hemen konuya girdi. "Son zamanlarda Atlantik ve Pasifik Okyanuslarında çok tuhaf bir şey oluyor," diye başladı. "Deniz bir kâsedeki yumurta gibi çırpılıyor. Bu bozunum sonucunda bir gemi battı, bildiğimiz

kadarıyla bu sayı iki olabilir ve bir gemi de az kalsın batıyordu. Bu masa-
da oturmakta olan bazı insanların da yüreklerini ağızlarına getirdi, buna
sayın **profesörümüz** de dahil." Adler'e döndü. "Profesör lütfen birlikte ta-
nık olduğumuz fenomeni tarif edip bazı teorilerinizi de açıklar mısınız?"

"Memnuniyetle," dedi Adler. Hiç batmaz denen *Southern Belle*'nin
kayboluşunu ve ardından başarısızlıkla sonuçlanan arama çalışmalarını
hatırlattı. Geminin yakınlarında, uydu fotoğraflarıyla doğrulanan dev dal-
gaların varlığını anlattı. Son olarak, biraz huzursuzca da olsa, bu hadise-
nin doğal nedenlerle gerçekleşmemiş olabileceğini söyledi. Düşüncesini
açıklarken, herhangi bir şüphe kırıntısı var mı, diye herkesin yüzüne bakı-
yordu. Dinleyicilerinde sadece ciddi bir ilgi görünce rahatladı.

"Normal koşullarda bu tuhaf okyanus aktivitesini Deniz Tanrısı
Neptün'e de atfedebilirdik, ama buna ters düşen birkaç şey var," diye de-
vam etti Adler. "Uydu görüntülerine göre okyanusların başka bölgelerin-
de de buna benzer değişimler var ve bu bozunumlar birbiriyle olağanüs-
tû bir uyum içinde." Austin'in bilgisayarını kullanarak uydu fotoğrafları-
yla dev dalgaların toplanışlarını gösterdi.

Ardından Austin, Trout çiftinden anaforun içine nasıl çekildiklerini
anlatmalarını istedi. Gamay ve Paul yaşadıkları dehşeti ve son anda nasıl
kurtarıldıklarını anlattılar.

"Anafor oluşurken bir şimşek çaktığını mı söylemişsiniz?" diye sordu
Hibbet.

Gamay ve Paul başlarını salladılar.

Hibbet çok kısa bir karşılık verdi. "Ya."

Zavala söz aldı ve orada bulunanlara denizin dibinden çıkan gemiye
çıkışlarını anlattı. Hibbet gemideki enerji santralının ve güverteadaki ha-
sarlı elektrik düzeneğinin tarifine özel ilgi gösterdi.

"Keşke orada olup kendi gözlerimle görebilseydim," dedi.

"Biraz daha yardımcı olabilirim," dedi Zavala. Birkaç dakika sonra esrarengiz geminin çekmiş olduğu dijital fotoğrafları bilgisayar ekranın daydı.

Austin, Hibbet e bu görüntülerden bir anlam çıkarabiliyor mu, diye sordu. Adam bir süre dikkatle resimlere baktıktan sonra bir kez daha hepsini görmek istedi.

"Büyük miktarda elektrik enerjisinin merkez noktaya verildiği belli." Huni şeklindeki düzeneği işaret etti. "Bu aygıtın şu haliyle ne olduğunu kestirmek zor."

"Joe bunu dev bir buji olarak tanımladı," dedi Austin.

Hibbet başını kaşıdı. "Sanmam. Daha çok dev bir Tesla bobinine benziyor. Bu şeyi çalıştıran devrelerin çoğu görünmüyor. Gemi şimdi nerede?"

"Tekrar denizin dibine battı," dedi Zavala.

Hibbet'in tepkisi Austin'i şaşırttı. Adam avuçlarını ovuştururken gri gözleri heyecanını yansıtıyordu. "Bu şey her bakımdan antenlerden daha üstündür." Bilgisayardaki resimleri bir daha inceledikten sonra masadaki- lere baktı. "Nikola Tesla'nın çalışmaları hakkında bir şey bileniniz var mı?"

"*Popular Science* dergisini düzenli olarak okuyan bir tek ben varım," dedi Zavala. "Tesla alternatif akımı icat etmişti."

"Doğru," dedi Hibbet. "Tesla Sırp asıllı bir Amerikalı elektrik mühendisiydi. İki bobini doğru açılardan alıp fazsız alternatif akımla besleyerek manyetik bir alanı döndürebilcccğini keşfetti."

"Bunu anlayabileceğimiz bir dille açıklayabilir misiniz?" diye sordu Adler nazikçe.

Hibbet güldü. "Bunu tarihi olaylar içinde anlatayım. Tesla Amerika'ya yerleştikten sonra Thomas Edison'un yanında çalıştı. Sonra rakip oldular. Edison doğru akımı savunuyordu, aralarında şiddetli tartışmalar

başladı. Tesla üstün çıktı ve Niagara Şelaleleri'ndeki alternatif akım jeneratörlerinin tasarımıyla görevlendirildi. Bugün hâlâ kullanmakta olduğumuz enerji sisteminin temeli olan endüksiyon motoru patentini George Westinghouse'a sattı. Edison da elektrik ampulü ve fonografla yetinmek zorunda kaldı."

"Hatırladığım kadarıyla, Tesla bir sürü uçuk şey için patent almıştı," dedi Zavala.

"Doğru. Adam elektrik konusunda bir dâhiydi. Elektrikle çalışan, saatte on sekiz bin mil hız yapabilen ve silah olarak kullanılabilen bir insansız uçak patenti aldı. 350 kilometre mesafeden uçak motorlarını eritebilen, telegüç adını verdiği bir ölüm ışını geliştirdi. Elektriğin kablosuz iletimi üstünde çalışmalar yaptı. Hatta bir keresinde laboratuvarından deprem yarattığını bile iddia etmişti."

"Belli ki, Tesla bütün o füzelerle ve lazerlerle çağının çok ötesine geçmiş," dedi Austin.

"Kavramları sağlam temeller üzerineydi. Ama icraat hiç beklendiği gibi olmadı. Son zamanlarda bir kült figür haline geldi. Komplo teorisyenleri, bizimki de dahil olmak üzere bazı devletlerin Tesla'nın yıkıcı çalışmalarını üstüne deneyler yaptıklarından kuşlanıyorlar."

"Sen ne düşünüyorsun?" diye sordu Austin.

"Komplo teorisyenleri yanlış ata oynuyorlar. Tesla gösterişli bir insan olduğu için o kadar ilgi çekmişti. Bana göre, Lazlo Kovacs'ın çalışmalarında çok daha yıkıcı bir potansiyel vardı. O da Tesla gibi parlak bir elektrik mühendisiydi. O da, Tesla'nın on dokuzuncu yüzyıl sonlarında çalıştığı yer olan Budapeşte'deydi ve Tesla'nın bıraktığı yerden devam ederek ekstra düşük frekanslı elektromanyetik iletim üzerine odaklandı. Elektromanyetik savaşlar çıkabileceğinden endişeliydi. Bazı iletimlerin atmosferi bozabileceğini, şiddetli hava koşullarına, depremlere ve her

türlü kötü sonuçlara yol açabileceğini söylüyordu. Tesla'yı bir üst düzeye taşıdı."

"Ne bakımdan?"

"Kovacs elektromanyetik rezonansın odaklanabildiği ve böylece çevresindeki maddeler tarafından büyütülebildiği bir dizi frekans geliştirmişti. Buna Kovacs Teoremleri deniyordu. Bulgularını bir bilimsel dergide yayınladı, ama tanımladığı düzeneğin inşa edilmesini sağlayacak olan frekansların tamamını açıklamayı reddetti. Kanıtı olmadığı için bazı bilim adamları bu bulgulara kuşkuyla baktılar."

"Neyse ki, ona kimse inanmamış," dedi Profesör Adler. "Mevcut savaş gereçleriyle zaten dünyanın başında yeterince sorun var."

"Bazı insanlar ona inanmıştı. Naziler mistisizm, doğaüstü olaylar ve sahte bilimler konusunda çok açık fikirliydi. Nazi arkeologlarının Filistin'de kutsal emanetleri aradıkları doğrudur. Kovacs'ı ve ailesini kaçırdılar. Savaş bittikten sonra yapılan açıklamada, Almanya'ya savaşı kazandıracak bir süper silah geliştirmesi için onun gizli bir laboratuvarında çalıştırıldığı duyuruldu."

"Ama savaşı kaybettiler," dedi Austin. "Demek ki, buluşunun geçerliliği konusunda Tesla'dan farklı değilmiş."

Hibbet başını iki yana salladı. "İş bundan daha karmaşık, Kurt. Savaştan sonra ele geçen belgelere bakılırsa, Kovacs'ın elektromanyetik savaşa geçmesine ramak kalmış. Neyse ki, bu hiç gerçekleşmemiş."

"Neden?"

"Doğu Prusya'da, onun çalışmakta olduğu laboratuvar Rusların eline geçmiş. Ama daha önce Kovacs ortadan kaybolmuş. Savaştan sonra Sovyetler, Kovacs Teoremleri'ni temel alarak araştırmalar yapmışlar. Bu arada ABD de onların çalışmalarını izliyormuş ve eminim, Kovacs'la görüşebilmek için can atıyorlarmış. Elektromanyetik radyasyonun önemini bizim askeriyemiz de biliyordu. Yıllar önce Los Alamos'ta onun çalışmala

Clive Cussler

run temel alan uygulamalı silahlar teknolojisi konusunda büyük bir konferans düzenlenmişti."

"Manhattan Projesi'nin yuvasında, öyle mi? Çok da uygun yer bulmuşlar," dedi Austin.

"Birçok bakımdan. Elektromanyetik ışınların manipölasyonu bir nükleer düzenekten çok daha yıkıcı olabilir. Askeriyemiz Kovacs'ı çok ciddiye almıştı. Elektromanyetik darbeleri silahlar birinci Körfez Savaşı'nda denenmişti. Bunlar gibi ve buna benzer deneylerin Sovyetler tarafından uygulandığı, depremlere, volkanik patlamalara ve hava koşullarının bozulmasına neden olduğu iddia ediliyor. Bu yüzden gökte parlak ışık flaşları olduğunu duyunca ilgilendim."

"Bu ışık patlamalarının ne özelliği var?" diye sordu Austin.

"Sovyet ve Amerikan deneylerine tanık olanlar, elektromanyetik iletimin yol açtığı büyük ışık patlamaları gördüklerini söylediler," dedi Hibbet.

"Bu deneyleri biraz daha anlatsana," dedi Austin.

"Yüksek frekanslı aktif işitsel araştırma programı ya da kısa adıyla HAARP denen ve büyük tartışmalara yol açan bir proje var. Amacı odaklanmış bir elektromanyetik ışını iyonosfere göndermek. Dünya çapında iletişimi iyileştirmeyi hedefleyen akademik bir program olarak finanse ediliyor. Bazıları da bunun sadece askeri bir proje olduğunu ve 'Yıldız Savaşları' savunmasından, zihin kontrolüne kadar çok geniş kapsamlı hedefleri olduğunu iddia ediyorlar. Şahsen neye inanacağımı bilemiyorum, ama bu projenin kökleri de Kovacs Teoremleri'ne dayanıyor."

"Tesla bobiniyle ilgili bir şey söylemiştin," dedi Austin. "Ne demek istedin?"

"Aslında, iki sarmaldan oluşan basit bir rezonans transformatörüdür. Şimşek benzeri bir boşalım üretmek için enerji palsları birinden diğ-

rine geçiriliyor. Buna benzer şeyleri filmlerde görmüşsünüzdür, kaçık bilim adamlarının laboratuvarlarında eksik olmaz."

Gamay bu konuşmaları büyük bir ilgiyle dinlemekteydi. Öne eğilip "Bu dalgaların katı zemine veya atmosfere iletiminden söz edildi," dedi. "Peki, denizin dibine gönderilirse ne olur?"

Hibbet iki elini açtı. "Hiç fikrim yok. Okyanus jeolojisi benim uzmanlık alanım değil."

"Ama, benim uzmanlık alanım," dedi Paul Trout. "Sana bir soru sorayım, Al. Büyütülmüş elektromanyetik dalgalar yerkabuğunun derinliklerine kadar girebilir mi?"

"Kesinlikle, evet."

O halde, bu iletimler az önce bahsettiğin HAARP programının atmosferi bozmasına benzer şekilde dünya kabuğunda da anormalliklere yol açabilir."

"Ne gibi anormallikler?" diye sordu Adler.

"Herhalde anaförler, girdaplar, falan."

"Bu dalgalar denizde de bozunumlara neden olabilir mi?" diye sonlu Austin.

Hibbet çenesini kaşdı. "Dünyayı çevreleyen manyetik alanı yaratan şey, yerkabuğunun altındaki döner eriyik tabakadır. Bu alana yapılacak herhangi bir müdahale, her türlü bozunuma yol açabilir."

Profesör Adler yumruğunu masaya vurdu. "Haklı olduğumu **biliyor** (htm! Birileri benim okyanusumu kurcalıyor."

"Ama burada muazzam mesafelerden ve kilometrelerce yüzey mad-desinden söz ediyoruz," dedi Trout, geçici olarak Adler'in coşkusu bas-tırarak. "Bence yine Joe'nun büyük bujisine dönelim. Veya Al'ın bobini-ne. Bu düzenek muazzam bir enerji çıkarsa da. dünyanın kütlesi yanında cılız kalır."

Bu yorumu izleyen sessizliği Austin bozdu. "Ya birden çok düzenek varsa?"

Dizüstü bilgisayarını masanın ortasına itip denizin bozulduğu alan-daki dört noktayı herkesin görmesi için yavaşça döndürdü.

Trout bunun önemini hemen anladı. "Dört tane gemi var ve her biri enerjisini küçük bir alana odaklıyor. Böyle olursa, mümkün."

"Size ilginç olan başka bir şey daha göstereyim," dedi Austin. *Belle* battıktan kısa süre sonra alanı gösteren görüntüyü getirdi. "Tahminime göre, o gemilerden biri yarattığı deniz bozunumunun kurbanı olmuş."

Masadakilerden bu tahmine katılma mırıltıları yükseldi.

"Bu, olayın *nasıl* olduğunu açıklayabilir," dedi Zavala. "Benim bir türlü anlayamadığım şey, *neden*?"

"Bence daha önce *kim* sorusunun cevabı üzerine yoğunlaşalım," dedi Austin. "Banyo küvetinde dalga yapan birinden söz etmiyoruz. İsmi cismi-ni bilmediğimiz birtakım insanlar okyanusun dibini karıştırmak için büyük zahmetlere ve masraflara girmişler. Bildiğimiz kadarıyla, ne olduğu meçhul amaçları uğruna iki geminin mürettebatının ölümüne ve milyonlarca dolarlık maddi zarara sebep olmuşlar." Masada oturanlara baktı. "Çalışmaya baş-layalım mı?"

Hibbet yerinden kalkmak için davrandı.

"Umarım kahve almaya gidiyorsundur," dedi Austin gülerek.

Hibbet kızardı. "Hayır, aslında NUMA'daki ofisime gitmek için kalkmıştım. Benimle işinizin bittiğini sanıyordum."

"Joe, Al'a bizim 'Kaliforniya Oteli' kuralını anlatsana."

"Memnuniyetle. Bu meşhur Eagles şarkısı gibidir, Al. Bir kez Özel Görevler Ekibi'ne alındın mı, hesabı kestirebilirsin, ama asla ayrılamaz-sın."

"Elektromanyetizma konusundaki uzmanlığın bize gerekli," dedi Austin. "Bu hayal oyunlarının gerçek bir temele dayanıp dayanmadığına

teknik açıdan bakabilirsen çok iyi olur. Kovacs Teoremleri hakkında daha fazla bilgiyi nasıl edinebiliriz?"

"Doğrudan kaynağına gitmenizi tavsiye ederim. Bu ülkedeki araştırma Los Alamos'ta yapıldı. Hatta orada onun çalışmalarını ve belgelerini muhafaza eden bir Kovacs Cemiyeti bile var. Zaman zaman bir şeyler sormak için onları ararım."

Austin, Adler'e döndü. "Al ile birlikte çalışıp bir rapor hazırlayabilir misiniz? Joe, yüzer bir enerji santrali yapmak kolay iş değil. O dinamolar mutlaka piyasada yapılmış olmalı."

"Kaynağını araştırırım," dedi Zavala.

"Bu öğleden sonra New Mexico'ya gidip yarın buraya dönebiliriz," dedi Gamay.

Austin başını sallayarak onayladı. "Bu deneylerin hangi aşamaya kadar yapıldığını ve hâlâ devam edip etmediğini öğrenin. Kovacs hakkında bugüne kadar yazılmış her şeyi inceleyelim. Belki bu çabamıza değecek bir cevher buluruz."

Geldikleri için herkese teşekkür edip ertesi gün aynı saatte toplanmayı önerdi. Kendisi Zavala'yla birkaç saat sonra NUMA karargâhında buluşacaktı. Austin tekrar evin içine girdiğinde, kitaplığının önünden geçerken Plato'nun kitabı gözüne çarptı.

Gölgeler ve yankılar. Yankılar ve gölgeler.

Acaba Plato bu yeni bilmece karşısında ne yaptı?

Karla uyku tulumu içinde yatarken kulübesinin etrafında uğuldayan rüzgârın sesini dinliyordu. Mamut yavrusunu gördüğü zaman nasıl tepki gösterdiğini hatırladı. Şaşırdığını söylemek hafif kalırdı. Yıldırım çarpmış gibi olmuş, kendisini düzenli ve derin nefesler almaya zorlamıştı. Neden sonra eğitim birikimi devreye girmiş ve masada yatmakta olan numunenin bilimsel bir analizini yapmaya koyulmuştu.

Göz kararı yaratığın büyüklüğünü ölçtü ve uzunluğunun **110** cm. boyunun **100** cm. olduğunu tahmin etti. Ağırlığı da yüz kilo civarında olmaydı. Mamut azametli kafası, kıllı topuzu ve hörgücüyle, Taş Devri resamlarının mağara çizimlerinde tasvir ettikleri bütün özelliklere sahipti.

Dişleri kıvrılmaya başlıyordu ki, bu da hayvanın erkek olduğunu gösterirdi. Yetişkin bir mamutta bu dişlerin uzunluğu beş metreyi bulabilirdi. Kulaklar küçüktü, vücuduna oranla hortumu da kısaydı. Tam olgunlaştığı durumda bile mamutların hortumları günümüz fillerinden daha ki

sa olurdu. Gövde kestane rengi kıllarla kaplıydı. Karla hayvanın büyüklüğüne bakarak yaşını yedi sekiz aylık olarak tahmin elti.

Karla bunun o güne kadar bulunmuş *Mammuthus primigenim*'iex içinde en iyi korunmuş numune olduğunu düşünüyordu. Çoğu mamut kalıntısı et ve kemik parçalarından ibaretti. Karşısındaki şey, bütün bir hayvandı ve Fairbanks Koyu'nda bazı parçaları bulunan Effie'den çok daha iyi durumdaydı. Rus numuneleri *Dima* ve *Zharkov* ile, birden donduğu için eti hâlâ yenebilir durumdaki *Bereskova* cesedinden bile daha iyiydi. Bu hayvanın midesinde ölmeden kısa süre önce yediği düğünçiçekleri bile duruyordu.

"Harika," dedi Karla. "Nerede buldunuz?"

"Babar eski bir nehir yatağı kıyısındaydı," dedi Maria.

"Babar mı?"

"Bu yavrucağa bir isim vermemiz gerekiyordu," dedi Maria. "Küçükken, filler kralı Babar hakkında bir kitap okumuştum."

"Bence çok hoş bir isim. Hepinizi kutlarım," dedi Karla gülerek. "Bu, yüzyılın en müthiş bilimsel buluşu olmalı."

"Sağ ol," dedi Maria. "Ama ne yazık ki, bu buluş keşif ekibimiz için bir sorun yaratıyor."

"Anlamadım."

"Eh, yemek zamanı geldi," dedi Arbatov. "Bu konuyu sofrada konuşalım."

Kemerinin üstünden sarkan göbeğine bakılırsa, Arbatov'un yemek saatlerini hiç kaçırmadığı belliydi. Hep birlikte büyük çadıra gittiler. Yemek odasının keyifli atmosferini gören, onların ıssız bir kutup adasında bulunduklarına inanamazdı. Katlanan masanın üstü çiçek desenli plastik bir örtüyle örtülmüştü. Fenerlerin yumuşak sarı ışığı ortamın havasını daha da ısıtıyordu. Her ne kadar denizden esen buz gibi rüzgâr çadırın kumaş duvarını tokatlayıp duruyorsa da, gaz sobaları sayesinde çadırın içi yeterince sıcaktı.

Yemek Ukrayna pancar çorbasıyla başlayıp biftekle devam etti, tatlı olarak *ponçik* kurabiyeleri vardı. Yemek sırasında içilen çayı, akşamüstü serinliğini bir anda ısıtıveren yüksek oktanlı votka izledi. Maria'nın aşçılık becerisine tanık olduktan sonra Karla, göbeği için sadece Sergei'yi suçlu bulamayacağına karar verdi.

Karla son kurabiyesini de yalayıp yuttuktan sonra, "Bu ilkel sayılacak koşullarda bu kadar muhteşem yemek çıkarabilmene hayret ediyorum," dedi.

"Açlıktan ölmeye veya Amerikalılar gibi donmuş yiyecekler tüketmeye gerek yok," dedi Maria. "Ateş, bir tencere ve doğru malzemem olduğu sürece en iyi Moskova lokantasından aşağı kalmam."

Karla votka kadehini kaldırdı. "Buluşunuz için bir kez daha hepimizi tebrik etmek isterim. Çok mutlu olmalısınız."

Dr. Sato, Karla'nın hassas konuyu üstü kapalı bir şekilde sofraya sohbetine katmak istediğini anlamıştı.

"Teşekkür ederiz," dedi. "Daha önce belirttiğimiz gibi, bir sorunuz var." Arbatov'a baktı.

Arbatov başını salladı. "Bu keşif ekibiyle ne yapmaya çalıştığınızı biliyor musun?"

"Evet," dedi Karla. "Klonlamaya uygun bir mamut kalıntısı bulmaya çalışıyorsunuz."

"Doğru," dedi Arbatov. "Bu projenin tohumları 1999 yılında, çokuluslu bir keşif ekibinin ümit veren bir donmuş çamur kitlesi bulunduğu zaman atıldı."

"Zharkov mamutu," dedi Karla. Bu kalıntılara, bulunduğu arazinin sahibi olan Sibiryalı ailenin adı verilmişti.

"Doğru. Bu hayvana dünyanın dörtbir yanında genetik araştırma yapan kuruluşlar çok büyük ilgi gösterdiler. Eğer yumuşak dokularından DNA çıkarılabilirse, bunun kılı bir mamut klonlamak için kullanılabilceğini söylüyorlardı."

"Hatırladığım kadarıyla, çamurdan sadece kemik çıkmıştı, hiç yumuşak doku yoktu."

"Yumuşak doku olmayınca klonlama girişimi bırakıldı, ama ilgi azalmadı. Deneyler devam etti," dedi Arbatov. "Bir grup Japon ve Çinli araştırmacı, Rusya'nın donmuş topraklarındaki ısıda muhafaza edilmiş ölü bir inek embriyosundan alınan deri hücreleriyle iki inek klonladılar. O günden bu yana Sibirya'da elverişli kalıntılar bulmak için çeşitli keşif çalışmaları yapıldı. Eşimle çalıştığımız bir Sibirya doğal yaşam parkında, dişi bir Hindistan filini kısmi mamut yavru olması için dölleme planları yapılıyor. Sonra aynı işlem bu yavruyla tekrarlanacak. Elli yıl içinde yüzde sekseni kılı mamut olan bir yaratık elde etmeyi umuyorlar."

"Bu proje Japonlarla ortak yapılıyor," dedi Sato. "Kinki Üniversitesi öğrencileri ve Dr. Ito'nun çalıştığı Kagoshima'dan gelen uzman veterinerler 1997 yılından beri Sibirya'da DNA numuneleri arıyorlar. Sibirya'daki donmuş topraklar altında on milyon kadar mamutun gömülü olduğu sanılıyor. Biz de buraya gereken şeyi bulma ümidiyle geldik."

"Klonlama nasıl yapılacak?" diye sordu Karla.

"Son derece karmaşık bir işlem. Her adımın kusursuz tamamlanması gerekiyor," dedi uzman veteriner Ito. "Yumuşak dokudan tam bir DNA dizisi alıyoruz, dişi filin bir yumurtasını çıkarıp radyasyonla DNA'sını yok ediyoruz. Bunun yerine mamutun DNA'sını koyduktan sonra dişi filin içine yerleştiriyoruz. Filin normal gebelik süresi yirmi iki aydır, ama bu yaratık için bu sürenin ne kadar olacağı hakkında hiç fikrimiz yok. Bu melez yavruya nasıl bakılacağını bilmiyoruz."

"Bu aşamaların her biri kendi başına çok zor," dedi Karla.

"En büyük zorluk, yumuşak dokuyu bulmak oldu," dedi Maria.

"Şu ana kadar," dedi Karla.

"İdeal olanı, gebe bir mamut bulmaktı," dedi Maria. "Ama bu da işimizi görür."

"Şaşıyorum," dedi Karla. "Göründüğü kadarıyla o kulübede yatan yavru hayvanın içinde istediğinizden fazlası bile var."

Masadaki bilim adamları birbirlerine baktılar.

"Bu bir sahiplenme anlaşmazlığı," dedi Dr. Sato. "Çocuğun velayeti için mücadele eden iki ebeveyn gibi."

"Bütün gövdeye sahip olmak gerekli değil ki. Bir DNA numunesi yeterli olmalı."

"Evet," dedi Sato. "Ama bilim dünyasının ne kadar rekabetçi olduğunu bilirsiniz. Numuneyi memleketine kim götürürse hem kariyerinde hem de servetinde patlama yaratır."

"Hayvanı kim buldu?"

Arbatov omuz silkti. "Sato ve Ito, ama hem onu kulübeye taşımaya yardım ettiğimiz için hem de Rusya topraklarında bulunduğu için biz de mülkiyet iddia ediyoruz."

"Böyle bir anlaşmazlık ihtimaline karşı sözleşme yapmamış mıydınız?"

"Hayır, ama bu kadar kusursuz bir numune bulabileceğimizi kimse tahmin etmemişti."

"Hepimiz akli başında insanlarız," dedi Arbatov. "Maria bizim erkekleri huysuzluklarımızı törpülemek için çok çaba harcadı. Hararetli tartışmalar yaptık, hatta sana bu konuyu açma konusunda bile uzun uzun konuştuk. Sonunda bunu senden saklamanın hem çok zor olacağını hem de akademik ahlaksızlık olacağına karar verdik. Ama hâlâ ne yapacağımızı bilemiyoruz."

"Haklısınız. Gerçekten de ortada bir sorun var," dedi Karla.

Masadaki dört kişi başlarını sallayarak bunu doğruladılar.

Karla, "Ama çözülemeyecek bir sorun değil," deyince herkes birden durdu.

"N'olur, bize Hazreti Süleyman rolü oynayıp bebeği ikiye ayırmamızı söyleme," dedi Arbatov.

"Öyle bir şey söylemeyeceğim. Bence sorunun çözümü ortada. Gidip bir numune daha bulun. O civarda buna benzer başkaları da olabilir. Ben de yardım ederim. Fildişi Adasının, Pleistosen döneme kadar giden geniş kapsamlı topografik incelemesini yaptım. O zamanlarda bu stepler çeşitli yaratıklarla doluydu. Sanırım sizi çevre koşullarına göre canlıların cn yoğun olarak bulunduğu alanlara yönlendirebilir ve aradığınızı bulma ihtimalini artırırım."

"Bizim ülkemizde fikir birliğinde olmak, çatışmaktan daha değerlidir," dedi Dr. Sato. "İkinci bir numune aramayı öneriyorum. Eğer gemi dönene kadar bulamazsak, iki taraf da durumu kendi sponsoruna anlatır. Bırakalım onlar mücadelelerini mahkemede yapsınlar."

Maria diplomatça davranıp kararı kocasına bıraktı. "Sergei? Proje müdürü olarak sen ne düşünüyorsun?"

"Sanırım, Bayan Janos hepimizin kabul edebileceği bir çözüm önerdi."

"Karşılığında benim de istediğim bir şey var," dedi Karla. "Belki siz de benim projeme yardım edebilirsiniz."

"Özür dilerim," dedi Dr. Sato. "Kendi meselemize öyle kapıldık ki, nezaketi unuttuk. Peki, siz burada ne bulmayı ümit ediyorsunuz?"

"Mamutların sırrına bir açıklama."

"Pleistosen dönemde türün tamamen yok oluşu mu?" dedi Maria.

"Evet," dedi Karla. "Bu adayı yirmi bin yıl önceki haliyle gözünüzün önüne getirin. Çadırımızın dışındaki arazi yemyeşil bitki örtüsü altındaydı. Muazzam büyüklükteki mamut sürüleri bir yerden bir yere giderken her yer deprem olmuş gibi sarsılırdı. Bu yaratıklar beş metrelik boylarıyla en büyük filden bile daha büyüktüler. Üç milyon yıl önceye kadar giden eski dünyada bu sürüler oradan oraya koştururlardı. Kuzey Carolina'dan Alaska'ya kadar olan bütün Kuzey Amerika'da, Rusya'nın ve Avrupa'nın çoğu yerinde, hatta İngiltere ve İrlanda'da bile yaşarlardı. Ama M.O. sekiz bin yılına gelindiğinde neredeyse tamamen yok oldular, şurada bura

Clive Cussler

da kalıntıları kaldı. *Mamut* sürüleriyle birlikte yüzlerce tür yok oldu, geriye sadece bizim gibi bilim insanlarını şaşkın bırakan donmuş kemikleri kaldı."

"Bu soy tükenişi dünyanın en büyük gizlerinden biridir," dedi Maria. "Mamutlar, mastadonlar, kılıç dişli kaplanlar... iki yüze kadar memeli büyük hayvan türüyle birlikte on, on iki bin yıl önce yeryüzünden kayboldular. Bütün dünyada milyonlarca hayvan öldü. Peki, burada ne bulmayı ümit ediyorsun?"

"Emin değilim," dedi Karla. "Bildiğiniz gibi, bu soy tükenişini açıklayan üç teori vardır. Birincisi, Clovis halkının bunları avlayarak soylarını tükettiği teorisidir."

"Bu teorinin en zayıf yanı, dünyanın geri kalanındaki yok oluşu açıklayamayı," dedi Arbatov.

"Ayrıca bu görüşü destekleyen fosil bulgusu da yok, dolayısıyla ikinci teoriye geçiyoruz. Öldürücü bir virüs dünyadaki bütün memeli hayvanları sildi süpürdü."

"Virüs teorisinin en akla yatkın ihtimal olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye sordu Dr. Sato.

"Hem evet hem hayır. Şiddetli bir iklim değişikliği olan üçüncü teori 'yi tartıştıktan sonra bu konuya tekrar döneceğim. Dönemin sonuna doğru birden iklim değişmişti. Ama bu teorinin de büyük bir gediği var. Birçok adada yaşamakta olan hayvanlar hayatlarını sürdürdüler. Soy tükenişi iklim nedeniyle olsaydı, onlar da ölürlardı."

"O halde, aşırı avlanma, virüs veya iklim değişikliği değilse, sebebi neydi?" diye sordu Arbatov.

"Bu tartışmalar daima sonunda iki düşünce ekolünde son buldu. Soy tükenişini tek bir olaya veya bir olaylar dizisine bağlayan Kıyamet teorisi. Ve soy tükenişinin uzun bir dönem içinde birçok nedenden kaynaklandığını savunan Üniformizm."

"Sen hangisine inanıyorsun?" diye sordu Arbatov. "Kıyamet teorisine mi, üniformistlere mi?"

"Hiçbirine. Bütün olgulara uyan tek bir teori yok. Bence bütün bu teorilerde gerçek payı var, yani soy tükenişi bir alet ya da bir dizi afet sonunda gerçekleşmiş. Tsunamiler, volkanik patlamalar sonucu çıkan öldürücü bulutlar ve gazlarla bitki örtüsünün değişmesi."

"Bu teorinin de bir gediği var," dedi Arbatov. "Bulgulara göre soy tükenişi yüzlerce, hatta binlerce yıl içinde gerçekleşmiş."

"Bunun açıklaması var. Benim teorimde muazzam sayıda mamutun ortak bir mezarda bulunması kabul ediliyor ve neden bazı yaratıkların bundan sonra uzun bir süre yaşadıkları açıklanıyor. Bunların çoğunun ani bir şiddet olayı sonucu öldüğünü gösteren deliller var. Ama Mısırlılar piramitleri yaparlarken birkaç mamut türünün hâlâ ortalarda olduğunu da biliyoruz. Afet sonunda mamut sürülerinin sayısı çok azaldı, daha sonra avcılar ve hastalıklar onları tamamen yok etti. Bazı türlerin yok oluşu dalgalanma etkisi yarattı. Mamutları yiyen yırtıcı hayvanlar ve diğer yaratıklar besin kaynaklarını kaybettiler."

"Sanırım bir ışık görmüşsün, ama bu dünya çapındaki afetin aniden olduğunu söylüyorsun. Bir an mamutlar tatlı tatlı otlanırken, aniden soy-ları tükenmeye başlıyor. Biraz uçuk değil mi?"

"Hayır, değil. Ama kutup kayması teorisinin tartışmaya çok açık olduğunu itiraf ederim."

"Kutup kayması mı?"

"Kutupların yeniden hizalanması."

"Aramızda hiç jeolog yok," dedi Arbatov. "Lütfen açıkla mısın?"

"Memnuniyetle. İki tip kutup kayması vardır. 'Bir 'manyetik kutup kayması' manyetik kutupların tersine çevrilmesi ve bir sürü tatsız sonuç yaratması demektir, ama başa çıkılamayacak kadar kötü değildir. Bir 'jeolojik kutupsal kayma' ise yer kabuğunun eriyik çekirdeği üzerinde hare

Clive Cussler

ket etmesi anlamına gelir. **Böyle** bir şey. mamut türünü yok ettiğini sandığım cinsten bir afete yol açabilir."

Arbatov pek ikna olmamıştı. "Tükeniş teorini kutupların teorik olarak kaymasına mı dayandırılıyorsunuz? Sen de itiraf edersin ki, böyle bir aksamanın gerçekleşme ihtimali yok gibi bir şey."

"Tam tersi. Böyle bir şey oldu ve bir defa daha olabilir."

Arbatov gösterişli bir şekilde Karla'nın kadehini aldı. "Misafirimiz galiba votkayı **fazla** kaçırdı."

"Teorimi açıkladığım tezimi okumanızı isterim, Dr. Arbatov. Çok aydınlatıcı bulacaksınız. Özellikle de, elektromanyetik alandaki bir aksamanın kutupların ters çevrilmesini tetikleyebileceğini gösterecek denklemleri."

Karla'nın teorisiyle aynı fikirde olanlarla olmayanlar arasında bir tartışma başladı. Uygar görüşlerine rağmen grup içinde bir gerginlik olduğu belliydi. Karla buna şaşırmadı. Bilim insanları da diğer insanlardan farklı değildiler, hatta belki de daha kendini beğenmiş ve yaygaracı olabiliyorlardı. Maria güçlü kişiliğini ortaya koyarak bu sözlü kavgayı bitirdi.

"Bu kabalığımız için misafirimizden özür dilerim," dedi, kocasına ters ters bakarak. "Yarın için planımız nedir?"

Arbatov etkisiz hale getirilince tartışma da başladığı hızla son buluverdi.

"Biriniz bana, Babar'ı bulduğunuz yeri gösterebilir mi?" dedi Karla.

Bunun sorun olmayacağını söylediler. Sofranın toplanmasına ve bulaşığın yıkanmasına herkes yardım etti. Kısa bir süre sonra da Karla uyku tutumunun içine girip uzanmıştı. Kulübesi sağlam bir yapıydı ve sıcaktı; minik hayvanların koşuşturmaları dışında, kendisini rahat hissediyordu. Ne var ki, yavru mamutun yarattığı heyecanla uyumakta biraz zorlanmıştı.

Annesiyle babası öldükten sonra birlikte yaşadığı dedesinin ona uyku öncesi okuduğu bir şiiri hatırladı.

Daha ilk mısrasını düşünürken de uykuya daldı.

Trout çifti akşama doğru Albuquerque'ye uçakla, oradan da geceyi geçirecekleri Santa Fe'ye otomobille gittiler. Ertesi sabah erkenden kiralık otolarına binip Panaretos Platosu'nun uzantısı olan üç mesanın tepesinde doğal bir hisar gibi görünen Los Alamos yoluna girdiler.

Kırk kilometrelik yol boyunca Paul, karısında bir değişiklik olduğunu fark etti. Daha önce manzara hakkında konuşan, keşke bir kızılderili pueblosunda dursaydık, diye hayıflanan Gamay, aniden sessizliğe bürünmüştü.

"Dilini kedi mi yuttu?" dedi Paul.

"Şu dingin manzarayı seyrederken aklıma Manhattan Projesi ve bu çalışmaların ortaya çıkardığı korkunç güçler geldi."

"Birisi nasıl olsa bunu yapacaktı. Dua et ki, önce biz yaptık."

"Bunu biliyorum, ama şişeden o cini çıkardıktan sonra onu kontrol edemediğimizi düşünmek beni üzüyor."

Clive Cussler

"Üzülme. Bu girdaplar ve steroid dalgalarla kıyaslandığında nükleer güç yavan kalıyor."

Gamay, kocasına ekşi bir bakış attı. "İşin neşeli yanını gösterdiğin için sağ ol."

Los Alamos şehri, Robert Oppenheimer ve dâhi mühendislerinin atom enerjisini yüzgeçleri olan metal bir silindir içine yerleştirdikleri günden beri çok değişmişti. Artık büyük alışveriş merkezleri, okulları, parkları, bir senfoni orkestrası ve tiyatrosu olan cıvılcıvılcı bir güneybatı kentiydi, ama karanlık geçmişinden bir türlü kurtulamamış... ya da kurtulmak istememişti. Her ne kadar Los Alamos Ulusal Laboratuvarı son günlerde savaşa ilgisi olmayan bir dizi bilimsel araştırmayla meşgulse de, Manhattan Projesi'nin hayaleti oralardan uzaklaşacağı benzemiyordu.

Nükleer silahların bakımıyla ilgili araştırmaların yapılmakta olduğu laboratuvar binaları halka kapalıydı; bu da şehrin hâlâ nükleer savaş işinden kopmadığını gösteriyordu. Laboratuvar müzesini ziyaret eden turistler "Tombul Adam" ve "Küçük Oğlan" takma adları verilmiş olan ilk atom bombalarının replikalarına dokunabiliyor, çeşitli savaş başlıklarını görüp Hiroşima ve Nagazaki'ye atılan bombaları yaratan "çok gizli" projenin iki yıldızı Robert Oppenheimer ve General Groves'in gerçek boyutlu heykelleriyle resim çektirebiliyorlardı.

Trout çifti ulusal laboratuvarın araştırma kütüphanesine uğrayıp daha önce görüşmüş oldukları araştırma asistanıyla konuştular. Kadın onlara Laslo Kovacs hakkında bir dosya hazırlamıştı, fakat bunun içindeki çoğu bilgi sadece biyografikti ve adam hakkında bildiklerine yeni bir şey katmıyordu. Hakkında daha çok şey bilinen Tesla gibi, Kovacs da bir kültür figürü olmuştu, diye açıkladı asistan; ona göre teorileri de bilimden çok kurgu bilim alanına aitti.

"Belki Kovacs Cemiyeti'nde daha çok bilgi edinebiliriz," dedi Gamay.

Asistan önce boş gözlerle onlara baktıktan sonra kahkahayı bastı.

"Ne oldu?" diye sordu Gamay.

Asistan hafifçe kızarak, "Özür dilerim," dedi. "Sadece... her neyse, kendiniz göreceksiniz."

Onları kapıdan uğurlarken hâlâ gülüyordu.

Daha önce Kovacs Cemiyeti'nde konuşmuş oldukları kişi Ed Frobis her adında bir adamdı ve sesinden hevesli biri olduğu seziliyordu. Onu aradıkları zaman Frobisher görev gereği dışarıda olacağını söyledi ve onlarla stok fazlası eşyaların satıldığı Kara Delik adlı dükkânda buluşmayı önerdi.

Dükkân şehrin tam uçundaydı ve önünde OMEGA BARIŞ ENSTİTÜSÜ, YÜKSEK TEKNOLOJİNİN BİRİNCİ KİLİSESİ yazılı bir levha vardı. Hem kilisenin hem de Kara Delik'in sahibi Ed Grothus adında, şehrin yerlisi olan bir adamdı. Grothus ta Manhattan Projesi günlerinden beri onlarca yıldır laboratuvar fazlalıklarını satın almıştı. "Nükleer atıklar" adını taktığı mallarının reklamını kaçık bilim adamlarına ve sanatçılara veriyordu.

Dükkânın önündeki bahçe boş bomba kovanları, taretler, ofis mobilyası ve elektronik cihazlarla doluydu. Büyük deponun içi eski elektronik gereçler, Gayger sayaçları, osiloskoplar ve devre tahtalarının üst üste yığıldığı raf sıralarıyla doluydu. Troutlar kasadaki görevliye Frobisher'i sordular. Görevli onları bir raf sırasındaki kontrol panellerini karıştırırken kendi kendine konuşan bir adamın yanına getirdi.

"Şu malzemelere bakın," dedi Frobisher tanışma faslı bittikten sonra. "Bu devre tahtası elli yılarda ortalama bir vergi mükellefinin bir aylık maaşı ederdi. Şimdi, benim gibi birkaç teknoloji delisi dışında kimsenin beş para vermeyeceği bir hurda."

Frobisher bir doksan boyunda, fıçı gibi göğsü ve kemerinin üstünden sarkan göbeğiyle epey iri bir adamdı. Ekose sarı gömleğinin üstünden

kırmızı pantolon askısı geçiyordu. Pantolonu, çöl havasına rağmen giydiği diz yüksekliğindeki lastik balıkçı çizmelerinin içine tıktırılmıştı. Gür beyaz saçları kemik çerçeveli gözlüğünün üstüne sarkıyordu.

Frobisher satın aldığı kontrol panelinin ücretini ödedikten sonra birlikte onun Chrysler K otomobiline gittiler. Troutlara, kendisine "Froby" demelerini söyledi ve evine kadar peşinden gelmelerini istedi. Kovacs Cemiyeti karargâhı onun eviydi. İki otomobil yola koyulduğunda Gamay direksiyondaki kocasına döndü.

"Yeni dostumuz Froby, sana birini hatırlatıyor mu?"

"Uzun boylu ve gürültücü Kaptan Kangru'yu," dedi Paul.

"Kurt bu iyiliğimizi unutmasın," dedi Gamay iç geçirerek. "Bir girda-bın içine çekilmeyi bile tercih ederdim."

Yol şehrin üstündeki tepelere doğru kıvrıla kıvrıla yükseliyordu. Evler giderek seyrekleşmeye ve aralarındaki mesafe artmaya başladı. Neden sonra, kiralık otonun yıpranmış amortisörleri üstünde hoplaya zıplaya çakıl kaplı bir garaj yoluna girip durdular. Elektronik hurdalarla dolu bahçenin görünümü Kara Delik'in küçük bir kopyası gibiydi.

Paslanmış roket kasaları ve elektronik kutulardan oluşan yığınlar arasındaki dar yolda yürürlerken Froby kollarını açarak iki yanını gösterdi.

"Laboratuvarlar her ay açık artırmayla stok fazlalarını satarlar. Her satışta bulunduğumu söylememe gerek yok, sanırım."

"Gerek yok," dedi Gamay zoraki bir gülümsemeyle.

Evin içi, bahçeye göre daha düzenliydi. Frobisher onları deri ve kromdan oluşan ofis mobilyalı oturma odasına götürdü. Metal bir çalışma masasıyla iki metal dosya dolabı duvara dayandırılmıştı.

"Bu evde gördüğünüz, her şey ulusal laboratuvarдан gelmiştir," diye övündü Frobish. Paul'un duvardaki RADYOAKTİF uyarı levhasına baktığını fark edince güldü. "Merak etmeyin. O levha duvardaki bir deliği

örtmek için oraya asılı. Lazlo Kovacs Cemiyeti başkanı olarak, merkezi-mize hoş geldiniz diyorum kurucumuzla tanışın." Levhanın yanında asılı eski bir fotoğrafı işaret etti. Resimde kırklı yaşlarında siyah saçlı ve etki leyici gözleri olan güzel yüzlü bir adam vardı.

"Cemiyetin kaç tane üyesi var?" diye sordu Gamay.

"Bir. O da karşınızda. Gördüğünüz gibi, oldukça seçici bir kuruluştur."

"Fark ettim," dedi Gamay tatlı bir gülücük sergileyerek.

Paul'ün karısına bakışında, ilk fırsatta oradan tüymek istediğini gösteren bir ifade vardı. Gamay duvarların çoğunu kapatan, yerden tavana kitap raflarını incelemeye başladı. Her ayrıntıyı görmeye alışkın kadın gözüyle, Paul'ün görmediği bir şeyi fark etmişti: adlarına bakılırsa bu kitaplar son derece teknik ve az bilinen konuları kapsıyordu. Froby bunların minicik bir parçasını bile anlayabiliyorsa, fevkalade zeki bir insan olmalıydı.

"Lütfen, oturun," dedi Frobisher. Kendisi çalışma masasının döner koltuğuna oturup yüzünü onlara doğru çevirdi.

Paul, karısının yanına oturdu. Konuşmayı bitirmenin en iyi yolu konuşmaya başlamak, diye kararını vermişti. "Bizi kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz," dedi veda etme başlangıcı olarak.

"Çok memnun oldum," dedi Frobisher. "Açıkkçası, son zamanlarda Kovacs Cemiyeti'nin pek ilgi gördüğü söylenemez. Oysa önemli bir şeydir. Sizler nereden geliyorsunuz?"

"Washington'dan," dedi Paul.

Adamın bebek gibi mavi gözleri ışıldadı. "Bakın, bu daha da *önemli*. Ziyaretçi defterimi mutlaka imzalamalısınız. Peki, nasıl oldu da, Lazlo Kovacs'a ilgi duymaya başladınız?"

"Her ikimiz de Ulusal Sualtı ve Denizcilik Dairesi'nde çalışan bilim insanlarıyız," dedi.

Clive Cussler

Gamay. "NUMA'daki bir meslektaşımız bize Kovacs'ın çalışmalarından bahsetti ve bu konuda en kapsamlı bilgiyi burada, Los Alamos'taki bir cemiyetten edinebileceğimizi söyledi. Ulusal laboratuvar kütüphanesinde Kovacs hakkında çok az bilgi var."

"Oradakiler Kovacs'ın kaçık olduğuna inanıyorlar," dedi Frobisher yüzünü buruşturarak.

"Bize de öyle geldi," dedi Gamay.

"Size bu cemiyeti biraz anlatayım. Eskiden ulusal laboratuvarıda fizik uzmanı olarak çalışırdım. Diğer bilim adamı arkadaşlarımla poker oynarken arada bir Nikola Tesla'nın çalışmalarından bahsedilirdi. Kimimize göre Tesla ışıltılı hayat tarzıyla Kovacs'ı gölgede bırakmıştı ve adamın buluşları hak ettiği itibarı görmemişti. Poker grubumuza Kovacs Cemiyeti adını verdik."

Trout gülümsedi, ama çok zaman kaybettiklerini düşünerek içi içini yiyordu. Genzini temizledi.

"Cemiyetiniz adını bir **poker** grubundan mı aldı?"

"Evet. Önce Poker Severler adını vermeyi düşünmüştük. Ama arkadaşlarımızdan bazıları evliydi, eşleri dırdır etmesin diye bilimsel tartışmaların yapılacağı bir grup adını vermek daha çok işimize geldi."

"Yani, Kovacs Teoremleri'ni hiç tartışmadınız mı?" diye sordu Gamay.

"Tabii ki, tartıştık. İyi poker oyuncusu sayılmazdık, ama hepimiz iyi bilim adamlarıydık." Frobisher bir rafta duran kitapçıklardan iki tane alıp Troutlara verdi. "Bunları Kovacs'ın devrimci teorilerini tartışmaya açtığı makalelerinden çoğalttık. Bu onun çalışmaları üzerinde yirmi yıl önce burada yapılan konferans özetidir. Tanesi 4.95 dolardan satılık. Biraz daha pahalı olan biyografilerimiz de var; baskı parasını çıkarmak zorundayım."

Paul ve Gamay kitapçıklardan birini incelediler. Metin sıkışık yazılmıştı ve Macarcaydı, anlaması güç matematiksel denklemlerle doluydu. Paul, karısına "Bu kadarı yeter" gibisinden bir bakış atıp ayağa kalkmak üzere öne eğildi. Onun sabırsızlandığını gören Gamay koluna dokundu.

"Raflarda gördüğüm kitaplar son derece teknik konuları kapsıyor ve bize laboratuvarıda fizik uzmanı olduğunuzu söylediniz, dolayısıyla fikriniz bizim için değerli. Umarım bunu yanlış anlamazsınız, ama siz de biliyorsunuz ki, Kovacs ve teorileri epey tartışma yaratmıştı. Sizce Kovacs çok zeki bir kaçık mıydı? Yoksa, gerçekten bildiği bir şeyler var mıydı?"

"*Kesinlikle* vardı."

"Ama bunu hiçbir zaman bir deneyle kanıtlayamadı, üstelik bulgularının ayrıntılarını kamuya açıklamayı reddetti."

"Çünkü bu bilginin çok tehlikeli olduğunun farkındaydı."

Gamay güldü. "Bağışlayın, ama bu bana daha çok başarısızlığını örtmek gibi geliyor."

"Hiç de değil. Kovacs'ın insanlığa saygısı vardı."

Paul, karısının bir planı olduğunu hissetmişti ve bunun suyuna gitti.

"İnsanlığa saygısı varsa, neden o halde Naziler hesabına çalıştı?"

"*Mecbur* kaldı. Ailesini öldürmekle tehdit ediyorlardı."

"Benim de anladığımı kadarıyla öyle olmuş," dedi Gamay. "Ne yazık, değil mi? Adamın karısı ve çocukları *bunun* yüzünden ölmüşler." Kitapçığı dizine çarptı. "Ölümçül ekstra düşük frekanslı elektromanyetik dalgalar hakkında boş bir teori."

Frobisher'in soluk renkli yanakları birden haşlanmış pavurya gibi kızardı. Bir dakika sonraysa çatılan kaşları açıldı ve yüzünde dişlerini sergileyen bir gülümseme belirdi.

"Çok ustaca atılmış bir yemdi, doğrusu." Tek tek ikisinin yüzüne baktı. "Şimdi, lütfen bana *gerçekten* kim olduğunuzu söyleyin."

Gamay, kocasına baktı, Paul başıyla onay işareti verdi.

"Bizler N U M A Özel Görevler Ekibi'ndeniz," dedi. "Kimlik görmek ister misiniz?"

"Size inanıyorum. Peki, dünyanın en büyük okyanus inceleme teşkilatının iki elemanı, Atlantik ve Pasifik'ten bu kadar uzakta, Los Alamitos'ta ne arıyorlar?"

"Açıklanamayan, olağanüstü okyanus bozunumları olageliyor; bu sır perdesinin burada. New Mexico'da aralanabileceğim düşünüyoruz."

Frobisher'in kaşları birleşti. "*Ne gibi* bozunumlar?"

"Girdaplar, gemi batıracak büyüklükte dev dalgalar."

"Kusura bakmayın, ama hâlâ neden bahsettiğinizi anlamış değilim."

"Görüştiğimiz bir N U M A bilim adamının öne sürdüğü görüşe göre, bu bozunumların sebebi dünyanın elektromanyetik akışına müdahale sonucu olabilir miş. Kovacs Teoremi'nin öne sürdü."

"Devam edin," dedi Frobisher.

Sırayla ona okyanustaki bozunumları ve bunların insan elinden çıkmasıyla ilgili spekülasyonları anlattılar.

"Ulu Tanrım," dedi Frobisher. "Gerçekten oluyor."

"Nedir gerçekten olan?" diye sordu Paul.

"N U M A ya da ne olursanız olun, hayal bile edemeyeceğiniz bir şey bulaşmışsınız."

"Bunu çok sık yaparız," dedi Paul. "N U M A'daki görev tanımımızın içindedir."

Frobisher uzun uzun Paul'e ve Gamay'a baktı. Onların sakin ifadeleri kendisini toplamasını sağladı. Mutfağa gitti ve getirdiği üç şişe soğuk birayı ikram etti.

"Biz kim olduğumuzu söyledik," dedi Gamay, yine o baştan çıkaran gülümsemesiyle. "Şimdi de siz bize gerçekten kim olduğunuzu söyler misiniz?"

"Haklısınız." Frobisher şişenin yarısını bir dikişte içti. "Biraz tarih anlatarak başlayayım. Einstein'ın Başkan Roosevelt'e yazılıy mektubu hemen herkes bilir, değil mi?"

"Evet," dedi Paul. "Einstein, zincirleme bir reaksiyon kontrol edilebildiği taktirde atom bombasının mümkün olabileceğini söylemişti. Böyle bir silahı Almanlardan önce Amerika Birleşik Devletleri'nin yapmasını öneriyordu."

"Doğru," dedi Frobisher. "Başkan bu konuyu incelemesi için bir komiteyi görevlendirdi, bunun sonucunda da Los Alamos'taki çalışma başladı. Savaşın sonuna yakın Einstein'ın ikinci bir mektup yazdığını bilen fazla kimse yoktur. Bu mektubunda, o teoremleri temel alan elektromanyetik savaşların tehlikelerini anlatmıştı. Ama bazılarının kaçık diye kabul ettiği Kovacs'tan farklı olarak, Einstein'ın görüşlerine önem verilirdi. O sırada Truman Başkan olmuştu. Truman da Einstein'ın önerisini incelemek üzere bir komite görevlendirdi ve bunun sonucunda Manhattan Projesi ne benzer bir araştırma çalışması başladı."

"Rusların da aynı konuda araştırmalar yaptığını duymuştuk," dedi Gamay.

"Doğru. Altmışlı yılların ortasında Ruslarla at başı gidiyorduk."

"Araştırma ne aşamaya kadar gitti?"

"Epey ileri aşamalara kadar. Onlar gökyüzünden çok kara üzerine odaklandılar ve bazı depremler yarattılar. Büyük Alaska depreminden sonra bu ülke misilleme yaptı. Rusya'da birkaç tane okkalı sel baskını ve kuraklık yarattık. Ama bunlar ufak işlerdi."

"Sel baskınları ve depremler pek de ufak şeyler sayılmaz," dedi Gamay.

"Bu daha ısınma turlarıydı. İki ülkenin bilim adanılan deneylerinden elde edilen birleşik güçle dünyanın elektromanyetik alanında önemli değişiklikler yapılabileceğini hemen hemen aynı zamanda anladılar. İki ül

Clive Cussler

ke Bering Denizi'ndeki ıssız bir adada çok gizli bir toplantı yaptı. Bilim adamları ve devlet yetkilileri katıldı. Her iki ülke de Kovacs Teoremleri'ni kullanarak deneylere devam edilirse bunun çok vahim sonuçları olabileceğini gösteren sunumlar yaptı."

"O kadar gizliyse, siz bunları nereden biliyorsunuz?" diye sordu Gamay.

"Basit. Ben de katılımcılardan biriydim. O toplantıda araştırmalara son verip nükleer savaş gibi, daha az kötülüğü olan çalışmalara dönmeyi taahhüt ettik."

"Nükleer kırımdan daha kötü bir şey olabileceğine inanmak zor," dedi Gamay tek kaşını kaldırarak.

"Bana *inanın*." Forbisher eski alışkanlıkla, sanki odada dinleme cihazı varmış gibi, öne doğru eğildi ve sesini alçaktı. "Bu sırrın gizli tutulmasına o kadar çok önem veriliyordu ki, her ülkede ayrı bir güvenlik düzeni kuruldu. Kovacs ve çalışmaları hakkında fazla meraklı veya bilgili görünen biri oldu mu ya onun hevesi kırılırdı ya da gerekli görülürse ortadan kaldırılırdı."

"O halde, Kovacs Cemiyeti poker oyununuza kılıf olarak kurulmadı, değil mi?" diye sordu Paul.

Forbisher güldü. "Bu hikâye genellikle çoğu insanın hevesini kaçırıyor. Hayır, Kovacs Cemiyeti bu güvenlik düzeninin bir parçası olarak kuruldu. Amacı da, Kovacs'ın çalışmalarına ilgi duyan bir kimsenin ilk başvuracağı yer olmasıydı. Eğer buraya birkaç yıl önce gelip de belli bir sınırı aşan sorular sorsaydınız, ben bir yere bir telefon açardım ve siz ortadan kaybolurdunuz. Şansınız varmış ki, o birim birkaç yıl önce dağıtıldı."

"Ne oldu?" diye sordu Paul.

"Bütçe kesintileri," dedi Forbisher dudak bükerek. "Kurumsal hafızanın kayboluşu. O anlamayı bilen az sayıdaki insan öldüler ve bu sırrı mezarlarına götürdüler. Bütçedeki o kalemi destekleyecek kimse olmadı

ğından, kesinti yapıldı. Zamanla Kovacs ve çalışmaları da önemini kaybetti. Her ne kadar Nikola Tesla kadar tanınmasa da, Kovacs da onun gibi, komplo teorisyeni kaçıklar için bir kült figürü haline geldi. Buraya uğrayanların çoğu, bir kere buraya gelen kafatasında örümcek dövmeli adam gibi, kaçık tiplerdir. Daha ciddi niyetli olanları da Froby numaramla kaçırıyorum."

"Çok iyi bir numara," dedi Gamay.

"Teşekkür ederim. Ben de neredeyse buna inanıyordum. Burada tek kişilik bir kapı bekçisiyim, fazla meraklı olanları savıyorum."

"Elektromanyetik manipülasyonun dünya çapında etkileri olur, demiştiniz," dedi Paul.

"Evet," dedi Forbisher. "Herkesi korkutan şey, elektromanyetik manipülasyonun dünya kutuplarının kaymasına neden olabileceğiydi."

"Bu mümkün müdür?"

"Evet. Size açıklayayım. Dünyanın elektromanyetik alanını yaratan şey, dış kabuğunun, iç çekirdeğinin katı kısmı etrafında dönmesidir. Leipzig Üniversitesi'ndeki bilim adamları dünyayı dev bir dinamo olarak gösteren bir model geliştirdiler. Ağır metaller ve sıvı magma, iç çekirdek elektro mıknatısın kavrama unsuru oluyor. Kabuktaki daha hafif metaller ise bobin sarmalı görevi yapar. Gezegenin kutuplarını elektromanyetik şarj belirler. Manyetik kutuplar eriyik çekirdekteki vortisitinin sonucudur. Manyetik kutuplarda bazen sapmalar olur. Seyir subayları her zaman bu fenomeni hesaba katarlar. Eğer bir kutbun gücü azalırsa, kuzey ve güney kutuplarının gerçek anlamda bir ters çevrimini görebilirsiniz."

"Manyetik bir kutup kaymasının etkisi ne olabilir?" diye sordu Gamay.

"Epey sorun yaratır, ama felaket sayılmaz. Enerji şebekeleri iflas eder. Uydular yararsız hale gelir. Pusulalar şaşar. Ozon tabakasında atmosferik delikler açar ve uzun vadede güneş kaynaklı radyasyon yanıkla

Clive Cussler

rıyla sağlık sorunları yaratabilir. Gün doğuşunun daha güneyden olduğunu görebilirsiniz. Göçmen kuşlar ve hayvanlar yönlerini karıştıırıp ne yapacaklarını şaşırırlar."

"Haklısınız, kutupsal kayma çok sorun yaratabilirmiş," dedi Gamay.

"Evet, ama *jeolojik* bir kutupsal kaymanın etkisi yanında hafif kalır."

Derin deniz jeologu olan Paul, Forbisher'in neden bahsettiğini anlıyordu. "Yani, dünyanın elektromanyetik alanındaki bir değişimden değil de, yerkabuğunun iç çekirdeği üstünde hareket etmesinden söz ediyorsunuz."

"Aynen yle. Dünyanın katı olan kısmı sıvı olan kısmının üstünde hareket ediyor. Bunun daha önce gerçekteştiğini gösteren deliller var; yakından geçen bir kuyruklu yıldız gibi, doğal bir hadise sonucu olmuş."

"Ben derin deniz jeologuyum," dedi Paul. "Kuyruklu yıldız bir yana bırakalım. İnsan yapımı bir mekanizmanın çok büyük fiziksel değişikliklere yol açaabileceğine inanmakta zorlanıyorum."

"İşte bu nedenle Kovacs'ın çalışması çok önemliydi."

"Ne bakımdan?"

Forbisher ayağa kalkıp odanın içinde volta atmaya başladı. Sonra birden durup parmağıyla havada bir daire çizdi.

"Bu iş farklı. Bütün evreni elektromanyetizma yönetir. Dünya kocaman bir elektromıknatıs gibi şarj olur. Az önce sözünü ettiğimiz gibi, alandaki değişimler kutuplarda kaymaya yol açar. Ama Kovacs'ın araştırmasında bulunduğu başka bir etki daha var. Madde, madde ve enerji aşamaları arasında salınım yapar."

Paul anlamaya başlamıştı. "Yani, gezegenin elektromanyetik alanını değiştirerek dünya yüzeyindeki maddenin yerini değiştirmek mümkün olabilir demek istiyorsunuz."

"Bu, okyanustaki bozunumları açaıklayabilir," dedi Gamay.

Forbisher güldü ve zafer gösterisi olarak parmaklarını şıklattı. "Bu hanıma ve beye ödül olarak benden birer puro."

"Peki, bir kara parçası kayarsa ne olur?" diye sordu Gamay.

Forbisher'in gülüşü soluverdi. "Atalet kuvveti maddenin kaymasına tepki gösterir. Dünya okyanuslarındaki ve göllerindeki sular farklı bir yöne çekilir, kıyı şeritlerine vurarak muazzam taşkınlıklara yol açar. Bütün elektrikli cihazlar bozulur. Benzeri görülmemiş şiddetle kasırgalar ve hortumlar olur. Yerkabuğu kırılıp açılarak çok şiddetli depremlere, volkanik patlamalara ve muazzam lav akıntılarına sebep olur. İklim değişiklikleri de şiddetli ve uzun ömürlü olur. Dünyanın manyetik alanına güneş ışınlarının sızmasıyla radyasyon hastalığı milyonlarca insanın ölümüne yol açar."

"Çok büyük çaplı bir afetten söz ediyorsunuz," dedi Gamay.

"Hayır," dedi Forbisher fısıltı gibi bir sesle. "Bütün canlı maddenin yok olmasından söz ediyorum. Dünyanın sonundan."

Dönüş uçağına binmek için Albuquerque'ye giderlerken sessizliğe bürünme sırası Paul'e gelmişti.

"Ne o, dilini kedi mi yuttu?" diye takıldı Gamay.

Paul daldığı düşüncelerden koptu. "New Mexico'daki Roswell'i düşünüyordum, şu UFO'nun düştüğü sanılan yer."

"Belki başka bir zaman da oraya gideriz. Dostumuz Froby'nin komplo teorilerini dinledikten sonra benim hâlâ başım dönüyor."

"Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

"Adam ya eğlenceli bir eksantrik ya da korkunç derecede akıllı başında bir insan."

"Ben de öyle düşünüyorum; Roswell de aklıma bu yüzden geldi. Bazı UFO meraklıları, bu olaydan sonra başkanın önde gelen bilim adamla

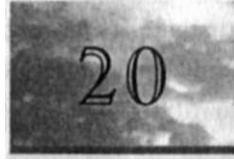
nndan bir kurul oluşturup meseleyi inceleme ve örtbas etme görevi verdiğini iddia ederler. Bu grubun adı MJ12'ydi."

"Yabancı gelmedi. Duyduğumuz şeylerle bunun arasında çok fazla benzerlik olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Olabilir, ama Forbisher'in bize anlattıklarını şu ya da bu şekilde doğrulamak için tek bir yol var."

"Neymiş o?"

Otomobilin iki koltuğu arasındaki konsolda sade ciltli bir kitapçık duruyordu. Frobisher'in söylediğine göre, Kovacs tartışmalı teoremlerini matematiksel olarak destekleyen bu tek nüshayı bastırmıştı. Paul kitapçığı eline aldı ve, "Lazlo Kovacs Teoremleri'ni sınamadı," dedi. "Ama bunu biz yapabiliriz."

Austin terasa çıkmış, evinin arkasında ışıltılar saçarak akan nehre bakıyordu. Sabah sisi dağılmıştı. Potomae'tan güneşin kuruttuğu çamurun ve yabani çiçeklerin kokusu yayılmaktaydı. Bazen bu nehri Sirenler'in Alman Mitolojisi'ndeki karşılığı olan ve Ren Nehri'nde seyredenleri şarkılarıyla baştan çıkarıp ölüme sürükleyen Lorelei'ye benzetirdi.

Nehrin karşı konulmaz çağrısına uyarak kayıkhanenin altında duran yedi metrelik yarış kayığını çıkarıp rampadan suya indirdi. Üstü açık kokpitine oturduktan sonra ayaklarını kösteklerin altına geçirdi, karın kaslarını ısıtmak için sürgülü oturma yerini birkaç kez ileri geri itti. Iskarmozları maksimum verim alacak şekilde ayarladı.

Sonra küreklerini suya daldırıp öne eğildi ve vücut ağırlığını kullanarak elcikleri geri çekti. Üç metre uzunluğundaki kürekler iğne gibi sivri kayığı suda uçuruyordu. Temposunu artırarak dakikada yirmi sekiz hamle olan her zamanki seyir hızına ulaştı.

Kürek çekmek Austin'in günlük töreni gibiydi ve en önemli egzersiz biçimiydi. Kuvvetten çok tekniği öne çıkararak zihni ve bedeni kaynaştırıp tekneyi suda kaydırmak, onu dış dünyadan koparıp bütün dikkatini keskinleştirmesini sağlıyordu.

İhtişamlı eski konakların önünden kayar gibi geçerken, son günlerde gerçekleşen olaylar tıpkı, neredeyse Troutları öldürecek olan girdap gibi kafasının içinde dönüp dolanıyordu. Tartışılmayacak bir gerçek vardı. Biri okyanusları karıştıracak bir yol bulmuştu. Ama, amacı neydi? Katil dalgalar ve koca gemileri yutacak büyüklükte girdaplar yaratmaktan nasıl bir kazanç sağlanabilirdi? Ve bu muazzam, tanırsal güce kim hükmediyordu?

Austin gözünün ucuyla bir hareket fark edince düşüncelerinden sıyrıldı. Başka bir yarış kayığı onunkine yanaşıyordu. Austin küreklerini fora edip durdu. Diğer kürekçi de aynı şeyi yaptı. Adamın tipi hiç de Austin'in sabahlan görmeye alışkın olduğu sporculara benzemiyordu. Beysbol kepinin altından rasta saçları sarkmıştı. Gözünde mavi camlı güneş gözlüğü vardı.

"Günaydın," dedi Austin."

Adam rasta saçlarının bağlı olduğu kepinin ve güneş gözlüğünü çıkarıp, "Bu lanet şey insanı pişiriyor!" dedi. Austin'e bakıp güldü. "Son günlerde iyi bir kano yarışına katıldın mı?"

Adamın terli kafa derisindeki tuhaf dövme güneş ışığında parılıyordu.

Austin küreklerine dayanıp, "Selam, Spider," dedi.

"Kim olduğumu biliyor musun?"

"Evet. Ama bir an o Bob Marley kıyafetin beni aldattı."

"Aceyleyince ancak bunu yapabildim," dedi Barrett. "Kayığı kiraladığım yerde bir hatıra eşyası satan dükkândan aldım. Ya bunu alacaktım ya da Elvis saçı."

"İyi seçim yapmışsın. Seni Elvis kıyafetiyle 'Hound Dog' şarkısını söylerken düşünemiyorum."

Barrett başına sarılı bandajı işaret etti. "Birisi beni öldürmeye çalışıyor."

"Neden?"

"Uzun hikâye, Kurt."

Austin karanlıkta bir atış yapmaya karar verdi. "Bunun ekstra düşük seviyedeki elektromanyetik iletimlerle ilgisi var mı?"

Barrett'in yüzündeki şaşkınlık atışın isabetli olduğunu gösteriyordu. "Sen bunu nereden biliyorsun?"

"Bildiğim tek şey de bu."

Barrett nehirdeki güneş pırıltılarına baktı. "Ne kadar güzel."

"Bence de öyle, ama sen buraya manzara seyretmeye gelmedin."

"Haklısın. Buraya geldim, çünkü bir dosta ihtiyacım var."

Austin kolunu sallayarak etrafını gösterdi. "Burada dost sulardasın. Sen ve teknen olmasaydı, bir katil balinaya yem olacaktım. Evime gidip orada konuşalım."

"Bu iyi olmaz," dedi Barrett omzunun üstünden geriye bakarak. Gömlek cebinden sigara paketi büyüklüğünde siyah bir kutu çıkardı. "Çevrede elektronik gözetleme varsa bu alet gösterir. Tamam, şimdi ortalık temiz görünüyor, ama riske girmek istemem. Kürek çeksek sakıncası var mı? Çok keyif alıyorum."

"Buraya çok uzak olmayan bir yer var, oraya gidelim. Peşimden gel."

İki yüz metre kadar yol aldıktan sonra kayıkları nehrin alçak olan kıyısına çektiler. Kürekçilerin faydalanması için ağaçların altında şirin bir piknik bankı vardı. Austin su şişesini Barrett'le paylaştı.

"Sağ ol," dedi Barrett birkaç yudum aldıktan sonra. "Formdan düşmüşüm."

"Gördüğüm kadarıyla öyle değil. Bana yetiştiğin zaman epey hızlı gi-di-yordum."

"MİT'teyken okulun kürek takımındaydım. Hemen her gün Charles Nehri'nde kürek çekerdim. Çok uzun zaman oldu," dedi o günlerin anı-sıyla gülümseyerek.

"MİT'teyken anadal olarak ne okumuştun?"

"Kuantum fiziği, ihtisasım da bilgisayar mantığıydı.

"Motosikletçi görünüşünden hiç belli olmuyor."

Barrett güldü. "O kıyafet göstermelik. Oldum olası bir bilgisayar manyağıydım. Kaliforniya'da doğup büyüdüm, annem de babam da üni-versitede profesördüler. Bilgisayar bilimleri okumak için Kaliforniya Teknik Üniversitesi'ne gittim, yüksek lisans çalışmamı da MİT'te yaptım. Tris Margrave ile orada tanıştım. Kafa kafaya verip Bargrave yazılım sis-temini bulduk. Bununla milyonlarca dolar kazandık. Tris, Lucifer olayına kapılana kadar işimiz çok iyiydi ve zevk alıyorduk."

"Lucifer mi? Şu şeytan anlamındaki gibi mi?"

"*Lucifer* bin sekiz yüzlü yıllarda Kansas'ta yayınlanan bir anarşist ga-zetesi-ydi. Yıllarca önce. Aynı zamanda da, Tris'in de aralarında olduğu küçük bir anarşist grubun adıdır. 'Seçkinler' diye adlandırdıkları, seçilme-dikleri halde dünyadaki servetin ve gücün büyük kısmını kontrol eden in-sanları alaşağı etmek istiyorlar."

"Senin konumun nedir?"

"Ben de Lucifer'in bir parçasıyım. Yani, *eskiden* öyleydim."

Austin, Barrett'in dövmesine baktı. "Bana hiç de gelenekçi bir insan olarak görünmüyorsun, Spider ama sen ve ortağın dünyadaki servetin bü-yük bir kısmını kontrol etmiyor musunuz?"

"*Kesinlikle* öyle. Bu nedenle de bu savaşı sürdürmesi gerekenler biz-leriz. Tris'e göre, Amerikan İhtilali'ni başlatanlar, eğitilmiş ve servet sahi

bi insanlardı, yani bu işten en çok zarara uğrayacak kimseler. Hancock, Washington ve Jefferson zengin adamlardı."

"Margrave'nin Lucifer'deki rolü nedir?"

"Tris kendisini Lucifer'in itici gücü olarak görüyor. Anarşistler bir liderin peşinden gitme fikrinden hoşlanmazlar. Daha etkin neo anarşist gruplarıyla da ilişkisi olan, yüz kadar aynı kafadaki insanın oluşturduğu gevşek teşkilatlı bir gruptur. Yirmi otuz kişilik, daha çok şiddet eğilimli üyeleri var, kendilerine 'Lucifer'in Lejyonu diyorlar. Ben işin siyasi kısmından çok teknik konularla ilgileniyordum."

"Margrave'yi bu işe bu kadar çeken şey nedir?"

"Tris müthiş zeki ve acımasız bir adamdır. Ailesinin köle ticareti ve içki kaçakçılığıyla yaptığı servet yüzünden kendisini suçlu hissediyor, ama bence onu çeken şey hükmetme saplantısıdır. Lucifer projesine beni o soktu."

"Nedir bu proje?"

"Seçkinler'in imparatorluğunu sarsacaktık, böylece bizim isteklerimize boyun eğerek bazı yetkilerinden feragat edeceklerdi."

"Az şey istemiyoymuşsunuz," dedi Austin.

"Bilmez miyim? Birkaç hafta önce New York'ta onlara neler yapabileceğimizi gösterdik. Bizimle uzlaşmak zorunda kalırlar ümidiyle büyük bir ekonomi konferansı sırasında şehrin bütün elektriğini bir süreliğine kapattık, ama bu bir arının fili sokması gibi bir şey oldu."

Austin tek kaşını kaldırdı. "Bu elektrik kesintisini duymuştum. Bunu siz mi yaptınız?"

Barrett başını salladı. "Onlara bir kaos yaratabileceğimizi göstermek için numuneydi. Uzun vadeli planımız, dünyanın her yanında iletişim ve ekonomiye muazzam bir köstek koymaktı."

"Bunu nasıl yapacaktınız?"

"Bir dizi bilimsel prensibi hayata geçirip geçici olarak haberleşmeyi ve ulaşım sistemlerini bozarak genel bir ekonomik kaos yaratacağık."

"Kovacs Teoremleri."

Barrett büyük bir hayretle Austin'e baktı. "Ödevini çok iyi yapmışsın. Bu teoremler hakkında ne biliyorsun?"

"Fazla bir şey değil. Kovacs'ın ekstra düşük seviyede elektromanyetik iletimi kullanarak doğadaki düzeni bozacak bir yol bulan bir dâhi olduğunu biliyorum. Bu teoremlerin yanlış ellere geçtiği takdirde iklimleri değiştirme, depremlere neden olma gibi kötü amaçlarla kullanılabileceğinden endişe etmişti. Anlattığın kadarıyla, senin Lucifer yoldaşların Kovacs'ın korkularını gerçekleştirmiş oluyorlar."

Barrett, "yoldaş" lafını duyunca irkildi, ama Austin'in söylediklerini doğrular şekilde başını salladı. "Şu andaki aşamaya kadar, söylediklerin doğru."

"Hangi aşamaya kadar gidiyor?"

"Kutupları ters çevirmeye çalışıyorduk."

"Kuzey ve Güney kutuplarını kaydırmaya mı?"

"**Manyetik** kutupları. Haberleşme uydularını devre dışı bırakmak istiyorduk. Ticareti altüst edip Seçkinler'in içine korku salacaktık. Ufak çaplı işler."

Austin'in çenesi gerildi. "Ne zamandan beri katil dalgalar, gemileri yutan dev girdaplar ve mürettebatıyla birlikte bir yük gemisinin kaybı ufak işler sınıfına giriyor?"

Barrett birden büzüldü. Austin bu sert çıkışıyla adamı ürkütüp daha fazla konuşmasına engel olduğundan korktu. Ama sonra Barrett, ona hak verircesine başını salladı.

"Haklısın, tabii. Sonuçları hiç hesaba katmadan, sadece nasıl yapabileceğimiz üstünde durmuştuk."

"Nasıl yaptınız'."

"Her biri Kovacs Teoremleri'ni model alan bir düzenekle donanmış dört gemilik bir filo kurduk. Işını eğik açıyla vererek okyanus tabanındaki zayıf bir noktaya odakladık. Her bir gemideki enerji küçük bir şehri aydınlatmaya yeterli, ama dünyanın muazzam kütlesi yanında hafif kalır. İşte teoremler burada devreye giriyor. Kovacs'ın savına göre, iletimler doğru frekansla gönderilirse, içine girmeye çalıştığı kütle tarafından büyütülür; tıpkı bir tubanın büzülmüş dudaklardan çıkan hava sesini büyütmesi gibi."

"Yarattığınız o dev girdabı gördüm. Bu iş büzülmüş dudaklardan çok daha fazlasını gerektirirdi."

"Girdap mı?

Austin, ona girdabı ve az kalsın neden olacağı felaketi anlattı.

Barrett bir ıslık sesi çıkardı. "Saha testlerimizden birinde yarattığımız dev dalgaları biliyordum. Bunun sonucu bir yük gemisinin ve bizim iletili gemilerimizden birinin batması oldu."

"Bazen deniz aldığı şeyleri geri verir. Girdap sizin iletili geminizi geri püskürdü. Tekrar batmadan önce bu geminin içine girdim."

Barrett bunu duyunca taş kesildi.

"Neler oluyor, Spider?"

Bu soru Barrett'i kendine getirdi.

"Dünyanın elektromanyetik alanında yarattığımız anormalliklerin şiddetli okyanus bozunumlarına yol açacağını hesap etmemiştik. Anlatıklarına bakılırsa, biz iletimi durdurduktan ve gemileri geri çektikten sonra bile bozunumlar devam etmiş. Yerkabuğunun altındaki magma ilk tetikleme bittikten sonra da hareketini sürdürmüştü. Suyu bir taş attıktan sonra ortaya çıkan ikincil dalgalar gibi. Teoremlerin tehlikeli yanı da bu işte. Kovacs'ı endişelendiren şey. Bütün bu işin tahmin edilemezliği."

"Seni Puget Halici'nde gördüğüm zaman ne yapıyordun?"

"Southern Belle battıktan sonra ben tekrar çizim tahtasına döndüm. Vericideki düzeneğin minyatür versiyonuyla bir test yapıyordum."

"Balinaları delirten de bu mu oldu?"

"Evet."

"Sorun neydi?"

"Dalgalar her yana saçılıyordu. Hesaplı bir tahmin yapmıştık, ama bir milisaniye bile yanılmamız iletimleri altüst edebilirdi."

"O halde, Kovacs yanılmıştı, öyle mi?"

Barrett kollarını iki yana açtı. "Kovacs genel teorisini dünyayı uyar-
mak için yayınladı, ama bunu çalıştıracak bilgiyi kendine sakladı. Bak, bu
tıpkı atom bombası gibidir. Atom bombası planlarını internette bulabilir-
sin, hatta onu oluşturacak malzemeyi de edinebilirsin. Ama bunu hayata
geçirecek bilgin yoksa, işe yaramaz; elinde sadece radyoaktif bir kirli
bombayla kalırsın. İşte bizim elimizde kalan şey bu... kirli bombanın
elektromanyetik dengi."

"Geminizi kaybedince projeyi de durdurmak zorunda kaldınız," dedi
Austin.

"Sadece gecikmeye yol açtı. Yedekte bir gemimiz vardı. Asıl büyük
eylem için görev yerine götürülüyor."

"Nerede olacak bu?"

"Tris bunu bana hiç söylemedi. Birkaç tane olası yer vardı. Son seçim
onun kafasının içinde."

"Sen bu çılgınlığa nasıl bulaştın?"

"Çok sıradan bir şekilde. Kovacs Teoremleri'ni Tris'e gösteren ben
oldum. Bundan şirketimiz yararına bir şey çıkarabiliriz sanıyordum, ama
Tris bunu kendi anarşist davasını yürütmek için koz olarak gördü. Ben-
den geçici olarak manyetik bir kaymaya yol açacak bir sistem geliştirme-
mi istedi. Ben bunu teknik bir hedef olarak gördüm. Kovacs'ın çalışma-
rını temel alarak, boşlukları doldurdum."

"Uğradığın saldırıyı anlatsana."

Barrett başının yanındaki yaraya ürkerek dokundu. "Maine'deki adasında Tris'i ziyaret etmiştim. Tris'in uçağını kullanan Mickey Doyle beni öldürmeye kalkıştı. Motor arızası diye yalan söyleyip bir göle iniş yaptı. Sıkıdığı mermi başımı sıyırdı ve epey kan kaybetmeme neden oldu. Boston'lı iki balıkçı tarafından kurtarıldım. Biri doktormuş. Onlara sahte bir isim verdim ve fırsatını bulur bulmaz oradan ayrıldım. Bu Rasta saçını da bu yüzden takıyordum. Sağ olduğumu kimsenin öğrenmesini istemiyo-rum, yoksa gerçekten öleceğim."

"Doyle, Margrave'nin talimatıyla mı hareket ediyordu?"

"İşin gerisinde Tris'in olduğunu sanmıyorum. Tris, bana karşı çok tu-haf davranmaya başladı. Tam bir megalomanyak oldu. Güvenlik için ken-disine özel bir ordu tuttu. Ama *Southern Belle* battıktan ve balinalar de-lirdikten sonra Tris'e projeden çekileceğimi söylediğim zaman, bulduğu bazı yeni belgeleri ben gözden geçirene kadar projeyi askıya alacağını söyledi. Bana ateş etmeden önce Mickey'c, bunu Tris'in mi yaptırdığını sordum. Başka birisi için çalıştığını söyledi. Yalan söylediğini sanmıyo-rum."

"Bu da önemli bir soruyu ortaya getiriyor. Kim senin ölmeni isteye-bilir?"

"Mickey halka açılmamam için beni uyarmaya çalışıyordu. Reddetti-ğim zaman beni öldürmeye kalktı. Kimin hesabına çalışıyorsa, o kişi pro-jenin durmasını istemiyor."

"Sen ölürsen proje durmaz mı?"

"Artık öyle değil," dedi Barrett acı acı gülerek. "Benim kurmuş oldu-ğum teknik kurguyla Tris de gemileri yönetip asgari sayıda personel ve donanımla enerjiyi salabilir."

"Başka kim bu projenin başarılı olmasından kazanç sağlayacak?"

"Tanıdığım bir kişi daha var işin içinde olan. Jordan Gant. Kısa adı GIN olan Global Interests Network'ü yönetiyor. Bu, Washington dışında Lucifer'le aynı amaçları güden ve lobicilik faaliyetleri yapan bir vakıf. Şirket güçlerinin kötü amaçla kullanılması. Çevreye zarar veren gümrük politikaları. Gelişmekte olan ülkelerdeki silahlanmalar. Tris'e göre, Gant'ın vakfı, İrlanda Cumhuriyet Ordusu IRA'nın siyasi kanadı gibiymiş. IRA kuvvet kullanan gizli bir teşkilatken, bunlar şöyle ya da böyle ellerini kirlfetmemeyi başarıyorlar."

"O halde, Tris'in projesine gelen bir tehdit, Gant'ın hedefleri için de tehdit oluyor."

"Bu mantıklı bir yorum."

"Gant'ın geçmişi nedir?"

"Gant şirketler dünyasından gelen bir dönektir. Işığı görene kadar, karşısında savaş verdiğimiz gruplar hesabına çalışıyordu. Onu bir paravan kişi gibi düşünebilirsin. Çok düzgün konuşur. Müthiş bir ikna kabiliyeti vardır. Onun cinayette azmettirebileceğini düşünemiyorum, ama belli de olmaz."

"Araştırmaya değer bir iz. Margrave'nin, fikrini değiştirmeni umarak sana bazı belgeler verdiğini söylemiştin."

"Kovacs'ın kutup kayması başladıktan sonra bile bunu durduracak bir yol bulmuş olduğunu açıkladı. Ben de ona, eğer arızaya karşı emniyetli bir plan varsa, projeden çekilmem, dedim."

"Tris böyle bir şeyi nereden bulmuş olabilir?"

"Kovacs'ın savaşta ölmediğini, Amerika'ya yerleşip tekrar evlendiğini kanıtlayan deliller var. Sanırım onun torunu kutup kaymasına karşı bir panzehir biliyor. Kadının adı Karla Janos."

"Gant bunu biliyor mu?"

"Eğer Doyle hakkında yanılmamışsam, mutlaka biliyordur."

Austin bu cevaptan çıkan sonuçları düşündü. "Bayan Janos sırtında bir hedef tahtası taşıyor. Hedef olduğunu bilmesi lazım. Nerede yaşadığını biliyor musun?"

"Alaska'da. Fairbanks'taki Alaska Üniversitesi'nde bir çalışma yapıyor. Ama Tris, onun bir keşif gezisi için Sibirya'da olduğunu söyledi. Orada üşüyor olabilir ama hiç değilse emniyettedir."

"Anlattıklarına bakılırsa Margrave ve Gant her yere erişebiliyorlar."

"Haklısın. Ne yapmamız gerekir?"

"Onu uyarmak zorundayız. Senin için en güvenli yol 'ölü' kalmak. Kalacak bir yerin var mı? Margrave ve Gant'ın bilmedikleri bir yer?"

"Harley motosikletimin arkasına bir uyku tulumum ve epey miktarda nakit param var; kredi kartı kullanıp iz bırakmam. Cep telefonumda yapacağım görüşmeler en az altı uzak istasyonda süzüldüğü için izini bulmaları mümkün değil." Cebindeki küçük siyah kutuyu çıkardı. "Bunu oyalanmak için yapmıştım. İstersem bununla telefonlarımı aya bile yönlendirebilirim."

"Bir yerde devamlı kalmamanı tavsiye ederim. Yarın bana bu saatte telefon et, o zamana kadar bir plan hazırlamış olurum."

El sıkıştıktan sonra kayıklarına döndüler. Austin, ona el sallayıp evine giderken, Barrett de kayığı kiraladığı yere doğru küreklere asıldı. Austin kayığını çekeğe çıkardıktan sonra evine girip oturma odasına geçti. Bu sırada bir plan yapmıştı.

Son kılı mamutun ayaklarının altındaki yeri sarsarak koşmasından on bin yıl sonra, kemikleri ve dişleri gittikçe parlayan uluslararası bir ticaretin yakıtını sağlıyordu. Bu ticaretin merkezi, uçakla Moskova'dan altı saat çeken, Doğu Sibirya'daki Yakutsk şehriydi.

1600'lü yıllarda bir grup Kazak tarafından kurulan bu tarihi şehir uzun zaman kâşifler için uygarlığın ulaştığı son sınır olarak kabul edilmişti. Şöhretini... daha doğrusu, kötü şöhretini Sovyet rejimi düşmanlarının altın ve elmas madenlerinde köle işçi olarak hemen iş buldukları Gulag sistemi adalarından biri olarak kazandı. On dokuzuncu yüzyıldan beri de kılı mamut fildişi ticaretinin dünya merkezidir.

Fildişi Kooperatifi fildişi ticaretinde en önemli dağıtıcılardan biridir. Kooperatif binası, etrafı Kruşçov zamanından kalma kötü apartmanlarla çevrili karanlık ve tozlu bir depodur. Çelik kapısının ve alelade beton duvarların ardında Çin'e ve Burma'ya gönderilmeyi bekleyen milyonlarca

dolar değerinde binlerce ton mamut dişi vardır. Dişler bu ülkelerde yontularak, büyük rağbet gördüğü Asya turist pazarına sürülecektir. Bu beyaz hazine, deponun bir ucundan diğerine uzanan raflarda sandıklar içinde saklanmaktadır.

Raflar arasında üç adam duruyordu. Bunlar, fildişi şirketinin sahibi olan Vladimir Bulgarin ve kocaman bir mamut dişini birer ucundan tutmakta olan iki yardımcısıydı.

"Bu çok güzelmiş," dedi Bulgarin. "Kaç kilo geliyor?"

"Yüz kilo," dedi yardımcılarının biri yüzünü buruşturarak. "Çok ağır."

"Harika," dedi Bulgarin. İyi kalite dişler kilosu yüz dolardan gidiyordu.

O sırada üçüncü yardımcı yanlarına geldi. "Ortağınız geldi," dedi.

Bulgarin'in yüzü ekşi bir limon ısırmış gibi oldu. Yardımcılarına dişi talaşla kaplı bir sandığa yerleştirip kenara koymalarını söyledi. Bunu ham fildişi olarak göndermek yerine yontturup minik mamut biblolar haline getirebilir, değerini daha da artırabilirdi.

Ofisine doğru yürürken suratı asılmıştı. Sözde ortağı olacak adam, Amerikalılar'ın "torbacı" dedikleri cinsten biriydi. Ayda bir Moskova'dan gelip kazançtan yüzde alan, Bulgarin'i para saklamakla suçlayıp eğer bunu yapıyorsa bacaklarını kırmakla tehdit eden bir mafya zorbasıydı.

Bu çok kazançlı mamut dişi ticaretine Rus mafyasının da yapışkan parmaklarını bulaştırması kaçınılmazdı. Katliama uğrayan Afrika filleri'nin dişlerinin satışına uluslararası yasak bulunduğu berî işler çok açılmıştı. Yakutsk halkı yüzlerce yıldan beri mamut ticareti yapmaktaydı; Si-birya toprakları altında gömülü olduğu tahmin edilen on milyon mamut, muazzam bir kaynaktı.

Siyasi değişim de fildişi ticaretini geliştiren bir nedendi. Yakutsk'taki ticareti eskiden beri Moskova düzenlerdi, altın ve elmas ticareti de hâlâ

oradan yönetiliyordu, ama iki bin yıldan beri Çinlilerle ticaret yapan bölge sakinleri bu ölmüş dev hayvanların kemiklerinden nasıl para kazanılacağını herkesten iyi bilirlerdi. Yasa gereği, yasal bir ihracat yapmak için dişlerin burada işlenmesi gerekiyordu, ama Bulgarin gibi bazı dağıtıcılar yasayı göz ardı edip müşterilerine doğrudan ham dişler gönderiyorlardı.

Moskova devreden çıkınca yerini mafya almıştı. Önceki yıl, Bulgarin'in hayatında gördüğü en korkunç tiplerden oluşan bir grup kooperatife habersiz bir ziyaret yaptı. Adamlar siyah balıkçı yaka kazaklar ve siyah deri ceketler giymişlerdi; tatlı dille işe ortak olacaklarını söylediler. Kendisi de ufak çaplı bir hırsız olan Bulgarin Rus yeraltı dünyasının şiddet göstermekten kaçınmayan elemanlarıyla ters düşmezdi. Bu yüreği nasırlı alımlar ona ailesinin korunması gerektiğini söyledikleri zaman, durumu çabuk kavramıştı. Önerdikleri koşullara razı oldu; Moskova'dan gelen idamlar yatırımlarını korumak için kapıya otomatik silahlı iki bekçi yerleştirdiler.

Bugünkü ziyaretin zamanı Bulgarin'i hem şaşırtmış hem de huzursuz etmişti. Ortağı daha önceleri saat düzeniyle, her ayın dördüncü perşembesi gelirdi. Oysa bugün ikinci çarşambaydı. İçindeki sıkıntıya rağmen deponun giriş kapısı yanındaki ofisine girerken yüzüne bir gülücük oturttu; karşısında her zamanki Moskova temsilcisi Karpov'u görmeyi bekliyordu. Ama içerideki siyah takım elbiseli ve balıkçı yaka kazaklı adam ondan daha gençti ve gülümseyerek tatlı dille soygun yapan Karpov'un tersine buz gibi bir ifadesi vardı.

Bulgarin'e sert gözlerle bakıp, "Bekletilmekten hoşlanmam," dedi.

"Özür dilerim," dedi Bulgarin gülücüğü sürdürerek. "Deponun öbür ucundaydım. Karpov rahatsız mı?"

"Karpov sadece tahsildardır. Şimdiki işimiz ciddi. Fildişi Adası'ndaki adamlarla temas kurmanı istiyorum."

"Bu o kadar kolay olmuyor."

"Ne diyorsam onu yap."

Birkaç gün önce Moskova'dan arayıp elindeki en bıçkın fildişi avcılardan bir ekip kurmasını ve adaya göndermesini istemişlerdi. Bu ekip orada çalışan bilim adamlarını bulup, Karla Janos adındaki bilim kadını nı ele geçirecekler ve Alaska'dan gelecek başka bir ekibe teslim edeceklerdi.

"Gayret ederim," dedi Bulgarin. "Havanın durumu..."

"Adamlarına verdiği talimatı değiştireceksin. Onlara kadını kaçırıp adadan çıkarmalarını söyle."

"Ya Amerikalılar?"

"Adamları gelemiyor. Bu iş için bize epey para ödeyeceklerine göre kadının belli bir değeri olmalı. Bize anlatacağı bir şey var mı, diye onunla konuşacağız ve fidye için elimizde tutacağız."

Bulgarin omuz silkti. Tipik Moskova mafyasıydı işte. Anında ihanet ve kazık atma. Hoyratça ve en kestirme yoldan.

"Diğer bilim adamları ne olacak?"

"Adamlarına söyle, tanık istemiyoruz."

Bulgarin sırtında bir ürperme hissetti. Kendisi de melek değildi; kaçakçılık yaptığı gençlik günlerinde o da birkaç kafa koparmıştı, ama fildişi avcılığı kıran kırana bir işti. Mafya bu ticarete bulaştıktan sonra, en yumuşak ifadeyle "dünyanın en alçak insanları" denebilecek adamları işe koştı. Bulgarin'in ticari rakiplerinden birkaçı aniden kayboluvermişlerdi.

Bulgarin tanık olacağı için kendisinin de öldürüleceğini anlayacak kadar akıllıydı. Adam ne isterse yapacaktı, ama daha o anda işini tasfiye edip Yakutsk'tan ayrılmanın yollarını düşünmeye başlamıştı. Moskova'dan gelen adama başını salladıktan sonra içinde son model bir telsiz cihazı olan dolabı açtı.

Birkaç dakika sonra fildişi avcılarıyla temas kurmuştu. Başkalarının dinlemesi ihtimaline karşı özenle seçilmiş şifreler kullanarak ekibinin şefi

Clive Cuseler

olan Grisha yla konuştu. şiddet heveslisi bir adanı olan Grisha'nın Moğol ataları yüzlerce yıl bölgede fildişi avcılığı yapmıştı. Bulgarin talimatını verdi. Grisha sadece doğru anladığından emin olmak için tekrarlamaya istedi, ama hiçbir soru sormadı.

'Tamam,' dedi Bulgarin mikrofonu yerine koyarak.

Mafyanın adamı başını salladı. "Emin olmak için yarın yine geleceğim."

Adam gittikten sonra Bulgarin alnındaki teri sildi. Hangisiyle çalışmak daha zordu, bilemiyordu: Moskovalı katillerle mi, yoksa kendisi için çalışan katillerle mi? Ama bildiği bir şey varsa, o da Yakutsk'taki günlerinin sayılı olduğuydu. Yerine birini bulup getirecekleri güne kadar emniyette sayılırdı, ama bu sırada çok (inceden yaptığı planlan hayata geçirecekti. İsviçre'deki banka hesaplarında milyonlarca doları vardı.

Cenevre güzel bir yerdi. Paris veya Londra da olabilirdi. Mücevher işinde tatlı para vardı.

Sibirya kışı yanında başka her şey daha güzel olurdu.

Güldü. Belki de mafya, ona iyilik etmişti.

Petrov, Moskova'da devlet dairesindeki ofisinden çıkmak üzereyken sekreteri ona telefonda arandığını söyledi. Keyifsizdi. Norveç Büyükelçiliği'ndeki diplomatik partiye gitmek zorundaydı. Üstelik Norveç! Tüt-sülenmiş balıktan başka yiyecek olmazdı ki. Votkanın dibini bulup kendisini rezil etmeyi düşünüyordu. Böylece belki bir daha onu davet etmezlerdi.

"Arayan mesaj bıraksın," diye gürledi sekretere. Tam kapıdan çıkacakken dönüp, "Kimmiş?" diye sordu.

"Bir Amerikalı," dedi sekreteri. "Adının John Doe olduğunu söylüyor."

Petrov tokat yemiş gibi oldu. "**Emin** misin?"

Sekreterinin şaşkın bakışları arasında yanından geçip ofisine girdi ve telefonu kulağına yapıştırdı. "Ben Petrov," dedi.

"Selam, Ivan. Telefona kendin çıktığın günleri hatırlıyorum," dedi hattın karşısındaki ses.

"Ben de adının hâlâ Kurt Austin olduğu günleri hatırlıyorum," dedi Petrov. Sesindeki öfkeli tıslama gözlerindeki neşeli ifadeye ters düşüyordu.

"Haklısın, dostum. Hâlâ aynı sivri dilli KGB ajanısın. Nasılsın, Ivan?"

"İyiym. Razov hadisesinden bu yana ne kadar zaman geçti?"

"En azından birkaç yıl olmuştur. Bir şeye ihtiyacım olursa arayabileceğimi söylemiştin."

Austin ve Petrov birlikte çalışarak okyanustaki patlamaya hazır metan hidrat çökeltilerini kullanıp Doğu Sahili'ni vuracak bir tsunami başlatmaya çalışan Mikhail Razov adında bir Rus demagogunun planlarını çöktürmüşlerdi.

"Şansın varmış, beni bulabildin. Norveç Büyükelçiliği'nde *soluk kesici* bir partiye gitmek üzereydim. Senin için ne yapabilirim?"

"Zavala'yla birlikte en kısa zamanda Yeni Sibirya Adaları'na gitmemiz gerekiyor."

"*Sibirya* mı?" Petrov güldü. "Stalin *öldü*, Austin. Artık Gulag'a kimse gönderilmiyor." Etrafına bakındı. "Artık amirlerini kızdıranları terfi ettiriyorlar, onlara unvan ve sıkıntıdan ölecekleri geniş ve iğrenç dekorasyonlu büyük ofisler veriyorlar."

"Yine kötü çocuk mu oldun, Ivan?"

"Bu değişin Rusçada karşılığı yok. Buna, amirlerini kızdırmak akıllıca olmaz, demekle yetinelim."

"Putin'le bir daha görüştüğümde senin hakkında iyi şeyler söylerim."

"Bunu yapmasan daha iyi olur. Kızdırdığım amir Putin'in kendisi. Devletin devraldığı bir petrol şirketinin sahibini tutukladıktan sonra zimmetine para geçiren yakın bir arkadaşını açığa çıkarmıştım. Her zamanki Kremlin numaraları işte. Beni istihbarat birimindeki görevimden aldılar.

Yüksek mevkilerde dostlarım olduğu için doğrudan cezalandırılmadılar. onun yerine bu kadife kafese taktılar. **Sibirya** da nereden çıktı, sorabilir miyim'."

"Şu anda ayrıntılarını anlatamam. Sana sadece çok acil bir durum olduğunu **söleyeyim**."

Petrov güldü. "Hangi işin acil *olmadı* ki? Ne zaman gitmek istiyorsun?" Austin, Karla Janos'u Alaska Üniversitesi'nde bulmaya çalıştıktan sonra Petrov'u aramıştı. Konuştuğu bölüm başkanı Karla'nın Yeni Sibirya Adaları'ndaki bir keşif gezisinde olduğunu söylemişti. Bölüm başkanı Fildişi Adası'ndaki keşif gezisiyle ilgili o hafta üçüncü defa bilgi istendiğini söyleyince, Austin çok acele harekete geçmesi gerektiğini anlamıştı.

"Hemen. Mümkünse daha da çabuk."

"Anlaşıldı, gerçekten acelen varmış. Washington'daki büyükelçiliğimizi arayıp bir kuryeyle sana gereken belgeleri göndermelerini söylerim. Ama bu iyiliğimin bir bedeli olacak. Oturup bir kadeh içki içerek eski günleri anacağız."

"Anlaştık."

"Oraya gittikten sonra desteğe ihtiyacın olur mu?"

Austin bunu düşündü. Geçmiş **tecrübelerini** düşününce Petrov'un destek demekle, tepeden tırnağa silahlı ve dövüşmek için can atan bir özel operasyonlar takımını kastettiğini anladı.

"Belki daha sonra. Durum ilk başta ilaha ince bir cerrahi müdahale gerektirebilir."

"O halde, belki ameliyat gerekir, diye bir sağlık ekibini hazır tutarım. Belki ben de onlara katılırım."

"Sıkıntıdan ölüyorum, derken şaka etmiyormuşsun," dedi Austin.

"Eski günlere hiç benzemiyor," dedi Petrov özlemle.

"İçkilerimizi yudumlarken eskileri anarız," dedi Austin. "Şimdi kapatmak zorundayım, çünkü birkaç telefon görüşmesi daha yapmanı gerekiyor. Yolculuğumun ayrıntıları için seni daha sonra ararım."

Petrov ondan haber bekleyeceğini söyleyip telefonu kapadı. Sekreterine, onu Norveç Büyükelçiliği'ne götürmek için gelecek otomobili iptal ettirmesini bildirdi. Washington'daki Rusya Büyükelçiliği'ni aradı. Oradaki görevliler onun bürokratik sürgüne yollandığını bilmedikleri için Austin ve Zavala'nın bir N U M A keşif gezisi amacıyla Rusya'ya gelmelerine izin veren belgeleri hazırlayıp derhal verilen adrese teslim edeceklerine söz verdiler. Bu iş tamamlandıktan sonra en sevdiği, ince Havana purolarından bir tane yakıp arkasına yaslandı ve N U M A'daki bu gözüpek ve atak Amerikalıyla birlikte neler yaşadıklarını düşündü.

Petrov kırk yaşlanırdaydı, geniş bir alnıyla uzun bir yüzü vardı. Sağ yanağını boydan boya kaplayan yara izi olmasa, epey yakışıklı sayılabilirdi. Bu yara izi ona, Austin'in armağanıydı, ama bu yüzden Amerikalıya düşmanlık beslemiyordu. Soğuk Savaş yıllarında Petrov ve Austin kendi ülkelerinin deniz istihbarat uzmanları olarak defalarca çatışmışlardı. Bir keresinde Sovyetler batık bir Amerikan casus denizatlısı ve mürettebatını yakalamaya çalışırken bu çatışma adamakıllı hararetli olmuştu.

Austin mürettebatı kurtardıktan sonra, denizaltı içine zaman ayarlı bir patlayıcı yerleştirdiğini söyleyerek Petrov'u uyarıyordu. Yenilgiye çok içerleyen Petrov mini denizaltısıyla dalınca infilaktan payını almıştı. Bu hadise sonucu olan yara izi yüzünden Austin'i suçlamadı, hatta, öfkeye kapılıp harekete geçmemeyi öğreten bir ders gibi kabul etti. Daha sonraki yıllarda Razov vakasında kendilerini birlikte çalışır buldular ve müthiş bir ekip oluşturdular. Eğer Austin, kendi ülkesinde gerçekleşecek bir eğlenceden onu mahrum edeceğini sanıyorsa, çok yanılıyor, diye düşündü Petrov. İşleri başlatmak için telefona sarıldı.

Austin telefonda Zavala'yı bulmuştu. "Tam kapıdan çıkmak üzereyim," dedi Zavala. "N U M A'da görüşürüz."

"Planlarda değişiklik oldu," dedi Austin. "Sibirya'ya gidiyoruz."

"Sibirya mı?" dedi Zavala zerre kadar heves yansıtmayan bir sesle. "Ben Meksika kökenli Amerikalıyım. Bizim soğukla pek aramız yoktur."

"Kürklü gocuğunu aldın mı, soğuk sana vız gelir. Ben yanıma karabinamı alıyorum." Zavala, onun büyük kalibreli revolver tabancasına bu adı takmıştı. "Sen de sigortanı yanında bulundursan iyi olur."

Zavala'yla havaalanında buluşmak üzere sözleştikten sonra, kutupsal iklime uygun kıyafet bulmak için işe koyuldu.

Binlerce kilometre ötede Schroeder daracık kamerasında, yakında ayak basacağı adanın topoğrafik haritasına son bir kez bakıyordu.

İster iki yüz metrekarelik bir kırsal alan, ister birkaç sokaklık bir şehir kesimi olsun operasyon yapacağı bölgeyi tanımanın ne kadar gerekli olduğunu yıllar önce öğrenmişti.

Bu haritayı birkaç kez inceledikten sonra artık Fildişi Adası'nı sanki orada bulunmuş gibi iyi tanıyordu. Ada on beş kilometre eninde otuz kilometre uzunluğundaydı. Denizin aşındırdığı buzlu kıyılar kırık çömlek parçaları gibi sivri çıkıntılardan oluşuyordu. Bir nehrin denize döküldüğü güney kıyısında yarım ay biçimindeki bir girinti gemilerin sığınacağı bir yer sağlamaktaydı.

Kimi kurumuş kimi hâlâ etkin olan nehirler tundra üstünde kıvrımlarla dolanan doğal koridorlar oluşturmuştu. Çoktan sönmüş olan bir yanardağ donmuş zemin üstünde kocaman, siyah bir çıban gibi yükseliyordu.

Haritayı bırakıp adaya geliş vasıtası ararken kullanılmış kitap satan bir dükkândan edindiği Rusça turist rehberini karıştırmaya başladı. Hâlâ ona yetecek kadar Rusçası vardı. Fildişi Adası 1700'lü yılların sonlarında Rus kürk tacirleri tarafından keşfedilmişti. Burada muazzam yığınlar halinde hayvan kemikleri ve mamut dişleri bulunca adaya da bu ismi vermişlerdi. Kemik yığınlarına her yerde rastlamak mümkündü; bazıları açıktaydı bazılarıysa üst üste yığılmışlar ve soğuktan birbirleriyle kaynaşarak tepeler oluşturmuşlardı.

Kürk ticareti delicesine bir katliam sonunda tükenince, fildişi avcıları buraya gelmeye başladılar. İyi durumdaki fildişinin, yontma ustalarının

olduğu Çin'de ve dünyanın başka yerlerinde pazarı hazırды. Bu beyaz hazinenin varlığını fark eden Rus hükümeti, girişimcilere imtiyazlar sağladı. Bir işadaminin görevlendirdiği Sannikol **adındaki** bir temsilci bütün Kuzey Kutbu adalarını keşfetti.

Fildişi Adası diğerleri içinde en zengin hazineye sahipti, ama uzaklığı nedeniyle güneydeki daha kolay ulaşılan adalara göre nispeten daha az zarar görmüştü. Turist rehberine göre, birkaç gözüpek fildişi avcısı nehrin ağzında bir yerleşim merkezi kurmuşlar ve buraya Fildişi Kasabası adını vermişlerdi. Ne var ki, daha elverişli mekânlar varken bu ada büyük ölçüde terk edilmiş durumdaydı.

Kamaranın kapısı tıklatıldı. Gelen, yarı Rus yarı Eskimo olan yuvarlak yüzlü kaptandı.

"Sizi kıyıya götürecektir sandal hazır," dedi kaptan.

Schroeder eşya torbasını aldı ve kaptanın peşinden trol gemisinin küpeştesine gitti. Buradan bir merdivenle aşağıda bekleyen sandala bindi. Tayfa kürek çekerken Schroeder de uzun bir zıpkınla önlerine çıkan buz parçalarını itiyordu. Birkaç dakika sonra sandalın altı çakıl kaplı kumsalın zeminine sürtmeye başladı. Schroeder torbasını kumsala atıp indi ve sandalı geri itmeye yardım etti.

Sandal sisin içinde görünmez olana kadar arkasından baktı. Balıkçı gemisi kıydan birkaç yüz metre açıkta olduğu halde sis perdesi altında zor bela seçilebiliyordu. Anlaşmaya göre gemi onu yirmi dört saat bekleyecek Schroeder kıyıya gelip kendisini almaları için işaret verecekti. Bunu yaparken Karla'nın da yanında olacağını umuyordu. İçinde bulunduğu tehlikeyi anlattıktan sonra Karla'yı kendisiyle gelmeye ikna edip edemeyeceğini o ana kadar pek düşünmemişti. Bu sorunla daha sonra ilgilenmek zorundaydı. Şimdi ilk işi onu bulmaktı. Çok geç kalmadığını umuyordu. Yaşına göre formda sayılırdı, ama artık vücudu geride zorlu geçen **bir** seksen yıl bıraktığını ve kenarlarından aşınmaya başladığını seslerin gibiydi. Son zamanlarda bir bacağı da aksar olmuştu.

Schroeder gemi motorlarının çalışmaya başladığını işitti. Trol gemisi gidiyordu. Demek ki, kaptan, onu bekleyip ücretin tamamını almaktansa, peşin aldığı yarısıyla yetinmeyi tercih etmişti. Schroeder omuz silkti. Daha ilk gördüğü anda kaptanın tipik bir korsan olduğunu anlamıştı zaten. Artık yapacak bir şey yoktu.

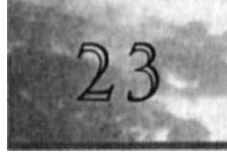
Görebildiği kadarıyla adayı inceledi. Kumsal hatif bir eğimle yükseliyordu, tırmanmak zor olmayacaktı. Torbasını sırtlayıp yürümeye başladı. Kumsalda çizme izleri vardı. Fildişi kasabasına giden anayol bu olmalıydı.

Nehir boyunca on dakika kadar yürüdükten sonra kasaba denilen sefil görünümlü yerleşim merkezini gördü ve yüksek sesle güldü. Biçimsiz kulübelerin bitişiğinde kurulmuş renkli çadırlar burasının keşif ekibinin kampı olduğunu gösteriyordu.

Kampa yaklaştıkça uzaktan taş olduğunu sandığı yapıların aslında binlerce iri kemikten inşa edilmiş olduğunu görüp şaşırdı. Kulübelerden ikisinin içine başını sokup baktı ve uyku tulumları gördü. Üçüncü yapı her nedense kilitliydi. Çadırlara bakınca bir tanesinin mutfak ve yemekhane olarak kullanıldığını anladı. Schroeder birkaç kez seslendi, ama cevap veren olmadı. Eski yanardağa doğru baktı, ama hiçbir hareket görmedi. Bunda şaşacak bir şey yoktu; adayı dantel gibi ören koyakların arasında bir ordu bile gizlenebilirdi.

Tekrar nehrte döndü ve iç kesimlere doğru giden çizme izleri gördü. Uzmanlaşmış gözleriyle bu izlerin beş farklı çizmeden kaldığını anlıyordu. Sanki kadınlara aitmiş gibi, iki tanesi daha küçüktü ve daha sık iz bırakmıştı. Vaftiz torununa kavuşma ümidi yorgunluğunu almış, ona yepyeni bir enerji vermişti. Adımlarını hızlandırdı. Çok geçmeden Schroeder'in sevinci yerini endişeye bıraktı.

Ağır çizme izleri diğerlerinin üstünden geçmekteydi. Karla ve ekibi takip ediliyordu.

Karla tırmandığı tepenin üstünden bakınca Fildişi Adası'nın daha önce sandığı gibi bir kutup çölü olmadığını gördü. Tundrada ağaç yoktu, ama üstü cüce çalılar, otlar ve yosunlarla kaplı yeşil bir halıyla örtülü gibiydi. Hindibalar, düğün çiçekleri ve yakı otları hayat dolu bir renk cümbüşü yaratıyordu. Sabah güneşi uzaktaki göllerin ve nehirlerin üstünde parlıyor, gürültücü deniz kuşları tepelerinde uçuşuyordu.

Hayalinde bu engebeli araziye yemyeşil bir çayır olarak canlandırdı; kılıklı mamutlar büyük sürüler halinde oradan oraya koşuşuyorlar, bizonlar ve kılıklı gergedanlar peşlerindeki kılıç dişli kaplanlar gibi yırtıcı hayvanlardan kaçıyorlardı. Neredeyse bu hayvanlara özgü misk kokusunu, onların koşuşturduğu bu toprakların sarsıntısını hissederek gibiydi.

Nasıl olmuştusa, sanki kötü kalpli bir büyücü sihirli değneğini sallamış gibi bütün mamutlar ve diğer yaratıkların soyu tükenivermişti. Bu soy tükenişi çok eskiden beri Karla'nın aklını kurcalayan bir meseleydi. Çoğu

çocuk gibi o da dünyanın ilk sahipleri olan dinozorlara ve diğer büyük memeli hayvanlara büyük bir ilgi duymuştu.

Tanıdığı tek bilim adamı dedesi olduğu için ona bu muhteşem yaratıkların ölümüne neyin yol açtığını sormuştu. Dedesi, ona dünyanın nasıl kaydığını açıklarken dehşet içinde dinlemiş ve ona bu bir daha olabilir mi, diye sormuştu. Dedesi bunun mümkün olduğunu söyleyince de, bir daha gözüne uyku girmemişti. Dedesi, onun bu kadar korktuğunu görünce ona dünyayı tekrar düzeltecek bir çocuk şarkısı öğretmişti. Karla şimdi bu şarkının kafiyelerini hatırlamaya çalışırken birisinin seslendiğini işitti.

"Karla!"

Maria Arbatov, ona el sallıyordu. Keşif ekibi tekrar yola koyulmak için hazırdı. Karla diğerlerine katılmak üzere yürümeye başladı. İşe dönme zamanı gelmişti. Bunun kolay olmadığını biliyordu. Yavru mamut cesedinin bulunması inanılmaz derecede talihli bir olaydı. Ama Fildişi Adası geçmişin kalıntılarıyla dolu zengin bir hazineydi. Eğer aradığı şeyi burada da bulamazsa, bundan sonra saha gezilerine hiç çıkmayıp müze numunelerini sınıflandırma işini sürdürmesi gerekirdi.

Sağlam bir kahvaltıyla enerji bulan ekip o sabah erkenden yola koyulmuştu. Ito ve Sato herkesten önce hazırdılar. Çizmelerinden şapkalarına kadar hepsi aynı tip sıcak tutan kıyafet giymişlerdi. Sergei her zamankinden huysuzdu; Maria sevimli gülücükleriyle onu neşelendirmeyi başaramayınca, daha fazla üstünde durmadı.

Çantalarını sırtladıktan sonra nehri takip ederek adanın iç kısımlarına yollandılar. Tundra düz olduğu için hızlı ilerliyorlardı. Epey yol alıp Karla'nın tırmandığı tepe yakınında ilk molayı verdikleri zaman daha öğlen olmamıştı.

Karla çantasını sırtına yerleştirirken, "Merak ettim," dedi. "Numuneyi kampa kadar olan onca yol boyunca nasıl taşıdınız? Ağırlığı birkaç yüz kilo olmalı."

Ito gülümsedi ve Şatoyla birlikte taşıdıkları paketleri gösterdi. "Şişme salları. Numuneyi nehre kadar sürükledikten sonra salları **kampa** kadar götürdük."

Karla bu yaratıcılıkları için onları kınlayınca Ito gülümseyerek başını eğdi.

En önde Sergei, iki katlı onun arkasında, Japonlar da en arkada yürümeye başladılar. Nehirden uzaklaşarak iç kısımlara gidiyorlardı. Adanın topografyası değişmiş, düz tundranın yerini tepeler ve vadiler almıştı. Bir süre sonra yanardağın etrafını saran dağ eteğine vardılar. Uzaktan bakınca alelade siyah bir dağ gibi görünen volkan, şimdi heyula gibi tepelerinde yükseliyordu.

Birkaç gölün kıyısı boyunca yürüdüler, çimen topraklarının ve üstünde göçmen kuşların cıvı cıvı uçtuğu bataklıkların etrafından dolaştılar. ısı sıfır dereceye kadar yükselmişti, ama Kuzey Kutbu Okyanusu'ndan esen rüzgâr hissedilen sıcaklığı adamakıllı düşürüyordu. Karla kalın parkasını giymiş olduğu için memnundu.

On metre genişliğindeki bir koyak içine indikleri zaman soğuk rüzgârın etkisinden kurtuldular. Her iki yanlarında yedi metre yüksekliğinde tümsek vardı. Derinliği bir metre olan dar bir çay tam ortadan akıyor, kenarlarda yürümek için yeterince boşluk bırakıyordu. Bu kıvrımlı koyak **İçinde** iki saat ilerledikten sonra, kıyının yapısı değişmeye başlamıştı. Az sonra bu geçidin eski bir mezarlık olduğu anlaşıldı. Koyağı oluşturan nehrin dilimlediği zaman katmanları, ayaklarının altındaki kumdan çıkan yığınla kemiği ortaya çıkarıyordu.

Karla durup yerden bir bizon bacak kemiği aldı; birkaç adım **ötede** bulunduğu başka bir kemiğin oyuğuna tıpatıp uymaktaydı. Diğer bilim adamları bunu pek etkileyici bulmadılar, hatta dönüp bakmadılar bile. Karla kemikleri yere bırakıp onlara yetişmek için hızlandı.

Önce onların bu kayıtsızlığı onu rahatsız etti, ama çok geçmeden bu tavrın nedeni belli oldu. Bir köşeyi döndükleri zaman karşısındaki alçak kayalıkların her boyda ve her türden kemiğin soğukla kaynaşması sonucu oluştuğunu gördü. İlk bakışta hemen pigme at ve ren geyiği fosillerini tanıdı, yanlarında devasa mamut kemikleri ve dişleri vardı. Bu mezarlık en az iki yüz metre boyunca uzanıyordu.

Sergei tantanalı bir duyuru yaparak hedef noktaya vardıklarını ilan etti. Sırt çantasını daha önceden yakılmış bir ateşin kararttığı küllerin yanına bıraktı. "Burada kamp kuruyoruz."

Diğerleri de çantalarını bıraktıktan sonra yanlarına sadece kameralarını ve birkaç ufak el aleti alarak koyak boyunca ilerlemeye devam ettiler. Karla hâlâ merkez kamptaki yavru mamutu düşünüyordu. Bir an önce ona testler yapmalıydı. Dokusuna ve kıkırdaklarına radyokarbon testi uygulayarak ne zaman yaşadığını ve öldüğünü öğrenmek mümkündü. Tıpkı bir ağaçta olduğu gibi, dişlerine bakarak mevsimsel değişimler, metabolizma hızı ve göçle ilgili modeller hakkında bilgi edinilebilirdi. Midedeki tohumlar ve polenler de binlerce yıl önceki biyolojik dünya hakkınca çok şey aydınlatırdı.

Koyak boyunca on dakika ilerledikten sonra bir geçidin duvar kısmındaki küçük bir mağaraya geldiler.

"Küçük bebeğimizi burada bulduk, işte," dedi Sergei.

Engibeli boşluk birkaç metre eninde, bir metre derinlikteydi.

"Onu buzlu zeminden nasıl çıkardınız?" diye sordu Karla.

"Ne yazık ki, buzu eritmek için su hortumumuz yoktu," dedi Maria.

"Numuneyi çıkarmak için çekiç ve keski kullandık."

"O halde bir kısmı görünür haldeydi?"

"Evet, dedi Maria. "Dışarı çıkarabilmek için gövdenin kenarından biraz kesmek zorunda kaldık." Mamut dişlerini kullanarak kır/ak benzeri bir şey yaptıklarını ve bununla donmuş numuneyi nehre kadar sürüklediler."

Clive Cussler

diklerini açıkladı. Suda yüzdürülerek kampa getirilmiş, sıcaklığın gündüzleri bile sıfırın altında olduğu barakaya yerleştirilmişti.

Karla çukura baktı. "Burada bir tuhaflık var."

Diğerleri onun etrafında toplandılar.

"Ben bir şey görmüyorum," dedi Sergei.

"Bakın. Donmuş zeminin çok daha altında başka kemikler var. Onların binlerce yıllık olduğu belli." Çukura eğilip bir miktar çürümüş nebatat kazıdı ve meslektaşlarına gösterdi. "Bu şeyler çok eski değil. Sizin yavru filiniz buraya daha yakın bir zamanda girmiş."

"Belki İngilizcem yetersiz kalıyor, ama ne demek istediğinizi anlamıyorum," dedi Sato kibarca.

"Evet, ne diyorsun sen?" dedi Sergei sabırsızlığını gizlemeden. "Yani, bu mamut çevresine ait değil mi?"

"Ne dediğimi ben de bilmiyorum. Sadece cesedin çürümemesini tuhaf buldum."

Sergei kollarını kavuşturup yüzünde muzaffer bir gülümsemeyle diğerlerine baktı.

"Ben anladım," dedi Maria. "Daha önce nasıl göremedik, hayret. Zaman zaman bu koyak su altında kalıyor. Bir taşkın sonucu bizim numunemiz bulunduğu yerden sürüklenip bu çukura sıkışmış ve tekrar donmuş."

Sergei bozuldu. "Buraya çukurlara bakmaya gelmedik," diye kesip attı. Çukurdan yüz metre öteye, koyağın çatal yaptığı yere kadar yürüdü. "Sen ve Maria, buraya bakın," dedi sol taraftaki geçidi göstererek. "Biz de diğer koyağı inceleyeceğiz."

"Buna daha önce bakmıştık," diye itiraz etti Maria.

"Bir daha bakın. Belki birkaç tane daha yüzer mamut bulursunuz."

Maria'nın gözlerinde kıvılcımlar çaktı. Sato, onun yaylın ateşe geçeceğini sezip araya girdi ve, "Telsizlerimizin aynı frekansta olduğunu kontrol edelim," dedi.

Sözlü kavga böylece önlendikten sonra herkes telsiz cihazını kontrol etti ve pillerin durumuna baktı. Sonra ikiye ayrıldılar; üç erkek bir tarafa, iki kadın diğer tarafa yürümeye başladı.

"Bugün Sergei'nin nesi var?" diye sordu Karla.

"Dün gece senin teorin hakkında tartıştık. Onu tamamen yanlış buluyor. Ona, sırf kadın olduğun için sana inanmadığını söyledim. Kocam tam bir şovenisttir."

"Öfkesinin soğuması için biraz zaman gerekebilir."

"O yaşlı keçi bu gece yanında bir buzdağıyla yatacak. Belki o zaman soğur."

İkisi de kahkahayı basınca sesleri koyak duvarlarında yankılandı. Birkaç dakika yürüdükten sonra Karla neden Maria'nın sol taraftaki koyağa gönderilmeye itiraz ettiğini anladı. Görünürde pek kemik yoktu. Maria da ona ekibin diğer geçidi daha önce kısmen incelediğini ve bura dakinden çok daha fazla kemik bulunduğunu söyledi.

Yürümeyi sürdürürlerken Maria'nın telsizinden çıtırtı sesleri geldi. Sonra da Ito'nun sesi duyuldu.

"Maria ve Karla. Lütfen, hemen ekibin ayrıldığı noktaya dönün."

Birkaç dakika sonra koyağın çatal yaptığı yere gelmişlerdi. Ito onları bekliyordu. Onlara göstereceği bir şey olduğunu söyleyip onları geçidin ilerisinde, diğer iki adamın bulunduğu yere götürdü. Burada koyak duvarı sanki dinamitle uçurularak açılmış gibiydi.

"Birisi burada kazı yapmış," dedi Sergei herkesin zaten gördüğü şeyi seslendirerek.

"Kim böyle bir şey yapabilir?" dedi Sato.

"Adada başka kimse var mı?" diye sordu Karla.

"Yok sanıyorduk," dedi Ito. "Birkaç gece önce bir ışık görür gibi oldum, ama emin değildim."

"Sanırım gözlerinde sorun yok," dedi Sato. "Adada yalnız değiliz."

Clive Cussler

"Fildişi avcıları," dedi Sergei. Yerde unufak olmuş kemik parçalarının bir kıymığı eline alarak. "Burasını bulduklarını bilmiyordum. Bu günahıdır. Bu işte hiç bilim yok. Sanki birisi çekiç ve keskiyle işe girişmiş gibi."

"Aslında portatif bir kaya matkabı kullandık."

Bu sözler, kayalığın tepesinden onlara bakan iri yapılı adamdan gelmişti. Geniş yüzü, çekik gözleri ve yüksek elmacık kemikleri Moğol kökenli olduğunu gösteriyordu. Sırıtan ince dudaklarının iki yanından ince bıyıkları inmişti. Karla Fairbanks'tayken Rusça okuduğu için adamın ne dediğini anladı. Ama kollarının arasındaki tüfek her türlü sözden daha etkiliydi.

Bir ıslık çalınca geçidin her iki yanında ellerinde aynı silahtan olan ikişer adam daha belirdi. Hepsisi de tıraşsız suratları, sırtışları, buz. gibi gözleriyle bıçkın tiplerdi.

Sergei huysuz ve kibirli bir adam olabilirdi, ama onlara karşı hiç beklenmedik bir öfke gösterdi. Kırık kemikleri işaret ederek, "Bunu siz mi yaptınız?" diye sordu.

Adam sadece omuz silkti.

"Kimsin sen?" dedi Sergei.

Moğol bu soruyu duymazlıktan gelip Sergei'nin arkasındakilere baktı.

"Karla Janos adındaki kadını arıyoruz."

Adam zaten gözlerini Karla'ya dikmişti, ama adının bir yabancının ağzından çıkması onu çok ürküttü. Sergei refleks bir hareketle ona bir baktı, ama sonra hemen başını çevirdi.

"Burada o isimde kimse yok."

Moğolun bir talimatıyla Karla'ya en yakın olan adam kirli parmaklarıyla koluna yapıştı ve onu diğerlerinin arasından çekip ayırdı.

Karla direndi. Adam kolunu çürütecek kadar kuvvetli sıkıyordu. Karla acıyla yüzünü buruşturunca adam güldü ve yüzünü onun yüzüne

iyice yaklaştırdı. Karla, onun hiç banyo görmemiş vücudundan ve nefesinden çıkan kokuyla kusacak gibi oldu.

Omzunun üstünden arkaya baktı. Diğer bilim adamlarını başka bir koyağa götürüyorlardı. Kayanın tepesindeki adam ortada yoktu. Karla ters yöne doğru sürüklenirken Maria'nın çığlığını ve diğer adamların haykırıdıklarını duydu.

Koyak duvarlarında silah sesleri yankılandı. Karla meslektaşlarına doğru koşmak istedi, ama adam onun saçına yapışıp geri çekti. Karla önce dayanılmaz bir acı, ardından da müthiş bir öfke duydu. Dönüp tırnaklarını adamın gözüne geçirmeye çalıştı. Adam yüzünü geri çekince, Karla'nın tırnakları onun pis sakallı yüzüne geldi ama hiç zarar vermedi.

Adam elinin tersiyle bir tokat patlattı. Karla sersemlemişti, adam ona bir çelme takıp yere devirirken hiçbir direnç gösteremedi. Başının arkasını yere çarpınca gözünün önünde yıldızlar uçuştı. Gözlerini tekrar odaklayabildiği zaman adamın tepesinde dikildiğini, domuz gibi gözlerinde önce eğlenceli bir ifade, ardından da şehvet pırıltıları gördü.

Adam güzel tutsağıyla önce biraz eğlenmeye karar vermişti. Tüfeğini emniyetli bir yere bıraktıktan sonra pantolon düğmelerini çözmeye başladı. Karla sürünerek onun önünden çekilmeye çalıştı. Adam kahkahalar atarak ayağını onun boynuna dayadı. Karla ayak bileğine vurup altından kurtulmaya çalıştı. Zor bela nefes alabiliyordu.

Adam birden öksürmeye başladı ve yüzündeki sırtımanın yerini muazzam bir şok ifadesi aldı. Ağzının kenarından akan ince bir kan sızıntısı belirdi. Yavaş gösterim film gibi, ayağını Karla'nın boynundan çektiği zaman kürek kemikleri arasına saplanmış bir av bıçağının sapı göründü. Az sonra dizleri tutmaz oldu ve yere çöktü.

Karla devrilen cesedin altında kalmamak için hemen yana yuvarlandı. Sevinci çok sürmedi. Ona doğru yaklaşan başka bir adam vardı.

Adam uzun boyluydu ve yürürken topallıyordu. Güneş arkasından geldiği için yüzü gölgede kalmıştı. Karla ayağa kalkmak istedi, ama hâlâ yere düşmenin etkisiyle başı dönüyordu ve dengesini kaybetmişti.

Adam, ona ilk adıyla seslendi. Bu, Karla'nın yıllardan beri duymadığı bir sestti.

Sonra bayıldı.

Ayıklığında adam, onun üzerine eğilmiş, başını elleri arasına almıştı. Matarasındaki suyla hırpalanmış dudaklarını yıkıyordu. Karla, onun uzun çenesini ve endişe dolu gözlerini tanıdı. Çatlamış dudaklarının acısına rağmen gülümsedi.

"Karl Amca?" dedi sanki rüyadaymış gibi.

Schroeder tilki kürkü şapkasını Karla'nın başının altına yastık yaptıktan sonra gidip bıçağını aldı, ucunu adamın parkasına silip temizledi. Adamın tüfeğini alıp omzuna astıktan sonra şapkasını başına geçirip Karla'yı kucakladı.

Koyağın ucundan sesler geliyordu.

Schroeder ayak bileğindeki acıya aldırmadan Karla'yı ters yöne doğru taşıdı; köşeyi dönmelerinden birkaç saniye sonra Moğol ve çetesi yerde yatan arkadaşlarını buldular. Ölmüş olduğunu anlamaları uzun sürmedi. Silahları ateşlemeye hazır durumda koyakta ilerlemeye başladılar.

Schroeder artık hem kendi hem Karla'nın canını kurtarmak için koşuyordu.

NUMA'nın turkuvaz renkli servis jeti Washington'dan havalandıktan on saat sonra Alaska semalarından inişe geçti ve Nome Havaalanı'na indi. Austin ve Zavala burada Bering Havayolları'nın çift motorlu, pervaneli bir uçağına binerek, Bering Boğazı'nın Rusya tarafında kalan Providenya'ya doğru yollandılar.

Boğazı aşmaları iki saat bile sürmedi. Providenya Havaalanı sivri doruklu gri dağların arasında kalan güzel manzaralı bir koydaydı. Bu şehir İkinci Dünya Savaşı sırasında Amerika'dan Avrupa'ya uçurulan uçaklar için uğrak yeri olarak kullanılıyordu, ama o şanlı günleri artık geride kalmıştı. Uçak çok eski, oluklu alüminyumdan yapılmış iki katlı idari binaya doğru taksilerken alanda birkaç carter uçağı ve askeri helikopterden başka araç görünmüyordu.

Kendilerinden başka yolcu olmadığı için Austin ve Zavala gümrük ve pasaport işlemlerinden çabuk geçmeyi umuyorlardı. Fakat genç ve gü

Clive Cuseler

zel bir kadın olan pasaport memuru Austin'in pasaportunda yazılı her bir kelimeyi okur gibiydi. Sonra Zavala'nın pasaportunu istedi. Pasaportları ve vizeleri masanın üstüne yan yana koydu.

"Beraber misiniz?" diye sordu, ikisinin de yüzüne tek tek bakarak.

Austin başını sallayarak **doğruladı**. Kadın kaşlarını çatı, sonra yakında duran silahlı bir muhafıza işaret etti. "Beni takip edin," diye emretti bir eğitim çavuşu sesiyle. Belgeleri toplayıp onları lobinin diğer tarafındaki bir kapıya götürdü. Silahlı muhafız da arkalarındaydı.

"Yüksek mevkilerde dostların var, sanıyordum," dedi Zavala.

"Herhalde bize şehrin anahtarını teslim edecekler," dedi Austin.

"**Galiba** bize aş yapacaklar," dedi Zavala. "**Kapının** üstündeki levhayı gördün mü?"

Austin beyaz zemin üstündeki kırmızı harflere baktı. Rusça ve İngilizce olarak KARANTİNA yazılıydı. Kapıdan geçip küçük, gri bir odaya girdiler. Odada üç metal iskemle ve bir masadan başka eşya yoktu. Muhafız da onlarla birlikte girip kapının yanında dikildi.

Pasaport memuru belgeleri masaya çarparak bıraktıktan sonra, "Soyunun," dedi.

Austin uçakta birkaç saat uyumuştı, ama hâlâ üstünde uyku sersemliği vardı ve söyleneni doğru anladığına emin olamadı. Kadın emri tekrarladı.

Austin yüzünü ekşitti. "Yapmayın. Daha birbirimizi doğru dürüst tanımıyoruz bile."

"Rusların cana yakın olduğunu duymuştum. Ama bu kadar cana yakın olduklarını bilmiyordum," dedi Zavala.

"Soyunun, yoksa zorla soyunmanızı sağlarız," dedi kadın, silahlı muhafıza bir göz atarak.

"Memnuniyetle," dedi Austin. "Ama bizim ülkemizde hanımlara öncelik veririz."

Kadın buna gülünce ikisi de şaşırdı. "Sizin çetin ceviz olduğunuzu söylemişlerdi, Bay Austin."

Austin bu işte bir numara olduğunu anlamaya başlıyordu. Başını yana eğdi. "Acaba böyle bir şeyi kim söylemiş olabilir?"

Bunu söylediği anda kapı açıldı. Muhaliz kenara çekildi ve içeri Petrov girdi. Gülümseyince, kıvrık yara izi nedeniyle yakışıklı yüzü yamuldu.

"Sibirya'ya hos geldiniz," dedi Petrov. "Konukseverliğimizin tadını çıkardığınıza sevindim."

"Ivan," dedi Austin inler gibi bir sesle. "Tahmin etmeliydim."

Petrov elindeki bir şişe votka ve üç kadehi masanın üstüne bıraktı. Yanlarına gelip önce Austin'i sonra da Zavala'yı güreşçi gibi kucakladı. "Dimitri ve Veronikayla tanıştınız, demek. En güvendiğim iki ajanlarım."

"Joe de ben de Sibirya gibi soğuk bir yerde böyle sıcak bir karşılama beklemiyorduk," dedi Austin.

Petrov, ajanlarına teşekkür edip gönderdikten sonra bir iskemle çekip diğerlerine de aynı şeyi yapmalarını söyledi. Şişenin tıpasını açıp bardakları tepeleme doldurdu ve ikram etti.

Kadehini kaldırarak, "Eski düşmanlarımın şerefine," dedi.

Kadeh tokuşturduktan sonra bir dikişte bitirdiler. Votka sıvı ateş gibiydi, ama saf **kafeinden** daha kuvvetli uyandırıcı etkisi vardı. Petrov bir tur daha votka ikram etmek istedi, ama Austin eliyle kadehinin ağzını kapadı. "Bunu daha sonraya bırakalım. Hemen ilgilenmemiz gereken çok önemli işlerimiz var."

"Biz, dediğine sevindim. Telefonda konuştuktan sonra kendimi dışlanmış hissediyordum." Kendi kadehini doldurdu. "Neden dünyanın öbür ucundan bir uçağa atlayıp bu şirin yere gelme gereği gördüğünüzü bana açıklayabilir misiniz?"

"Uzun hikâye," dedi Austin; hissettiği yorgunluk sadece uçak yolculuğundan kaynaklanmıyordu. "Hikâyenin başında ve sonunda Kovacs adında çok parlak bir Macar bilim adamı var."

Austin. Kovacs'ın Prusya'dan kaçıyla başlayıp, dev dalgalar ve girdapların olduğu yakın geçmişe doğru gelerek, Barrett'le olan konuşması dahil her şeyi kronolojik sırayla anlattı.

Petrov hiç konuşmadan dinledi; Austin bitirdikten sonra el sürmediği votka kadehini itti.

"Fantastik bir hikâye. Bu insanların gerçekten kutup kayması yapabileceklerine inanıyor musunuz?"

"Artık sen de bizim bildiğimiz her şeyi biliyorsun. Sence mümkün mü?"

Petrov bu soruyu bir süre düşündü. "Rusya'nın 'ağaçkakan' projesini duymuş muydun? Elektromanyetik radyasyon kullanarak askeri amaçlarla hava koşullarını kontrol etme çalışmasıydı. Sizin ülkeniz de aynı amaçlarla aynı araştırmaları yapmıştı."

"Bu projeler nereye kadar başarılı oldu?"

"Belli bir zaman için her ülkede de hava koşullarında sıra dışı hadiseler oldu. Kuvvetli rüzgârlar ve selle sonuçlanan yağmurlar, kuraklık gibi şeylerdi. Deprem bile gerçekleştirildi. Bildiğim kadarıyla Soğuk Savaş'ta birlikte bu araştırmalara da son verildi."

"İlginç. Bu söylediklerin bizim bildiklerimize de uyuyor."

"Gerçekten son verildiğine *emin* miyiz?" diye sordu Zavala çarpık bir gülümsemeyle.

"Ne demek istiyorsun?"

"Son zamanlarda hiç başını pencereden çıkarıp dışarı baktın mı?"

Petrov bir an penceresiz odada bakındıktan sonra Zavala'nın mecazi konuştuğunu anladı. "Ben her söyleneni kelime anlamıyla algılarıım," dedi gülerek. "Ruslara özgü bir şey. Hava koşullarının bütün dünyada aşırılıklar gösterdiğinin farkındayım."

"Joe haklı," dedi Austin. "Elimde istatistik bilgi yok, ama gözlemsel kanıtlar çok kuvvetli. Tsunamiler. Taşkınlar. Kasırgalar. Hortumlar. Deprem

ler. Bunların hepsinde artış görülüyor. Bunlar belki de daha önce yapılmış deneylerin artçıları olabilir."

"Ama söylediğin şeylere göre, bu elektromanyetik çalışmalar okyanusta bozunumlara yol açıyormuş. Değişen ne oldu?"

"Bence bunu anlamak o kadar zor değil. Bu işin gerisinde kim varsa, kafasındaki belli bir hedefe ulaşmak için bir nedeni var."

"Ama bu hedefin ne olduğunu bilmiyorsunuz, öyle mi?"

"Sen eski KGB ajanısın. Bense basit bir deniz mühendisiyim."

Petrov'un eli yüzündeki yara izine gitti. "Hiç de basit falan değilsin, dostum, ama benim komplocu kafa yapım konusunda haklısın. Şimdi konuşurken aklıma sizin devlet yetkililerinizden Zbigniew Brzezinski'nin yıllar önce söylemiş olduğu bir şey aklıma geldi. Onun öngörüsüne göre ortaya bir seçkinler sınıfı çıkacak, insanların davranış biçimlerini etkilemek ve toplumu yakın gözlemle kontrol altında tutmak için modern teknolojiyi kullanacaktı. Hedeflerine ulaşmak için gizli bir savaş uygulayarak toplumsal krizlerden, kitlesel medyadan yararlanacaklar, hatta bu amaçla hava koşullarını bile değiştireceklerdi. Bahsettiğin bu kişiler, Margrave ve Gant bu kimliğe uyuyorlar mı?"

"Bilmiyorum. Pek akla yatkın görünmüyor. Margrave çok zengin bir neo anarşist, Gant da çokuluslu şirketlere savaş açmış bir vakfı **yönetiyor.**"

"Galiba *sen* gerçekten basit bir mühendissin. Eğer dünyayı karşına alan bir seçkin sınıfın üyesi olsaydın, bunu ilan eder miydin?"

"Ne demek istediğini anlıyorum. Tersine, herkesi seçkinlere karşı olduğuma inandırmaya çalışırdım."

Petrov el çırttı. "En son dünyayı ele geçirme komplosunun, kendini yeni çar zanneden kaçık bir milliyetçi Rus yerine *Amerikalılar* tarafından çıkarıldığını duyduğuma ne kadar sevindim, bilemezsiniz."

"Ben de bu konunun seni neşelendirdiğine sevindim, ama artık işe koyulmamız gerek."

"Ne gerekiyorsa yapmaya hazırım. Herhalde bir planınız, vardır, yoksa buraya gelmezsiniz."

"İşi kimin yaptığından emin değiliz, neden yaptığını da bilmediğimize göre, geriye ne sorusu kalıyor. Kutupların ters çevrimi. Bunu durdurmak zorundayız."

"Haklısın. Bana bu panzehir dediğin şeyi biraz daha anlatır mısın?"

"Teknik konulana uzmanı Joe'dur. Benden daha iyi açıklayabilir."

"Elimden geleni yaparım," dedi Zavala. "Anladığım kadarıyla, yapmak istedikleri şey dünyanın kabuğuna elektromanyetik iletimler ışınlarak iç çekirdekte bundan etkilenen titreşimler yaratmak. Bu iletimleri ses dalgalarına benzetebilirsin. Bir otel odasındasın ve bitişik odadan gelen gürültüyü maskelemek istiyorsun; bunun için vantilatörü açarsan, onun titreşimleri gelen gürültüyü etkisizleştirir. Eğer daha yüksek sesli bir gürültüyü, örneğin bir saç kurutucusunu maskelemek istiyorsan, daha yüksek frekanslı bir şey gerekir. Buna beyaz gürültü veya beyaz ses denir. Sadece bir tıslama veya yaprak hışırtısı gibi bir ses duyarsın. Panzehir de buna benzer. Ama tam frekanslara sahip değilsen işe yaramaz."

"Ve siz Karla Janos adındaki bu kadının bu frekansları bildiğini mi düşünüyorsunuz?"

"Bilmiyor da olabilir, ama elimizdeki deliller bildiğini gösteriyor," dedi Austin. "Bunun yol açacağı sorunlar bir yana, orada bu yüzden hayatını kaybetmesi söz konusu masum bir genç kadın var."

Petrov'un yüz. ifadesinde bir değişiklik olmadı, ama gözlerinde neşeli pırıltılar dolaştı. "Seni çok sevmemin nedenlerinden biri de bu, Austin. Sen tipik bir beyaz atlı şövalyesin."

"İltifatın için sağ ol, Petrov, ama gerçekten fazla zamanımız yok."

"Tamam. Hana soracağınız herhangi bir sorunuz var mı?"

"Evet," dedi Zavala. "Veronika'nın telefon numarası var mı?"

"Ona kendin sor," dedi Petrov.

Votkasını bir dikişte bitirdikten sonra şişenin tıpasını kapatıp kolunun altına sıkıştırdı ve kapıyı açıp onları dışarı çıkardı. Orada bir otomobil ve şoför onları beklemekteydi.

"Bizim bazı özel yüklerimiz vardı," dedi Austin iki tane çok büyük torbayı göstererek. "Aman onlara özen gösterilsin."

"Her şeyin icabına bakıldı."

Otomobil onları havaalanının deniz tarafındaki eski bir iskeleye getirdi. İskelenin bir ucunda yirmi metrelik bir tekne bağlıydı. Birkaç adam iskele köprüsünde bekliyordu.

Austin otomobilden çıkınca geminin beyaz gövdesindeki Kiril diliyle yazılmış kelimelerin anlamını sordu.

"Kutup Turları. Bu gerçek bir turizm şirkettir, büyük paralar karşılığında zengin Amerikalıları ıssız bölgelere götürürler. Tekneyi birkaç günlüğüne kiraladım. Soran olursa, izcileri doğa turuna çıkardığımızı söyleyecekler."

Petrov önde, gemiye çıktıkları zaman Austin bagajlarının sihirli bir şekilde onlardan önce güverteye getirilmiş olduğunu gördü. Aslında fazla yükleri yoktu, ikisinin de birer sırt çantası vardı, bir de Austin'in özen gösterilmesini istediği iki büyük torba.

Petrov, onları ana kamaraya götürdü. Austin ilk bakışta bunun bir turist gemisi olmadığını anladı. Demirbaş mobilyanın büyük bir kısmı çıkarılmış, sadece sabit bir masa ve iki yanında minderli banklar bırakılmıştı. Bir bankta Dimitri ve Veronikayla birlikte kamuflaj üniformalı dört adam oturuyordu. Hepsi de harıl harıl bir yığın otomatik silahı temizlemekle meşguldü.

"Bakıyorum, izciler nişancılık madalyası kazanmak için hazırlanıyorlar. Ne dersin, Joe?"

"Beni daha çok izci kız ilgilendiriyor," dedi Zavala. Rus kadının yanına gidip bir konuşma konusu açtı.

Austin sorgulayan bir ifadeyle Petrov'a baktı.

"Biliyorum, sessizce yaklaşmamız gerekir, demiştin," dedi Petrov. "Sana katılıyorum. Bu adamlar sadece yedek kuvvet olarak burada bulunuyorlar. Baksana, sadece altı kişi var. Koca bir ordu getirmedim."

"Ellerindeki ateş gücü Gettysburg Savaşı'nda iki tarafın sahip olduğundan daha fazla," dedi Austin.

"İhtiyacımız olabilir," dedi Petrov. "Kamarama gel de, sana son durum hakkında bilgi vereyim."

Petrov, onu kamarasına götürdü ve yatağının üstünde duran bir zarfı aldı. Zarftan birkaç fotoğraf çıkarıp Austin'e verdi. Austin bunları lombozdan gelen ışığa tutarak inceledi. Fotoğraflar, ortasında simit şeklinde bir dağ olan uzunca, gri renkli bir adayı gösteriyordu.

"Fildişi Adası mı?" diye sordu Austin.

"Bu görüntüler son birkaç gün içinde uydudan alındı." Petrov cebinden küçük bir büyüteç çıkarıp adanın güney tarafındaki bir girintiyi gösterdi. "Bu, keşif ekibini getirip götüren ve ikmal yapan buzkıran geminin girdiği doğal liman. Gemi iki gün önce, burada keşif çalışması yapan ekibe katılması için Karla Janos'u bu limana bıraktı."

"Keşif çalışmasının konusu nedir?"

"Kurgu bilim. Birkaç kaçık Rus ve Japon bir kılı mamut DNA'sı bulup bundan canlı bir yaratık klonlamayı umuyorlar. Bak, adanın öbür tarafında, buzlu zeminin aşındığı yerde doğal girintiler var."

Austin koylardan birinde uzunca bir şekil gördü. "Bir tekne mi?"

"Sahibi her kimse, görünmek istememiş, yoksa onlar da ana limana gelirlerdi. Bence katiller adaya gelmişler."

"Oraya varmamız ne kadar sürer?"

"On saat. Gemimiz saatte kırk knot yapıyor, ama mesafe çok uzak, üstelik buzlar hızımızı kesebilir."

"O kadar zamanımız yok."

"Haklısın. Bu nedenle bir yedek plan yapmıştım." Petrov saatine baktı. "Kırk dakika sonra anakaradan buraya bir deniz uçağı gelecek. Ya

kıt ikmali yaptıktan sonra seni ve Zavala'yı şu anda Wrangel Adasıyla kutup buzu arasında olan buzkıran gemisi Kotelyn ile buluşturacak. Havadan gidişiniz üç saat sürer. Gemi sizi Fildişi Adası'na götürecektir.

"Ya sen ve arkadaşların?"

"Biz de sizinle aynı anda hareket edeceğiz, yolumuz açık olursa sabah oradayız."

Austin uzanıp Petrov'un elini sıktı. "Sana ne kadar teşekkür etsem azdır, Ivan."

"Asıl ben, sana teşekkür ederim. Daha dün kadar Moskova'daki ofisimde çürüyordum. Bugünse başı dertte olan güzel bir kadını kurtarmaya çalışıyorum."

"Zavala'yı buradan götürmem zor olabilir," dedi Austin.

Ne var ki, bu endişesi boşunaydı. Austin ana kamaraya döndüğü zaman Zavala'yı Petrov'un adamlarından biriyle silah hakkında sohbet ederken buldu. Veronika ve Dimitri başka bir köşede hararetili bir konuşmaya dalmışlardı.

"Seni yeni filizlenen aşkımdan koparacağım için üzgünüm," dedi Austin.

"Üzülme. Petrov, bana Veronika ve Dimitri'nin evli olduklarını söylemeyi unutmuş. Birbirleriyle evliler. Nereye gidiyoruz?"

Austin ona, Petrov'un planını anlattıktan sonra güverteye çıkıp beklemeye başladılar. Deniz uçağı on beş dakika erken geldi. İskelenin ucundaki benzin pompasına kadar taksileyip yakıt aldı. Austin özel bagajlarının yerleştirilmesine nezaret ettikten sonra Zavala'yla birlikte uçağı bindiler. Birkaç dakika içinde dik bir açıyla havalanıp koyu saran gri dağların doruklarına doğru yükseldikten sonra kuzey yönünde bilinmezle doğru uçtular.

Karla gözlerini kırpıştırarak açtı. Sadece simsiyah bir karanlık görüyordu, ama geçici olarak uyuşmuş olan duyuları tekrar hayata dönmeye başlamıştı. Ağzının içinde bakırsı bir kan tadı vardı. Sırtı, sanki çivili bir yatakta yatıyormuş gibiydi. Derken, yanında bir hışırtı hissetti. Sarı dişli adamın saldırısını hatırladı. Hâlâ yarı baygın haliyle, karanlığın içinde elini kolunu sallayarak görünmez saldırganına karşı kendini savunmaya çalıştı.

"Hayır!" diye bağırды korku içinde babalanarak.

Savrulan kolları yumuşak bir gövdeye çarptı. Parmakları çelik sertliğinde iri bir el ağzını kapattı. Bir fener ışığı vücudu görünmeyen bir yüzü aydınlattı.

Karla debelenmeyi bıraktı. Karşısındaki uzun çeneli yüz son gördüğünden beri adamakıllı yaşlanmıştı. Daha çok çizgi belirmişti ve bir zamanlar davul derisi gibi gergin olan derisinde genel olarak bir sarkma

vardı. Her an tetikte bakan gözleri kenarlarında kırışmıştı, ama irisleri halâ o delici maviliği koruyordu.

Karla gülümsedi. "Karl Amca."

Schroeder'in ince dudakları hafifçe yukarı doğru kıvrıldı. "Teknik olarak, senin vaftiz baban oluyorum. Ama, evet, benim. Karl Amca'n. Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Çok kötü değil." Karla doğrulmaya çalıştı, ama bu çabasıyla başı döndü. Dilini hırpalanmış dudaklarında gezdirirken uğradığı saldırıyı tekrar hatırladı.

"Dört bilim insanı daha vardı. Onları götürdüler, sonra da silah sesleri duydum."

Schroeder'in gözlerinde üzgün bir ifade belirdi. "Korkarım hepsini öldürmüşler."

"Ama *neden*?"

"Onları öldüren adamlar tanık bırakmak istemiyorlardı."

"*Neyin* tanığı?"

"Senin öldürülmenin. Ya da kaçırılmanın. Ne düşündüklerine emin değilim, ama mutlaka iyi bir şey değildi."

"Bu çok anlamsız. Buraya geleli daha iki gün oldu. Bu ülkede bir yabancıyım. Ben de diğerleri gibi bir kemik bilimcisinden başka bir şey değilim ki. Herhangi bir kimse neden beni öldürmek istesin?"

Schroeder bir an sanki bir ses duymuş gibi başını çevirdi, sonra da feneri kapattı. Karanlığın içinde sesi sakın ve yatıştırıcıydı. "Büyükbabanın çok önemli bir sırrı olduğunu sanıyorlar. Bu sırrı sana anlattığını düşünüyorlar ve başka kimsenin öğrenmesine izin vermek istemiyorlar."

"*Büyükbabam* mı?" Karla sızılarına rağmen neredeyse bir kahkaha atacaktı. "Bu çok saçma. Ben sır falan bilmiyorum."

"Ama onlar öyle sanıyorlar ve şu anda önemli olan da bu."

"O halde, o bilim insanları *benim* yüzümden öldüler."

"Hiç öyle değil. Onların ölümünden, tetiği çekenler sorumlu."

Schroeder sarsılan güveni biraz düzelsin diye feneri onun eline tutuşturdu. Karla fenerin ışığını siyah kayalık duvarlarda gezdirdi.

"Neredeyiz?"

"Bir mağaranın içinde. Seni buraya taşıdım. Talihimiz varmış, koyaktan çıkabileceğimiz alçak bir yer buldum ve karşıma doğal bir taş duvar çıktı. Çeşitli noktalarında yarılmıştı, kayaların arasındaki dar bir boşluğun içine gizlenebiliriz diye düşündüm. Dar bir yarığın sonunda bir giriş vardı. Çalılardan biraz kesip mağaranın ağzına yerleştirdim."

Karla uzanıp onun iri elini tuttu. "Teşekkür ederim, Kari Amca. Korumucu meleğim gibisin."

"Dedene, seni koruyacağıma söz vermiştim."

Karla arkasına yaslanıp Schroeder'i ilk defa gördüğü anı düşündü. Küçük bir kızdı, anne babası öldükten sonra büyükbabasıyla yaşıyordu. Kari Amca bir gün kucak dolusu hediyeyle gelmişti. Çok uzun boylu ve kuvvetli görünüyordu, sanki yürüyen bir ağaç gibiydi. Bütün o kuvvet taşan görünümüne rağmen bir çekingenliği de vardı; çocuk gözüyle Karla onun sevgi dolu bir kalbi olduğunu da hissetmiş ve hemen ona ısınmıştı.

Onu son defa dedesinin cenazesinde görmüştü. Karl Amca, onun hiçbir doğum gününü unutmamış, üniversiteyi bitirene kadar her defasında bir tebrik kartıyla birlikte bir miktar para göndermişti. Karl Amca'nın ailesiyle olan bağlarının ayrıntılarını hiç bilmiyordu, ama doğduğu zaman büyükbabasının zoruyla ona bu esrarengiz amcanın adı verildiğini defalarca duymuştu.

"Beni dünyanın bir ucundaki bu ıssız yerde nasıl buldun?" diye sordu Karla.

"Zor olmadı. Üniversitedekiler senin nerede olduğunu söylediler. Buraya varış kolay değildi tabii. Bir balıkçı gemisi kiraladım. Kampınızda seni bulamayınca da ayak izlerinizi takip ettim. Bir daha bir keşif gezisine çıka

cak olursan, lütfen daha yakın bir yer seç. Böyle şeyler için artık çok yaşıyım." Birden başını eğdi. "Sıss."

Karanlığın içinde hiç ses çıkarmadan kulak kesildiler. Mağaranın ağzında fısıltılı insan sesleriyle, kayaların ve çakılların üstünde sürtünen çizmelerin gürültüsü duyuldu. Sonra girişi örten çalılar kenara itildiği anda mağaranın içi sarımsı bir ışıkla aydınlandı.

"Hey, içeridekiler," dedi bir erkek sesi Rusça.

Schroeder ses çıkarmaması için Karla'nın elini sıktı. Aslında buna gerek yoktu, çünkü Karla zaten korkudan donmuş gibiydi.

"İçeride olduğunuzu biliyoruz," dedi ses. "Çalıları kestiğiniz yeri gördük. Birisi seninle konuştuğu zaman cevap vermemek çok ayıptır."

Schroeder mağaranın ağzını görebileceği yere kadar sürünerek ilerledi.

"Masum insanları öldürmek de çok ayıptır."

"Sen de adamımı öldürdün. Arkadaşım da masumdu."

"Arkadaşın *ahmağın* tekiydi ve ölmeyi hak etti," dedi Schroeder.

Bu cevabı hırıltılı bir kahkahayla karşılık buldu.

"Sıkı adammışsın; benim adım Grisha. Sen kimsin?"

"Ben, senin en korkunç kâbusunum."

"Bu lafı bir Amerikan filminde duymuştum," dedi ses. "Sen yaşlı bir adamsın. Genç bir kızı ne yapacaksın? Bak, seninle bir anlaşma yapalım. Kızı bize teslim edersen gitmene izin veririm."

"Ben de bunu bir filmde duymuştum," dedi Schroeder. "Beni aptal mı sandın? Biraz daha konuşalım bakalım. Kızı neden öldürmek istediğini söyle."

"Onu öldürmek istemiyoruz. Bize çok para kazandıracak."

"Demek, ona zarar vermeyeceksiniz, öyle mi?"

"Yok canım. Dediğim gibi, rehine olarak değeri daha fazla."

Clive Cussier

Schroeder teklifi düşünüyormuş gibi yapıp biraz oyalandı. "Benim de çok param var. Size hemen verebilirim, böylece beklemek zorunda kalmazsınız. Bir milyon Amerikan Doları'na ne dersin?"

Fısıltı halinde hararetli bir tartışma yapıldıktan sonra Rus cevap verdi. "Adamlarım buna peki, diyor, ama önce parayı görmek istiyorlar."

"Pekâlâ. Mağaraya biraz daha yaklaşın, parayı önünüze atayım."

Bu konuşma Rusça yapılmış, Karla da sadece bir kısmını anlayabilmişti. Schroeder, ona mağaranın en ucuna çekilmesini ve kulaklarını tıkamasını söyledi. Sonra çantasından metal ananasa benzeyen küçük bir nesne çıkardı. Yaptığı teklifin adamları çakal sürüsü gibi giriş yerine toplayacağını biliyordu, biraz da şansın yardımıyla hepsini bir anda haklaya bilirdi. Ayağa kalktı. Sağ bacağı fena halde sızlıyordu. Koşmak ve Karla kucağındayken tırmanmak, sakat bileğine hiç iyi gelmemişti.

Girişe doğru yaklaşınca gelmekte olan gölgeleri gördü. Bu *iyiydi*. Mağaranın içinde hafif bir eğim vardı, giriş yeri de dar bir yarıktan ibaretti. Zamanlaması ve nişanlaması kusursuz olmalıydı.

"İşte paranız," dedi ve el bombasının pimini çekti.

Delikten dışarı atmak için öne doğru bir adım attığı sırada sakat bacağı burkulunca yere düştü ve başını mağara duvarına çarptı. Neredeyse bayılacaktı. Gözleri kapanır gibi olurken elinden düşen bombanın yuvarlanarak bir metre önünde durduğunu gördü. Kendini ayılmaya ve devam etmeye zorladı. Uzanıp bombayı aldı ve tekrar giriş tarafına doğru fırlattı.

Bu kez atışı daha isabetliydi, ama bomba yine duvardan sekerek açıklığın tam ortasına düştü.

Schroeder eğimin arkasına geçip kendisini mağaranın iç kısmına attı ve duvarı siper etti. Bomba patladığı sırada elleriyle kulaklarını tıkadı. Akkor olmuş metal bir ışık parıltısıyla birlikte patlayınca mağara şarap

nel yağmuruna tutuldu. Bunu izleyen ikinci bir gümbürtüyle giriş kısmı çöktü.

Mağaranın içi tozla dolmuştu. Schroeder başını kaldırıp öksürük sesinin geldiği yere doğru sürünerek gitti. Fener yandı, fakat ışığı sadece kahverengi toz perdesinden yansıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Karla toz biraz çöktükten sonra.

Schroeder inleyerek ağzındaki tozları tükürdü. "Sana bu tip işler için çok yaşlı olduğumu söylemiştim. Tam elimdeki el bombasını atacakken bacağım burkuldu ve yere düştüm. Bekle biraz." Feneri alıp giriş yerine gitti. Bir dakika sonra geri dönüp, "İyi iş yapmışım," dedi. "Biz dışarı çıkmayız, ama onlar da içeri giremezler."

"Bundan pek emin değilim," dedi Karla. "O adamların başı, ellerinde portatif bir kaya matkabı olduğunu söylemişti."

Schroeder bunu duyunca bir an düşündü. "O halde, mağaranın daha iç kısımlarına gitmek zorundayız."

"Buradan kilometrelerce derine, yerin altına gidebilir, tamamen kaybolabiliriz."

"Evet, biliyorum. Bir pusu kurabileceğimiz yere kadar gideceğiz. Bu defa o kadar beceriksiz olmamaya çalışırım."

Karla konuştuğu kişinin onu yıllarca önce dizlerinde hoplatan adam olduğuna inanamıyordu. Ona tecavüz etmek isteyen saldırganı bir çırpıda öldürmüş, sükûnetini bozmadan o katil çetesiyle pazarlık etmiş ve soğukkanlılıkla o çeteyi öldürmeye çalışmıştı.

"Pekâlâ," dedi Karla. "Ama bahsettiğin o sır. Bu konuda ne biliyorsun?"

Schroeder çantasından bir mum çıkarıp yaktı ve eriyen balmumuyla bunu bir çıkıntıya oturttu.

"Dedenle ilk defa İkinci Dünya Savaşının son günlerinde karşılaştım. Müthiş zeki ve yürekli bir adamdı. Yıllar önce geliştirdiği bir teori,

eğer tedbirsizce kullanılırsa muazzam bir katliama ve yıkıma yol açabilecekti. Bu olası tehlikelere karşı insanlığı uyarmak için bir makale yazdı, ama sonucu umduğu gibi olmadı. Naziler onu ele geçirip teorilerini kullanarak bir süper silah yapması için zorladılar."

"İnanılır gibi değil. Büyükbabam hiçbir zaman bir mucit ve işadamı kimliğinin dışında başka bir şey olabileceği izlenimini vermedi."

"Doğrudur. Onun o laboratuvarından kaçmasına yardım ettim. Sırlarını söylemeyi reddetmişti; bunun bedelini ailesini kaybederek ödedi. Evet, ya. Deden savaş sonrası Amerika'ya taşınmadan önce evliydi ve bir çocuğu vardı. Sırrını mezarına götürdü, ama bu adamlar ya da kimin hesabına çalışıyorlarsa onlar, dedenin bu sırrı sana açıkladığını sanıyorlar."

"Benim böyle bir şey bildiğimi nereden çıkarıyorlar?"

"Tarih kendini tekrar ediyor. Kılılı mamutların soy tükenişi hakkında bir makalen yayınlandı."

"Doğru. Bunun kutup kayması sonucu iklim değişikliği yüzünden olduğunu yazmıştım. Teorimi desteklemek için de büyükbabamın belgelelerinden ve hesaplamalarından yararlanmıştım. Tanrım! İstedikleri şey *bu* mu?"

"Bu ve dahası. Bunu ele geçirmek için her şeyi yapar, karşılarına kim çıkarsa öldürürler."

"Ama bildiğim her şeyi zaten açıkladım. Sır falan bilmiyorum ki!"

"Deden de Naziler'e aynı şeyi söylemişti. Ona da inanmamışlardı."

"Peki, ben ne yapabilirim?"

"Şimdilik iyi olmaya bak." Schroeder tekrar çantasının yanına gidip içinden bir miktar kurutulmuş et ve su çıkardı. "Pek lüks bir yemek sayılmaz, ama idare eder. Belki birkaç yarasa bulup yahnisini yaparız."

"Şimdi hatırlıyorum," dedi Karla gülerek. "Hep bana pişireceğin o çılgın yemekleri anlatırdın. Salyangoz. Köpek yavrusu. Brüksel lahanası. İhh! İğrenç."

Kutup Kayması

"Elimden geleni yapıyordum. Çocukları eğlendirme konusunda fazla tecrübem yoktu."

Kayış gibi eti çiğnemeye çalışırken geçmişe ait ortak anılarını tazelediler. Yemek bittikten sonra sularını içerlerken mağaranın ağzında dev bir ağaçkakanın gürültüsüne benzer bir ses duyular.

"Matkapla delmeye başladılar," dedi Karla.

Schroeder eşyalarını topladı. "Harekete geçme zamanı geldi." Feneri Karla'ya verip her ne kadar bolca yedek pili varsa da, ışığı ekonomik kullanmasını söyledi. Sonra birlikte mağaranın derinliklerine doğru ilerlediler.

Schroeder iç kısımlara doğru gittikçe ısının yükseleceğini sanmıştı, ama değişme olmadığını görünce sevindi. Bu durumu Karla'ya da anlatıp daha ileride bir çıkış olabileceğini söyledi. Zemin giderek aşağıya doğru eğim yaptığı için bunun çok cılız bir ihtimal olduğunu biliyordu, ama Karla bu ihtimalden cesaret alır gibi oldu.

Mağara kıvrımlıydı, bazen sağa, bazen sola dönüyordu, fakat daimi bir iniş halindeydi. Tavan kimi zaman dik durabilecekleri katlar yüksek oluyor, bazen de da bir metreye kadar alçaklığı için dizlerinin üstünde ilerliyorlardı. Tek bir tünel olması ve onları seçim yapmak zorunda bırakacak yol ayrımlarının olmayışı Schroeder'i memnun etmişti; aksi taktirde ümitsiz bir şekilde kaybolmaları mümkündü.

Bir saat kadar yol aldıktan sonra büyükçe bir açıklığa vardılar. Ne kadar büyük olduğunu da ancak iyice bakındıktan sonra anlayacaklardı.

Fener ışığı nemli duvarlardan ve yüksek tavandan yansırken bulundukları yerin bir otel lobisi genişliğinde olduğunu gördüler. Zemin neredeyse tamamen düzdü. Geldikleri yerin tam karşısındaki uçta garaj kapısı genişliğinde bir çıkış vardı.

Bu mağaranın çevresi boyunca yürürken şişelerindeki suyu yudumladılar. Schroeder bulunduğu yerin tuzak kurmaya ne kadar elverişli olabi

Icccđını kestirmeye çalışıyordu. Duvarlardaki çatlaklar ve oyukları gördükten sonra burasının ideal bir öldürme alanı olacağına karar verdi. Karla ıkış kısmına gidip fenerini içeriye tutup inceledikten sonra geri geldi.

"Kari Amca!" diye seslendi.

Schroeder, onun diz çöktüğü yere gitti. Fenerin aydınlattığı küçük noktada kahverengimsi bir nebatat kütlesi vardı.

"Nedir bu?" diye sordu Schroeder.

Karla hemen cevap vermedi. "Fil dışkısına benziyor," dedi bir süre sonra.

Schroeder kakhahayı bastı. "Sence sirk buradan mı geçmiş?"

Karla ayağa kalkıp çizmesinin ucuyla kütleye dokundu. bekten ot kokusu gibi bir şey yayıldı. "Galiba oturmam gerekecek."

Duvarın yaptığı bir çıkıntıya oturup su içtiler. Karla, Schroeder'e mağara girişine yakın bir yerde bir yavru mamut bulunduğunu anlattı. "Nasıl bu kadar iyi korunduğunu anlayamamıştım. Bugüne kadar kimse böyle bir numune bulamadı. Hayvan sanki birkaç gün veya birkaç hafta önce ölmüş gibiydi."

"Bu mağalarda kıllı mamutların yaşamakta olduğunu mu söylüyorsun?"

"Tabii ki, hayır," dedi Karla gülerek. "Bu imkânsız bir şey. Ama belki bir zamanlar yaşamışlardır, bu gübre de çok eski. Sana bir hikâye anlata-yım. 1918 yılında Sibiry ormanlarından geçen bir avcı kar üstünde çok büyük ayak izleri gördü. Günlerce bu izleri takip ederek onları bırakan hayvanları aradı. Geriye büyük dışkı yığınları ve kırık ağaç dallan bırak-mışlardı. Daha sonra avcı, kestane rengi kılları ve devasa dışleri olan iki büyük fil gördüğünü bildirdi."

"Hiçbir delili olmayan, dinleyicilerini etkilemek için frlmş bir avcı palavrası mı?"

Olabilir. Ama Eskimolar'ın ve Kuzey Amerika Kızılderilileri'nin çok büyük ve tüylerle kaplı yaratıklardan bahseden efsaneleri vardır. 1993 yılında, buraya yakın bir yerde, Sibirya ve Alaska arasındaki Wrangel Adası'nda cüce mamutlara ait iskeletler bulundu. Kemikler yedi binle otuz yedi bin yıl öncesi arasında bir döneme aitti. Yani, Palcolitik zamanlardan çok sonra, insanlar Stonehenge'yi ve Piramitlerdi yaptıkları sırada dünyada bir sürü mamut vardı."

Schroeder güldü. "Biraz daha keşif yapmak istiyorsun, değil mi?"

"Burada bomboş oturup bekleyerek böyle bir fırsatı kaçırmak istemiyorum. Belki karşımıza çok iyi korunmuş bir numune çıkabilir."

"Bence gözü dönmüş bir katil çetesine karşı savunma hazırlamak pek boş oturmak sayılmaz, ama beni şaşırtmadın. Sen küçükken sana *Alice Harikalar Diyarı'nda* masalını okumuştum. Bundan kısa süre sonra bir gün seni bahçede, başını bir tavşan deliğine sokmaya çalışırken gördüm. Keşke Alice'inki gibi bir iksirim olsa da beni küçültse, demiştin."

"Bana öyle masallar okuduğun için senin suçun olmalı."

"Eh, galiba şimdi fazla seçeneğimiz yok," dedi Schroeder. Çantasını alıp çıkışa doğru yürüdü. "Tavşan deliğinden girelim, bakalım."

Kestane renkli aygır yemyeşil Virginia çayırlarında sanki Kentucky Derbi'sinde rakibiyle at başı yarışıyorcasına, dört nala koşmaktaydı. Fazla iri bir jokey gibi eğere kurulmuş olan Jordan Gant hiç ara vermeden kamçısını hayvanın sağrılarına vuruyordu. At öldüresiye bir tempoda koşmaya zorlanmıştı. Gözleri yuvalarından fırlamış, vücudu terle kaplı, dili ağzından dışarı sarkmıştı. Gant'ta hâlâ en küçük insaf belirtisi yoktu. Buna zalimlik de denmezdi, çünkü ne de olsa o da bir duygu sayılırdı; bu sadece kontrolü altında olan hiçbir şeye değer vermemesiydi.

Gant çayırları, otlakları aştıktan sonra kavak ağaçları arasındaki bir yol boyunca büyük bir köşke doğru ilerledi. Evin yakınındaki ahıra doğru giderken hayvanın tırıs gitmesine, sonra yürümesine nihayet de durmasına izin verdi. Attan çevik bir hareketle inip seyisin uzattığı havluyu aldı ve dizginleri tutsun diye adama rasgele attı. Hayvan ahıra doğru götürülürken topallıyordu.

Gant taş kaplı patikadan yürüyüp ön kapıya yöneldi. Üstünde siyah kısa kollu gömlek ve poturdan oluşan polo kıyafeti vardı. Kaslı ve atletik yapısıyla, terzi elinden çıkmasa bile ne giyse vücuduna yakışırdı. Yürürken ikide bir kamçısını çizmesine şaklatıyordu. Onun gelişiyile ön kapı açıldı ve tam ortasında fıskiyeli bir çeşmenin olduğu muazzam bir fuaye girdi. Gant eldivenlerini ve havlusunu kapıyı açan soluk yüzlü uşağa uzattı.

"Misafiriniz geldi, efendim," dedi uşak. "Kütüphanede bekliyor."

"Bir kadeh Bombay Sapphire martini, bana da de her zamankinden."

Uşak başıyla selam verip uzun bir koridor içinde gözden kayboldu. Gant bir kapıdan geçip koleksiyonunu yaptığı paha biçilmez kitapların bulunduğu, yerden tavana uzanan raflarla çevrili büyük bir salona girdi. Margrave bir bilardo masasının üstü gibi yemyeşil ve süslenmiş bahçelere bakan camlı kapının önünde durmuş, kırmızı Fas derisi bir antika kitabı inceliyordu.

"O elindeki, 1507 yılında yayınlanan *İlahi Komedya'nın* nadir bulunan baskılarından biridir," dedi Gant. "Bilinen sadece üç nüshası var. Üçüne de ben sahibim."

"Epey geniş bir Dante koleksiyonun var."

"Aslında bütün dünyada daha iyisi yoktur," dedi Gant tevazu göstermeden.

Margrave gülümseyerek kitabı raftaki yerine bıraktı. "Daha aşağısını da beklemezdim zaten. At gezisi iyi geçti mi?"

Gant kamçısını bir sehpa bırakmıştı. "Gezilerim *her zaman* iyi geçer. Bütün iş ata kalıyor. Bugün bindiğim at ahırlarıma yeni geldi. Patronun kim olduğunu göstermem gereken bir aygırdı. Her yeni atı bir test sürüşüne çıkarırım. Bundan sağ dönenlere kral muamelesi yapılır. Zayıf kalkanlarsa tutkal fabrikasının yolunu tutarlar."

"Güçlü olanın hayatı sürdürmesi gibi mi?"

C live C ussier

"Darwinin kuramlarına inancım tamdır."

Tepsi içinde iki içki kadchiyle uşak geldi. Gant kadehlerden birini Margrave ye ikram ettikten sonra on altı yıllık, çifte damıtılmış buzlu skoç viskiyi kendisi aldı. Margrave içkisinden bir yudum aldıktan sonra, "Harika bir martini," dedi. "Ne içtiğimi tam olarak biliyorsun. Hayran kaldım."

"Benim işimde en önemli anlaşmaların alkolle ısıtılarak yapıldığını unutuyorsun," dedi Gant. "Bir kimsenin hangi içkiyi tercih ettiğini bilmek kadar iyi izlenim bırakan başka bir şey yoktur." Rahat bir koltuğa yerleşip Margrave'ye de oturması için işaret etti. "Projemizde son durum nedir?"

"Takvime uygun ilerliyoruz. Ama Spider, beni düşündürüyor. Birkaç gün önce adadan ayrıldığından beri ondan haber almadım."

"Barrett koca adam," dedi Gant. "Başının çaresine bakabilir."

"Sağlık durumu beni ilgilendirmiyor; onun *çenesinden* korkuyorum. Şiddetli bir vicdan sarsıntısı yaşıyor. Onu Mike Wallace'in *60 Dakika* programında projemizi anlatırken görmek istemem."

"Karla Janos'la temas kurana kadar projede kalmaya razı olduğunu söylemiştin."

"Doğru. Gerektiğinde hemen projeyi sonlandıracak bir emniyet tertibatı istiyordu."

"O halde, endişelenecek bir şey yok. Barrett büyük ihtimalle bir köşeye çekilmiş, surat asıyordur. Asıl soru, projeye onsuz devam edip edemeyeceğimiz."

"Bu sorun değil. Spider, onu vazgeçilmez yapan bütün alt çalışmayı bitirdi. Artık ona ihtiyacımız yok. Her şey plana uygun gidiyor. Sana göstermek için bir sunum hazırladım."

Margrave çantasından bir portatif DVD oynatıcısı çıkarıp maun çalışma masasının üstüne koydu. Cihazı çalıştırdığı zaman ekranda bir geminin şematik profili belirdi.

"Bu bizim ilk başta tasarımını yaptığımız iletilci gemilerden biri. Bunlar ambardaki elektrik santralleri, buradan denize saldıgımız elektromanyetik düşük frekanslı antenler uzanıyor." Görüntüyü değıştirdi. "Bu da bizim dört deneme gemimizin işini tek başına yapacak olan yeni gemimiz."

"Küçük bir transatlantik. Harika. Ne zaman hareket mahalline varabilir?"

"Eski iletilci gemilerimiz Mississippi tersanesinden çıkıp Rio'daki boşaltma noktasına hareket ettiler. Onları hâlâ güvenliğimiz için yanılıcı unsur olarak kullanabiliriz. Yolcu gemimizin adı *Polar Adventure*." O da Rio'da olacak, ama kimse bütün yükümüzün onda olduğundan kuşkulamaz."

"O halde, hedef mahalli için son kararını verdin."

Margrave cihazda bir düğmeye bastı. Ekranda Güney Yarıküremin bir haritası belirdi. Haritada Brezilya ve Güney Afrika kıyıları arasındaki okyanus üstünde yassı bir çember gibi görünen kırmızı bir leke vardı.

"Güney Atlantik Anomalisi."

"Evet," dedi Margrave. "Bildiğin gibi, anomali dünyanın jeomanyetik alanının ters yöne aktığı yerdir. Bazı bilim insanları buna alandaki 'burgaç deliğı' veya 'çukur' derler. Alanın tamamen ters döndüğü ve zayıfladığı kesimler vardır. Magsat, Kuzey Kutup bölgesinde ve Güney Afrika'nın hemen altındaki bir noktada manyetizmanın son derece zayıfladığı alanlar keşfetti. Güneydeki okyanus manyetik alanındaki zafiyetten yararlanırsak, benzeri bir tepkiyi Kuzey Kutbu bölgesinde de yaratabiliriz."

Gant kıkırdadı. "Bu planın güzelliğı de burada. Hadiseyi biz başlatmıyoruz, sadece oluşunu hızlandırıyoruz."

"Doğru. Geçmişte kuzey ve güney manyetik kutupları hiçbir müdahale olmadan ters çevrilmişti; yüz elli yıl kadar önce dünyanın elektro

Clive Cussier

manyetik alam kendi üstüne çökmeye başlamıştı. Kimi uzmanlar yeni bir kaymanın çoktan gerçekleşmiş olması gerektiğini söylüyorlar. Dünyanın manyetizması zaten kabuğu altındaki eriyik tabakadaki hareketlerden etkileniyor. Biraz daha türbülans ekleyebilirsek, kaymayı sağlamak için şöyle bir dokunmak bile kâfi gelecek. Senin de dediğin gibi, biz sadece zaten olacak bir şeyi hızlandırıyoruz."

"Müthiş," dedi Gant. "Bu küçük müdahalemizin etkileri konusundaki beklentilerimizde bir değişiklik yok, herhalde, değil mi?"

"Bilgisayar modelleri hâlâ geçerli. Ana manyetik alanlar iyice zayıflayacak, sonra neredeyse kaybolmuş gibi olacak. Üç gün falan boyunca neredeyse hiç manyetik kutup olmayacak. Sonra geri geldiğinde ters kutupları gösterecekler. Normal koşullarda kuzeyi gösteren pusula ibreleri güneyi gösterecek. Bu elektromanyetik palslar enerji şebekelerini ve uyduları devre dışı bırakıp kuşları ve memeli hayvanları şaşırtacak Ekvator çevresinde parlayan auroralar çıkarıp ozon deliklerini büyütecek. Manyetik alanın çökmesi dünyanın güneş fırtınalarına karşı savunmasını geçici olarak ortadan kaldıracak. Uzun dönemdeki etkisiyse, cilt kanserine yalanan insan sayısındaki artış olacak."

"Talihsiz bir ikincil zarar," dedi Gant duygusuzca. "Bu evin altında büyük bir sığınak var. Sanırım sen de benzeri önlemler almışsındır."

"Geminin, dönüş yolumuzda bizi radyasyondan koruyacak kalkanı var. Fener kulesinin altında da konforlu bir sığınağım var. Her ne kadar ilk patlamadan sonra tehlikeli dönem azalıyorsa da, orada yüz yıl bile rahatça yaşayabilirim."

"Diğer Lucifer üyeleri de adada sana eşlik edecekler mi?"

"Sadece seçilmiş birkaç kişi. Kaos yaratmakta anarşistlerin üstüne yoktur, ama bir kez vitrinleri parçaladıktan sonra ne yapacaklarını bilemezler. Diğerleri o ana kadar amaca olan hizmetlerini bitirmiş olacaklar ve kendi başlarının çaresine bakacaklar."

"Lucifer'in Ordusu'nu ıstıraplı bir ölüme mi terk edeceksin?" diye sordu Gant.

"İstersen onları *kendi* sığınağına davet edebilirsin," dedi Margrave alaycı bir gülümsemeyle.

"Atlarım için yer lazım," dedi Gant.

"Anlıyorum. Büyük parlamadan sonraki planların nedir?"

"Muazzam boyutlarda bir karmaşa olacak. İnsanlar ne habereşebilecekler ne de yönlerini bulabilecekler. Geçici olarak elektriksiz kalınacak. Büyük masraflar karşılığında haberleşme tekrar tesis edildiği zaman dünya liderlerine bir mesaj yollayıp küreselleşme enstrümanlarını dağıtmak için bir toplantı yapmalarını isteyeceğiz. İlk olarak da Dünya Bankası ve Dünya Ticaret Teşkilatının dağıtılmasını söyleyeceğiz."

"Ya isteklerimizi yerine getirmezlerse?"

"Bunun sorun olacağını sanmıyorum," dedi Gant. "Küresel altyapının ne kadar kırılgan olduğunu hatırlatıp tekrar tesis etseler bile bunu bir daha yıkmamızın çok kolay olacağını bildireceğiz. İstedikleri sürece manyetik kutuplarla oynar dururuz."

Margrave güldü. "Olimpus Dağlarındaki tanrılardan biri olmak nasıl bir şey?"

Gant içkisinden bir yudum aldı. "Baş döndürücü. Ama tanrıların bile arada bir ev temizliğiyle uğraşması gerekiyor. Karla Janos adındaki o kadınla ilgili mesele var."

"Son duyduğumda kadını temizlemek için bir ekip Sibiry'a gidiyordu."

Gant koltuğundan kalkıp camlı kapıya yürüdü ve dalgın gözlerle bahçeye baktı. Sonra Margrave'ye döndü. "Bir terslik var, ama ne olduğundan emin değilim. İnfaz ekibi Alaska, Fairbanks'tan öteye gidemedi. Otel odalarında öldürülmüşler."

Margrave içkisini sehpaaya bıraktı. "Öldürülmüşler mi?"

Clive Gusslrr

"Evet. Hepsini de başlarından vurulmuş. Tam profesyonel işi. Ölenler bizim güvenlik şirketinin en sıkı adamlarıydı. Katil cesetleri ortadan kaldırmaya da kalkışmamış. Öldürme biçimine bakılırsa, ayaküstü bir plan yapıp uygulamaya koymuş."

"Bu ekipten kimin haberi vardı?"

"Sen. Ben. Bir de Rus mafyası, tabii."

"Sence Ruslar yapmış olabilir mi?"

"Onlardan her şey beklenir. Ama akla yatkın değil. Ruslar bir ekibin yolda okluğunu biliyorlardı, ama bunların kim olduğundan ve nerede kaldıklarından haberleri yoktu. Adamlarımız oraya televizyon yapımcıları kimliğiyle gitmişlerdi ve öldürülmelerdi, birkaç saat sonra Sibiryaya yolunda olacaklardı."

"Polisin elinde hiç ipucu var mı?"

"Bir tane. Ekibi götürmek için kiralanmış uçağın pilotu adamlarımızı son defa gören biriyle konuştuğunu söylemiş. Dahası, bizimkilerin uçağını o kiralayıp Sibiryaya gitmiş. Yetmişli yaşlarında bir adammış."

"Karla Janos ile ilgili ilk temas kurulan kişi, o iki güvenlikçiyi öldüren adam da yaşlıca biri değil miydi?"

"Evet," dedi Gant. "Bu ikisinin aynı kişi olduğunu sanıyorum."

"Kim bu adam? Karla Janos'u aramaya koyuluyoruz, karşımıza emeklik yaşını geçmiş bir katil çıkıyor."

"Adamlarım evine girdikleri zaman bilgisayarında Janos'a yazılmış mektuplar ve ondan gelen cevapları buldular. Kendisinden 'Kari Amca' olarak bahsediyor."

Margrave'nin yüzü asıldı. "Kovacs ailesi hakkında oluşturduğunuz dosyada herhangi bir amcadan söz ediliyor."

"Onu dert etmeye gerek yok. Ruslara ekibimizin gelmeyeceğini bildirdiğim zaman bana, Bayan Janos'u ne yapacaklarını sordular. Onu öl

dinmelerini söyledim, eğer karşılarına çıkarsa, yaşlı adamı da öldürün, dedim. Büyük ihtimalle karşılaşacaklardır."

"Epey iş çıkarmışsın," dedi Margrave.

"Açık vermeyi sevmem... o N U M A görevlisi Kurt Austin gibi. Bence onun da öldürülmesi gerekiyor."

"Bizim için bir tehdit oluşturacak mı, diye bekleyeceğiz sanıyordum."

"Austin ilk kez sahneye çıktığında onun geçmişini araştırdım. N U M A'da çalışan bir deniz mühendisi ve kurtarma uzmanı, çok önemli görevlerde çalışmış. Barrett'in teknesindeki cihazı gördü. Başımıza büyük dert açacak potansiyeli var."

"Dert açma potansiyeli var, ama başa çıkamayacağımız bir şey değil. Austin projemizi baltalayabilir mi diyorsun?"

"Ölürse, hiçbir şey yapamaz. Tıpkı Joseph Stalin'in söylediği gibi, 'kimse kalmazsa sorun da kalmaz.' Doyle, Austin'i temizlemek için plan yapıyordu. Ne yazık ki, Bay Austin aniden evinden ayrılıp meçhul bir yere gitti."

"Peki, şimdi ne yapıyoruz?"

"Austin'in evi sürekli gözlem altında. Döndüğü zaman sorunu halledeceğiz. Bu arada, sen de projenin teknik yanını hızlandırmak için elinden geleni yap."

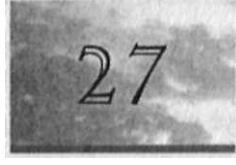
"O halde, artık gitsem iyi olur."

Gant misafirini kapıya kadar geçirdi. El sıkışıp yine haberleşmek için sözleştiler. Tam eve dönecekken seyis geldi.

"Yeni at nasıl?" diye sordu Gant.

"Topallıyor, efendim."

"Öldürün o zaman," dedi Gant ve evine girdi.

Mağaranın içindeki odacıklar ve geçitler bir rüya ortamı gibiydi. Duvarlar turuncu ve yeşil mineral perdelerle kaplıydı, tavandan inen sarkıtların kimi kurşunkalem inceliğinde kimileriye bir insan beli kalınlığının daydı.

Schroeder yeraltı dünyasının bu gerçek ötesi güzelliğini görececek halde değildi. Alnındaki yara fena halde zonklıyor, mağaranın engebeli zemininde yürümek şişen ayak bileğini daha çok sızlatıyordu. Doğal bir merdiven benzeri yükseltiye çıkarken bu kadar zorlamanın sonucu olarak aniden başı döndü.

Gözleri bulandı ve çift görmeye başladı. Dengesini kaybetmek mide bulantısına yol açtı. Havanın serin olmasına rağmen alnında boncuk boncuk terler belirdi. Durup başını mağara duvarına dayadı. Soğuk kaya buz torbası gibi iyi geldi.

Karla hemen arkasındaydı. Onun sendelediğini görüp yardımına koştu.

"İyi misin?"

"Mağara girişinde başımı çarpmıştım. Galiba küçük bir beyin sarsıntısı geçirdim. Neyse, hiç değilse ayak bileğimdeki ağrıyı unutturuyor."

"Durup biraz dinlensek iyi olur herhalde."

Schroeder alçak bir duvar çıkıntısı gördü. Oturup sırtını duvara dayadı ve gözlerini kapadı. Yirmi yıl daha yaşlanmış gibi hissediyordu. Nemli hava eklemelerini perişan etmiş, solumasını zorlaştırmıştı. Ayak bileği iyice şişmişti ve artık kemik görünmüyordu.

Hayatı boyunca ilk kez kendisini adamakıllı yaşlı hissetti. Eh, yaşlıydı, tabii. Yanında oturan Karla'ya baktı; ilk gördüğü gün kucağında tuttuğu o bebek, büyümüş, zeki ve güzel bir genç kadın olmuştu. Kendisine bir aile kurma fırsatı verememiş olması ne acıydı. Sonra kendisini avuttu. Karla, onun ailesiydi. Dedesine söz vermemiş olsaydı bile, onu tehlikelerden korumak için var gücüyle savaşırdı.

Dinlenme molası çok sürmedi. Az önce geçmiş oldukları geçitten boğuk sesler geliyordu. Schroeder hemen ayağa kalktı. Fısıltıyla Karla'ya feneri kapatmasını söyledi. Karanlıkta bekleyip kulak kesildiler. Mağaranın burgu gibi dönemeçlerinde sesler bir gidip bir geliyordu. Yakınlaştıkça konuşmalar da anlaşılır oldu. Adamlar Rusça konuşuyorlardı.

Schroeder mağaranın derinliklerine fazla girmeyeceklerini ummuştu. Dönüş yolunu bulmakta zorlanacaklarından korkuyordu. Belli ki, Grisha ve katil çetesinin ne kadar kararlı olduklarını hesaba katmamıştı.

Ağrıların ve sızılarını bir yana bırakıp önden yürümeye başladı. Geçit hafif bir açıyla yüz metre kadar eğim yaptıktan sonra tekrar düzleşti. Bu zorlu yürüyüş Schroeder'in ayak bileğini fena hırpalamıştı; düşmemek için sık sık duvara yaslanmak zorunda kalıyordu. Takipçileriyle olan yarışı kaybetme tehlikesi vardı.

Duvardaki yarığı ilk gören Karla oldu. Schroeder bütün dikkatini takipçileriyle aradaki mesafeyi açmaya yönelttiği için duvarın kendi üstüne katlandığı noktadaki gediği görmemişti. Otuz beş santim genişliğinde bir buçuk metre yüksekliğinde dar bir açıklık vardı.

Schroeder'in ilk dürtüsü yola devam etmek oldu. Bu delik bir ölüm tuzağı olabilirdi. Başını yarıktan içeri sokup bakınca, tünelin birkaç metre ileride genişlediğini gördü. Karla'ya beklemesini söyleyip ana mağarada elli adım kadar yürüdü. Telaş içinde düşürdüklerini sanmaları için fenerini yere bıraktı.

Sesler yaklaşıyordu. Tekrar Karla'nın bulunduğu yere döndükten sonra daracık yarıktan içeri zor bela girdi, ardından Karla'ya yardım etti. Mağaranın hafif bir kıvrım yaptığı yere kadar ilerlediler. Schroeder omzundaki tüfeği alıp sırtını duvara dayadı. Delikten girecek ilk adamı öldürecekti.

Ana geçitte hayalet gibi görünen ışıkları seçebiliyorlardı. Adamlarını tehditlerle, esprilerle öne süren Grisha'nın sesini tanıdılar. Çete yarığı geçtikten bir süre sonra heyecanlı bir haykırma duyuldu. Feneri görmüşlerdi. Sesler uzaklaştı.

Schroeder'in ilk niyeti tekrar ana tünele geçip geldikleri yoldan geri dönmekti, ama Grisha aptal değildi. Fenerin orada kazara düşürülmediğini anlamış olmalıydı. Adamlarıyla birlikte geri dönüp duvardaki yarığa geldiler.

Schroeder, Karla'nın kulağına ilerlemelerini fısıldadı. Dönemeçli geçitte yürüdükleri sırada Schroeder kaçmaya devam etmenin en iyi yol olduğuna karar verdi. Fenerin ışığı zayıflamıştı, piller tükeniyordu. Bir an önce pusu için bir yer bulmalıydı yoksa ya kaybolacaklar ya da mağaranın derinliklerinde ışıksız kalacaklardı.

On dakika daha yürüdüler. Hava küllüydü, ama hâlâ solunabiliyordu; bunun anlamı, dışarıdan buraya bir hava akımı olmasıydı. Mağara da

raldığı sırada Schroeder ileride bir yarık gördü. Arasından geçmek için ayağını attığı zaman boşlukta kaldı. Bir yamaca düşerek birkaç metre yuvarlandı.

Sürünerek feneri yerden aldı ve yarıktan içeri bakan Karla'ya doğru tuttu. Bu açıklık yerden iki metre yüksekteydi. Karla şaşkın görünüyordu. Bir an Schroeder önden giderken gözden kayboluvermiş, elindeki fener uçup gitmiş ve küt bir ses duymuştu.

"Bir şeyim yok," dedi Schroeder. "Dikkat et, orada boşluk var."

Karla yarıktan geçtikten sonra yavaşça yamaçtan aşağıya indi. Schroeder ayağa kalkmaya çalıştı. Düşmesi bileğini daha da hırpalamıştı; bastığı zaman bütün bacağına müthiş bir sancı yayılıyordu. Karla'nın omzuna dayandı.

"Neredeyiz?" dedi Karla.

Schroeder fener ışığında etrafı keşfetmeye başladı. Bulundukları tünel on metre genişliğinde on metre yüksekliğindeydi. Duvarın bir kısmı çöktüğü için deliğin üstü açılmıştı. Tavan kemerliydi, zemin ise daha önce geçtikleri mağaradan farklı olarak dümdüzdü.

"Burası mağara değil," dedi Schroeder. "İnsan eliyle yapılmış." Feneri karşıdaki duvara tuttu. "Burada yalnız değiliz galiba."

Duvarda doğal büyüklüğünde kadın ve erkek resimleri vardı. Hepsi profilden çizilmiş kalabalık bir grup ellerinde çiçekler, testiler ve yiyecek sepetleriyle koyunlarını güdüyorlar, kurt benzeri köpekleri de onlara eşlik ediyordu.

Kadınların üstünde yarı saydam beyaz elbiseler, ayaklarında sandaletler vardı. Erkeklerse İskoç etekleri ve kısa kollu gömlekler giymişlerdi. Bu geçit yürüyüşünün geri planında ağaçlar ve çeşitli yeşillikler görünüyordu.

Kişiler açık esmer tenli, uzun yüzlüydüler; kadınların topuz halindeki, erkeklerinse kısa kesilmiş saçları siyahtı. Yüzlerinde ne üzgün ne de

mutlu bir ifade vardı, arada bir yerdeydi; pazar yürüyüşüne çıkmış gibiydiler. Renkler sanki bir gün (ince boyanmış gibi, pırl pırlıdı.

Resimler iki duvarı da kaplıyordu. Hiçbir insan figürü tekrar edilmemiştir. Çoğu yirmi yaş ve altındaki gençlerdi, ama arada çocuklar ve başlarında süslü başlıklar olan ak saçlı adamlar da vardı; belki rahip olabilirlerdi.

"Dini bir tören geçişine benziyor," dedi Karla. "Bir Tanrı'ya veya lidere hediyeler götürüyorlar."

Schroeder, Karla'nın omzuna dayanarak topallamaya devam etti. Tünel boyunca yürüdüler, resimlerdeki insan sayısı birkaç yüzü geçmişti.

"Her halükârda, bize eşlik etmeleri iyi bir şey," dedi Schroeder. "Belki bu yeni dostlarımız bize çıkış yolunu gösterirler."

"Belli bir yöne doğru gittikleri kesin," dedi Karla. "Şuraya bak!"

Duvar resimlerinin tarzı değişmişti. Figürlerin arasına yeni hayvanlar katılmıştı... vücutlarını kaplayan kahverengimsi kürkleri dışında file benzeyen iri hayvanlardı. Kollarının arasına çiçekler yerleştirilmişti. Bu hayvanların yüksek ve sivri kafaları, buna oranla güdük kalmış gövdeleri vardı. Bazılarının kıvrımlı dişleri neredeyse vücutları kadar uzundu. Hayvanların üstünde fil seyisleri gibi tünemiş adamlar görünüyordu.

"Bu imkânsız," dedi Schroeder.

Karla büyülenmiş gibiydi; daha yakından bakmak için bir adım attı. Bu hevesle adım atarken Schroeder'in onu koltuk değneği gibi kullandığını unutmamıştı. Schroeder tek dizi üstüne düştü.

"Özür dilerim," dedi Karla ve kalkmasına yardım etti. "Bu resimlerin ne anlama geldiğini biliyor musun? Mısırlılar piramitleri yapmadan binlerce yıl önce bu adada ileri bir uygarlığın insanları yaşamış. Sanırım o zamanlar ada anakaradan henüz kopmamıştı. Bu bile dudak uçuklatmaya yeter. Ama vahşi mamutları ehlileştirmiş olmaları inanılır gibi değil. Be

nim, insanoğlunun mamutları tükettiğini öne süren tezim de çöpe gidiyor. Ben insanların mamutları sadece yiyecek kaynağı olarak gördüklerini, dişlerinden ve kemiklerinden aletle silah yaptıklarını iddia ediyordum. Oysa burada gördüğümüz gerçek, onların bu vahşi yaratıkları yük hayvanı olarak kullandıklarını gösteriyor. Bu, yüzyılın bilimsel keşfidir. Bütün ders kitaplarının baştan yazılması gerekecek."

"Heyecanını paylaşıyorum," dedi Schroeder. "Ama işin pratik yanına da bakmamız lazım. Bu yerden çıkamazsak, kimsenin bu keşiften haberi olmayacak."

"Bağışla, bu o kadar muhteşem..." Karla kendini zorlayarak başını resimlerden çevirdi. "Ne yapmamız gerekiyor?"

Schroeder feneri duvar boyunca tuttu. "Bırakalım, dostlarımız bize söylesin. Bu güzel genç kadınlar dağın içine çiçek taşıyorlar. Bence onların nereden geldiklerini belirleyelim ve bakalım bu tünelin dışarıya çıkış kapısı var mı? Gördüğün gibi, Olimpiyat koşusu yapacak durumda değilim ve fenerimizin ışığı da giderek zayıflıyor."

Karla bir kez daha heyecanla insan figürlerine baktı. "Haklısın. Fikrimi değiştirmeden gidelim."

Geri dönüp yürümeye başladılar. Çok geçmeden Rusça konuşan adamların sesleri duyuldu. Grisha ve çetesi ana tünel girişini bulmuşlardı. Schroeder ve Karla'nın dönüp öbür yoldan gitmeleri gerekiyordu.

Schroeder topallayarak koşmaya çalıştı. Bu çabası şişmiş bileğini çok zorladı, ama dişini sıkıp ilerlemeye devam etti. Karla'nın omzuna dayanması işe yarıyordu, ama aynı anda hızlarını kesmekteydi. Schroeder feneri kapatmayı önerdi. Işık zaten neredeyse yararsız denecek kadar zayıflamıştı, ama öte yandan takipçilerine yerlerini belli etmeye yetiyordu. Schroeder serbest kalan elini duvarda gezdirerek yol bulmaya çalıştı. Tünelin sonu gelmeyecek gibiydi.

C live Cuesler

Birkaç dakika sonra sesler daha yüksek gelmeye başladı. Grisha ve katiller çetesi amansız takiplerini sürdürüyorlardı. Schroeder daha büyük adımlar atmaya çalıştıysa da bu zorlamanın sonucu daha da yavaşlamak zorunda kaldı. Biraz sonra durup Karla'ya tek başına devam etmesini söylemek zorunda kalacaktı. Tam onu ikna etmek için akıllıca bir söz düşündüğü sırada Karla, "Işık görüyorum," dedi.

Schroeder ter kaçan gözlerini kırıştırdıktan sonra karanlığa doğru baktı. İleride tam karanlık denemeyecek bir grilik vardı. Akli karıştı. Herhalde gittikleri yön konusunda yanılmış olmalıydı ve duvar resimleri onları mağaradan dışarı çıkaracaktı.

İlerlemeye devam ederek uzun bir eğimden aşağıya indiler. Tünel burada çok geniş bir mağaraya açılıyordu. Bu boşlukta gözün görebildiği mesafe boyunca iki katlı, düz çatılı binalar vardı. Binaların yapıldığı malzeme gümüşsü bir yeşil renkte parıltıyor ve manzaraya karanlık bir ışık saçıyordu.

Arkadan gelen hoyrat sesler onları bu büyülenmiş durumdan koparıp çıkardı. Endişe ve hayranlık karışımı duygularla bu kristal şehre doğru inmeye başladılar.

NUMA merkez binasının onuncu katında ünlü İskenderiye Kütüphanesi'nin modern bir versiyonu vardır. Bütün kata yayılan cam kaplı bilgisayar merkezi her bir kitabı, makaleyi, bilimsel olguyu ve dünya okyanusları hakkındaki bütün kayıtları içeren çok büyük bir dijital kütüphaneyi barındırır. Buradan, yüksek hızlı bir bilgisayar ağıyla göz açıp kapayana kadar muazzam hacimdeki bilgi aktarılabilir.

Bu merkezin kurucusu, NUMA'nın bilgisayar dâhisi ve yarattığı yapay zekâlı varlığa "Max" adını veren Hiram Yeager'dir. Max'a üç boyutlu holografik bir görüntüyle, kestane renkli saçları, topaz gözleri ve yumuşak sesi olan bir kadın yüzü vermek de Yeager'in fikriydi.

Paul Trout baştan çıkarıcı holografik görüntüyü kullanmamaya karar vermişti. Yeager'in bilgisayarla haberleşmesini sesle yaptığı, Max'in merkez kontrol panelini kullanmaktansa, salonun köşesindeki bir toplantı odasına geçmeyi tercih etti. Buradaki sıradan bir klavyeyi kullanarak Max'in bilgi deposuna girecekti. Klavye bir duvarın tamamını kaplayan

ekrana bağılıydı. Trout'un oturduğu maun masada, yüzleri ekrana dönük olarak Gamay, dalga bilimcisi Dr. Adler ve NUMA'nın elektromanyetizma uzmanı Al Hibbet yer alıyorlardı.

Trout toplantıya geldikleri için hepsine teşekkür ettikten sonra Austin ve Zavala'nın bir göreve çağrıldıklarını açıkladı. Klavyede gerekli komutu kışladıktan sonra ekranda ince yüzlü, siyah saçlı ve duygulu gözleri olan bir adamın fotoğrafı belirdi.

"Sizi, buraya gelmemize neden olan bir dâhiyle tanıştırmak isterim," dedi. "Gördüğünüz kişi, müthiş bir elektrik mühendisi olan Macar Lazlo Kovacs'tır. Bu resim bin dokuz yüz otuzlu yılların sonunda çekildiğinde devrim yaratan elektromanyetizma teorileri üzerinde çalışmaktaydı. Ve bu da, bilimsel deha saptırıldığı taktirde neler olabileceğini gösteriyor."

Trout resmi değiştirip ekranı ikiye ayırdı. Soldaki resim *Southern Belle'yı* batıran anormal dalgaları gösteriyordu. Diğerindeyse uzaydan çekilen görüntüsüyle dev girdap vardı.

Masadakiler gördüklerini sindirsinler diye bir süre bekledi.

"Bu odada bulunan herkes birisinin Kovacs teoremlerini temel alarak elektromanyetik iletimler kullandığını ve bu bozunumlara neden olduğunu düşünüyor. Bildiğiniz gibi, Gamay ve ben, Los Alamos'a gidip Kovacs'ın çalışmaları konusunda bir yetkiliyle görüştük. Adam bir insan müdahalesi olduğu hakkındaki kuşkularımızı doğruladığı gibi, görmekte olduğumuz cinsten elektromanyetik manipülasyonun bir kutupsal ters çevrime yol açabileceğini de söyledi."

"Sanırım manyetik kutupların ters çevrilmesinden söz ediyoruz," dedi Adler.

"Keşke öyle olsaydı," diye araya girdi Gamay. "Ama karşımızdaki tehlike yerkabuğunun çekirdeği üstünde hareket etmesi anlamına gelen *jeolojik* kutup kayması olabilir."

"Ben jeolog değilim," dedi Adler. "Ama bildiğim kadarıyla bu büyük bir felaket olur."

"Doğrusunu isterseniz," dedi Gamay buz gibi bir gülümsemeyle. "Kıyamet günü diyebilirsiniz."

Odaya ağır bir sessizlik çöktü. Adler genzini temizledi. "Olabilir, dediniz. Demek ki, bir esneklik payı var."

"Keşke bu durumdan kurtulabileceğimiz kadar esneklik payı olduğun söyleyebilmeydim," dedi Gamay. "Ama haklısınız, bu varsayımdan kuşku duymak için bir nedenimiz var. Los Alamos'taki kaynağımızın ne kadar güvenilir olduğunu bilemediğimiz için Paul, Kovacs Teoremleri'ni test etmenin bir yolunu buldu."

"Bunu nasıl yapacaksınız?" diye sordu Adler.

"Simülasyon kullanarak," dedi Paul Trout. "Tıpkı sizin laboratuvarınızda dalga makinesi veya bilgisayar modeli kullanarak deniz koşullarını yarattığınız gibi."

"Kovacs teorilerini genelleme yaparak yazmıştı," dedi Hibbet. "Önemli noktaları dahil etmedi."

"Bu doğru," dedi Gamay. "Fakat teoremlerinin daha ayrıntılı bir özeti kendisi için hazırladı. Yayınlanan yazıları için bunu temel alıyordu. Bunun sadece tek bir kopyası var."

"Keşke elimizde olsaydı," dedi Adler.

Gamay hiçbir yorum yapmadan Kovacs'ın dosyasını masanın üstüne bıraktı.

Adler dosyayı aldı ve kapağındaki isme baktı: Lazlo Kovacs. Sonra sararmış sayfalara bir göz attı. "Bu Macarca yazılmış."

"NUMA çevirmenlerimizden biri bunu İngilizceye çevirdi," dedi Paul. "Matematik dili evrensel olduğu için pek sorun çıkmadı. Ama test işi farklı. Sonra aklıma Los Alamos Ulusal Laboratuvarında uluslararası anlaşmaları ihlal etmeden nükleer bombalarımızı nasıl test ettikleri aklı

ma geldi. Bombanın bileşenlerini test ederler, maddelerin parçalanması gibi faktörleri hesap ederler ve bilgileri bilgisayara yükleyip bir simülasyon yaparlar. Ben de aynı şeyi yapmayı öneriyorum."

"Denemeye değer," dedi Hibbet.

Paul'ün klavyede verdiği komutla ekranda bir dünya görüntüsü belirdi. Kürenin ikiye kesilmiş bir portakala benzeyen kesitinden iç çekirdeğin katmanları görünüyordu: sıvı demir olan dış çekirdek, çekirdek kabuğu ve üstteki yerkabuğu. "Bu resmi sen açıkla istersen, Al."

"Memnuniyetle," dedi Hibbet. "Dünya bir çubuk mıknatısa ben/er. Katı demir olan iç çekirdek eriyik demir olan dış çekirdekten farklı bir hızla doner. Bu hareket bir dinamo etkisi yaratarak, jeodinamo denen bir manyetik alan üretir."

Görüntü değişerek tam bir yerküre ekrana geldi. Bir kutuptan çıkan çizgiler kıvrım yaparak diğer kutuba n/anıyordu.

"Bunlar manyetik gücün hatları," diye açıkladı Hibbet. "Bütün dünyayı çevreleyen ve pusula kullanmamızı sağlayan bir manyetik alan yaratırlar. Daha da önemlisi, manyetosferin elli kilometreye kadar uzamasıdır. Bunun yarattığı bariyer bizi zararlı güneş rüzgârı radyasyonundan ve uzaydan bombardıman gibi üstümüze yağın ölümcül parçalardan korur."

Paul görüntüyü değiştirdi. Şimdi ekranda bir dünya haritası vardı. Okyanus yüzeyine mavi ve altın rengi lekeler serpiştirilmişti.

"1990'lı yıllarda bilim insanları dünyanın eriyik çekirdeği hakkında ne biliyorlarsa bir süper bilgisayara yüklediler," dedi Paul. "Bu karışımın içine her türlü şeyi kattılar. Hararet. Boyutlar. Akışkanlık. Sonunda kutupların her yüz bin yılda bir, çoğu kez biri zayıflamaya başladığında, ters çevrildiğini öğrendiler. Galiba yeni bir döngünün zamanı gelmiş."

"Dünya doğal bir kutup ters çevrimine mi giriyor?" diye sordu Adler.

"Öyle görünüyor," dedi Paul. "Dünyanın manyetik alanı yaklaşık yüz elli yıl önce ciddi bir şekilde bozulmaya başladı. O günden bu yana güçlü

yüzde onla on beş arası azaldı ve alandaki bozulma hızlandı. Eğer bu gi diş böyle devam ederse ana alan iyice zayıflayıp neredeyse tamamen yok olacak, daha sonra ters kutbu göstererek tekrar ortaya çıkacak."

"Kuzeyi gösteren ibreler güneyi gösterecek," dedi Hibbet.

"Doğru," dedi Paul. "Manyetik bir kutup ters çevrimi bir yığın engelleyici sorun yaratır, ama çok büyük bir etkisi olmaz. Çoğumuz buna uyum sağlayıp hayatımızı eskisi gibi sürdürebiliriz. Yapılan çalışmalar geçmişte manyetik kutupların defalarca ters çevrildiğini gösteriyor."

"Herodot güneşin normal olarak battığı yerden doğduğunu yazmış," dedi Gamay. "Hopi toplumu dünyayı tutan ikizlerin yerlerini bıraktıkları zaman meydana gelen kaostan bahsetmişler. Bunlar tarihte gerçekleşen kutup kaymalarının yorumları olabilir."

"Efsaneler her ne kadar büyüleyici ve içinde bir damla gerçek payı olsa da, bu masada oturan bizler bilimsel yöntemlere bakarız," dedi Adler.

"Ben de bu yüzden dünyanın sonu kehanetleri savuran kâhinlerden ve sahte bilim insanlarından söz etmedim," dedi Gamay. "Kutup kayması kavramı Atlantis ve tarih öncesi astronot teorileriyle karışmış."

"Dalga bilimcisi olarak ben okyanusun nasıl muazzam bir gücü olduğunu bilirim," dedi Adler. "Ama bütün dünyanın dış yüzeyindeki bir kayma inanılmaz gibi görünüyor."

"Normal olarak ben de öyle düşünürdüm," dedi Gamay. "Ama lav akış biçimlerini inceleyen paleomanyetistler, yerin dünyanın manyetik kuzeyiyle ilgili olarak hareket ettiğini gösterdiler. Kuzey Amerika bir zamanlar Güney Yarıküre'deymiş, Ekvator'un üstünde kalıyormuş. Einstein'ın teorisine göre kutup tepelerinde yeterince buz birikirse, kayma mümkün olabiliyor. Bilim insanları, yarım milyar yıl önce dünyanın tektonik tabakalarında önemli bir yeniden oluşma gerçekleştiğini buldular. Daha önceki Kuzey ve Güney kutupları Ekvator'u yeniden yerleştirmiş

lör, Ekvator üzerinde bulunan noktalar da şimdi bildiğimiz kutuplar ol mu.ş."

"Milyonlarca, milyarlarca yıl süren bir süreçten bahsediyorsunuz," dedi Adler.

Paul tartışma yönünü yeniden bilgisayar simülasyonuna getirdi. "Bu yüzden de şimdiki duruma daha yakından bakmamız gerekiyor. Ekrandaki görüntü dünyanın manyetik alanlarını gösteriyor. Mavi lekeler, içedönük alanlar. Altın renkliler dışadönük olanlar. Britanya Deniz Kuvvetleri üç yüz yıldan beri manyetik kuzey ve gerçek kuzeyin kayıtlarını tutmuş, bu sayede oldukça iyi bir veri tabanımız var. Burada mavi lekelerin artmış olduğunu görüyoruz."

"Bu da bize alanın yanlış yönde aktığı yerlerdeki manyetik anomalileri gösteriyor," dedi Hibbet.

"Şu büyük leke alanın *zaten* yanlış yönde akmakta olduğu Güney Atlantik Anomalisi," dedi Paul. "Bu anomalinin büyümesi yüzyılın başlarında hızlandı. Bu da Kuzey Kutbu'nda ve Güney Afrika'nın altındaki akınlarda zayıf noktaları gösteren Magsat ölçümleriyle uyuyor. Bu gözlemler olası bir ters çevrimin başladığını gösteren bilgisayar simülasyonlarıyla birbirini destekliyor."

"Geçmişte manyetik ve jeolojik kutup kaymalarının gerçekleştiğini inandırıcı bir şekilde öne sürdünüz," dedi Adler. "Ama gündemimizdeki konu, böyle bir şeyin insan eliyle yapılması ihtimali. Bence insanoğluna çok büyük bir güç yakıştırıyorsunuz. İnsanlar pek çok şey yapabilecek kapasiteye sahiptirler, ama bizim cılız çabalarımızla gezegenin bütün yüzeyini kaydırmak mümkün olamaz."

"Çılgınca geliyor, değil mi?" dedi Paul ekşimik bir gülüşle. Hibbet'e döndü. "Sen bizim elektromanyetik uzmanımızsın. Sen ne düşünüyorsun?"

Hibbet uzun uzun ekrana baktı. "Güneydeki okyanus anomalisinin bu kadar hızla büyüdüğünü bilmiyordum." Bir an durduktan sonra kelimelerini özenle seçerek, "Lazlo Kovacs'ın girdiği iş madde ve enerjinin doğasıydı," dedi. "Enerjiye dönüşmesinden önceki aşamada maddenin salınım yaptığını keşfetti. Zaman ve boşluk kuralları enerji için geçerli değildir, dolayısıyla bir durumdan diğerine geçiş anlıktır. Ve madde enerjinin ardından gelir. Bu soruya cevap verirken dünyanın elektromanyetik düzenine bakmamız gerek. Eğer elektromanyetik enerji belli bir şekilde değişiyorsa o zaman madde de... yani, bu durumda yerkabuğu da değişebilir."

"Yani, jeolojik bir kutup kaymasının mümkün olduğunu söylüyorsunuz," dedi Gamay.

"Yani, insan güdümlü, yoğun ve kısa süreli bir manyetik kutup kayması, durdurulamayacak bir jeolojik hareketlenmeye de sebep olabilir, özellikle de şu sıralarda doğal bir kayma oluşmaktayken. Gereken tek şey, şöyle bir *dürtmek*. Alanı değiştirecek bir elektromanyetik ekleme veya bunun dışarı maddede değişiklikler yaratabilir. Anormal dalgalara ve girdaba, dünya çekirdeğinde veya manyetik alanındaki siklonik bozunumlar yol açmış olabilir. Böyle bir şey tektonik tabakaların yavaşça kayması gibi olmaz. Bütün gezegenin yapısı bir anda değişebilir."

"Sonucu nasıl olur?" dedi Gamay.

"*Felaket*. Eğer yerkabuğu eriyik çekirdeğin etrafına kayarsa, atalet güçleri de devreye girer. Bu kayma kıtaları silip süpürecek tsunamiler, bugüne kadar hiçbir kasırgada görülmemiş şiddette rüzgârlar yaratabilir. Depremler ve muazzam lavların akacağı volkanik patlamalar olur. Çok sert iklim değişiklikleri ve radyasyon fırtınaları baş gösterir. Bazı türlerin hepten yok olmaları kesindir."

"Son birkaç on yıl içinde şiddetli doğal fenomenlerin sayısında artış gözlemlendi," dedi Gamay. "Acaba bunlar bize uyarı işaretleri miydi?"

Olabilir," dedi Hibbet.

"Korkudan ödümü patlatmadan, tekrar gerçeklere dönelim," dedi Paul. "Kaliforniya Teknik Üniversitesi ve Los Alamos kutup kayması simülasyonlarını temel olarak aldım. Dr. Adler'in okyanus bozunumları hakkındaki raporunu ve Al'ın elektromanyetik düşük frekanslı iletimler hakkında verdiği bilgileri de yükledim. Dünyanın çekirdeğinde manyetik alanların oluştuğu yerdeki eriyik akımlarını da benzeştirdik. Denklemin son parçası da Kovacs'ın belgeleriydi. Hepimiz hazırsak..." Klavyeye ko-
mut girdi.

Ekrandaki yerküre kayboldu ve bir mesaj belirdi:

SELAM, PAUL. ÖZEL GÖREVLER EKİBİNİN EN ŞIK GİYİ-
NEN ERKEĞİ NASIL?

Max giriş süresinden onun kimliğini öğrenmişti. Paul koltuğunda sıkıntıyla kıpırdanırken bilgisayarların sadece istenileni yapan sade cihazlar okluğu günleri **özlemle** andı. Klavyeye yazmaya başladı:

SELAM, MAX. BİLGİSAYAR SİMÜLASYONU İÇİN HAZIRIZ.
BU BİR AKADEMİK UYGULAMAMI, PAUL?

HAYIR.

Max bir süre karşılık vermedi. Yüksek hızdaki bir bilgisayar için alışılmadık bir durumdu.

BU OLAYIN GERÇEKLEŞMESİNE İZİN VERİLEMEZ.

Paul ekrandaki yazıya bakakaldı. Hayal mi görüyordu, yoksa Max telaşlanmış mıydı? Bir soru sordu:

NEDEN?

BUNUN SONUCU DÜNYANIN TAMAMEN YOK OLMASIDIR.

Paul'ün gırtlığı seyirdi. Tek kelime yazdı.

NASIL?

SEYRET.

Yerküre tekrar ekranda belirdi ve okyanus üstündeki altın renkli lekeler hareket etmeye başladı. Güney Atlantik'teki kırmızı leke aynı renkteki lekelerle birleşerek Güney Amerika ve Güney Afrika'nın altındaki bütün okyanus kıvrıla boyandı. Sonra kıtalar konum değiştirmeye başladı. Kuzey ve Güney Amerika 180 derecelik bir kayma yaparken eskiden Ekvator'u belirleyen noktalar Kuzey ve Güney kutupları oldu. Yüzeyde oluşan şiddetli fenomenler bir virüs gibi bütün dünyayı kapladı.

Paul bir soru daha girdikten sonra cevabı soluğunu tutarak bekledi.

BUNU ETKİSİZ KILACAK BİR YOL VAR MI?

EVET. BAŞLAMASINA İZİN VERMEYİN. GERİ DÖNÜŞ MÜMKÜN DEĞİL.

TERS ÇEVİRİMİ DURDURMANIN BİR YOLU VAR MI?

BU SORUYU CEVAPLAMAK İÇİN YETERLİ VERİ YOK.

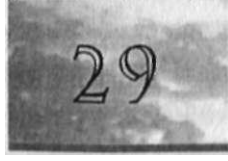
Paul daha fazla ilerleyemeyeceğini biliyordu. Diğerlerine döndü. Adler ve Hibbet epey sarsılmış görünüyorlardı.

Gamay da en az onlar kadar etkilenmişti, ama yüzünde sakin bir ifade, gözlerinde kararlılık pırıltıları vardı. "Burada aklımın almadığı bir şey var. Birileri dünyanın ve kendilerinin de sonu olabilecek bir şeyi neden yapar ki?"

Paul kafasını kaşıdı. "Atalarımızın dedikleri gibi ateşle oynuyorlar. Belki de yaptıkları şeyin ne kadar tehlikeli olduğunu *bilmiyorlardır*."

Gamay başını iki yana salladı. "Türümüzün ahmakça şeyler yapma kapasitesi beni hep şaşırtıyor."

"Hiç merak etme," dedi Paul. "Esprinin sırası değil, ama bu iş gerçekleşirse zaten ortada tür falan kalmayacak."

Kaptan Ivanov'un o güne kadar karşılaştığı Amerikalıların çoğu Yeni Sibirya Denizi'nde macera gezilerine çıkan turistlerdi. Elllerinde kameraları, ender görülen bir kuş resmi çekmek için telaş eden orta yaşlı, varlıklı insanlardı. Ama gökten inen ve gemi sanki onlarınmış gibi davranan bu iki kişi çok farklı bir kalıptan çıkmışlardı.

Austin ve Zavala'yı taşıyan uçak Rus buzkıran gemisi *Kotelny'ye* Wrangel Adası'nın kuzeybatısında yetişmiş, gemiden yüz metre uzakta suya inmişti. Kaptan Ivanov yolcularını almak için bir bot çıkarmış, güvertede beklemekteydi. Gemisine kendi özel mülkleriymiş gibi kumanda edecek siyasi güce sahip bu Amerikalıları çok merak ediyordu.

Merdiveni ilk çıkan geniş omuzlu, bronzlaşmış yüzü ve açık mavi gözleri olan bir adamdı. Arkasından daha ince ve esmer olanı geldi; çevikliği ve hareketlerindeki rahatlığı üniversite yıllarında boks yaptığını

gösteriyordu. Deniz uçağı havalanmak üzere taksilerken iki adam da pilota el salladılar.

Kaptan kendisini tanıtmak için yanlarına geldi. Bu hadise onu sinirlendirmişti doğrusu, ama deniz geleneklerinden hiç ödün vermezdi. Adamların el sıkışları güçlüydü, kaptan onların sıcak gülümsemelerinin ardında gösterişsiz bir özgüven olduğunu sezmişti; kuş gözlemcisi turistlere hiç benzemiyorlardı.

Önce mavi gözlü adam konuştu. "Bizi geminize kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz, Kaptan Ivanov. Adım Kurt Austin, bu da arkadaşım ve meslektaşım Joe Zavala. N U M A görevlileriyiz."

Kaptanın sert ifadesi yumuşadı. Denizde geçen meslek hayatı boyunca birkaç kez N U M A bilim insanlarıyla karşılaşmış, onların profesyonelliğini taktir etmişti.

"Misafirim olmanızdan şeref duyarım."

Kaptan ikinci süvarisine gemiyi yola çıkarması talimatını verdi. Misafirlerini kamarasına götürüp dolabından bir şişe votka çıkardı.

"Karaya varmamıza ne kadar var?" diye sordu Austin.

"İki saat içinde Fildişi Adası açıklarında oluruz," dedi kaptan.

"O halde şimdilik votka almayalım. Adaya daha çabuk varabilir miyiz?"

Kaptanın gözleri kısıldı. Adamlar N U M A'dan gelmiş de olsalar, yine de yönünü değiştirip adaya geri dönme talimatından memnun değildi. Deniz kuvvetleri komutanlığından gelen mesajda konukları ne isterse yerine getirmesi emrediliyordu, ama bundan memnun olmak zorunda değildi.

"Evet, tabii, hızımızı artırırsak," dedi. "Ama yabancıların bana ne hızla gideceğimi söylemelerine alışkın değilim."

Austin, kaptanın sesindeki sitemli tonu fark etti. "Galiba o votka ikramını kabul etsek iyi olacak. Ne dersin, Joe?"

Clive Cussler

"Aynı fikirdeyim," dedi Zavala.

Kaptan küçük kadehleri tepeleme doldurup servis yaptı. Kadeh tokuşturduktan sonra NUMA'lılar bir dikişte içkilerini bitirdiler. Onların bu sert içkiyle sarsılacağını zanneden, hatta biraz da ümit eden kaptan bu manzarayı beğeniyle izledi.

Austin votkayı övdükten sonra, "Geminin yönünü değiştirdiğimiz için özür dileriz, kaptan," dedi. "Ama Fildişi Adası'na mümkün olduğunca çabuk gitmemiz son derece önemli."

"O kadar aceleniz varsa, neden deniz uçağıyla oraya kadar gitmediniz?"

"Adaya gelişimizin görülmemesini istiyoruz," dedi Austin.

"*Kotelny* nasıl görünmez olacak?"

"Haklısınız. Bu yüzden gemi adadan bakışta görüş mesafesi içinde olmayacak. Biz kalan yolu kendi imkânlarımızla gideceğiz."

"Nasıl isterseniz. Fildişi Adası ıssız bir yerdir. Orada görebileceğiniz insanlar kılı mamut klonlamaya çalışan birkaç kaçık bilim insanından ibaret olacak."

"Bu keşif gezisinden haberimiz var," dedi Austin. "Burada oluş nede-nimiz de bu, zaten. O bilim insanlarından birinin adı Karla Janos adında genç bir kadın. Onun tehlikede olduğuna inanıyoruz."

"Bayan Janos bu gemide yolcuydu. Nasıl bir tehlike içinde?"

"Adada onu öldürmek isteyen insanlar olduğuna inanıyoruz."

"Anlamıyorum."

"Ayrıntılı bilgimiz yok. Bildiğimiz tek şey, adaya bir an önce varmamız gerektiği."

Kaptan Ivanov telefonu açıp makine dairesine tam hız vermelerini söyledi. Austin tek kaşını kaldırdı. Bu Karla Janos çok etkileyici bir genç kadın olmalıydı. Yaşlı deniz kurdunu adamakıllı etkilediği belliydi.

"Sakıncası yoksa, bir ricamız daha olacak, "dedi Austin. "Acaba mürettebatın işine engel olmadan Joe ile güvertede çalışabileceğimiz boş bir yer var mı?"

"Var, tabii. Kış tarafta çok yer var."

"Gemiye iki büyük torba getirmiştik. Bunların kış tarafa taşıtılmasını sağlar mısınız?"

"Hemen söylerim."

"Bir şey daha var," dedi Austin ayağa kalkarlarken.

Bu Amerikalıların istekleri bitmeyecek gibiydi. "Evet?" dedi kaptan biraz usanmış bir halde.

"O şeyi ortadan kaldırmayın," dedi Austin gülerek. "Bayan Janos'u sağ salım getirdiğimizde kutlamak isteriz."

Kaptanın çatık kaşları bir gülümsemeyle açıldı. Austin ve Zavala'nın sırtlarına dostça birer şaplak indirdikten sonra birlikte güverteye çıktılar. Kaptan birkaç tayfa çağırıp torbaları geminin arka kısmına taşıttı.

Kaptan görevinin başına döndükten sonra tayfalar merak içinde Austin ve Zavala'nın torbalardan çıkardıkları çember biçimindeki metal karkasa baktılar.

Sırtta taşınabilir bu alüminyum borulu ünitenin içinde iki zamanlı bir motor, 2.5 galonluk bir yakıt deposu ve dört kanatlı bir pervane vardı. Bu karkası dar bir oturma selesine monte ettiler. Sonra, yere serdikleri naylon bir sayvanın iplerini karkasa bağladılar. Kısa zamanda Fransız yapımı Macera X Presso yamaç paraşütü monte edilmişti.

O güne kadar her çeşit hava aracı kullanmış olan Zavala yamaç paraşütüne kuşkulu gözlerle baktı.

"Bu şey elektrikli bir vantilatörle bir berber koltuğunun evliliğine benziyor."

"Kusura bakma," dedi Austin. "Bir Apache helikopteri bulup torbamıza atamadım."

Zavala çaresizlik içinde başını salladı. "Bir an önce eşyalarımızı toplayalım."

Diğer eşyaları bir kamaraya bırakılmıştı. Austin sırt çantasından kılı fı içinde Bowen revolverini çıkardı, bel çantasına fazladan mermi koydu. Bu görev için Zavala kendisine ordu özel birimlerinde kullanılan Heckler&Koch .45 model silahını almıştı. İki adamın da yanında GPS, pusula, portatif telsizler, ilkyardım çantası ve diğer acil durum gereçleri vardı. Hantal can yelekleri yerine şişme kemerleri kullanacaklardı; yünlülerin üstüne su geçirmez giysilerini giydiler.

Bir tayfa kapıyı tıklatıp kaptanın onları kumanda köprüsünde beklediğini söyledi. Köprüye girdikleri zaman Ivanov, onlara radar ekranında uzunlamasına görünen bir eko sinyali gösterdi.

"İşte, Fildişi Adası bu. Karadan on kilometre uzaktayız. Ne kadar yaklaşmamızı istiyorsunuz?"

Buz parçalarıyla kaplı denizden hafif bir sis yükseliyordu. 1 lava bulutlu, görüş mesafesi bir kilometre civarındaydı. "Birisi dürbünle baksın," dedi Austin. "Adayı gördüğü zaman demir atalım."

Kaptan bir harita açtı. "Ana liman adanın güneyindedir. Ama çevresi boyunca birçok girinti ve küçük koy da var."

Zavala'nın da görüşünü aldıktan sonra Austin önce keşif heyetinin merkezine bakmaya, ardından da nehri takip ederek adanın iç kısımlarına gitmeye karar verdi.

"Havada iki saat kalacak kadar yakıtımız var," dedi Austin. "Bu nedenle arama güzergâhımızı dikkatli yapmamız gerekiyor."

Plan üzerinden bir kez daha geçip bir karara vardıkları sırada gözcü adanın görüldüğünü haber verdi.

"Joe da ben de yardımlarınız için çok teşekkür ederiz," dedi Austin, kaptana.

"Bir şey değil," dedi Ivanov. "Bayan Janos, bana kendi kızımı hatırlıyor. Lütfen, onu kurtarmak için elini/elen geleni yapın."

Austin'in ricası üzerine geminin arkası rüzgârın yönüne doğru çevrildi ve kalkış için güvertenin bir kısmı boşaltıldı. Rüzgâr hızının on beş kilometreden fazla olmayışı Austin'i sevindirmişti. Daha sert bir rüzgâr onları geri püskürtebilirdi. Ne var ki, havadayken rüzgârın daha kuvvetli olacağını da biliyordu.

Önce sayvan olmadan havalanma denemesi yaptılar. İki kişilik kalkışın püf noktası, eşzamanlı bacak hareketleri ve yumuşak çıkıştı.

"Çok kötü değildi," dedi Austin ilk başarısız denemeden sonra.

Zavala onların denemelerini eğlenmeyle dehşet karışımı bir ifadeyle izleyen tayfalara baktı. "Eminim, Rus dostlarımız daha önce dört bacaklı bir ördek görmemişlerdir."

"Bu defa daha iyi olacak."

Austin fazla iyimserdi. İkinci denemeleri de başarısız oldu, ama bunu izleyen iki deneme kusursuzdu. Koruyucu gözlüklerini takıp sayvanı güverteye serdiler, iplerini uzatıp sırt çantasına bağladılar. Austin marş düğmesine basınca motor mırıl mırıl çalışmaya başladı. Pervanenin dönüşü sayvanın havayla dolup yerden kalkmasını sağladı. Austin el gazı vererek motoru hızlandırdı ve ikisi birden geminin kıçına, rüzgâra doğru koşmaya başladılar. Yüz metrekaRELİK sayvan rüzgârı alınca onları havaya uçurdu.

Austin biraz daha gaz verdi ve tırmanmaya başladılar. Yamaç paraşütünün saniyede yüz metrelik bir tırmanma hızı vardı, ama iki kişi oldukları için yükseliş daha yavaş oluyordu. Neden sonra iki yüz metre irtifa vardılar. Austin sol tarafındaki ipi çekince kanat ucu aşağıya çevrildi ve yamaç paraşütü sola döndü. Saatte kırk kilometre hızla adaya doğru uçtular.

Karaya yaklaştıkları sırada **Austin** her iki kanat ucunu aynı anda pekince yamaç paraşütü yavaş yavaş alçalmaya başladı. Limanı çevreleyen ara/inin sağ yanı üzerinden geçip haritalarda gördükleri ıssız kumsalı aştilar ve nehre doğru ilerlediler. Austin nehir kenarında bir nesne gördü, fakat etrafındaki sis yüzünden ayrıntılar seçilemiyordu.

"Orada bir eeset var," diye bağırdı Zavala.

Austin alçaldı. Ceset nehrin hemen kenarında duran küçük bir şişme salın içindeydi. Uzun gri saçları vardı. Austin rüzgârı karşıdan alıp motoru kapattı ve iki fren koluna birden asıldı.

Kanatların paraşüt görevi yaparak ayak üstü iniş sağlaması gerekiyordu. Ama çok yüksekten ve hızlı gelmişlerdi. Dizleri büküldü ve ikisi de kumun üstünde takla attılar, ama sağ salım inmişlerdi.

Kanatları çökertip boyunduruğu çözdükten sonra salın içinde kıvrılmış yatan kadının yanına gittiler. Austin hemen diz çöküp nabzına baktı. Nabız düşüktü, ama kadın hâlâ sağdı. Zavala'yla birlikte onu yavaşça sırtüstü çevirdiler. Sol omzunun üstü kan içindeydi. Austin çantasından ilk yardım takımını çıkarırken Zavala da yarayı görebilmek için kadının kabanını açmaya başladı. Kadın inleyerek gözlerini açtı. Karşısında iki yabancı görünce yüzünde bir dehşet ifadesi belirdi.

"Korkmayın," dedi Zavala en sevecen sesiyle. "Yardım etmeye geldik."

Austin matarasını kadının ağzına götürüp biraz su içirdi.

"Adım Kurt, bu da arkadaşım Joe," dedi Austin, kadının yüzüne biraz renk gelince. "Bize adını söyleyebilir misin?"

"Maria Arbatov," dedi kadın cılız bir sesle. "Kocam..." Sesi giderek kayboldu.

"Keşif heyetiyle birlikte miydin, Maria?"

"Evet."

"Diğerleri nerede?"

"Öldüler. Hepsi oldu."

Austin karnına sert bir tekme yemiş gibi oldu. "Ya o genç kadın? Karla Janos?"

"Ona ne olduğunu bilmiyorum. Onu götürdüler."

"Sizi vuran kimseler mi?"

"Evet. Fildişi avcıları. Kocam Sergei'yi ve iki Japon bilim adamını öldürdüler."

"Nerede oldu bu?"

"Eski nehir yatağında. Ben sürünerek kamp yerine geldim ve salı nehre indirdim." Maria kendinden geçti.

Yarayı inceledikleri zaman öldürücü olmadığını gördüler, ama kadın çok kan kaybetmişti. Zavala yarayı temizleyip sararken Austin telsizle *Kotelny'yi* aradı.

"Kumsalda yaralı bir kadın bulduk," dedi kaptana.

"Bayan Janos mu?"

"Hayır. Maria Arbatov, heyetteki bilim insanlarından biri. Tıbbi bakıma ihtiyacı var."

"Sağlık memurumla birlikte hemen bir filika gönderiyorum."

Austin ve Zavala elden geldiğince Maria'yı rahat ettirmeye çalıştılar. Biraz sonra filika, içinde sağlık memuru ve iki tayfayla geldi. Kadını özenle tekneye alıp tekrar gemiye döndüler.

Austin ve Zavala yamaç paraşütünü tekrar hazırladılar. Bu defa havalanmaları gemidekinden daha düzgün oldu. Yeterince yükseldikten sonra Austin aracı nehir boyunca sürdü. Maria'dan aldıkları bilgi üzerine fildişi avcılarını dikkatle kolluyorlardı. Bir süre sonra kulübelerin olduğu yere yumuşak bir iniş yaptılar. Tabancalarını çıkarıp temkinli **adımlarla** kampa geldiler.

Joe geride kalıp onu korurken Austin ana çadıra girip baktı. Çöp kütusunda gördüğü yumurta kabukları yakın zamanda burada kahvaltı edil

diğini gösteriyordu. Küçük çadıra da bir göz attıktan sonra kulübelere gittiler. Biri dışında hepsi kiltsizdi. Bir kaya parçasıyla asma kilide vurdular. Kilit açılmadı, ama menteşesini tutan çiviler çürümüş ahşaptan söküldü. Kapıyı itip içeri girdikleri anda küflü bir hayvan kokusuyla karşılaştılar. Açık kapıdan içeri süzen aydınlıkta, bir masaya yatırılmış üstü kollarla kaplı bir yaratık görülüyordu.

"Böyle bir şeyi Washington Hayvanat Bahçesi'nde göremezsin," dedi Zavala.

Austin donmuş yaratığa yaklaşıp gövdesini ve gelişmemiş dişlerini inceledi. "Tarih öncesi canlılar bölümü açılmadıysa, göremezsin. Bu ceset bir yavru mamuta ait galiba."

"Bu katlar iyi korunmuş olması şaşılacak şey," dedi Zavala. "Sanki bilerek dondurulmuş da saklanmış gibi."

Bir süre daha yavru mamutu inceledikten sonra dışarı çıktılar. Austin nehir boyunca uzanan bir patıkaya doğru giden çizme izleri gördü. Yamaç paraşütüyle tekrar havalandılar ve Maria'nın vurulduğu zaman su kenarından fazla uzakta olamayacağını düşünerek nehrin yaptığı kıvrımları izlediler. Austin dar bir vadinin çatal yaptığı yerde yatan üç ceset gördü. O nokta üzerinde biraz dolandı, ama görünürde fildişi avcıları yoktu. Paraşütü koyağın kenarına indirdi.

Yamaçtan aşağıya yürüyerek cesetlerin yanına geldiler. Üç adam da vurularak öldürülmüşlerdi. Austin'in çenesi kenetlenirken gözleri buz kesti. Maria Arbatov'un da nasıl kıl payıyla ölümden kurtulduğunu düşündü; bu cinayeti kim işlemişse mutlaka cezasını çekmeliydi.

Zavala eğilmiş, yerdeki izleri inceliyordu. "Bu adamlar izlerini örtmeye gerek görmemişler. Takip etmek kolay olacak."

"O halde gidip onlara saygılarımızı sunalım," dedi Austin.

Ellerinde tabancaları, vadi boyunca izlerin peşinden yürüdüler. Bir kıvrımı döndükleri anda karşılarına dördüncü ceset çıktı.

Zavala ölünün yanına diz çöktü. "Kürek kemikleri arasında bıçak yarası. Tuhaf. Bu beyefendi diğerleri gibi kurşunlanmamış. Kim acaba?"

Austin cesedi ters çevirip adamın tıraşsız yüzüne baktı. "Ticaret odası toplantılarında karşılaşabileceğin birine benzemiyor."

Cesedin hemen yanında boğuşma olduğunu gösteren belirtiler vardı, ayak izleri cesetten uzaklaşıyordu. Austin diğer izlerin arasında bir kadına ait olabilecek daha küçük çizme izleri gördü. Sessizce koyak boyunca yürüyerek ayak izlerinin ve koyağın bittiği bir yere vardılar.

Koyak yamacından yukarı tırmandıkları zaman zeminde ayak izleri tekrar belirdi. Tamamen açık arazi olmasına ve kilometrelerce ötesini görebilmelerine rağmen havada dolanan deniz kuşları dışında görünürde hiçbir canlı yoktu. İzler dar bir vadi boyunca devam edip bir mağara girişinde son buluyordu.

"Birisi burada madencilik yapmış," dedi Zavala.

"İyi tahmin, Sherlock Holmes." Austin mağara girişi yanında port; tif bir kompresöre bağlı kaya matkabı buldu.

Zavala deliğin çevresindeki kömürleşmiş molozları fark etti. "Pekâlâ, Watson. Birisi burada bir şey de patlatmış."

"Buraya geleli daha bir saat bile olmadı, ama şimdiden Fildişi Ada sı'ndan nefret etmeye başladım," dedi Austin.

Mağaranın içine sürünerek girdi, bir dakika sonra çıkıp başını iki yana salladı. "İntihar olur. Ne uzunlukta olduğunu bilmiyoruz. El fenerimiz bile yok."

Tekrar yamaç paraşütüne dönüp telsizle gemiyi arayarak Ivanov'dan cesetleri alacak ve el fenerleri getirecek bir ekip göndermesini rica etti. Austin gelecek adamların silahlı olmalarını da sözlerine ekledi. Kaptanın ilgilendiğini bildiği için Karla'nın hâlâ sağ olduğunu umduklarını söyledi. Kaptan, ona Maria Arbatov'un tedavi edildiğini ve durumunun iyi olduğunu bildirdi. Birbirlerine iyi şanslar diledikten sonra görüşme bitirildi.

Birkaç dakika sonra paraşüt yine havalanmış, sarhoş bir albatros zarafetiyle uçuyordu. Epey yükselmişler, adaya kuş bakışı bakıyorlardı. Austin haritaları didik didik incelemişti, ama yine de adanın büyüklüğü onu şaşırttı. Saatte kırk kilometre hız yapan bir araçla dolaşmaları gereken bir hayli geniş bir alan vardı.

Austin kalkış noktalarını merkez alıp giderek genişleyen daireler çizmeye başladı. Gördükleri şey hiçbir özellik taşımayan buzlu topraklardan ibaretti. Austin tam geri dönüp sahilde tekneyi karşılamaya karar vermişken Zavala kulağına bağırdı.

Austin, onun parmağıyla işaret ettiği yere bakınca yanardağın kenarından yukarı yükselen bir patika gördü. Biraz daha yaklaşıncı bunun doğal bir patika olmadığını, dönemeçlerinin dağın yanından oyularak inşa edildiğini anladılar. Austin bu yolun insan elinden çıktığını düşünüyordu.

"Bana göre bu inşa edilmiş bir yol," dedi Austin.

"Bence de. Yakından bakmak ister inisin?"

Soru gereksizdi. Austin yamaç paraşütünün yönünü çevirmiş çöküntünün ağzına doğru alçalmaya başlamışlardı.

Yeraltı şehri, kubbeli çatısı olan muazzam bir mağaranın içinde dimlimler halinde uzanıyordu. Hiç güneş görmediği için zifiri karanlıkta olması gerekirdi, ama her bir binadan ve caddeden yayılan gümüşsü bir yeşil ışıkla pırıl pırıl ışıldıyordu.

"Her şeyin bu kadar parlak ışıldamasının sebebi ne?" diye sordu Schroeder caddede Karlaya tutunarak topallarken.

"Jeoloji okurken ışık yayan mineralleri incelemiştim," dedi Karla. "Bazı mineraller ultraviyole ışınlarının etkisiyle parlıyorlar. Bazıları radyasyondan veya kimyasal değişimler yüzünden ışık saçıyorlar. Ama bunun eski bir volkan olduğunda yanılmamışsak, belki de ısıdan kaynaklanan bir aydınlanma olabilir."

"Burası bir magma ocağı olabilir mi?" diye sordu Schroeder.

"Mümkün. Bilemiyorum. Ama kesinlikle emin olduğum bir şey var."

"Nedir o?"

Karla her bir yana doğru uzanan yapılara ürpertiyle baktı. "Yabancı bir yerde iki yabancı olduğumuz."

Şehre açılan duvar resimleriyle kaplı tüneldен çıktıktan sonra konsollu bir kemerin altından geçip tam ortasında kocaman bloklardan inşa edilmiş basamaklı bir piramidin olduğu bir meydana geldiler. Ehlileştirilmiş kılı mamutlar da dahil, daha önce gördükleri bütün motifler piramidin dış duvarlarını süslüyordu, ama burada renkler tüneldekiler kadar parlak değildi. Karla bu meydanın bir tapınak veya rahiplerin halka duyurular yaptığı bir meydan olabileceğini düşündü.

On beş metre genişliğinde asfalt bir bulvar şehrin merkezine doğru uzanıyordu. Tıpkı Broadway'in insanı sersem eden parlak ışıklar arasında gezinen bir turist çifti gibi cadde boyunca yürümeye devam ettiler. Buradaki binalar Manhattan'ın gökdelenlerinden çok daha küçüktü, tabii ve sadece üç katlıydılar, ama ne kadar eski oldukları düşünülürse hepsi birer mimari harika sayılırdı.

Yol boyunca heykel kaideleri sıralanıyordu. Bir zamanlar üstlerinde dikilen heykeller, sanki bir grup barbarın saldırısına uğramış gibi tanınmayacak bir moloz yığını halinde kaidelerin dibinde duruyordu.

Schroeder bir süre sızlayan ayak bileğini dinlendirdikten sonra Karla'yla birlikte birkaç binanın içine girip baktılar, ama hepsi de sanki büyük bir süpürgeyle süpürülmüş gibi bomboştu.

"Sence bu şehir ne kadar eskiye aittir?" diye sordu Schroeder şehrin iç kısımlarına doğru yürürlerken.

"Ne zaman bir tarih yakıştırmaya çalışsam, bununla çelişen bir şey görüyorum. Duvar resimlerinde insanların ve mamutların birlikte yaşamalarına bakılırsa Pleistosen döneme ait olmalı. Bu da 1.8 milyonla on bin yıl öncesi arasındaki zamandır. En yakın geçmiş olan on bin yıl öncesini kabul etsek bile buradaki yüksek uygarlık düzeyi akıl durduracak gibi. Oldum olası insanoğlunun ilkel durumundan evrimleşmesini çok daha

yakın dönemlere yakıştırmışızdır. Mısır uygarlığı bile ancak beş bin yıl ya-şında."

"Sence bu muhteşem şehir kimler inşa etmiştir?"

"Eski Sibiryalılar. Bu ada eskiden anakaradan uzanan bir kıta sahan-lığına bağlıydı. Hiç gemi resmi göremedim, bu da bu toplumun hep kara-da yaşamış olduğunu gösteriyor. Görüldüğü kadarıyla da bir hayli zengin bir şehirmiş."

"Madem o kadar zengindiler, neden uygarlıkları son bulmuş?"

"Belki de son bulmamıştır. Belki buradan taşınmış ve başka bir top-lumun kurucusu olmuşlardır. Avrupalıların da Asyalıların da bir zaman-lar Kuzey Amerika'da yaşadıklarını gösteren bulgular var."

Schroeder, Karla'nın tahlillerini düşündüğü sırada şehrin giriş kapısı civarından heyecanlı sesler geldiğini duydular. Schroeder dönüp o yana bakınca meydanda nokta halinde fener ışıklarının hareket ettiğini gördü. Fildişi avcıları da şehri keşfetmişlerdi.

"Burada durursak çok kolay hedef oluruz," dedi Schroeder. "Ama bu güzel caddeden çıktığımız taktirde bizi zor bulurlar."

Caddeden ayrılıp dar bir yan sokağa girdiler. Buradaki binalar bul vardakilerden daha küçüktü, hepsi tek katlıydı. Diğerlerinin ihtişamı ya-nında bunlar sanki konut olarak kullanılmış gibiydi.

Eski bir asker olduğu için Schroeder hemen savunma imkânlarını değerlendirdi. Şehir yüzlerce sokaktan oluşan muazzam bir labirent gi-biydi. Tam bir karanlık içinde olmasa da, temkinli davranırlarsa ve labi-rent içinde sürekli hareket ettikleri taktirde adamlar onları yakalayamaz-lardı. Ama bu kaçışın da ancak belli bir süre mümkün olabileceğini bili-yordu. Bir an gelecek yiyecekleri ve sulan bitecekti. Ya da talihleri.

Schroeder'in amacı şehrin en uzak ucuna gitmekti. Orada başka bir çıkış olduğunu umuyordu. Havanın nispeten iyi kalitesi de bu ümidini destekler gibiydi. Yeraltı şehrini inşa edenler bu işi bir mantığa dayana

Clive Cussler

rak yapmıştılar. Dolayısıyla şehre girip çıkmak için başka bir yol olduğunu düşünmek de mantıklıydı ve akla yatkındı. Şehrin yarısını kat ettikleri sırada Karla korkuyla bağırdı.

Parmaklarını Schroeder'in koluna geçirdi. Schroeder hemen omzun daki tüfeği eline aldı. "Ne var, ne oldu?" Her an bir köşeden fildişi avcılardan birinin suratını görecekmış gibi çevredeki binalara bakındı.

"Şu yoldan aşağıya doğru bir şey koştı."

Schroeder onun parmağıyla işaret ettiği yöne baktı. Her ne kadar binalar kendi ışıklarını çıkarıyorlarsa da, birbirlerine çok yakın oldukları için aralardaki boşluklar karanlıkta kalıyordu.

"Bir şey mi bir *insan* mı?"

"Bi...bilmiyorum." Karla güldü. "Galiba yeraltında fazla kaldım."

Schroeder duyularına analiz yeteneğinden daha çok güvenirdi. "Bura da bekle," dedi. Elleri tetikte, ara yola yaklaştı. Binanın köşesinden başını uzatıp feneri yaktı. Birkaç saniye sonra geri dönüp, "Bir şey yok," dedi.

"Affedersin.Hayal görmüş olmalıyım."

"Gel," dedi Schroeder ve Karla'yı şaşırtarak ara yola doğru yürüdü.

"Nereye gidiyorsun?"

"Eğer orada bir şey varsa, o bize sinsice saldırmadan biz aynı şeyi ona yapalım."

Karla tereddüt etti. İçinden derhal oradan uzaklaşmak geliyordu. Ama Schroeder ne yaptığını biliyor gibiydi. Ona yetişmek için hızla peşinden yürüdü.

Ara yoldan yine iki yanında binaların okluğu bir sokağa çıkılıyordu. Sokak boştu. Sadece pencerelerinin boş bakan gözler gibi görüldüğü tek katlı küçük yapılar vardı. Schroeder kafasındaki pusulaya danıştıktan sonra onları şehrin öbür ucuna götüreceği umduğu yöne doğru yürümeye başladı.

Birkaç sokak geçtikten sonra Sehroeder birden durdu ve tüfeğini doğrulttu. Birkaç saniye sonra namluyu indirip gözlerini ovuşturdu. Bu tuhaf ışık beni deli edecek. Şimdi de ben bir şeyler görmeye başladım. Sokağın bir yanından diğer tarafına koşan bir şey gördüm.

"Hayır. Onu ben de gördüm," dedi Karla. "Büyüktü. İnsan olduğunu sanmıyorum."

Sehroeder tekrar yürümeye başladı. "Bu iyi. Son zamanlarda insanlardan yana pek şanslı değiliz."

Karla'nın burnuna çok iyi tanıdığı o küflü koku geldi. Yavru mamutun bulunduğu kulübede de aynı koku vardı. Sehroeder de aynı kokuyu algılamıştı.

"Ahır gibi kokuyor," dedi.

Bir ara yoldan başka bir sokağa çıktıkları sıratla çamur, hayvan ve gübre karışımı koku daha da keskinleşti. Bu sokağın sonunda daha önce gördüklerine benzer bir meydan vardı. Kenarları altmış metre uzunluğunda, dikdörtgen biçiminde bir alandı. Öncekinde olduğu gibi, yirmi metre yüksekliğinde bir basamaklı piramit bu alanın da tanrı ortasından yükseliyordu. Ama Karla'nın dikkatini çeken şey, piramidiin hemen dibindeki alan oldu.

İlk gördükleri meydanı kaplayan asfalt, şehrin her tarafında kullanılmış olan o ısıldar taştandı, ama buradaki zemin sanki yoğun otlarla kaplı gibiydi. Bakımsız bir bahçeye benziyordu. Ama güneş ışığı olmadığına göre böyle bir şey mümkün değildi. Karla doğasındaki merak güdüsüyle piramide yaklaştı.

Bitki örtüsü hareket etmeye başladı.

Schroeder'in yaşlı gözleri o loş ışıktaki ayrıntıları seçmekte zorlanıyordu, ama hareketi o da fark etmişti. Uzun zaman önce aldığı eğitim hemen devreye girdi. Ona öğretilen şey, potansiyel bir tehlikeyle karşılaştığın zaman yapılacak en güvenli şey o tehlikeyi kurşun yağmuruna tut

inaktı. Tetiğin üstündeki parmağı gerildi ve kımıldayan zemine ölüm yağdırmaya hazırlandı.

"Hayır!" diye bağırdı Karla.

Elini Schroeder'in göğsüne dayadı.

Meydandaki alan dalgalanırken o kımıldayan kütle içinden homurtular ve cırlama sesleri yükseldi, ağır gövdelerin kıpırdanmaları görüldü. Bitki örtüsü gibi görünen şey, iri domuz büyüklüğünde tüylü ve büyük yaratıklar kümesine dönüştü.

Schroeder meydanda dolanmaya başlayan bu tuhaf yaratıklara ağzı açık bakakaldı. Güçük gövdeleri ve yukarı kıvrık Gidişleri vardı, sağrıları tüyle kaplıydı. Neden sonra gördüğü şeylere bir anlam verebildi.

"Bunlar fil yavruları!"

"Hayır," dedi Karla, duyduğu müthiş heyecana rağmen sakin kalmayı başararak. "Bunlar cüce mamutlar."

"Bu mümkün değil. Mamutların nesli tükendi."

"Biliyorum, ama daha yakından baksana." Feneri hayvanlara doğru tuttu. Birkaçı ışığa doğru bakınca kehribar renkli yuvarlak gözleri gözük-tü. "Fillerin böyle tüyleri olmaz."

"İmkânsız bu," dedi Schroeder kendini inandırmakta zorlanır gibi.

"Pek öyle değil. Wrangel Adası'nda MÖ 2000 yılı kadar yakın bir zamana ait cüce mamut kalıntıları bulunmuştu. Bu süre göz açıp kapama kadar kısa bir zamandır. Ama inanılmaz, demektedir haklısın. Bu yaratıklara en yakın bulduğum şey, atalarının fosilleşmiş kemikleriydi."

"Neden kaçmıyorlar?" diye sordu Schroeder.

Mamutlar insanların gelmesiyle uykularından uyanmışlardı, ama korkmuş benzemiyorlardı. Tekli, ikili veya küçük gruplar halinde Oltada dolaşıyorlar ve yabancılara karşı bir ilgi göstermiyorlardı.

"Onlara zarar vereceğimizi düşünmüyorlar," dedi Karla. "Daha önce de insanlarla karşılaşmış olmalı. Bunların duvar resimlerinde gördüğü

miiz yetişkin hayvanlardan evrimleştiklerini sanıyorum. Nesiller boyunca güneşin ve yiyeceklerin yokluğuna alışmışlar."

Schroeder cüce mamut sürüsüne baktı. "Karla, bunlar nasıl yaşıyorlar?"

"Burada bir hava kaynağı var. Belki tavandan içeri sızıyordur, belki de bizim göremediğimiz, çatlaklardan. Yiyecek saklamak için de kış uykusuna yatmayı öğrenmiş olabilirler."

"Tamam, peki, ama ne yiyorlar?"

Karla etrafına bakındı. "Bir yerlerde bir yiyecek kaynağı olmalı. Belki dışarı çıkıyorlardır. Dur bakayım! Belki de keşif ekibinin bulup mamut yavrusu dedikleri hayvanın başına gelen bu oldu. Hayvan yiyecek arıyordu."

"Nereye gittiklerini öğrenmeye çalışalım," dedi Schroeder. Yanında Karla'yla piramide doğru yürüdü. Mamutlar yana çekilip onlara yol açtılar. Bazılarıysa hiç kımıldamadığı için, onlara sürtünerek geçmek zorunda kaldılar. Zemin dışkı yağlarıyla kaplıydı. Piramidin basamaklarına varıp yukarı çıktılar. Bu iş Schroeder'in sakat bileğine fazla gelmişti; tepye kadar elleriyle dizlerinin üstünde tırmanmak zorunda kaldı.

Çıktıkları yükseklikten bütün meydana görebiliyorlardı. Hayvanlar hâlâ amaçsız bir şekilde ortada dolanmaktaydılar.

Karla hayvanları sayıyordu, yaklaşık iki yüz kadar olduklarına karar verdi. Schroeder ise farklı bir amaçla mamutlara bakmaktaydı. Birkaç dakika sonra aradığı şeyi gördü.

"Bak," dedi Karla'ya. "Mamutlar meydanın şu köşesinde sanki bir sraya giriyorlar gibi."

Karla onun işaret ettiği yere baktı. Sürü halindeki hayvanlar sanki ortak bir amaç edinmişler gibi bir sokağa dolmuşlardı. Diğer mamutlar da onlara katılınca hepsi birden meydanın aynı noktasına doğru hareket eder oldular. Karla'nın yardımıyla piramitten inen Schroeder sürünün peşinden yürüdü.

Köşeye vardıklarında artık meydanı tamamen terk etmiş olan sürü tekrar ana bulvara çıkan bir sokak boyunca ağır ağır ilerlemekteydi. Hayvanları ürkütmemeye özen gösteriyorlardı, ama endişe etmelerine gerek yoktu. Görünüşe göre mamutlar onları da sürünün üyeleri gibi kabul etmişlerdi.

On dakika sonra şehrin özelliklerinin değişmekte olduğunu fark ettiler. Her iki yanda da bazı evler hasar görmüştü. Duvarları sanki bir buldozer tarafından yıkılmış gibiydi. Daha sonra vardıkları yerdeki alan bombalanmış gibi görünüyordu. Artık tek parça halinde yapı yoktu, ışık vermeyen iri taşların arasında moloz yığınları vardı.

Bu manzara Schroeder'in aklına kötü anıları getirdi. Bileğini dinlendirmek için durup etrafındaki harabeye baktı. "Bu bana İkinci Dünya Savaşı sonundaki haliyle Berlin'i hatırlattı. Hadi, acele etmezsek onları gözden kaybedeceğiz."

Karla önündeki dışkı yığını gösterdi. "Böyle iz bıraktıkları sürece onları kaybetmeyiz."

Schroeder'in kahkahası her iki yanda yükselen harap duvarlardan yankılandı. Karla da bütün bitkinliğine rağmen onun kahkahalarına katıldı. Sonra daha büyük bir hevesle çıkış yolunu aramaya koyuldular.

İlerledikçe, gördükleri kayalar artık ışık saçmayan cinsten oluyordu. Derken bütün ışıklı kayalar bitti ve önlerindeki yol tamamen karanlıkta kaldı. Karla feneri yakınca hayvanların kuyruklarını görebildi. Mamutlar karanlıkta yollarını bulabiliyorlardı. Tıpkı vücutlarının daha az gıdayla yaşamak için ufalması gibi, gözleri de ışısız ortamda görmeye uyum sağlamış olmalı, diye düşündü Karla.

Az sonra fenerin pili tükendi. Sürüyü ayak seslerini ve homurtuları dinleyerek takip etmeyi sürdürdüler. Zifirikaranlık önce koyu lacivert, ilaha sonra da gri renge değişti. Yirmi metre önlerindeki hayvanların kıllı sağrılarını görebiliyorlardı. Mamutlar hızlanmaya başlamışlardı. Grilik

beyaza dönuştü. Yürüdükleri yol önce sağa sonra sola kıvrıldıktan sonra birden açık havaya çıktılar ve güneş ışığında gözlerini kırıştırdılar.

Mamutlar yollarına devam ederlerken peşlerindeki iki insan durup elleriyle gözlerini kapadılar. Gözleri aydınlığa uyum sağladıktan sonra etrafa bakındılar. Alçak bir kayalığın içindeki oyuktan çıkmışlardı ve kâse gibi görünen, yüz metre genişliğinde bir çukurun kenarındaydılar. Mamutlar iştahla bu çukurun tabanındaki otları yemeye başlamışlardı.

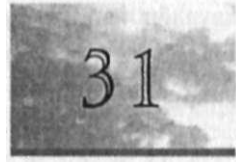
"Şaşılacak şey," dedi Karla. "Bu yaratıklar iki ayrı dünyaya uyum sağlamışlar: biri karanlık, biri aydınlık. Sadece kronolojik hata olarak değil, adaptasyon bakımından da mucize gibi."

"Evet, evet, çok ilginç," dedi Schroeder pek ilgi göstermeden. Kabalık etmek istemiyordu, ama hâlâ güvende sayılmazlardı. Takipçileri hâlâ peşlerindeydiler. Çukurun etrafını saran kararmış kayalara baktıktan sonra çevresinde yürüyüp bir çıkış yolu aramayı önerdi.

Karla mamut sürüsünün yanından ayrılmak istemiyordu ama Schroeder'le birlikte kaya tarlasının kenarına doğru ağır ağır tırmanmaya başladı. Kayaların kimi bir otomobil, kimiye bir ev kadar büyüktü. Bazıları otuz kırk metre yüksekliğini bulan yığınlar halindeydiler. Bu devasa kayalar üst üste öyle kaynaşmış haldeydiler ki, aralarından bir bıçağın ucu bile geçemezdi.

Kayalık duvarlarda arada bir gedikler vardı, ama derinliği en çok bir iki metreye uzanıyordu. Aşılamaz gibi görünen bu duvar boyunca yürüdükleri sırada Karla'nın cesareti kırılmıştı. Ateşten kaçarken, kendilerini kocaman bir kızartma tavası içinde bulmuşlardı. Oysa, temiz hava Schroeder'i canlandırmıştı. Ayak bileğindeki acıyı umursamadan, bir gedik bulma ümidiyle duvarı inceliyordu. Birinin içine girip gözden kayboldu; birkaç dakika sonra bir zafer çılgığı attı.

Schroeder gedikten dışarı çıkıp engeli aşabilecekleri bir yol bulduğunu söyledi. Karla'yı elinden tuttuğu gibi kaya kütlesinin içine soktu. Patikada birkaç adım ilerledikten sonra birden önlerinde bir adam bitti. Bu, katil fildişi avcılarının reisi Grisha'ydı.

Yamaç paraşütü bir akbaba gibi volkanik çöküntüye doğru süzülürken Austin aşağıdaki manzaraya baktı. Takip ettikleri yol yanardağın kenarından dolanıp çok dik olmayan bir yamaçtan inerek çöküntünün tam ortasında alçak bir uçurumun başladığı yerde son buluyordu. Kraterin tam karşı tarafındaysa, çöküntünün kenarından alttaki kaya tarlasına dimdik bir iniş vardı. Kaya tarlasıyla yamacın dibi arasına sıkışmış daire biçiminde yeşillik bir alan görölüyordu.

Austin krateri doğru kıvrılarak inerken düzgün bir iniş alanı aradı.

"Şurada gördüğüm şey ne?" Zavala yolun son bulduğu, yamacın tabanını işaret etti. "İnek sürüsüne benziyor."

Austin onun gösterdiği yere baktı. "İnek olamayacak kadar kıllı hayvanlar. Tibet öküzü olabilirler."

Zavala yeşil alanın başka bir kısmını gösterdi.

"Vay canına!" dedi Austin. "Bunlar insan!"

Bir grup insan kaya tarlasının kenarında duruyordu. Yamaç paraşütü alçaklığı sırada Austin gruptan birinin diğerine vurup yere devirdiğini gördü. Üçüncü bir kişi yere düşenin yardımına koşmak istedi, ama ona engel oldular. Artık o kişinin sarı saçlarını ayırt edebilecek kadar alçalmışlardı.

"Sanırım Karla Janos'u bulduk," dedi Austin.

Sırtan Grisha'nın ince dudakları arasından çürük dişleri görünüyordu. Rusça konuşmuştu; çetesindeki diğer katiller de kayalıkların arkasından ortaya çıktılar.

Schroeder hemen bir durum değerlendirmesi yaptı. Onlar Karla'yla birlikte şehrin içinde zikzaklar yaparken Grisha ve adamları doğruca ana bulvara gelip tesadüfen çıkış yolunu bulmuş olmalıydılar.

Grisha tutsaklarına geldikleri yoldan geri dönmelerini işaret etti. Birlikte kayalıklardan çıkıp açık alana geldikleri zaman Grisha kılıklı mamutları gördü.

"Bunlar ne?" diye sordu. "Koyun mu?"

"Hayır," dedi Schroeder. "Kelebek."

Schroeder adamın öfkeli tepkisine hazırlıksız yakalandı. Grisha adamlarının önünde küçük düşürülmekten hoşlanmamıştı. Kükrer gibi bir ses çıkarıp tabancasını sopa gibi savurarak namlusuyla Schroeder'in yüzüne vurdu. Schroeder yere çökerken son işittiği şey Karla'nın çığlığıydı.

Zavala da aşağıda gerçekleşen dramı seyretmekteydi. "Galiba kötü adamların arasında kalmış. Gizlice mi yaklaşalım yoksa doğrudan saldırıya mı geçelim?"

"Sen kumandayı al, silahını bana ver," dedi Austin. "Arkalarından dolanalım. Böylece güneş gözlerine gelir."

Zavala, Heckler Koch tabancasını kılıfından çıkarıp Austin'e uzattı ve aracın kumandasını aldı. Hızlı bir inişe geçmişlerdi. İki elinde tabancayla, Austin tipik bir silahşor pozisyonu alınıştı.

Grisha bir kolunu Karla'nın boynuna dolayıp parmaklarını onun saçlarına geçirmişti. Diğer elinin avucunu da yüzüne bastırdığı için Karla nefes almakta zorlanıyordu. Grisha hafifçe bastırarak onun boynunu kırabilirdi. Aslında onu öldürecek kadar tepesi atmıştı, ama ağgözlülüğü şiddet eğilimini bastırıyordu. Kadının dirisi ölüsünden daha çok para ederdi.

Ama hep birlikte bu güzel kadınla bira/ eğlenmemeleri için bir sebep yoktu. Yüzüne dayadığı elini çekip kabanının fermuarını açtı. Karla'nın içindeki kat kat giysilerle karşılaşınca sınırlendi ve bir tokatla onu yere devirdi. O sırada adamlarından birinin bağırıldığını duydu.

Grisha yere doğru alçalan bir gölge gördü ve başını kaldırdı.

Hayretler içinde ağzı açık kaldı.

Gökten gelen iki başlı bir adam tepesine iniyordu.

Elli metreye kadar yaklaşıkları zaman Austin iki tabancayla birden ateş etmeye başladı. Kurşunların Karla'ya isabet etmemesi için kenarlara nişan alıyordu. Adamlar canlarını kurtarmak için kaçtılar.

Karla atış alanından çıkınca Austin kaçan hedeflere serbestçe nişan alabildi, ama hareket halinde olduğu için isabet ettirmesi çok zordu. Zavala inişe hazır olması için onu uyardı. Austin tabancalardan birini kılıfına sokup diğerini kemerine taktı.

Ayaküstü inmeye çalıştılar ama çok hızlı gelmişlerdi. Yere çarptıktan sonra yuvarlandılar. Yerdeki bitkiler düşüşün yumuşak olmasını sağlamıştı. Zavala yelkeni tutan ipleri rulo yaparken Austin de, yaşlı bir adamın başına eğilmiş olan sarışın kadının yanına gitti.

"Bayan Janos?" dedi Austin.

Kadın başını kaldırıp ona baktı. "Siz, kimsini/'."

"Kurt Austin. Arkadaşım Joe ile birlikte sizi arıyorduk. İyi misiniz?"

"Ben iyiyim," dedi kadın. "Amcamın yardıma ihtiyacı var."

Austin çantasından ilkyardım takımını çıkardı. Adam kendilideydi; gözleri açık, sırtüstü yatıyordu. Yaşı altmış beşle yetmiş arasında olmalıydı, ama yanağındaki ve kasnıdaki kesiklerden akan kan yüzünü kapladığı için doğru tahmin etmek mümkün değildi.

Austin, adamın yanına diz çöküp yarasını temizledikten sonra üstüne antiseptik sürdü. Fena halde canı yanmış olmalıydı, ama adam gözünü bile kırpmadı. Buz gibi mavi gözleriyle Austin'in yaptığı her hareketi izliyordu.

Austin daha ilkyardımını bitiremeden adam, "Bu kadarı yeter," dedi. "Kalkmama yardım edin." Austin'in de yardımıyla ayağa kalktı. Çok uzun boyluydu; bir seksen beş boyundaki Austin'e birkaç santim yukarıdan bakıyordu.

Karla amcasının beline sarıldı. "Bir şeyin yok ya?"

"İyiyim. Senin için korktum."

"Bu iki adam sayesinde bana bir şey olmadı."

Austin, yaşlı adamla genç kadın arasında kuvvetli bir bağ olduğunu anladı. Kendisini ve Zavala'yı tanıttı.

"Benim adım Schroeder," dedi adam. "Yardımanız için teşekkür ederiz. Bizi nasıl buldunuz?"

"Maria Arbatov adında bir kadından öğrendik."

"Mario. O nasıl?" diye sordu Karla,

"İyi olacak, ama kocası ve diğer iki adam öldürülmüşler. Sanırım sizinle beraber olan bilim insanlarıydılar. Tanıtlayamadığımız başka bir adam daha vardı."

Karla dönüp bakınca Schroeder açıklama yaptı. "O adam Karlaya saldıırıyordu. Onu durdurmak zorunda kaldım." Kaya tarlasına doğru

baktı. "Burası tehlikeli bir yer. Adamlar geri gelecekler. Ellerinde Otomatik silahla! var, bizse burada tamamen açıktayız."

"Burası sizin semtiniz," dedi Austin. "Nerede gizlenebiliriz?"

Schroeder çöküntünün yamacını işaret etti. "Orada, şehrin içinde."

Austin, adamın yarası nedeniyle saçmaladığım düşündü.

"Şehir mi dediniz?" Oysa yamacın dibinde sadece alçak uçurumlar görmüştü.

"Doğru," dedi Karla. "Ah, olamaz, cüceler gitmiş. Silah seslerinden ürkmüş olmalılar."

Bu kez Zavala doğru mu işittiğinden emin olamadı. "Cüceler mi?"

"Evet," dedi Karla. "Cüce kılı mamutlar."

Austin ve Zavala bakiştılar.

"Yeterince konuştuk. Artık gitsek iyi olur," dedi Schroeder.

Karla'nın koluna girdi ve topallayarak çöküntünün kenarına doğru yürümeye başladı. Austin ve Zavala da arkalarından geldiler. Schroeder bir an önce harekete geçmeleri konusunda haklıydı. Grup yeşil alanın ucuna geldiği sırada birden Grisha ve adamları kayalıkların arasından çıkıp ateş etmeye başladılar.

Mermiler birkaç metre arkalarında yere çarpıp zemindeki toprakları uçuşturuyordu.

Grisha ve adamlarının atış menziline girmeleri birkaç saniyeyi geçmezdi. Austin onlara devam etmelerini söyledi. Dönüp karınüstü yere yattı ve tabancasıyla en yakındaki Rusa nişan aldı.

Yaptığı birkaç atış kısa düştü. Grisha ve adamları da riske girmiyorlardı. Austin ateş etmeye başlayınca onlar da hemen kendilerini yere attılar.

Austin dönüp baktığında diğerlerinin neredeyse uçuşumun önüne varmış okluklarını gördü. Ayağa kalkıp onların peşinden koştu. Grisha ve adamları tekrar ateş etmeye başladılar. Mermiler Austin'in topuklarının

dibine geliyordu. Diğerlerinin anlından uçurumun  n cephesindeki gedi e daldı.

Karla el fenerini salladı; piller tam bitmemiş olduğu için ampul cılız bir ışık verdi. Kıvrımlı patikada yola koyuldular. Fener tamamen t kendi inde binaların harabe halinde olduğu yere varmı lardı. İleride ı ıldayan yeraltı  ehri görülebiliyordu. G velerin aleve yöneltmeleri gibi onlar da ı ıklara doğru ilerlediler.

Austin ı ıl ı ıl parlayan sokaklara ve binalara baktı.

"Burası nasıl bir yer böyle? Büyücü Oz'un ülkesi mi?"

Karla güldü. "Bir çeşit ışık üreten minerallerle inşa edilmiş bir yeraltı  ehri." Ardından ekledi. "Kimlerin inşa ettiğini bilmiyoruz, ama burası sadece banliyö kısmı. Aslında çok büyük bir alan."

Schroeder, Karla'yı susturup bunu daha sonra konu abileceklerini söyledi ve  ne d   p yola koyuldu. Çok geçmeden mamutlarla ilk kar ıla tıkları meydana geldiler.

Cüce mamutlar tekrar meydana dönmüş, piramidin etrafında toplanmı lardı. Huzursuz bir halleri vardı; arada bir homurtu sesleri çıkarak dola ıyorlardı.

Karla, Austin'in tabancasına davrandığını görünce elini koluna götürdü. "Merak etmeyin. Kimseye zarar vermezler. Gürültü nedeniyle  rk m   olmaları."

Austin dünyanın en ıssız yerlerinde, okyanusların altında görevler yapmış ve çok tuhaf şeyler görmüştü. Ama bu meydana g rd   yara ıklar gibi hiçbir şeyle kar ıla mamı tı. Kuyruk uçlarından kıvrımlı dı lerine kadar her  eyiyle, resimlerde görmüş olduğu tarih öncesi mamutların küçük versiyonlarıydı.

Zavala da onun kadar  a kınlık içindeydi. "Ben bu hayvanların nesli tükenmiş diye biliyordum."

Clive Cussler

"Tükenmiş," dedi Karla. "Ya da öyle biliniyordu. Bu hayvanlar bir zamanlar adada yaşamış olan gerçek büyüklüğündeki mamutların torunları."

"Karla," dedi Schroeder. "Şu anda bu katillerden nasıl kaçacağımızı konuşmamız gerekiyor."

"Haklı," dedi Austin. "Buradan başka bir çıkış yolu var mı?"

"Var, ama çok uzun ve eziyetli bir yol," dedi Karla.

"Ben o yolu kaldıramam, ama siz denemelisiniz," dedi Schroeder. "Bana bir tabanca ödünç verirseniz, sizler mağaranın içinden kaçarken ben onları oyalayabilirim."

Austin güldü. "İyi denemeydi, Kari Amca. Ama yok öyle şey. Birbirimizden ayrılmayacağız."

"Ben burasını sevmeye başladım," dedi Zavala. "Sıcak. Romantik bir ışıklandırma. Bir de, havasında hiç benzeri olmayan bir koku var."

Schroeder güldü. Bu adamların kim olduğunu bilmiyordu, ama aynı safta oldukları için Karla adına memnundu. "Eğer budalalık edecekseniz, bir an önce hazırlık yapalım."

Austin'in önerisi üzerine Zavala sokağın meydana açıldığı yerde gözcülük yapmaya gitti.

Austin, Schroeder'e döndü. "Ne öneriyorsun?"

"Kaçmanın yararı yok. Meydanda pozisyon alıp onları çapraz ateş altında tutabiliriz."

Schroeder'in kaçmaktansa saldırmayı yeğlemesi Austin'in hoşuna gitti. Şehir labirent gibiydi ve gizlenecek sayısız yer bulunurdu, ama Schroeder gibi o da kaçarak kurtulamayacaklarını biliyordu.

"Ne kadar ateş edebileeeğimi bilmiyorum," dedi Austin. "Ekstra cep hane getirdik, ama burada meydan savaşı yapacağımızı bilmiyorduk."

"Yapacakları tek şey cephanemiz bitene kadar bekledikten sonra bizi teker teker avlamak. Ne yazık ki, el bombamı kullandım."

Austin, Schroeder'e hayretle baktı. Bu yaşlı adam cebinde el bombasıyla gezecek birine hiç benzemiyordu. Görünüşe aldanmamak gerektiğini bir kez daha hatırlamış oldu. Schroeder bir huzurevinde olması gereken yaşıydı, ama SAT komandosu gibi konuşuyordu.

Zavala gözcülük yaptığı yerden çıkıp geldi. "Gösteri başlıyor. Dostlarımız sokağın başına geldiler."

Austin meydana şöyle bir baktı. "Aklıma çılgınca bir fikir geldi." Planını kısaca anlattı.

"İşe yarayabilir," dedi Schroeder heyecanlı bir sesle. "Neden olmasın?"

"Umarım işe yarar," dedi Austin.

"Başka çare yok mu?" dedi Karla. "O kadar güzel yaratıklar ki."

"Korkarım yok. Eğer bu işi doğru yapabilirsek, hiçbirine zarar gelmez."

Karla acıklı bir ses çıkardı, ama başka seçenekleri olmadığını biliyordu. Austin, Karla'yı ve diğerlerini meydanın diğer diğer tarafına gönderip sokağa en yakın olan kısmını boş bıraktı. Sonra beklemeye başladılar.

İnsanların hareket ettiğini gören mamutlar başlarını kaldırdılar; Grisha ve adamlarının yüksek sesli konuşmalarını duyunca daha da gerginleştiler. Fildişi avcıları gürültü çıkarmaktan çekinmiyorlardı. Bunu, ya kurbanlarını korkutmak için bilerek yapıyorlardı ya da çok ahmaktılar. Nedeni her neyse, oraya doğru gelişleri mamutları daha da huzursuz etti.

Hayvanlar meydandan uzaklaşmak için harekete geçtikleri sırada karşı uçtaki insanlarla karşılaştılar, ön sırada bulunanlar geri dönmek isterken arkadan gelenlerle çarpışınca sinirli homurtular ve cırlamalar arttı.

Sokağın giriş tarafında bir kıpırtı oldu. Grisha köşeden başını uzatmıştı. Başka bir iki ayaklı yaratığın görünmesi ve sevimsiz kokusu Gris

Clive Cussler

ha'ya en yakın olan mamutu iyice ürküttü. Hayvanlar kaçmak isterken birbirlerine çarptılar.

Bir saldırı olmayışından cesaret alan Grisha ve çetesi açıklığa çıktılar. Meydanın kenarında dikilip daha önce uzaktan görmüş oldukları hayvanlara hayretler içinde bakakaldılar.

Sürü çok büyük bir kitle halinde toplanmıştı. Austin zincirleme reaksiyonu başlattı. Havaya bir el ateş etti. Zavala da ateş etti. Schroeder ve Karla da avaz avaz bağırıp el çırpıldılar.

O ana kadar uysal ve sakin görünen mamut sürüsü bir anda panik halinde koşmaya başladı. Ağır gövdeleri ve sivri dişleriyle onları mağara dışına götürecek tek çıkış yolu olan dar sokağa doğru delicesine atıldılar.

Grisha ve adamlarının şanssızlığı, mamut sürüsünün kurtuluş için koştukları yolda çakılıp kalmış olmalarıydı.

Adamlar korkudan çıldırmış halde üstlerine gelen hayvanlara ateş etmek için silahlarını doğrulttular, ama sürü neredeyse tepelerine çökmüştü. DÖNÜP koşmaya başladılar. Birkaç adım attıktan sonra ağırlığı tonları bulan mamutların ayakları altında ezildiler. Grisha onlardan hızlı koşup öne geçmişti; deli gibi iki yana bakıyor, kaçacak bir delik bulmaya çalışıyordu, ama ayağı kaydı ve mamut sürüsünün altında kaldı.

Austin ve diğerleri sürünün geri dönmesi ihtimaline karşı gürültü yapmayı sürdürdüler.

Birkaç saniye içinde olay bitmişti.

Meydan artık boştu. Panik halinde koşan sürünün sesi hâlâ uzaktan geliyordu. Austin ve Zavala temkinli adımlarla sokak boyunca ilerlediler. Bir zamanlar içinde insan olan kanlı elbise yığınlarına baktılar. Şans eseri hasar görmemiş bir el feneri buldular. Austin, Schroeder ve Karla'ya seslenerek tehlikenin geçtiğini ve oraya gelebileceklerini duyurdu.

Lime lime olmuş cesetlerin yanına geldiği zaman Karla, "İnsana benzer halleri kalmamış," dedi.

Austin koyaktaki bilim adamlarının cesetlerini düşündü. "İnsan olduklarını kim söylemiş ki?"

Schroeder bir kahkaha attı. "Çok uzun zaman önce işini bilen birinin elinde her şeyin silah olarak kullanılabileceğini öğrenmiştim. Ama kitapta küçük kılı filler hakkında hiçbir şey yoktu."

Austin onun hangi kitaptan bahsettiğini ve hangi okula gittiğini düşünmeden edemedi. Sonra da düşünmekten vazgeçti. Henüz kurtulmuş değildiler. Şehrin harabe halindeki kısmından geçtiler. Gedikten içeri sıran güneş onlara moral veriyordu. Yamaç paraşütünü almaya gittikleri zaman Grisha ve adamlarının motor ünitesini parçaladıklarını, sayvanı bıçakla delik deşik etmiş olduklarını gördüler.

Alüminyum boruları kullanarak Schroeder'e bir kırık desteği uydurduktan sonra yamacın dibindeki alçak kayalığı tırmanarak çöküntünün kenarına uzanan yola doğru ilerlediler. Schroeder'i düşünerek sık sık mola veriyorlardı, fakat o bu molaların birkaç dakikayı geçmesine izin vermeden tekrar yola koyulmalarını istiyordu.

Saatler geçtikten sonra nihayet çöküntünün tepesine çıkmışlar, yarıdağın diğer tarafına bakmaktaydılar. Adanın büyük bir kısmı sis altındaydı. Aşağıya son bir kez baktıktan sonra yarıdağın dış tarafından inmeye başladılar. İniş de tırmanış kadar zorlu geçiyordu. Yol aslında güzel bir dağ patikasıydı, ama üstü irili ufaklı kayalarla doluydu.

Dağdan aşağıya inen yolun üçte ikisini aştıkları sırada yalnız olmadıklarını fark ettiler. Karınca ufaklığında görünen insan figürleri yoldan yukarı tırmanıyorlardı. Austin ve ekibi yürümeye devam etti. Zaten görülmüş oldukları için gizlenmenin anlamı yoktu, ama silahlarını hazır tuttular. Austin bu grupta altı kişi bulunduğunu gördü. Onlara biraz daha yaklaştıkları zaman en önde yürüyen adam Austin'e el salladı. Birkaç dakika sonra Austin, Petrov'un gülen yüzünü tanıyacak kadar yakına gelmişlerdi.

Clive C ussler

Petrov'un yanında, aralarında Veronika ve kocasının da bulunduğu özel operasyonlar ekibi vardı. Petrov son birkaç, adımı koşarak çıktı.

"Tünaydın, Austin," dedi gülerek. "Joe ve sen marifetlerinizin arası-na dağcılığı da eklemişsiniz. Zaten beni hep şaşırtmışsındır." Karla'ya dondu, "hu hanım da Matmazel Janos olsa gerek. Tanıştığımıza memnun oldum. Bu bayla tanışmıyoruz," dedi Sehroeder'e.

"Ben evinde, sallanan koltuğunda olması gereken yaşlı bir adamım," dedi Schroeder bitkin bir gülümsemeyle.

"Bizi nasıl buldunuz?" diye sordu Austin.

"Buzkıran gemisinin kaptanıyla konuştuk. Bir çeşit hava aracıyla adayı keşfetmek üzere ayrıldığınızı söyledi."

"Yamaç paraşütümüz vardı."

şimdi hatırlıyorum. Yanınızda iki tane büyük torba getirmiştiniz."

"Evet. Bütün eğlenceyi kaçırdın."

"Tam tersi," dedi Petrov neşeyle. "Biz de çok eğlendik. Bir tekneyle buraya gelen bir grup silahlı adama rastladık. Bizi çok sıcak karşıldadılar, ama bizim karşılığımız daha da sıcak oldu. İçlerinden sağ kalanı buraya daha once gelen adamlara destek vermek için gönderildiklerini söyledi." Peşlerinden gelen var mı, diye Austin'in arkasına baktı.

"O adamlar artık peşimizde değil," dedi Schroeder.

"Evet," dedi Austin. "Bir kılı mamut sürüsünün ayakları altında ezil-diler."

"Cüce mamutlar," diye düzeltti Zavala.

Petrov başını iki yana salladı. "Yıllardır Amerikan kùltürünü incele-rim, ama hâlê sizlerin bu tuhaf esprilerinizi anlamıyorum."

"Dert etme," dedi Austin. "Biz bile anlamıyoruz. Dağda aşağıya in-memize yardımcı olur musunuz?"

"Elbette," dedi Petrov gülerek. Sırt çantasından bir řiře votka çıkar-dı. "Ama önce oturup birlikte ičeceđiz."

Austin tuhaf bir rüya görmekteydi; cüce mamutlar "St. Louis Blues" müziği eşliğinde bir kristal şehrin caddelerinde resmi geçit yapıyorlardı. Birden gözleri açıldı. Mamutlar ve şehir kaybolmuştu ama blues parçası halâ çalmaktaydı. Müzik telefonundan geliyordu.

Bir daha votkayı su gibi içen Ruslardan uzak duracağına yemin ederek çantasındaki telefonunu çıkardı ve hırıltılı bir sesle, "Austin," dedi.

"Günlerden beri seni ve Joe'yi arıyoruz," dedi Trout. "Maden ocağına falan mı indiniz?"

"Mağaradaydık," dedi Austin. "Karla **Janos**'u bulduk; şu anda Sibirya anakarasına doğru yol alan bir Rus buzkıranındayız."

"Kızı bulduğunuza sevindim. Tek ümidimiz o olabilir."

Trout'un sesindeki ciddiyet Austin'i şaşırtmıştı. Yatağın kenarına oturdu.

"Ne için tek ümidimiz, Paul?"

"Gamay'la Los Alamos'ta Kovacs Teoremleri'nin bir kopyasını bulduk. Kovacs'ın verilerini ve kutup kayması hakkındaki mevcut bilgileri kullanarak bir bilgisayar simülasyonu yaptım. Durum hiç iyi görünmüyor."

"Anlatsana," dedi Austin uyku sersemliğinden silkelenerek.

"Simülasyon, manyetik kutup kaymasının bazılarının sandığı gibi esnek olmadığını gösterdi. Manyetik kutup kaymasına yol açacak kadar kuvvetli bir şok dünya kabuğunun jeolojik kaymasını tetikleyebilir."

"Yani, kutup kayması bir kez başladı mı, geri dönüş yok mu, diyor-sun?"

"Öyle görünüyor."

"Simülasyonda hiç hata payı olabilir mi?"

"Sonucu etkilemeyecek kadar küçük bir şey olabilir."

Austin üstüne bir duvar devrilmiş gibi hissetti. "O halde bir felaketten söz ediyoruz."

"Daha da kötü," dedi Trout. "Bu tam bir kıyamet günü senaryosu. Eğer bu hadise gerçekleşirse bugüne kadar hiç görülmemiş, dünya çapında bir yıkım olacak."

"Ne kadar zamanımız var?"

"Reaksiyon her an olabilir. Bunun zamanı, dev dalgaları ve girdapları çıkaran kişilerin ne zaman düğmeye basacaklarına bağlı."

"Küçük bir umut pırıltısı önerebilirim." Trout'a Barrett'le karşılaşmasını ve kutup kayması için bir panzehir olabileceği ihtimalini anlattı.

"Bunu duyduğuma sevindim. Washington'a ne zaman dönüyorsunuz?"

"Yarın karaya ayak basacağız. Orada bir uçak bizi bekliyor. Uçaktayken seni arayıp ne zaman varacağımızı bildiririm."

"Hazır bekleyeceğim."

Telefonu kapadıktan sonra Austin karanlık kamarasında bir süre oturup gemi motorlarının uğultusunu dinledi ve deniz yolculuğunun ne kadar yavaş oluşuna sövdü. Kaptan Ivanov, onu gemiye davet ettiği zaman durumun bu kadar acil olduğunu bilmiyordu. Oysa, pekâlâ Petrov'la birlikte dönebilirdi, ama onu nazıkçe reddetmiş, Karla Janos'la konuşmasının önemli olduğunu söylemişti. Petrov, ona kül yutmaz bir gülüşle baktıktan sonra, ne zaman isterse kendisini arayabileceğini söylemişti.

Austin, gemiye bindiklerinden beri Karla'yla çok az birlikte olabilmişti. Karla ve Maria gözyaşları içinde karşılaştıktan ve Kari Amca'nın tedavisi yapıldıktan sonra herkes bitkin bir halde uyumak için kamarasına çekilmişti.

Austin giyinip loş kutup ışığının aydınlattığı güverteye çıktı. *Kotelny* sabit bir hızla yol almaktaydı. Buz gibi hava Austin'in ciğerlerine tokat gibi geldi. Artık iyice uyanmış haldeydi; yemek salonuna gidip bir fincan kahve aldı. Vardiya saatlerini bekleyen iki personelden başka kimse yoktu. Köşede bir masaya oturup telefonunu çıkardı ve Barrett'in ona verdiği numarayı tuşladı. Birkaç saniye sonra bir kadın sesi alo, dedi.

"Barrett'le konuşmak istiyorum," dedi Austin.

"Ben Barrett'im. Benimkinin yerine bir kadın sesi programladım."

"Bu gizlilik işini biraz abartmıyor musun?"

"Kurt, *sana* kimse ateş etmedi," dedi Barrett. "Nasıl insanlarla dalaştığını bilmiyorsun."

"Ben de bunun için seni aradım. Sence Gant ve Margrave ikna edilebilirler mi?"

"Gant'ı ikna etmek bir çingıraklı yılanı ikna etmeye benzer. Tris'le anlaşmak daha kolaydır, ama o da kendisini haklı davasına o kadar kap-tırmış ki, sonucunda kime zarar verdiği umurunda değil. Neden sordun?"

Austin, ona Trout'la yaptığı konuşmayı anlattı.

Telefonda artık Barrett'ın normal erkek sesi vardı. "Böyle bir şeyden korkuyordum. Tanrım. Benim yüzümden dünyanın sonu gelecek. Kendimi öldüreceğim."

"Dünyanın sonu gelirse, kendini öldürmene gerek kalmaz," dedi Austin.

Barrett biraz sakinleşti. "Hayatımda duyduğum en çarpık mantık bu."

"Sağ ol. Şimdi ilk soruma dönelim. Onlara gerçekleri açıkladığım zaman sence Gant ve Margrave de senin gibi telaşlanırlar mı?"

"Aradaki fark benim sana *inanmam*. Onlar sadece planlarına çomak sokmaya çalıştığını düşüneceklerdir."

"Bence denemeye değer. Onlara nasıl ulaşabilirim?"

"Gant'ın vakfının Washington'da bir ofisi var."

"Ben daha az resmi bir ortam düşünüyordum."

"Bir düşüneyim. Galiba **gazetede** bir şey görmüştüm. Gant malikânesinde bağış amaçlı özel bir av partisi verecekmiş. Belki oraya gidebilirsin. Ben de yardımcı olabilirim."

"İyi bir başlangıç. Ya Margrave?"

"Maine'deki adasından dışarı pek çıkmaz. Kendini kale içinde tutmayı seviyor. Adayı koruyan güvenlik görevlileri var, ama ona da ulaşabilmeni sağlayacak bir fikrim var."

"Denemeye değer. Ok yaydan çıkmadan bu işi engellemek için elimden gelen her şeyi yapacağım. Sen hâlâ hareket halinde misin?"

"Hâlâ uyku tulumumda yaşıyorum. Evine dönünce beni ara."

Austin telefonu kapatıp kahvesini bitirdikten sonra tam kamarasına dönecekken Karla yemek salonuna girdi. Austin'i orada görünce şaşırdı. Austin, onu masasına çağırdı.

Karla oturduktan sonra, "Uyuyamadım," dedi.

"Bunu anlarım. Son birkaç gün epey zorlu anlar yaşadın."

"Karl Amca ekip üyelerini öldüren adamların benim **peşimde** olduklarını söyledi. Benim bildiğimi sandıkları bir sırıla ilgiliymiş. Ne olupbittini bilmiyorum, ama olanlardan kendimi sorumlu hissediyorum."

"Senin suçun değildi. Bu sırrın Lazlo Kovacs adındaki bir elektrik mühendisi olan dedenden sana aktarıldığını sanıyorlar."

"Yanılıyorsun. Dedemin adı Janos'tu, benimki gibi."

Austin başını iki yana salladı. "Kovacs İkinci Dünya Savaşı sonunda Almanya'dan kaçtıktan sonra bu adı aldı."

"Anlamıyorum."

"Naziler elektromanyetik silahlar konusunda çalışması için dedeni zorluyorlardı. Rusların Doğu Prusya'yı ele geçirmelerinden kısa bir zaman önce çalıştığı gizli laboratuvarıdan kaçmayı başardı. Alman direnişçilerinden genç bir subay ona yardım etmiş. Almanın adı Karl'mış."

"Kari Amca! Dedemle ne ilişkisi olduğunu hep merak etmişimdir. Birbirlerinden çok farklı olmalarına rağmen aralarında büyük bir bağlılık vardı."

"Artık biliyorsun."

"Ama bu çok saçma! Dedem bana ölüm ışını veya aradıkları şey her neyse, onunla ilgili gizli formül falan vermedi ki."

"Belki sandığından daha fazlasını biliyorsundur. Kılı mamut soyunun tükenişi konusunda yazdığın tez dedenin çalışmaları hakkında daha çok şey bildiğin izlenimini veriyor."

"Adadaki o yaratıkları gördükten sonra benim tezim şaka gibi kalıyor. Bir an önce oraya dönüp araştırma yapmak istiyorum."

"Petrov hükümet yetkililerindense, bilim çevrelerine başvurarak o kılı hayvanların korunmasını sağlayacak. Siyasilerle başı belaya girmişti, bu işin ona da yararı olacağına inanıyor."

"Bunu duyduğuma sevindim. Ama tekrar dedeme döneyim; üniversite-
deyken bir tufan sonrası soy tükenişi teorim için dedeme gittim, çünkü tanı

Clive Cussler

dığım tek bilim adamı oydu. Kutup kaymasının mümkün olabileceği konusunda kuşkular vardı. Dedem bunun mümkün olabileceğini, hatta geçmişte olduğunu söyledi. Bunun doğal bir fenomen sonucu gerçekleşebileceği gibi, ileride teknoloji o aşamaya geldiği zaman insan eliyle bile sağlanabileceğini anlattı. Bu kuramını kanıtladığını söylediği, elektromanyetizmayla ilgili bazı denklemler gösterdi. Hepsi bu. Daha sonra, dedemin ölümünün ardından onun çalışmalarını da tezime kattım."

"Bu konuda bütün söyledikleri bu kadar mıydı?"

"Evet. Aslında bilim hakkında pek konuşmazdık. Annemle babam öldükten sonra bana hem annelik hem babalık yaptı. Beni uyutabilmek için başucumda şiirler uydurduğunu hatırlıyorum." Karla kahvesinden bir yudum aldı. "Nasıl oldu da Joe ve sen beni kurtarmaya geldiniz?"

"Güvenilir bir kaynaktan, aile bağın yüzünden hayatının tehlikede olabileceğini öğrendim."

"Dünyanın bir ucundan sırf bunun için mi kalkıp geldiniz?"

"Karl Amca'nın durumu az çok kontrol altına aldığını bilseydim, o kadar endişe etmezdim."

"Karl Amca hayatımı kurtardı, ama Joe ile birlikte gökten zembille indiğiniz zaman her ikimiz de sıfırı tüketmiştik. Şaşırdım. Ben NUMA'nın sadece okyanuslarla ilgilendiğini sanırdım."

"Burada bulunma nedenim de bu zaten. Denizde olagelen bazı tuhaf bozunumlar dedenin yayınladığı şeylerle ilgili olabilir. Kovacs Teoremleri adını verdiği bir dizi denklem."

"Anlamıyorum."

"Lazlo Kovacs'ın teorisine göre elektromanyetik iletimlerin bir kutup kaymasına yol açabileceğini söylemiştin. Gelecekte."

"Evet, doğru."

"Şimdi gelecekteyiz işte."

"Kim böyle bir şeyi yapmak ister ki? Ve neden?"

Austin ellerini iki yana açtı. "Bilemiyorum. Washington'a döndüğümüz zaman seninle konuşmasını istediğim biri var. Belki bir çözüm bulabilirsiniz."

"Önce Fairbanks'a uğramayı umuyordum."

"Korkarım bunun için zaman yok. Çok büyük bir tehlikeyle karşı karşıyayız."

"Anlıyorum. Her ne kadar olanlardan sorumlu değilsem de, söylediklerinize göre bu işte ailemin de parmağı varmış. Yardımcı olmak için elimden geleni yaparım."

"Böyle söyleyeceğini biliyordum. Yarın karaya varıyoruz. Bir NUMA uçağı bizi Washington'a götürecektir. Arkadaşlarım Gamay ve Paul Trout'un Georgetown'da bir evleri var. Eminim seni ağırlamaktan çok memnun olurlar. Sana gereken giysilerin faturası NUMA tarafından karşılanacak."

Karla hiç beklenmedik bir şey yaptı. Masadan uzanıp Austin'in dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Karl Amca ve benim için yaptıklarınıza çok teşekkür ederim. Bu iyiliğinizi nasıl ödeyebileceğimi bilmiyorum."

Austin normal koşullarda Karla gibi zeki ve güzel bir kadının yaptığı böyle bir açılışa, onu yemeğe davet ederek karşılık verirdi. Ama hareket onu o kadar şaşırtmıştı ki, yapabildiği en iyi şey kibarca, "Bir şey değil," demek ve artık uyumaları gerektiğini söylemek oldu.

Karla, ona bir süre daha oturmak istediğini söyleyince el sıkışıp birbirlerine iyi geceler dilediler. Yemek salonundan çıkarken Austin bir an dönüp baktı. Karla çenesini avuçlarına dayamış, derin düşüncelere dalmıştı. Onca **felsefe** kitabı okumuş olmasına rağmen Austin hâlâ kaderin nasıl kurgulandığını anlayamıyordu. Oynadıkları bu son oyunu izlerken tanrılar gülmekten iki büklüm oluyorlardı herhalde. Dünyayı kurtarabilecek olan bir sırrı bu güzel genç kadının kafasının içine gizlemişlerdi.

Gant tilki avının son anlarını çok ihtişamlı bulurdu. Kırmızı ceketli atlılar, çalan borazan, çıkarılan yaygara ve koşturan atların çıkardığı nal sesleri... bunların hepsi tazıların korku içindeki hayvanı köşeye sıkıştırıp kanlı parçalara ayırdığı o gerçek anına kadar olan giriş müziği gibiydi.

Bu kez tilki her zamankinden daha mücadeleci çıkmıştı. Bir ırmak boyunca sudan koşarak gitmiş, devrilmiş bir ağacın tepesinden koştuktan sonra takipçilerini atlatmak için geri dönmüştü. Ama sonunda köpek sürüsü zavallı hayvanı Gant'ın kaçan tilkileri sıkıştırmak için özel olarak yaptırdığı taş duvarın önünde yakalamıştı. Tilki, paramparça edilene kadar bile kendisini savunmayı sürdürmüştü.

Gant zaferi kutlamaya başlamaları için diğer avcılarını eve göndermişti. Duvarın önünde atından inip hâlâ can çekişen tilkinin acılarına son verdi. Bu av işi biraz vahşiceydi, ama Gant bunu gerçek hayatın bir benzeri olarak düşünüyordu. Güçlüyle zayıf arasındaki ölüm kalım savaşı.

Kutup Kayması

Bir at kişnedi. Gant alçak bir tepeye doğru bakınca yüzü asıldı. Mavi gökyüzünün önünde bir atının silueti vardı. Çayırlarında tilki avcılarının başka kimsenin at binmemesi gerekiyordu. Tekrar atına binip hayvanı dört nala tepeye doğru koşturdu.

Kestane renkli bir Arap tayına binmiş olan adam Gant'ın gelişini seyretti. Kırmızı ceketli tilki avcılarının tersine, onun üstünde rengi solmuş bir kot pantolonla mavi bir polo gömlek vardı. Gümüş renkli saçlarını örten beysbol kepi bir Harley Davidson amblemiyle süslüydü.

Gant atını sertçe durdurdu ve, "Özel arazidesiniz," dedi sertçe. "İzin-siz girdiniz."

Adam hiç tınmadı bile, soluk mavi gözlerinde bir kıpırtı dahi olmadı. "Öyle mi?"

"Yasayı çiğnediğiniz için sizi tutuklatabilirim," dedi Gant.

Adamın dudakları neşesiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ben de sizi tilki avı yaptığınız için tutuklatabilirim. Bunu İngilizler bile yasakladı."

Gant kimsenin ona meydan okumasına alışkın değildi. Atın üstünde iyice dikleşti. "İki yüz dönümden fazla arazi ve üstünde yaşayan her şeyin sahibi benim. Kendi mülkümde ne istersem yaparım." Eli ceketine ilişti-rilmiş portatif telsize gitti. "Kendiliğinizden çekip gidecek misiniz, yoksa güvenlik görevlilerini çağırayım mı?"

"Süvarileri yardıma çağırmanıza gerek yok. Çıkış yolunu biliyorum. Yerel yaban hayvanlarını itlerinize parçalattığınızı duyunca Hayvan Hak-ları Derneği pek memnun olmayacak."

"Onlar it değil. Safkan tazıdırlar. Dünyanın parasını verip İngiltere'den getirttim."

Yabancı başını sallayıp dizginlerini topladı.

"Durun," dedi Gant. "Siz kimsiniz?"

"Kurt Austin. N U M A görevlisiyim."

Clive Cussler

Gant şaşkınlıktan neredeyse attan düşecekti. Çabucak kendini toplatıp yüzüne sahte bir gülücük oturttu.

"NUMA denince aklıma sadece deniz atları gelirdi, Arap kısrakları değil, Bay Austin."

"Hakkınızda bilmediğiniz çok şey var, Bay Gant."

Gant'ın yüzünde bir anlık bir huzursuzluk belirtisi oldu. "Adımı biliyorsunuz."

"Elbette. Buraya sizinle konuşmaya geldim."

Gant güldü. "Benimle görüşmek için arazime izinsiz girmeniz gerekmezdi. Ofisimi arayıp bir randevu istemeniz yeterliydi."

"Teşekkür ederim. Öyle yaparım. Sekreteriniz bana ne hakkında görüşmek istediğimi sorduğu zaman da, sizinle bir kutup kaymasını tetiklenic planlarınız hakkında konuşacağımı söylerim."

Austin adamı taktir etmekten kendini alamadı. Gant inanılmaz bir şekilde kontrollü bir adamdı. Austin'in patlattığı bombaya tepkisi sadece dudaklarını büzmek oldu.

"Korkarım, neden bahsettiğinizi bilmediğimi söylemek zorundayım."

"Belki *Southern Belle* adı size bir şey hatırlatır."

Gant başını iki yana salladı. "Mississippi'de seyreden bir nehir gemisidir herhalde."

"*Belle* devasa bir yük gemisiydi. Avrupa'ya giderken birkaç dev dalgayla karşılaşarak battı."

"Ben çokuluslu şirketlerin küresel yaptırımlarına karşı savaşan bir vakfın yöneticisiyim. Denizaşırı ticaretle bütün ilgim bu sınırlar içindedir."

"Zamanınızı boşa harcadığım için özür dilerim," dedi Austin. "Belki de bu konuyu Tris Margrave'yle konuşmam daha iyi olacak."

Atını yürütmeye başladı.

"Bekleyin." Gant hayvanı mahmuzlayıp hemen ona yetiştı. "Nereye gidiyorsunuz?"

Arap kısarak durdu, Austin eyerin üstünde yana döndü. "Arazinizden çıkmamı istediniz, sanıyordum."

"Çok kabalık ettim. Sizi bir kadeh içki ikram etmek için evime davet etmek isterim."

Austin bu daveti biraz düşündü. "İçki için biraz erken, ama bir bardak suyunuzu içirim."

"Çok güzel," dedi Gant. "Beni takip edin."

Gant önde, tepeden inip atların otladığı çayırları geçtiler ve eve kadar uzanan iki yanı ağaçlarla kaplı garaj yoluna vardılar. Austin bir mali-kâneyle karşılaşacağını sanıyordu, ama bu Virginia kırsalında Tudor stili bir mimari ucube görünce bir hayli şaşırdı.

"Güzel kulübe," dedi. "Vakıf size epey dolgun bir maaş veriyor herhalde."

"Hatalı bir yolda olduğumu anlayıp Global Interests Network'u kurmadan önce uluslararası ticaret yapan çok başarılı bir işadamıydım."

"İnsanın hobisi olması iyi bir şey."

Gant beyaz dişlerini sergileyerek güldü.

"Bu bir hobi değil, Bay Austin. İşime son derece bağılıyım."

Atlardan inip dizginleri seysilere bıraktılar. Hayvanlar birçok atın bir arada bulunduğu karavanların yanına götürüldü.

Gant, Austin'in atının arkasından baktığını fark etti. "Merak etmeyin, ona iyi bakarlar. Bu arada, çok güzel bir at olduğunu da söylemeliyim."

"Teşekkür ederim. Buraya gelebilmek için birkaç saatliğine ödünç almıştım."

"Ben de bunu merak ediyordum," dedi Gant. "Güvenlik çitimi nasıl açtınız? Hemen her yerinde kameralar ve alarmlar var."

"Şansım yaver gitti herhalde," dedi Austin gözünü bile kırpmadan.

Gant onun şansını kendisinin yarattığını düşündü, ama üstelemedi. O sırada güvenlik amiri de onlara doğru gelmekteydi. Tilki avı için uygun kıyafet giyinmemiş tek kişi olan Austin'e baktı. "Bir sorun mu var, Bay Gant?"

"Hayır. Bu, Bay Kurt Austin. Misafirimdir. Yüzüne iyi bak ki, bir dahaki sefere onu tanıyasın."

Doyle gülümsedi, ama Austin'i inceleyen gözleri zehirli bir yılanınki gibi acımasızdı.

Gant, Austin'i kırmızı ceketli avcıların toplanmış olduğu geniş bir verandaya götürdü. Avcılar flüt kadehlerle şampanya içiyorlar, tilkinin öldürülüş anını kahkahalar atarak tekrar yaşıyorlardı. Topluluk tamamen erkeklerden ve adamakıllı nüfuzlu kişilerden oluşmuştu. Austin Washington'da uzun süre kalmazdı, ama birçok politikacı, devlet yetkilisi ve lobiciyi yüzlerinden tanıdı. Gant'ın sağlam ilişkileri olduğu belliydi.

Gant, onu İngiliz stili bir bahçenin köşesinde bulunan cilalı mermer bir masaya götürdü. Hizmet görevlisine bir sürahi buzlu su getirmesini söyledikten sonra Austin'i oturmaya davet etti.

Austin oturup kepini masaya bıraktıktan sonra etrafına bakındı. "Virginia'da hâlâ özel tilki avı kulüpleri olduğunu bilmiyordum."

"Av kulübü yoktur, en azından resmi olarak. Biz sadece ölmekte olan eski bir İngiliz geleneğini canlı tutmaya çalışan bir arkadaş grubuyuz."

"Bu çok güzel. İngiliz geleneklerinin giderek öldüğünü düşünmek beni hep üzmüştür."

Gant kıkırdadı. "İkimiz de meşgul insanlarız, o halde eskilerden bahsederek zaman kaybetmeyelim. Sizin için ne yapabilirim?"

"Kutup kayması planlarınızı iptal edin."

"Hatırınız için neden bahsettiğinizi biliyormuş gibi yapayım, Bay Austin. Bu sözde kayma işini neden iptal edecekmişim?"

"Çünkü, iptal etmezseniz bütün dünyayı tehlikeye atacaksınız."

"Nasıl olacak bu?"

"Manyetik kutupları neden kaydırmak istediğinizi bilmiyorum. Belki de masum hayvanları parçalatmaktan bıkmışsınızdır. Ama manyetik bir kaymanın yerkabuğunda jeolojik bir hareketlenmeyi tetikleyeceğini biliyorum. Bunun sonucu büyük bir felaket olur."

Gant bir süre konuşmadan ona baktı. Sonra da gözleri yaşarına kadar katıla katıla güldü. "Bu tam bir bilimkurgu komplosu, Bay Austin. Dünyanın sonu, ha?"

"Ya da ona yakın bir şey," dedi Austin ciddiyetinden kuşku duyulmayacak bir ses tonuyla. "*Southern Belle* ve sizin iletili gemilerinizden birini batıran okyanus bozunumları, ileride gerçekleşecek büyük hasarların ufak örnekleriydi. Sağduyulu davranıp planlarınızı durduracağınızı umuyordum."

Gant'ın yüzündeki neşeli ifade kaybolup yerini tek kaşı kalkmış alaycı bir gülümsemeye bıraktı. Austin'in gözlerine bakarak, "Bakın, ben bunu nasıl görüyorum, Bay Austin," dedi. "Karşımda, anlayamadığım bir nedenle bana uçuk bir hikâye anlatan bir adam görüyorum."

"Demek ki, uyarılarım planlarınızda küçük bir çentik bile çizmedi," dedi Austin.

Hizmet görevlisi buzlu su dolu sürahi ve iki bardak getirdi.

"Çok merak ediyorum, Bay Austin, neden benim böyle çılgınca bir tertip içinde olacağımı düşündünüz?"

"Spider'in ağzından duydum."

"Pardon?"

"Spider Barrett, kutup kayması mekanizmasını geliştiren adam."

"Bu Barrett denen adam size tıpkı adı gibi tuhaf masallar uydurmuş."

"Sanmam. O ve ortağı Tris Margrave bunu kanıtlayacak paralan ve bilgileri olan iki dâhi. Sizin nerede devreye girdiğinizi bilmiyorum."

"Bir konuda emin olabilirsiniz, Bay Austin. Buraya gelmekle hata ettiniz."

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum." Austin kepini alıp kucağına koydu. "Belli ki, benim söylediğim hiçbir şey ilginizi çekmiyor. Gideyim o zaman. Su için teşekkür ederim."

Ayağa kalkıp kepini başına geçirdi. Gant da ayağa kalktı. "Atınızı getirteyim."

Verandadaki gürültülü sohbet alkolün de etkisiyle iyice yükselmişti. Austin, Gant'ın işaretiyle bir seyisin getirdiği atına bindi. Onun gitmek üzere olduğunu gören Doyle hemen orada bitti ve yardım ediyormuş gibi dizginleri tuttu.

"Çıkış yolunu kendim bulabilirim, Bay Gant. Konukseverliğiniz için teşekkür ederim."

"Daha çok zamanınız olduğunda yine gelin."

"Gelirim."

Austin dizleriyle dürtünce at Doyle'yi iterek yolu açtı. Doyle bir şehir çocuğuydu, Gant'ın yanında çalışmaya başlamadan önce atları sadece Boston'un atlı polislerinin altında görmüştü. Çiğnenmemek için dizginleri bırakıp kendini yana attı. Austin onun yüzündeki korkuyu görüp gülümsedi. Dizginleri topladıktan sonra dörtlüye evden ayrıldı.

Doyle arkasından ona baktı. Yüz hatları granit gibi sertti. "İcabına bakmamı ister misiniz?"

"Burada olmaz. Şimdi olmaz. Peşine birisini tak. Arazime nasıl girmiş, onu öğren."

"Öğrenirim."

"Ondan sonra sana başka bir görev vereceğim. On beş dakika sonra bahçede beni gör."

Gant misafirleriyle kaynaşmaya giderken Doyle cebinden portatif telsizini çıkardı ve eve gelen anayol kenarında bir cip içinde bekleyen iki güvenlik görevlisine talimat verdi. Cip sürücüsü emir tekrarı yaptığı sırada binicisi eyerin üstüne iyice kapanmış bir Arap kısağı dörtlüyle yanından geçti. Sürücü aracı vitese alıp hemen harekete geçti.

Cip doksan kilometre hızla önünden geçerken, Austin yol kenarındaki karaağaçların altına gizlenmişti. Araç uzaklaştıktan sonra elindeki GPS ünitesine baktı ve çayırarla tarlaları aşip özel arazi sınırını çizen ağaçlık alana geldi. Ağaçların arasından bir atlı çıkıp Austin'i karşıladı.

"Kırlarda at binmek için güzel bir gün," dedi Zavala İngiliz üst sınıfının aksanını taklit ederek.

"Hem de nasıl," dedi Austin.

Atlarını tırıs sürerek korunun diğer tarafına, ağaçların kesilip güvenlik devriyeleri için açılmış olan alana geldiler. Burada çit yoktu, sadece birkaç tane dışarıya bakan GİRMEK YASAKTIR yazılı levha vardı. Her birinin üstüne harekete duyarlı kameralar yerleştirilmişti.

Zavala cebinden küçük siyah bir kutu çıkarıp bir düğmeye bastı. Yeşil bir ışık yandığı anda iki levha arasından geçerek açık araziye, oradan da kamuya ait bir yola çıktılar. Arkasında bir at römorku olan büyük bir kamyon yol kenarında onları bekliyordu.

Kamyonun kabininden Spider Barrett dışarı çıkıp onları karşıladı. Atlar römorka bindirilirken kapısı kilitlendikten sonra Zavala siyah kutuyu Barrett'e geri verdi ve, "Harika iş gördü," dedi.

"Aslında çok basit bir konsept," dedi Barrett. "Bu alet iletimi durdurmuyor; öyle olsaydı hemen anlarlardı. Sadece birkaç saatliğine geciktiriyor. Bir süre sonra ikinizi gösteren hızlandırılmış bir görüntü alacaklar, ama o zaman da çok geç olacak ve zaten gördükleri şeye bir anlam veremeyecekler. Size daha da heyecan verici başka bir şey göstereyim."

Kamyonun kapısını açıp kabin içinden küçük bir televizyon ekranı çıkardı. Ekran aracın sigara çakmağı çıkışına bağlıydı. Çalıştırma düğmesine basınca küçük ekranda Gant'ın, "Özel arazidesiniz," diyen görüntüsüyle Austin'in, "Öyle mi?" diyen veciz cevabı duyuldu.

"Sana hiç çokbilmiş ukala diyen oldu mu?" dedi Zavala.

"Hep böyle derler."

Barrett bandı hızlı öne sararak Doyie'nin görüntüsüne getirdi. "İste beni öldürmeye çalışan alçak bu herif."

Austin başındaki kepi çıkarıp Harley Davidson logosuna gizlenmiş minik kamera lensine baktı. "Bay Doyle senin mezardan kalkıp boncuk gözleriyle onu seyrettiğini bilseydi, çok şaşırırdı herhalde."

Barrett güldü. "Gant hakkındaki izlenimin nedir?"

"Çok zeki. Kendini beğenmiş. Psikopat. Tilki avı bittikten sonra bir süre onu izledim. Hayvanın öldürüldüğü alana sanki bir türbedeymiş gibi bakıyordu."

"Gant hep beni ürpertmiştir. Tris'in ona neden kapıldığını da bir türlü anlayabilmiş değilim."

"Kötülük yapıyorsan ortakların da kötü adamlar olur herhalde. Benim uyarıma kulak asacağını sanmıyorum, ama onu görüp bir tartma fırsatım oldu ve ayrılmadan önce bahçe masasının altına bir ses alıcısı yerleştirdim."

"Cihaz çalışıyor, ama henüz bir şey yakalamadı."

"Sence Trout çifti Margrave ile daha iyi bir sonuç alabilir mi?" diye sordu Austin.

"Umarım alırlar, ama pek iyimser değilim."

Austin, Gant'la olan görüşmesini düşündü. "Ben de."

"Arthur C. Clarke'nin şerefine," dedi Gant kadehini kaldırarak.

Geleneksel kırmızı ceketleri içindeki diğer üç tilki avcısıyla beraber Gant'ın çalışma odasındaydılar. İçlerinden biri, suratı boğaya benzeyen tıknaz bir adam, "Clarke kim?" diye sordu.

Gant içinde kabaran tiksintiyi sahte bir gülümsemeyle gizledi. "1945 yılındayken büyük kıtaların üstüne içinde insan olan üç uyduyu yirmi dört saatlik yörüngelerle yerleştirme fikrini ortaya atan İngiliz bilimkurgu yazarıdır. Onun vizyonu sayesinde bugünlere geldik."

"Buna içilir, işte," dedi tıknaz adam İngiliz aksanıyla.

Kadehini kaldırıncı Gant ve diğer ikisi de ona uydular. Adamlardan biri, boğa suratlı olanı ne kadar kalınsa, o kadar zayıftı. Dördüncü kişi seksenli yaşlarındaydı. Yaşlanmanın ve hızlı yaşamanın kaçınılmaz sonuçlarını giderebilmek için plastik cerrahiye, çeşitli kimyasallara ve organ nakillerine başvurmuştu. Bunların sonucu olarak genç bir adamın cesedi-ne benzeyen korkunç bir yüzü vardı.

Ortaklarından hiçbirinin düzgün karakter yarışmasında derece alamayacağını Gant da biliyordu, ama bu adamlar çokuluslu şirketleriyle akıl durduracak servetler yapmış son derece kurnaz ve acımasız kişilerdi. Ve Gant'ın ihtiyaçlarını karşılıyorlardı. Şimdilik.

"Projenin son durumu hakkında sizi bilgilendirmek için buraya davet ettim," dedi Gant. "Her şey yolunda gidiyor."

"Bu çok iyi," dedi adamlar bir ağızdan.

"Bildiğiniz gibi, son otuz yıl içinde uydu ticareti büyük ivme kazandı. Çeşitli şirketlerin işletmekte olduğu, televizyon, iletişim, askeri amaçlar, hava durumu ve telefon için kullanılan düzinelerce uydu var; ufukta daha da fazlası görünüyor. Bu uydular milyarlarca dolar kazandırıyor." Gant bir an durduktan sonra, "Yakında hepsi bizim olacak," dedi.

"Bir aksilik çıkmayacağına emin misin?" diye sordu yaşlı adam.

"Hiçbir aksilik olmayacak. Kutup kayması geçici bir bozunum yaratacak, ama uydu şebekeleri ağır elektronik arızalara maruz kalacaklar."

"Bizimki dışında," dedi zayıf olan adam.

"Evet," dedi Gant. "Sadece bizim kurşun zırhlı uydularımız işler halde olacak. Böylece bizim konsorsiyumumuz bütün dünyanın iletişimine hükmedecek; mevcut şebekeleri erittikten ve kendi uydu sayımızı da arttırdıktan sonra konumumuz daha da güçlenecek."

"Böylece milyarlarca dolar kazanacağız," dedi yaşlı adam.

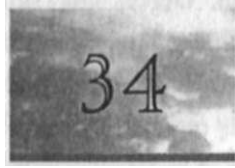
"Evet," dedi Gant. "İşin en güzel yanı da, hedefimize ulaşmak için anarşist güçleri kullanacak olmamız. Kutup kaymasının sorumluluğunu onlar üstlenecekler. Bütün dünyanın öfkesi onların üstüne yağdığı zaman da Margrave ve adamları yok edilecekler."

"Bunların hepsi çok iyi," dedi yaşlı adam. "Ama bizim asıl hedefimizin para olduğu unutulmasın."

"Çok para kazanacağız," dedi Gant, aslında para onu neredeyse hiç ilgilendirmese de. Onun için, bütün dünya iletişimine hükmettiği zaman kazanacağı politik güç çok daha önemliydi. Onun haberi olmadan kimse adımını atamayacak, milyonlarca konuşmayı denetleyebilecekti. Her türlü bilgi kaydına ulaşabilmesi ona siyasi şantajlar için malzeme sağlayacaktı. Kendi televizyon kanallarıyla kamuoyu oluşturabilecekti. İsteddiği zaman isyan çıkarıp istediği anda bunu bastırabilecekti.

"O İngiliz adamın şerefine," dedi boğa suratlı adam. "Adı neydi, ya-hu?"

Gant, yazarın adını söyledi. Sonra da hep beraber kadeh kaldırdılar.

Trout oltasını geri çekip boş iğneye baktı. "Balıklar bugün hiç ısırıyor," dedi hüsrarla.

Gamay, Margrave'nin adasını incelemekte olduğu dürbünü indirdi. "Oltanın ucunda bir solucan olunca daha iyi sonuçlar alınacağını ailesi balıkçılıkla geçinen birinin bilmesi gerekir."

"Balık yakalamamız, amacı sadece balık tutar gibi görünmek olan bu tiyatromsu deniz gezisinin ruhuna ters düşer," dedi Paul.

Gamay saatine bir göz attıktan sonra tekrar kırmızı beyaz şeritli deniz fenerine baktı. "İki saatten beri buradayız. Adadan bizi gözleyenler artık bizden zarar gelmeyeceğine inanmış olmalılar."

"Benim balıkçı kıyafetim onları ikna etmiştir."

Gamay onun buruşuk kepi üstündeki minyatür Budweiser bira kutusuna ve kırmızı Bermuda şortu üstüne giydiği ucuz Hawaii gömleğine

baktı. "Bu kadar zekice düşünölmüş bir kimlik gizlemesine kim aldanmaz, ki?"

"Burada küçük bir alaycılık sezer gibi oluyorum, ama efendilik edip üstelemeyeceğim," dedi Paul. "Gerçek sınav şimdi başlıyor."

Olta kamışını diğerlerinin yanına bıraktıktan sonra abartılı hareketlerle dıştan takma motoru çalıştırmaya koyuldu. Motor büyük ihtimalle ateşleme kablosunu sökmüş olması yüzünden çalışmıyordu. Birinci Perde. Gamay'la Paul ayağa kalktılar ve ellerini kollarını sallayarak hararetli bir tartışma sahnesi oynadılar. İkinci Perde. Neden sonra teknenin içindeki kürekleri çıkarıp iskarmozlara taktılar ve adaya doğru kürek çekmeye başladılar. Üçüncü Perde.

Sürat motorunun tasarımı kürek çekmeye uygun değildi; bu yüzden çok yavaş yol alarak büyük bir sürat motorunun ve daha da büyük bir yelkenlinin bağı olduğu uzun iskeleye otuz metre kadar yaklaştılar. İskenenin her tarafında GİRMEK YASAKTIR levhaları vardı. Bu uyarıyı vurgulayan, kamuflaj kıyafetli bir güvenlik görevlisi ağır adımlarla iskelenin ucuna geldi.

Sigarasını denize fiskeleyip eliyle onlara uzaklaşmalarını işaret etti. Tekne yaklaşmayı sürdürünce, "Özel mülktür, buraya çıkamazsınız," diye bağırdı.

Paul teknenin arkasında ayağa kalkıp, "Benzinimiz bitti," diye karşılık verdi.

"Size yardım edemeyiz. Burası özel arazidir." GİRMEK YASAKTIR levhasını işaret etti.

"Bir de ben deneyeyim, biracı başı," dedi Gamay.

"Bu adam herhalde Miller birası seviyordur," dedi Paul ve kenara çekilip Gamay'a yer açtı. "N'olur her zamanki gibi bahtsız kocam numarası yapma. Artık aşâğılık kompleksi gelecek."

Kutup Kayması

"Peki, bunun yerine bahtsız kadın rolü yaparım." Gamay nöbetçiye valvarır gibi kollarını iki yana açtı. "Ne yapacağımızı bilmiyoruz. Telsizimiz de çalışmıyor," İskeledeki benzin pompasını işaret etti. "Parasını öderiz."

Nöbetçi, Gamay'ın güzel vücudunu tepeden tırnağa inceledikten sonra iskeleye çıkmaları için işaret etti.

İkisi birden küreklere asıldılar; yakına geldikleri zaman nöbetçinin belinde bir tabanca ve telsiz cihazı olduğunu gördüler. Paul benzin bidonunu asık yüzü nöbetçiye uzattı. Adam bunu pompaya götürüp doldururken ikisi de teknede beklediler. Bidon dolu halde geri getirildiğinde Gamay adama teşekkür edip borcunun ne kadar olduğunu sordu. Nöbetçi ona sulu bir bakış atarak, "Hiçbir şey," dedi.

Gamay adama kalın bir zarf uzattı. "O halde, lütfen bunu aldığımız benzin karşılığı olarak Bay Margrave'ye verin."

Nöbetçi zarfa bir göz attıktan sonra, "Bekleyin," dedi. İşitme mesafesi dışına çıkıp telsizine bir şeyler söyledi. Sonra geri dönüp, "Benimle gelin," dedi.

Nöbetçi önde, dik tahta merdivenleri çıkıp fenerin bulunduğu kayalığın altına geldiler. Adam cebinden bir uzaktan kumanda cihazı çıkarıp düğmesine basınca duvarın bir kısmı açıldı ve içinde bir asansör görüldü. Onlara içeri girmelerini söyledikten sonra kendisi de asansöre bindi. Birkaç saniye süren çıkış sırasında bir eli silahındaydı ve gözlerini onların üstünden ayırmıyordu. Asansör kapısı çember biçiminde bir odaya açıldı. Trout çifti şöyle bir bakınınca fener evinin içinde olduklarını anladılar.

Nöbetçi bir kapıyı açtı ve birlikte evin dışına çıktılar. Kayalığın tepesindeydiler. Buradan denizin ısl ısl parladığı Penobscot Koyu'nun enfes bir manzarası vardı. Birbirine bakan üç katlanan koltuk yerleştirilmişti. Koltuklardan birinde, arkası yeni gelen kişilere dönük halde bir adam oturmaktaydı. Adam dönüp Trout çiftine gülümsedi.

Clive Cussler

İnce yüzünde ciddi bir ifade vardı, fakat tuhaf biçimli yeşil gözleri Trout çiftine neşeyle bakıyordu. Oturmaları için boş koltukları işaret etti. "Selam, Gamay. Selam, Paul. Sizleri bekliyordum." Onların şaşkın ifadesini görünce kıkırdadı.

"Daha önce tanıştığımızı sanmıyorum," dedi Paul koltuğa otururken.

"Tanışmadık. Bütün sabah sizleri seyrettiğimiz gibi, konuşmalarınızı da dinliyorduk. Bizim elektronik kulaklarımız, internetten satın alabileceğiniz dinleme cihazlarından çok daha duyarlıdır. Konuştuğunuz her kelimeyi duyduk. Anladığım kadarıyla bana bir armağan getirdiniz."

Nöbetçi ona zarfı verdi. Margrave zarfı açınca içinden bir bilgisayar disketi çıktı. Kapak yazısını okuyunca gülümsemesi kayboldu. "Kutup Kaymasının Tehlikeleri."

"Ne demek oluyor bu?" dedi Margrave sesindeki sahte sıcaklık tamamen gitmişti.

"Bu disketi size bilmek istediğiniz her şeyi ve bilmediğiniz bazı şeyleri açıklayacaktır," dedi Paul.

Margrave bir el işaretiyle nöbetçiye savdı.

"Bu disketi oynatmalısınız," dedi Gamay. "Bütün durumu açıklıyor."

"Kutup kaymasıyla neden ilgilenecekmişim?" dedi Margrave.

"Çok basit," dedi Gamay en tatlı gülümsemesiyle. "Lazlo Kovacs'ın çalışmalarını temel alan bir işlemle, ekstra düşük elektromanyetik iletimler kullanarak dünyanın manyetik kutuplarını ters çevirmeyi hedefliyorsunuz."

Margrave bu sözleri düşünürken sivri çenesini avucunun içine aldı. "Kutupları kaydırabilecek olsam bile, bildiğim kadarıyla buna karşı çıkan bir yasa yok."

"Fakat kitlelerin ölümüne ve dünya çapında muazzam bir yıkıma neden olmaya karşı pek çok yasa var," dedi Paul. "Ama mahkemelik olmaksızın korkmanıza gerek yok, çünkü siz de hepimiz gibi ölmüş olacaksınız."

"Kelime oyunları oynamayı çocukken bıraktım. Ne demek istiyorsunuz?"

"Manyetik kutup kayması yaratırsanız, geri dönüşü olmayan bir şekilde yerkabuğunu da yerinden oynatmış olacaksınız ve bu görülmemiş bir felaketle sonuçlanacak."

"Eğer durum buysa, ben ya da başka birisi bu süreci başlatmaktan ne kazanabilir ki?"

"Belki aklınız başınızda değildir. Ama budala olmanız ihtimali daha kuvvetli."

Margrave'nin soluk renkli yanakları öfkeyle kızardı. "Bana birçok şey yakıştırılmıştır, ama budala olduğumu kimse söylemedi."

"Bu işi neden yaptığınızı biliyoruz. Ekonomik küreselleşmeyi durdurmaya çalışıyorsunuz, ama bunun için çok tehlikeli bir yol seçtiniz ve aklınız varsa, hemen bu işi bırakırsınız."

Margrave hiç beklenmedik bir şekilde ayağa fırladı. Kolunu geri çekip var gücüyle ileriye doğru savurdu. Bilgisayar disketi havada bir yay çizerek altmış metre aşağıya, uçurumun dibine düştü. Nöbetçiye el işareti yapıp Trout çiftine döndü.

"Motorunuza kadar size eşlik edilecek. Hemen bu adadan uzaklaşın yoksa teknenizi batırırım, karaya yüzerek gidersiniz." Gülümsedi. "Sizden benzin parası da almayacağım."

Az sonra Troutlar asansörle aşağıya iniyorlardı. Nöbetçi onlarla beraber iskelenin ucuna kadar yürüdü, motor kıyıdan açılana kadar da eli silahında bekledi.

Uçurumun tepesinde Margrave onların uzaklaşmasını seyrettikten sonra cep telefonuna ses komutu verdi: "Gant."

Jordan Gant telefonu hemen açtı.

"Az önce NUMA görevlileri geldi," dedi Margrave. "Projemiz hakkında epey bilgileri var."

"Ne **tesadüf**," dedi Gant. "Bana da Kurt Austin adında başka bir NUMA görevlisi geldi. Onun da planımız hakkında epey bilgisi vardı."

"Buraya gelenler dünya çapında bir yıkıma neden olabileceğimizi söylüyorlar."

Gant bir kahkaha attı. "Sen çok uzun zamandır o adadasın. İnsan Washington gibi bir yılan çukurunda bir süre kaldığı zaman gerçeğin tıpatıp istediği gibi olduğunu öğreniyor. Bu adamlar blöf yapıyorlar."

"Ne yapmamız gerekiyor?"

"Başlatma tarihini öne alalım. Bu arada onları bir saptırmayla yavaşlatabiliriz. Kurt Austin'i devreden çıkararak NUMA'yı hedeften saptırır, projeyi tamamlamamız için gereken zamanı kazanırız."

"Karla Janos'tan bir haber var mı? O kadının hiç beklenmedik bir yerde ortaya çıkması ihtimali hoşuma gitmiyor."

"O işi hallettim. Moskova'daki dostlarım, biraz daha para dağıtırsam Janos'un Sibiryadaki o adadan sağ çıkmayacağını garanti ediyorlar."

"Ruslara güveniyor musun?"

"Ben *hiç kimseye* güvenmem. Bana kadının öldüğünü kanıtladıkları zaman onlara yüklü bir para vereceğim. Zaten bu arada Janos buradan binlerce kilometre uzakta olduğu için işimize karışamaz."

"Austin'e nasıl karşılık vermeyi düşünüyorsun?"

"Bu iş için senin Lucifer Lejyonu'nu kullanabileceğimi umuyordum."

"Lucifer mi? Onların ne kadar disiplinsiz olduklarını biliyorsun."

"Herhangi bir suçlamayla karşılaşmamak için onları düşünüyorum. Bir terslik olduğu taktirde, ne de olsa onlar kendi başlarına hareket eden bir grup kaçık katil olarak biliniyorlar."

"Yönetilmeleri gerekecek."

"Bence sakıncası yok."

"Ben tekneyle Portland'a, oradan da Rio yolculuğu için bir helikopterle Boston'a gideceğim."

"Güzel. Ben de burada bir iki ufak işi hallettikten sonra orada sana katılırım."

Birkaç ayrıntıyı daha konuştuktan sonra Margrave telefonu kapatıp güvenlik görevlisine bir talimat verdi. Fener evine girip bir telefon görüşmesi daha yaptı. Sonra dizüstü bilgisayarıyla birlikte birkaç eşyasını bir çantaya yerleştirdi. Çok geçmeden iskeleye inmiş, sigara biçimli sürat teknesine doğru yürüyordu. Teknenin güçlü motoru daha önceden ısıtmaya başlanmıştı. İki güvenlik görevlisiyle araca binip açıldılar. Motor burnu havaya kalmış halde büyük bir hızla Penobscot Koyu'nda yol almayaya başladı.

Margrave ve adamları köknar ağaçlarıyla kaplı minik bir adanın önünden geçtiler. Paul ve Gamay ağaçların gölgesinde kalan iri bir kayanın tepesinde oturdukları yerden teknenin köpüklü dalgalar çıkararak geçişini seyrettiler.

"Bay Margrave çok telaşlandı galiba," dedi Gamay.

"Umarım benim söylediğim bir şey yüzündedir," dedi Paul gülerek.

Adanın öbür yanına gidip bir ağaca bağladıkları teknelerine bindiler ve Margrave'in giderek kaybolmakta olan dümen suyunu takip ettiler.

Ulusal Sualtı ve Denizcilik Dairesi'nin konuşlandığı otuz katlı boru biçimindeki bina Doğu Washington'da, Potomac Nehri'ne bakan bir tepe üzerindedir. Güneşi yansıtan yeşil camlarla örtülü bu yapı NUMA'nın binlerce oşinografini, deniz mühendisini, onların çalıştığı sayısız laboratuvarı ve bilgisayarı barındırır.

Austin'in ofisi dördüncü katta, gösterişsiz bir odadaydı. Burada da her ofiste görülecek bir çalışma masası, dosya dolabı ve bilgisayar vardı. Duvarları NUMA'nın araştırma teknelerinin resimleri, dünya okyanus haritaları ve üstünde bilimsel makaleler ve haber kupürlerinin bulunduğu bir ilan tahtasıyla kaplıydı. Çalışma masasındaysa Austin'in en sevdiği fotoğraf vardı. Annesi amansız bir hastalıktan ölmeden önce çekilmiş olan bu fotoğrafta annesiyle babası Puget Halici'nde yelken açarken görünüyordular.

Ofisin bu kadar sade olmasının bir nedeni de vardı. Özel Görevler Ekibi'nin işi çoğu kez gizli olduğu için Austin geri plandaki NUMA görünümüne kaynaşmak istemişti. Bir başka nedeniye, görevi gereği ofisin

den çok dünyanın çeşitli yerlerinde bulunmasıydı. Onun işyeri dünya okyanuslarıydı.

İçinde batık bir gulet gövdesinin bir bölümünden yapılmış üç metrelik bir ahşap toplantı masası olan NUMA yönetim kurulu odası da aynı kattaydı. Austin strateji hazırlamak amacıyla yapacağı toplantı için daha küçük ve gösterişsiz bir yer seçmişti. Duvarlarını tıka basa kitapla dolu rafların kapladığı bu küçük çalışma odası daha çok sunum yapmak için hazırlanan kimselerin kullandığı bir yerdi.

Austin odanın tam ortasındaki meşe ağacından masada otururken aklına, dünyanın geleceğini etkileyen kararların alındığı Churchill'in savaş odası veya Oval Ofis geldi. Ne var ki, onun yönetiminde piyade birlikleri veya muazzam donanmalar yoktu. Yanında, orada olmaksızın Corvette'inde güzel bir kızla gezmeyi tercih edecek Joe Zavala vardı; kazınmış kafasında örümcek dövmesi olan bilgisayar dâhisi Barrett vardı; Austin'in, onunla burada olmak veya bu konuyu konuşmak yerine bir kokteylde sohbet etmeyi yeğleyeceği güzel ve zeki Karla Janos vardı.

"Paul ve Gamay Maine'den yola çıktılar, buraya geliyorlar," dedi Austin. "Planlarını iptal etmesi için Margrave'yi ikna edememişler."

"O halde tek bir seçeneğimiz kalıyor," dedi Karla. "Bu çılgınlığı durdurmak zorundayız."

Austin masanın karşısında oturan Karla'ya baktı. Kaymak gibi pürüzsüz cildini, kusursuz dudaklarını incelerken, dünyaya yönelik basit bir tehdidin olası bir gönül ilişkisine set çekmesinin büyük bir haksızlık olduğunu düşündü. Karla onun mavi gözlerinin hedefi olduğunu fark edince, kaşını kaldırıp, "Evet, Kurt?" dedi.

Suçüstü yakalanan Austin genzini temizledi. "Amcan nasıl, diye merak etmiştim."

"Aslında o benim sadece vaftiz dedem, ama durumu iyi. Sadece çok bitkin ve yıpranmış. Onu birkaç gün daha hastanede tutmak istiyorlar.

Bileğinin Üstüne basmaması gerekiyor. Ama, eminim bir süre dinlendikten sonra oradan kaçacaktır."

"İyi olduğuna sevindim. Toplantıdan sonra seni hastaneye götürebilirim. Buradaki işim bitince NUMA müdürü Dirk Pitt'e bilgi vermek için Manassas Ulusal Savaş Alanı yakınında yapılan bir gösteriye gideceğim."

"Pitt İç Savaş'ı yeniden yaşamak mı istiyor?" diye sordu Zavala.

"Bildiğim kadarıyla savaş sonucundan şikâyetçi değil, ama Bull Run yakınındaki bağış amaçlı bir gösteriye katılmak zorunda kalmış. Beyaz Saray'daki toplantısından önce bilgilendirilmek istiyor. Bize ne anlatacaksın, Joe?"

"Haberler iyi. Yeager'den bütün gemi yapımcılarının kayıtlarını çıkarmasını istedim. İletici gemilerin nerede yapıldıklarını bilirsek belki izlerini bulabiliriz, diye düşünmüştüm. Ama Max bile bir şey çıkaramadı. Bunun üzerine dinamoların peşine düştüm. Belki piyasada yapılmış olabilirlerdi."

"Gördüğümüz jeneratörler mahallenin elektrikçi dükkânında satılacak şeyler değildi."

"O boyutlardaki donanımları sadece birkaç şirket imal ediyor," dedi **Zavala**. "Her birini kontrol edip son üç yıllık satışlarını inceledim. Hepsinin satışları büyük elektrik şirketlerine yapılmıştı, sadece bir sipariş, Gant'ın vakfının sahip olduğu Güney Amerika'daki bir fabrika tarafından verilmiş. Fabrikanın sahibi olan bu çokuluslu şirketin Mississippi'de bir tersanesi de var. Kâr amacı gütmeyen bir lobici grubun böyle şeylere sahip olması bana tuhaf geldi."

"Sahibinin vakıf olduğuna emin misin?"

"Evet. Vakfın dosyalarını inceledim, kâr amacı gütmeyen bir kuruluş. Tersanenin sahibi olarak Delaware'de bir paravan şirket görünüyor. **Bizim** için büyük bir araştırma gemisi tadilatıyla ilgilenirler mi, hikayesiyle bir NUMA ajanını oraya gönderdim. Bu şirket aslında yasal çalışıyor.

Kutup Kayması

Yöneticileri kısa zaman önce bir tadilat işi bitirdiklerini söylediler, ama ayrıntılara girmediler. Bize teklif vermek istiyorlar."

"O halde gemiler hâlâ orada, öyle mi?"

"Birkaç gün önce ayrılmışlar. NUMA'nın uydu arşivlerine girdim. Dört gemi geçen hafta tersaneden ayrılmış."

"Dört mü?"

"Dört iletilen gemi ve görüldüğü kadarıyla bir yolcu gemisi. Güney Amerika'ya doğru yol alıyorlardı."

Barrett bilgisayar simülasyonunu izlerken sessiz kalmıştı. "Çalışmaların için sana teşekkür ederim, Joe. Bu olanlar için kendimi çok suçlu hissediyorum. Bu trajediye neden olduğumu düşünmek beni kahrediyor."

"Hiç de değil," dedi Karla. "Çalışmanın yıkıcı bir amaçla kullanılacağı bilemezdim ki. Benim dedemin durumundan farklı değil. O da sadece işin bilim yönüyle ilgileniyordu." Karla başını iki yana sallarken yüzünde bir gülümseme belirdi ve, "Topsy Turvy," dedi.

Masadakilerin şaşkın ifadelerini görünce güldü.

"Dedemin beni uyutmak için başucumda söylediği şiirin başlığı. Hatırladığım kadarıyla pek iyi bir şiir değil, ama dedem gerektiği zaman hep bunun benim yanımda olacağını söylerdi." Karla geri kalan mısraları hatırlamaya çalışırken alnı kırıştı.

Topsy turvy,

Turvy topsy,

Dünya başı üstünde dikilmiş.

Gökyüzü alevler içinde.

Dünya korkmuş,

Okyanus yatağından çıkmış.

Karla şiiri seslendirirken odaya büyük bir sessizlik hâkim oldu.

"Tanrım," dedi Karla. "Bu şiirle tan kızıllığını, depremleri ve tsunamileri tasvir etmiş oldum."

"Başka bir deyişle, kutup kaymasını," dedi Austin. "Devamını da söylese."

"Gayret ederim. Çok uzun zaman oldu." Karla tavana baktı. "Her dişe aynı ikiliyle, topsy turvy ile başlıyor, sonra mısranın kendisi değişiyor. Sonraki şöyle: 'Anahtar kapıda / Topuzu çevirip mandalı çekerek / Okyanusun kükreyişini yatıştırırız.' Birkaç mısra daha geldikten sonra benim en sevdiğim bölümüyle bitiyor: 'Geceye veda et / Her şey yine yoluna girdi / Karla'nın hayal ettiği gibi / Bütün dünya yine düzeldi.'"

Barrett cebinden bir kalem ve not defteri çıkarıp Karla'ya doğru uzattı. "Hatırladığın her mısraı yazabilir misin?"

"Evet, ama..." Karla şaşırmıştı. "Sence bu deli saçmasının bir anlamı olabilir mi?"

"Sadece merak ettim," dedi Barrett.

"Saçma da görünse en küçük bir ipucunu bile araştırmalıyız," dedi Austin. Duvar saatine baktı. "Benim gitmem gerek. Birkaç saat sonra yine burada buluşuruz."

Zavala'ya, Troutlarla konuşup iletici gemilerin izini sürmelerini söyledi. Sonra Karla'ya dönüp, "Seni hastaneye bırakabilirim," dedi.

"Kari Amca'yı daha sonra da görebilirim. Şimdi yanına gidersem kaçmasına yardım etmemi isteyecektir. Ben seninle gelip Bay Pitt'i görmek istiyorum."

"Bilmiyorum," dedi Austin. "Aslında göz önünde bulunmaman daha güvenli olurdu."

"Belki de, ama güvenli bir yere tıklıp kalmak istemiyorum. Büyük ihtimalle ölmemi isteyen kişiler hâlâ hayatta olduğumu bilmiyorlardır."

"Öyle kalmanı sağlamak isterim."

"Bu saçmalığı dedemin çalışmaları başlattı. Amacından saptırılması için elimden geleni yapmalıyım."

Karla'nın öne çıkan çenesi ne kadar kararlı olduğunu gösteriyordu; Austin, onu caydıramayacağını anladı.

On beş dakika sonra Austin ve Karla NUMA garajındaki otomobil havuzundan bir araç seçip bindiler. Austin garaj kapısından çıkıp Washington trafiğine karışırken, son model elektronik dinleme ve gözetleme cihazlarıyla donanmış bir minibüsün içini göstermeyen penceresinden onu ve Karla'yı izleyenler vardı. Minibüsün kapısında Metropolitan Yayın Yetkilisi yazılıydı.

Minibüsün içinde sigarasını tütüren Doyle ve bir yardımcısı NUMA binası çevresini gösteren birkaç ekranı kontrol ediyorlardı. Bu minibüse ve NUMA'nın yaya girişi dışında park edilmiş başka bir araca yerleştirilmiş olan gizli kameralar binadan çıkan herkesin yüzünü kaydedip veri tabanındaki görüntülerle eşleştiriyordu. Bu yüz tanıma sisteminin bir saniyede binden fazla yüzü kontrol edebilme kapasitesi vardı.

Monitörün alarmı çınladı. Aranan yüz bulunmuştu. Ekranlardan birinde turkuvaz renkli bir Jeep Cherokee'nin direksiyonunda oturan Austin'in yüzü belirdi. Austin'in yüzü altında kişisel bir bilgi özeti vardı. Doyle'nin acımasız gözleri heyecanla parladı. *Bingo!* Yardımcısına direksiyona geçip Jeep'i takip etmesini söylediği anda başka bir monitör çınladı. Jeep'in içinde bulunan güzel bir genç kadının yüzü ekranı doldurdu. Veri tabanı bu kişiyi Karla Janos olarak tanıttı.

Çifte bingo!

Doyle'nin ince dudakları gülümsemeyle kıvrıldı. Karla Janos'un hayatta olduğunu ve düşmanla işbirliği yaptığını söylediği zaman Gant'ın yüzü kim bilir ne hale gelecekti. Minibüs yola koyulup Jeep'in peşine takılırken Doyle, Alexandria'da, altı Harley Davidson motosikletin park etmiş olduğu bir moteli aradı. Birkaç dakika sonra motelden çıkan altı adam motosikletlere bindiler ve motorlarını gümbürdeterek Doyle ile buluşacakları yere doğru yola çıktılar.

Karla, kamyonetlerinde ve dört çeker araçlarında Konfederasyon Ordusu'nun gri üniformasıyla Kuzeylilerin mavi üniformasını giymiş adamları izliyordu.

"Tanılıyorum herhalde," dedi. "Ben İç Savaş'ın bittiğini sanıyordum."

"Dış dünyayla pek ilişkin olmadığı belli," dedi Austin. "Kuzeylilerin Saldırısı Savaşı hâlâ bütün canlılığıyla sürüyor. Robert E. Lee'nin adını haykırmakla, burada Gettysburg Savaşı'nı yeniden canlandıracak bir dolu gönüllü Asi bulursun."

Austin trafiği takip ederek onlarca dönüm boş bir arazinin bitişiğindeki otoparka girdi. Araçtan çıktıktan sonra seyircilerin ve İç Savaş'ı yeniden canlandırmak için Manassas Ulusal Savaş Alanı Dostları Cemiyetine bağış toplamak için askerî gösterilerin ve buharlı otoların resmi geçidi yapılacağını duyuruyordu.

Austin yol sormak için üstünde Güneyli subay üniforması olan sakallı bir adamı durdurdu.

"Stonewall Jackson emrinize amadedir," dedi adam saygıyla eğilerek.

"Tanıştığımıza sevindim, General," dedi Austin. "Onca yıl geçmesine rağmen çok iyi görünüyorsunuz. Acaba antik buharlı otomobillerin nerede toplandıklarını biliyor musunuz?"

Jackson sakalını ovuşturarak uzaklara doğru baktı. "Teknik açıdan bakarsak, 1861 yılında henüz otomobil icat edilmemişti, dolayısıyla neden bahsettiğinizi bilmiyorum, efendim. Ama biliyor olsaydım, size Porta Pot tis civarına bakın derdim, ki o da o yıllarda yoktu."

"Teşekkür ederim, General. Size iyi savaşlar dilerim."

"Bir şey değil," dedi adam şapkasının ucuna dokunup Karla'ya selam vererek.

Karla kalabalığa karışan adamın arkasından baktı. "Rolünü çok ciddiye alıyor galiba, değil mi?"

Austin güldü. "Manassas, İç Savaşın ilk büyük muharebesiydi. Kuzeyliler Asileri kolayca ezip geçeceklerini sanıyorlardı. Hatta, tıpkı bugün olduğu gibi, ellerinde piknik sepetleriyle savaşı seyretmek için Washington'dan gelenler bile olmuştu. O gün Konfederasyon ordusu müthiş bir savaş verdi, ama sonunda Kuzeyliler galip geldiler."

"Neden şimdi gerçek savaş alanında değiliz?" diye sordu Karla.

"Birkaç yıl önce orada bir yeniden canlandırma yapmayı denediler. İş biraz çığıından çıkınca bunu özel arazide yapmaya karar verdiler."

Karla etrafına bakındı. "Çığıından çıktı demekle ne kastettiğini anlıyorum."

Austin güldü.

"Bizim Stonewall'm da diyeceğı gibi, 'Kanınızı saklayın. Güney yine şahlanacaktır.'"

Motosikletlerini park halindeki minibüsün yanında durduran altı adam sanki tek bir örnekten klonlanmış gibiydiler. Hepsinin keçi sakalı vardı ve saç kesimlerinin ortası V şeklinde sivriltilmişti.

Lucifer Lejyonu davaları uğruna şiddet kullanmayı sadece bir hak olarak değil, aynı zamanda bir zaruret olarak gören aşırı uçtaki neo anarşist bir gruptu. Bomba kullanmakta duraksamayan manyak bakışlı halefleri gibi onlar da, büyük bir çoğunluğu şiddet yanlısı olmayan anarşist eylemciler tarafından dışlanmışlardı. Motosikletleriyle bir şehirden diğerine giderler, aralarında yıkım ve kaos bırakırlardı.

Margrave neo anarşist hareketin içine katıldığı zaman bu birliğin hizmetlerini kullanmıştı. Ona göre Seçkinler'in gerektiğinde kuvvet kullanma, hatta duruma göre, öldürme yetkileri bile vardı, dolayısıyla onun ve taraftarlarının da aynı seçeneğe sahip olması gerekirdi. Lejyon elemanlarına düzenli maaş vererek onları kişisel muhafızları gibi kullanmaya başladı. Bunların da dahil oldukları birkaç anarşist protestosunda beklenmedik şekilde kan dökülünce, Margrave onların kontrol edilemeyeceğini anladı.

Onlara maaş vermeye devam etti, ama hizmetlerini giderek daha seyrek kullanmaya başladı. Gant'ın, günlük operasyonlar için güvenlik şirketine iş vermesi teklifini de hiç düşünmeden kabul etmişti. Gant, Austin ve Karla'nın öldürülmesi için lejyonu kullanmasını önerince Margrave ilk başta şaşırılmıştı. Ama bir terslik olduğu taktirde, yetkililerin bu işi kendi başına hareket eden bir gruba fatura edeceği konusunda Gant'a hak vermişti.

Margrave lejyon elemanlarının psikopat eğilimlerini Gant'tan daha iyi biliyordu, bu nedenle de Doyle'nin onları kontrol altında tutması için ısrar etmişti. Doyle minibüs kapısındaki Metropolitan Yayın Yetkilisi etiketini çıkarmıştı. Motosikletler minibüsün yanında dizildikten sonra Doyle dışarı çıktı ve sahte bir gülücük takınarak araçlarından inen altı adama baktı.

Doyle soğukkanlı bir katildi, ama cam gibi gözleri, sabit gülümsemeleri ve alçak sesli konuşmalarıyla bu adamlar onu bile ürpertiyorlardı.

Umarım Gant ne yaptığını biliyordur, diye geçirdi içinden. Daha önce de bütün isteksizliğine rağmen bu grupla çalışmıştı. Doyle'nin kendi ölümcül şiddet uygulamaları kontrollü ve ölçülü olurdu. İş gereği öldürürdü. Bir rakibin ortadan kaldırılması, bir muhbirin susturulması gibi işler Lucifer Lejyonu'nun disiplinsiz davranışları onun düzenli çalışma anlayışına hakaret gibi geliyordu.

Eliyle bitişik sıradaki turkuvaz renkli Jeep'i gösterdi. "Austin ve kadın savaş alanına doğru yürüdüler. Onları bulmamız gerekiyor."

Lejyon elemanları sanki hiç konuşmadan haberleşir gibiydiler; tıpkı bir kuş veya balık sürüsü gibi hep birlikte uyum içinde hareket ediyorlardı. Hepsi birden otoparkı taramaya başladılar. Rüzgâr Gibi Geçti Kostümleri adında bir şirkete ait bir panel kamyonet gördüler. Bir şirket çalışanı üniforma bulamayan ziyaretçilere dönemin kıyafetlerini satmak için elbiseleri araçtan dışarı çıkarıyordu. Adam bir anda birbirinin benzeri altı kişi tarafından kuşatıldığını fark etti. Biri adamı copla bayıltırken diğerleri de vücutlarıyla bu sahneyi perdelediler.

Baygın görevliyi kamyonetin arkasına attıktan sonra istedikleri gibi şeyler bulana kadar elbiseleri karıştırdılar. Ganimetlciriyle birlikte Doyle'nin minibüsüne gelip burada kostümlerini değiştirdiler. Çok geçmeden kot pantolonlu ve tişörtlü motosikletçiler gitmiş, yerini Kuzeyli ve Güneyli asker üniforması giyen altı kişi almıştı. Namluları kesik çiftellerini bellerine takıp kurbanını arayan aç kurtlar gibi kalabalığın içine karıştılar.

Doyle de minibüsten çıkıp yaya trafiğine katıldı. Seyircilerin ve kostümlü katılımcıların arasında yürürken radar gibi kalabalığı tarıyordu. Doyle'nin şahin gibi keskin gözleri vardı, ki bu da bir avcı için çok değerli bir nitelikti; çok geçmeden Austin'in beyaz saçları gözüne çarptı. Bir saniye sonra da Austin'in yanındaki güzel, sarışın kadını gördü. Minibüs bilgisayarının Karlo Janos olarak tanıtladığı kadındı.

Belindeki telsiz cihazını çıkarıp Lucifer Lejyonu'na haber verdi.

Austin buharlı otomobilleri bulmuştı. Alanın kenarı boyunca yirmi kadar antika Stanley sıra halinde duruyordu. Otomobillerin yanında elinde klipsli defteriyle orta yaşlı bir adam vardı.

"Burada birazcık yetkisi olan birini arıyorum," dedi Austin eski bir espriyi patlatarak.

Adam güldü. "Benim de herhangi biri kadar az yetkim var." Elini uzattı. "Adım Doug Reilly. Virginia Stanley Buharlılar Kulübü başkanıyım. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Dirk Pitt adında bir otomobil sahibini arıyorum."

"Tabii, Pitt'in otomobili şurada gördüğünüz 1906 Vanderbilt Kupası yarışmacısının replikasıdır." Reilly uzun kaputu tabuta benzeyen üstü açık bir kırmızı otomobili işaret etti. "Bunlardan sadece iki tane yapılmıştı ve bildiğimiz kadarıyla ikisi de artık yok. Ama motorları bir Stanley'den alındı. Tepe çıkışı çok iyidir."

"Sizinki hangisi?"

Reilly onları 1926 model pırıl pırıl parlayan bir sedanın önüne getirdi ve gururlu bir baba gibi eşsiz tasarımını gösterdi. "Bu eski oyuncaklar hakkında bir şeyler bilir misiniz?"

"Bir buharlı oto rallisinde bunlardan birini kullanmıştım. Kumanda sistemine bakmaktan yolu bile göremiyordum."

"Hadise bu, işte," dedi Reilly gülerek. "Stanley buharlı otosu zamanının en hızlı ve güçlü taşıtıydı. Böyle kano biçimli kaportası olan bir Stanley 1906 yılında saatte 185 kilometre hız yaparak dünya sürat rekorunu kırdı. Gaza bastığın anda bütün gücünü ortaya koyuyor. Benzinli otomobiller daha vites değiştirirken bunlar dizel çekişiyle hemen çıkışta doksanı bulabiliyor."

"Bugün neden hepimizin buharlı oto kullanmadığına şaşırıyorum," dedi Austin.

"Stanley kardeşler seri imalat yapmak istemediler. Henry Ford onların bir yılda ürettiği otomobili bir günde çıkarıyordu. 1912 model Cadillac ilk kez elektrikli marş motorunu piyasaya sürdü. Bu otomobillerin hepsi zamandan kazanmak için buharlıdır. Stanley kardeşler otomobillerini daha çabuk çalıştıracak bir yol bulup, imalatlarını geliştirerek iyi pazarlama yapabilselerdi, bugün hiçbirimiz Stanley kardeşlerin deyişiyle, 'dahili patlamalı motor' kullanıyor olmazdık. Kusura bakmayın, konuyu çok saptırdım."

"Hiç de değil," dedi Karla. "Çok ilginçti."

Reilly kızardı. "Bütün otomobil sahipleri yeniden canlandırmayı seymeye gittiler. Ben burada bekçilik yapıyorum. Savaş bittikten sonra alanın etrafında bir resmi geçit yapacağız."

Austin adama teşekkür ettikten sonra Karla'yla birlikte savaşın yeni den canlandırıldığı alana gittiler. Gelen top ve tüfek seslerine bakılırsa savaş başlamıştı. Kalabalık bir seyirci topluluğu mavili ve grili grupların birbirlerine doğru ilerleyişlerini seyrediyordu. Uzaktan msket tüfeklerinin çıkardığı **pop pop** sesleri duyulurken rüzgâr barut kokusunu onlara doğru savurmaktaydı.

Yirmi otuz kişi daha savaş alanına doğru yönelmişti. Austin, Karla'ya Bull Run savaşları hakkında tarih dersi verirken gözünün ucuyla birisinin kalabalıkla birlikte öne doğru ilerlemek yerine yan yan yürüdüğünü fark etti. Adam on beş metre ötede onların yolu üstüne çıkarak yüzünü döndü. Bu, Gant'ın uşağı Doyle'ydi.

Doyle, yüzündeki acımasız ifadenin açıkça görülebileceği kadar yakındaydı. Onlara bir an baktıktan sonra elini ceketinin altına götürdü. Austin onun elindeki metal nesnede güneşin yansımasını gördü. Karla'yı kolundan tuttuğu gibi geldikleri yere doğru yöneltti.

"Ne oluyor?" dedi Karla.

Austin'in cevabı müthiş bir gümbürtü içinde boğuldu. Altı tane Harley Davidson motosiklet alanın karşısından onlara doğru hızla geliyordu. Kuzeyli üniforması giymiş üç motosikletli soldan, üç tane Güneyli üniforması giymiş olanı da sağ yandan saldırıya geçmişti.

Austin koşması için Karla'ya bağırdı. Motosikletliler onları iki yandan sarmak isterlerken Austin ve Karla karşı tarafa doğru depar attılar. **Tepesindeki** lambası yanıp sönen bir polis aracı onların yanından hızla geçtikten sonra durdu. İçindeki polis memuru dışarı çıkıp ellerini salladı.

Ceza kesmek için cebinden defterini çıkardığı sırada mavi üniformalı bir motosikletli ceketinin altından çiftelyı çıkarıp ona nişan aldı. Çifte-den çıkan ses misket tüfeklerinin gürültüsü arasına karıştı. Bacağından vurulan polis yere devrildi. Motosikletliler onu orada bırakıp yine tekli sı-ra halinde avlarının peşine düştüler.

Reilly motosiklet egzozlarından çıkan sesi duyduğunda otomobilini parlatmakla meşguldü. Başını kaldırıp bakınca Austin ve Karla'nın ona doğru koştuklarını gördü. Onların peşindeki motosikletlileri gördüğü anda yüzündeki gülümseme yerini şaşkınlık dolu bir korkuya bıraktı.

Austin otomobillerin arasına dalıp Karla'ya, tabuta benzeyen kırmızı Stanley'e binmesini söyledi. Kendisi de hemen direksiyona geçerken Reilly koşarak oraya geldi.

"Ne yapıyorsun?"

"Hemen polisi ara!" dedi Austin.

Reilly boş gözlerle baktı. "Neden?"

"Bir otomobil hırsızlığı olduğunu bildir."

Austin motosikletlerin yaklaşan gümbürtüsünü duyuyordu. Adamlar tepelerine binmek üzereydiler. Hemen el frenini boşaltıp direksiyon üstündeki gaz kolunu gevşettikten sonra gaz kolunu öne itti. Motora buhar dolmaya başladı.

Stanley sessizce kalkış yaptığı sıratla motosikletliler birkaç metre yakına kadar gelmişlerdi. Austin direksiyonu çevirince az kalsın yanındaki otomobile çarpacaktı.

Birkaç saniye sonra iki küçük çocuklu bir aileye çarpmamak için irenlere asılıp direksiyonu kırdı. Doğruca alanın içine yöneldi. Doyle onların kaçış yolunu kesmeye çalışıyordu. Önlerinde durup, iki eliyle tuttuğu silahıyla nişan aldı.

Austin, Karla'ya bağırarak eğilmesini söyledi. Kendisi de başını direksiyonun arkasına eğerek aracı doğruca Doyle'nin üstüne sürdü. Doyle çarpmayı önlemek için yana sıçrarken ateş etti, ama otomobilin **tamponu** kalçasını sıyrınca atışı boşa gitti.

Otomobil açık alana daldı. Austin buharlı otolarda buharın birikmesi için hızı ağır ağır artırmak gerektiğini hatırladı. Beş altı farklı işlevi olan göstergelerle ve kontrollerle başa çıkabilmek için bütün dikkatini yöneltmesi gerekiyordu.

Dikiz aynasından baktı. Motosikletliler otuz metre gerisindeydiler ve hızla yaklaşıyorlardı. Onu aralarına almak için iki yandan yanaşacaklardı. Otomobil ve iki tekerlekli takipçileri askeri gösteriyi izlemekte olan kalabalık seyirci topluluğuna doğru yaklaşmaktaydılar.

Austin kornaya bastı. Birkaç kişi dönüp baktıysa da korna sesi top ve tüfek sesleri arasında kayboluyordu. Fren yapıp bir süre daha kornaya bastı. Neden sonra birisi onu fark etti ve kalabalık yolu açmaya **başladı**. Bu sırada motosikletliler Stanley'in iki yanından yaklaşıyorlardı.

Buharlı otomobil ve takipçileri karşılıklı dizilmiş Kuzeyli ve Güneyli askerlerin arasından geçiyordu. Top ve tüfek atışları durdu. O anda Austin hiç beklemediği bir ses duydu. Alkış.

"Bu salaklar neden alkışlıyorlar?" diye sordu Karla.

"Herhalde **gösterinin** bir parçası sandılar." dedi Austin çatışan iki ordunun arasından hızla geçerken.

"İyi misin?" dedi Karla telaşla.

Austin güldü. "Hem de nasıl. Hep Güneyli Asi çılgılığı atacak bir fırsat aramışımdır. Sıkı dur."

Savaş alanından çıkmış, bu gösteri için getirilen topların dizildiği yere yönelmişlerdi. Austin takla atmadan dönüş yapabilmek için frene bastı. Bunu fırsat olarak gören motosikletliler hız kesmediler. Öndeki iki motosiklet buharlının sağ ve sol tamponuna birkaç metre mesafeye kadar yaklaşmışlardı.

Karla sağ taraftaki adama bakıp haykırdı. "Silahı var!"

Motosikletli bir eliyle zidonu tutarken diğeriyle namlusu kesik çiftteyi koluna dayamış, Karla'nın başına nişan almıştı. Austin hiç düşünmeden tepki verdi. Direksiyonu aniden adamın üstüne doğru kırıp gaza bastı.

Ağır tampon motosikletlinin sağ bacağını ezdi. Motosiklet bir an yalpaladıktan sonra binicisini üstünden attı. Austin diğer adamı da devirmeye çalıştı ama adam arkadaşının başına geleni gördükten sonra hemen emniyetli bir yere kaçtı.

Austin hiç hız kesmeden bir tepeyi aştıktan sonra iniş yoluna girdi. Bir süre sonra Stanley çift şeritli bir otoyola varmıştı.

Austin gaz verip hızını artırdı. Sert asfalt üzerinde otomobil koşmaya hevesli şen bir kısırak haline dönüşmüştü. Motosikletliler hâlâ peşle rindeydiler; trafik biraz seyrelince Austin hızını 120'ye çıkardı. İleride viraj olduğunu gösteren bir uyarı levhası görünce yavaşladı. Bundan kuşku lanan motosikletliler de hız kestiler.

Austin her türlü manevrayı denediği halde takipçilerini atlatamıyordu. Hızını artırarak onları silkelemeyi denerdi. Önce yüz otuz, sonra yüz elli kilometreye çıktı. Yüzüne çarpan rüzgârdan **önünü** görmekte zorlanıyordu.

"İhtiyacın olduğu zaman trafik polisi görmezsin." diye bağırdı.

Karla rüzgârdan korunmak için oturduğu yerde büzülmüştü.

"Ne?"

"Cep telefonun var mı?"

"Telefon etmek mi istiyorsun?" dedi Karla hayretle.

"Hayır, senin etmeni istiyorum. Eyalet polisini ara ve eski bir kırmızı otomobil süren bir manyak ve onu kovalayan İç Savaş üniformaları giymiş bir grup motosikletli var, diye bildir. *Bu* onların dikkatini çeker."

Karla başını sallayıp cebinden telefonunu çıkardı ve acil durum numarasını tuşladı. Polis yetkilisine bağlandıktan sonra Austin'in mesajını ilettili. "Bakması için birini göndereceklermiş," dedi. "Bana inandıklarına emin değilim."

Motosikletliler tekrar arayı kapatmaya başlamışlardı. Austin otomobili son haddine kadar zorlamaktaydı. Su seviyesi, yakıt basıncı ve diğer fonksiyonlarını kontrol etmesi gerekirdi, ama önündeki yola bakmaktan bunların hiçbirini yapamıyordu.

Yolun üstüne hareket eden bir nesnenin gölgesi düştü. Austin başını çevirip yukarı baktı. Bir helikopter onları takip ediyordu. "Bu kadar çabuk mu?"

"Onlar polis değil," dedi Karla. "Televizyon kanalının trafik helikopteri."

Helikopter hiç zorlanmadan aşağıdaki kovalamanın hızına uyabiliyordu. Austin bir kurtuluş yolu düşündü ama hiçbir seçeneği kalmamıştı. Hızla bir rampanın yanından geçti. Dikiz aynasına bakınca motosikletlerin yavaşladığını ve rampadan geriye döndüklerini gördü.

"Dostlarımız bizi terk ediyorlar," dedi.

Karla dönüp baktığında son Güneyli asker ile geri dönmek üzereydi. "Neden?"

"Kameralarından utandılar. Saat altı haberlerinde görünmek istemiyorlar."

Hızını doksan kilometreye düşürdükten sonra Karla'yla birlikte helikoptere el salladılar.

Üç tane Virginia Eyaleti Polis devriye otosu onlara yetiştiğinde ikisi de halâ el sallamaktaydılar. Austin sirenleri duyunca aracını hemen yolun kenarına çekti ve durdu. **Stanley** hemen silahlı polis memurları tarafından kuşatıldı. Austin, Karla'ya ellerini polisin görebileceği bir yerde tutmasını söyledi. Polisler ilk gerginliklerini atlattıktan ve Austin'in ehliyetiyle N U M A kimliğini gördükten sonra, onlardan çok buharlı otomobile ilgi gösterdiler.

Austin polise onları yoldan atmaya çalışan altı motosikletlinin saldırısını anlattı. Onun önerisi üzerine N U M A'ya bir telefon açtılar ve konuştukları kimse Austin'e kefil oldu. Televizyon görevlileri de motosikletlilerin ne yaptığını açıklayan bir ifade verdi. Bir saat sonra Austin'e ehliyetini geri verdiler ve serbest olduğunu söylediler.

Dönüşte bir oto yıkama yerinde durup üstü otlarla ve toprakla kirlenmiş otomobili yıkattılar. Araçta hiçbir hasar olmayışı Austin'i şaşırttı. Savaş alanını boşaltmakta olan insanlar bir süre sonra buharlı otomobili bir kez daha görünce gülerек el salladılar. Uzun boylu, siyah saçlı ve gözleri opal renkli bir adam sabırla onları beklemekteydi.

Austin frene basıp durdu ve gülümsedi. "Selam, Dirk. Otomobilini ödünç verdiğin için teşekkür ederim."

"Peşinde Cehennem Melekleri, savaş alanında uçar gibi giderken gürdüm seni. Neler oluyor?"

"Seni Karla Janos'la tanıştırayım. Karla, Dirk Pitt."

Pitt, Karla'ya en iyi gülücüklerinden birini çıkardı. "Sizinle tanışmayı çok istiyordum, Bayan Janos."

"Teşekkür ederim," dedi Karla.

Pitt, "Kaç kilometreye çıkabildin?" diye sordu Austin'e.

"Yüz elli civarı."

"Bravo," dedi Pitt. "Ben en çok yüz kırk yapabilmişim."

"Otomobilini izinsiz aldığım için özür dilerim. Çok acele kaçmamız gerekiyordu. Birisi bizi öldürmeye kalkıştı."

"Zaten sadece bir replikaydı. Hiç sorun değil." Pitt hasar var mı, diye otomobile göz gezdirdi, göremeyince de, "Üçüncü Bull Run savaşına katılan bir otomobile sahip olmak herkese nasip olmaz," dedi.

Austin'in cep telefonundan blues müziği duyuldu. İzin isteyip telefonu kulağına götürdü. Arayan Barrett'ti ve sesi heyecan doluydu. Geri planda bir motor gürültüsü geliyordu.

"Seni zor işitiyorum," dedi Austin. "O gürültü nedir?"

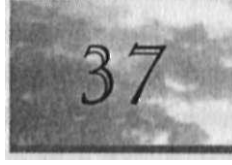
"Motosiklete binerken kafam daha iyi çalışıyor. Galiba buldum."

"Neyi buldun?"

"Uyku öncesi şiiri. Şifre koduymuş. Panzehirin formülünü buldum."

Austin kulaklarına inanamadı. "Bir daha söyle."

"*Panzehir*," diye bağırdı Barrett, Austin'in motosiklet gürültüsünden işitemediğini sanarak. "Lazlo Kovacs'ın kutup kaymasına karşı panzehiri ni buldum."

Sıcak Brezilya güneşi dağların arkasında kaybolduğu sırada 120 metrelük lüks yolcu gemisi *Polar Adventure* Rio de Janeiro limanından süzülerek çıkmış, on beş knotluk bir hızla güneye doğru Atlantik sularına açılıyordu.

Polar Adventure 1990'lı yıllarda Danimarkalı gemi inşacıları tarafından yapılmış, yıllarca Akdeniz, Avrupa, Gronland ve son olarak da Antarktika'ya turistik seferler yapmıştı. Gant'ın vakfının sırf bu amaçla kurduğu paravan şirket bu gemiyi satın almıştı.

Bu satın alış aslında bir muhasebe oyunuydu. Defterlerde geminin tadilatına harcanmış gösterilen milyonlarca dolar Şili, Santiago'da bir fabrikanın kuruluşuna tahsis edilmişti. *Adventure'nin* tasarımı okyanus aşırı yolcu gemilerinin küçük bir versiyonu gibiydi. Yapımcılar güverte-lerde ve kamaralarda bol bol cilalı ahşapla piring kullanmışlardı. Yolcular harici kamaralarda, pencerelerle çevrili yemek salonunda, dinlenme

salonunda, üstü kapalı güvertelerde veya köprü altındaki gözlem platformunda gezilerinin tadını çıkarabiliyorlardı.

Adventure Güney Atlantik yönünde yol alırken Gant ve Margrave geminin tam ortasındaki, muazzam bir açık alanı gören bir balkondaydılar. Yüksek, koni şeklindeki bu metal yapı açık alanın tam ortasına dikilmişti. Koninin içinden çıkan kalın kablolar yapının her iki tarafında bulunan devasa dinamolara bağlıydı. Altında bulunan üstü kapalı ay şeklindeki bir havuz sayesinde istendiği zaman koni okyanusun içine indirilebiliyordu.

"Bu düzeneğe yer açmak için ana güvertenin altındaki gereksiz olan her şeyi söküp çıkardık," dedi Margrave. "İlk birkaç deneyden sonra dört gemiye ihtiyacımız olmadığına karar verdik. Doğru donanımlı bir gemi işimizi görecektir kadar enerji üretebilir. Daha önce düşük frekanslı iletimleri merkez noktaya odaklamak için dört gemi kullanmıştık."

"Anladığım kadarıyla, bu da elektromanyetik titreşimlerin hedef alanı çevresi boyunca saçılmasına neden oldu," dedi Gant. "Böylece iletili gemimizle *Southern Belle* yi batıran cinsten dev dalgalara ve girdaplara yol açmıştı."

"Doğru. Bu sorunu burada gördüğün tek bir iletiliyi kullanarak ve enerji seviyesini artırarak çözdük. Bu sayede ilk deneylerde kaybettiğimiz geminin yerine yenisini yapmak zorunda kalmadık. Sadece diğer üç gemideki dinamoları taşıdık ve bir tane daha ekledik."

"Mürettebatından memnun musun?"

"Katil tipleri var, ama gemicilikten anlıyorlar."

"Öyle olması gerek. Yeterince katillik yaptılar. Onları işe almak için eski ticari ilişkilerimi kullandım. Hepsi de eskiden korsandılar ve güvenlik şirketimizin okyanus koruma şubesinde çalışıyorlardı."

İki adam iletili ambarından ayrılıp zemini cilalı ahşap olan gezinti güvertesinde yürüyerek gözlem platformuna geldiler. Pencereyle kaplı ve

lüks dekorlu bu **platformdan** gemi pruvasının okyanusu yarararak yol alisi seyredilebiliyordu.

"İşte yolcuların normal olarak doğal manzarayı seyredecekleri yer burası," dedi Margrave. "Biz de elektronik **gözlerimizle** kutup kaymasını seyredeceğiz."

Margrave duvardaki bir düğmeye basınca Doğu ve Batı yarıkürelerini gösteren bir ekran aşağıya indi. "Ev sinemalarına bayılırım," dedi Gant.

"Özellikle bunu çok seveceksin," dedi Margrave gülerek. "Kurşun zırlı uydularımızla bütün alanı gözlem altında tutabileceğiz. Hedef alanımızın çevresi boyunca dev dalgaların ve girdapların oluşumunu seyredebileceğiz. Müthiş bir manzara olacak!"

"Umarım çok müthiş olmaz."

"Sakın bana Austin ve arkadaşlarının sahte uyarılarına inandığını söyleme."

"Ben siyaset adamıyım, bilim adamı değil. Ama Austin'in korkutma taktikleriyle projemizi baltalamaya çalıştığını biliyorum." Gant güldü. "Engel olamadığım bir şeyi çaresizlik içinde seyrediyor olsaydım, belki ben de aynı şeyi yapardım."

"Kovacs Teoremleri'ni olduğu gibi kabul etmiş değiliz. Bilgisayar modellerini defalarca gördük. Hedefin kenarı boyunca oluşacak dalgalar ve girdaplar dışı doğru açılacak. O bölgede pek gemi trafiği olduğunu sanmıyoruz, ama büyük girişimlerde bazen hedef dışı hasarlar kaçınılmaz olabilir."

"Bizim pusulalarımız hemen değişecek mi?"

"Öyle olacağına inanıyoruz. Seyir donanımlarımız kaymayı başlatmamızdan önce tekrar ayarlanıp zırlı uydularımız aracılığıyla çalışacak." Margrave en iblis gülüşüyle baktı. "Dünya üstünde seyir yapabilen tek gemi biz olacağız. Her yer altüst olacak."

"Bana şu hedef alanı hakkında biraz daha bilgi versene."

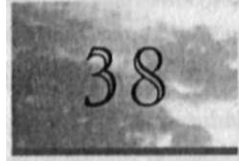
Kutup Kayması

"Bak, ekranda görebilirsin. Dostumuz Güney Atlantik Anomalisi. Daha önce açıkladığım gibi, bu aslında manyetosferde doğal kalkanın daha zayıf olduğu bir 'çukur'." Margrave yatay ve dikey çizgilerin kesiştiği bir noktayı işaret etti. "Brezilya sahillerinin beş yüz kilometre açığında, kutuplaşmanın en zayıf olduğu ve doğal kutup kaymasının gerçekleşeceği nokta var."

"Yeni **Kuzey** Kutbu," dedi Gant.

Margrave bir kahkaha attı. "Lucifer'in uyarılarının boş olmadığını anladıkları zaman Seçkin liderlerinin yüzlerini görmeye can atıyorum."

Gant da en iç ısıtan gülücüklerinden biriyle ona katıldı. O da, onca emeğini ve servetini harcadığı kutup kayması projesinin o kadar nefret ettiği Seçkinler'e yaradığını görünce Margrave'nin yüzünü görmeye can atıyordu.

Barrett, Leesburg kır tavernasında sessiz bir köşeye oturmuş, başı önünde peçetesinin üstüne deli gibi bir şeyler karalamaktaydı. Masanın üstü düzinelerle buruşturulmuş peçeteyle doluydu. Hiç dokunmamış olduğu bira bardağı elinin yanında duruyordu. Arada bir kafasındaki örümcek dövmesine bakanları umursadığı yoktu.

Austin ve Karla gelip masaya oturdular. Bir değişiklik olduğunu hissedenden Barrett dalgın gözlerle başını kaldırdı. Onların yüzünü görünce güldü.

"Sizi gördüğüme ne kadar sevindim, bilemezsiniz. Patlayacak hale geldim."

"Aman öyle bir şey yapayım deme," dedi Austin. Karla'ya ne içeceğini sorduktan sonra garsondan bira getirmesini rica etti.

Virginia kırsalında üstü açık bir otomobil içinde yarışmak ikisini de susatmıştı. Biralar gelince Austin bir dikişte kendi bardağını yarılardı. Karla da mutlu sesler çıkararak burnunu bardağının içine gömmüştü.

Barrett'le buluşmaya gelmeden önce Austin kutup kaymasıyla ilgili son gelişmeleri Pitt'e anlatmıştı. Pitt, ertesi gün diplomatik bir geziden dönecek olan Sandecker'i arayacağını ve Ortabatı'daki kasırga zararını yerinde tespit etmekte olan Başkan döner dönmez ona bir brifing verileceğini söyledi. Bu arada Austin'den Pentagon'la temas kurmasını istedi. Pitt, ona NUMA'nın sınırsız kaynaklarını kullanmakta serbest olduğunu da bildirdi.

"Geciktiğimiz için kusura bakma," dedi Austin soğuk biranın tadını çıkararak. "Olabilirdi çabuk gelmeye çalıştık. Beni aradığında geri planda çok gürültü vardı, seni doğru anladığıma emin değilim. Uyku öncesi şiiriyle ilgili bir şey söyledin, ama daha ötesini anlayamadım."

"Siz Manassas'a gittikten sonra Karla'nın uyku öncesi şiiriyle oyalanmaya başladım. Başlığı olan Topsy Turvy' ve bazı mısralar kutup kaymasıyla ilgili bildiklerimize uyuyordu. Tesadüf olamayacak kadar benzeşiyordu."

"Hayatta pek az şeyin tesadüfen olduğunu öğrendim," dedi Austin. "Ama benim hâlâ susuzluğumun devam etmesi ve masada dolu bir bira bardağının bulunması bir tesadüftür."

"Kafam çok meşgul, içmek istemedim," dedi Barrett bardağını Austin'e doğru iterek. Austin bunu Karla'yla paylaştı.

"Tesadüflerden bahsediyorduk," dedi Austin.

"Evet," dedi Barrett. "Kovacs amatör bir kriptologdu. Önce bu şiirin bir şifre olabileceğini düşünerek işe giriştim. Topsy turvy ikilisinin kukla olduğunu, yani şifre içine akıl karıştırmak için yerleştirilmiş sayılar veya harfler olduğunu düşündüm. Böylece bunu bir yana bırakıp asıl şiire baktım. Şifreyle kod farklı şeylerdir, şifreyi çözmek için bir kod kılavuzu gerekir. Bir şifreyi çözmek için bir anahtar lazımdır, ki bu da mesajın içinde bulunur. Bir ifade hemen göze çarptı."

"Anahtar kapıda," dedi Karla hiç düşünmeden.

"Evet, o!" dedi Barrett. "Belli oluyordu, hatta çok fazla belliydi. Ama Kovaes, kesinlik saplantısı olan bir bilim adamıydı. Onun gibi biri kesin olmak için anahtar kilitte derdi."

"Oysa anahtar kapı kelimesinde miydi?" dedi Austin.

"Ben de öyle düşündüm," dedi Barrett. "Böylece kapı, benim kelimem oldu. Şifre çözme olayına birkaç değişik açıdan bakmanız lazım. Bir düzeyde bu şeylerin mekaniğine bakarsınız, yani kelimenin veya harfin aktarımına ve başka birinin yerini almasına. Başka bir düzeydeyse bahsedilen şeylerin anlamına bakarsınız." Dinleyicilerinin boş boş baktıklarını görünce Barrett. "Kapı ne işe yarar?" diye sonlu.

"Bu kolay," dedi Karla. "Bir odayı başka bir odadan ayırır. Geçmek için kapıyı açıp kapamak gerekir."

"Doğru," dedi Barrett. "Kelimenin açılış harfi K."

Temiz bir peçete alıp üstüne yazmaya başladı:

KLMNOÖPRSŞTUÜVYZ

ABCÇDEFGHIİ J

"Bu düz alfabenin harf modelini kuruyor. *Kapı* kelimesinin **son** harfini alıp şifre alfabesinin aynı konfigürasyonunda kullandım."

"Ben deneyeyim," dedi Karla. Kalem alıp yazdı:

İİJKLMNOÖPRSŞTUÜVYZ

ABCÇDEFGH

"Seni Bletchley Park'a göndereceğim," dedi Barrett, İkinci Dünya Savaşı sırasında İngilizlerin ünlü şifre çözme merkezlerini kastederek.

"Alfabe harflerini kullanarak bir kelime yazmakla bir yere varılmaz ki," dedi Karla hayal kırıklığıyla.

"Deden bu işin kolay olmasını istemiyordu. Ben de aynı sonuca vardım. Sonra yine anahtar kelimeye döndüm. Kapı kelimesinde K ve 1 arasında dört boşluk var. Şiirdeki her dördüncü kelimeyi bir yere yazdım, ama içimden bir ses bunun fazla olduğunu söylüyordu. Bu defa her dördüncü harfi denedim. Yine dişe dokunur bir şey bulamadım. Sonra, K ve inin arasında iki harf olduğu aklıma geldi. Sonra bu formülü şiire uyu-
layıp her iki kelimeden birini aldım; hem düz hem şifre alfabelerini kullanarak bir kripto analizi yapmayı denedim. Buraya kadar anlaşıldı mı?"

"Hayır," dedi Austin.

"Evet, ben de anlamamıştım," dedi Barrett gülerek. "Bu nedenle hile yaptım. Bütün bu karmaşayı bilgisayara yükledim." Cebinden bir bilgisayar çıkışı çıkardı. "Bunu buldum."

"Bir dolu sesli ve sessiz harf, ama hiç kelime yok," dedi Karla.

"Her şeyi denedim. MİT üniversitesinde Macarca bilen bir profesörü aradım. Yine bir şey çıkmadı. Sonra Kovacs'ın Romence de bildiğini hatırlayıp Seattle'da Transilvanya Restoran'ı işleten bir adamı aradım. Hiçbir şey anlamadı. Saçım olsa, yolacaktım. Daha önce bir yana attığım kelimelere döndüm, özellikle de *turvy topsy'ye*. Belki yaptığım şeyde bir işlevi olabilir, diye düşündüm."

"Mesajı nasıl ters yüz edebildin?" diye sordu Karla kuşkuyla.

"Edemedim. Ama kelimelere daha geniş anlamlar vererek tersine çevirdim, şiirin ikinci mısrasında olduğu gibi. Bunu denedim, ama bir anlam çıkmadı. Derken bir ilham geldi. Motosikletimde gezinirken bunun aslında kelimelerle ilgisi olmadığını anladım. Ne görünüyorsa, öyleydi, yanı bir dizi harf. Bu engeli aştıktan sonra mesajda sayıların da olduğunu anladım. Tekrar bilgisayara döndüm, Bazı harfler bir sonraki harfin aslında bir sayı olduğunu *gösteriyordu*, önünde başka bir harf olan A eşittir 1, B eşittir 2 ve bunun gibi."

"Ben yine kayboldum," dedi Austin. Yüzündeki sersemlemiş ifadeye bakılırsa Karla da şifreler dünyasında kaybolmuş gibiydi.

Barrett bilgisayar çıkışını bir yana koyup peçeteyi iki elinin içine aldı. "Bu bir *denklem*."

"Neyin denklemi?" diye sordu Austin.

"Kendi başına mesaj hiçbir anlam ifade etmiyor, ama buna kendi ortamı içinde bakmamız lazım. Kovacs bu mesajın sadece bir kişi tarafından görülmesini hedeflemişti: Karla. Gerektiği zaman bu şifrin hep onun yanında olacağını söylemiş."

"Söylediğini sandığım şeyi mi söylüyorsun?" dedi Austin.

"Daha birkaç dakika önce bu sonuca vardım, test etmeden kesin bir şey söyleyemem," dedi Barrett. "Ama Kovacs bize bir dizi elektromanyetik frekans vermiş olabilir."

"*Panzehir*," dedi Karla fısıldar gibi.

Austin sanki parçalanacakmış gibi çekinerek peçeteyi aldı. "Şimdi bu bir kutup kaymasını etkisiz hale getirebilecek frekans mı oluyor?"

Barrett yutkundu. "*Umarım*, öyledir."

Karla uzanıp onun kel kafasının tepesine bir öpücük kondurdu. "*Basardın*."

Barrett dünyayı kurtaran bir adam olarak fazla coşkulu görünmüyordu. "Olabilir. Ama korkarım fazla zamanımız yok."

"Ne demek istiyorsun?" dedi Austin.

"Toplantımız bittikten sonra senin Gant'ın evinde bıraktığın elektronik alıcıda telefon konuşmalarını dinledim. Margrave ile konuştu. Şu anda ülke dışına çıkmışlardır."

"Lanet olsun," dedi Austin. "Nereye gittiler?"

"Bilmiyorum. Margrave, bana planın son safhasını anlatmadı. Ama beni endişelendiren nereye gittikleri değil, ne yapacakları. Sanırım kutup kayması planını hayata geçirmek üzereler."

"Ne kadar zamanımız olduğunu tahmin edebiliyor musun?"

"Çok zor," dedi Barrett. "**Hedef** alan Güney Atlantik. Son toplantılarda bulunmadığım için tam yerini bilmiyorum. O noktaya vardıkları zaman düğmeye basmaları birkaç saatlik iş olur."

Austin peçeteyi Barrett'e geri verdi. "Bu denklem kutup kaymasını etkisiz kılacak bir şeye uygulanabilir mi?"

"Elbette. Tıpkı $E=mc^2$ 'nin atom bombasına ve nükleer enerjiye uygulandığı gibi. Yeter ki, zamanın ve kaynakların olsun."

"Sana gereken bütün kaynakları sağlarız. Bu işi görecektir bir cihazı yapman ne kadar sürer?"

"Yardıma ihtiyacım olacak. Tetikleme cihazının mühendisliğini ve küçük modelini ben yaptım, ama asıl inşasında başkaları çalıştı."

"Sana yardımcı bulurum. Ne kadar sürer?"

"Yetmiş iki saat," dedi Barrett cılız bir gülümsemeyle. "*Belki.*"

"Yanlış duymadıysam, otuz altı dedin," dedi Austin. "Bu cihaz ne büyüklükte olacak?"

"*Bayağı* büyük," dedi Barrett. "İletici gemideki düzeneği görmüştün."

"Eyvah," dedi Austin. Bir an için sarsılmaz güveni titrer gibi oldu, ama cin gibi zekâsı hemen devreye girdi. "Bu cihazı inşa ettikten sonra nasıl kullanıyorsun?"

"Kabaca, kutup kaymasıyla aynı alana elektromanyetik dalgalar yayınlaması lazım. Cihazı hedef alana nasıl nakledeceğimizi de düşünmemiz gerek. Lanet olsun. Bütün bu olanlar için kendimi öyle suçluyorum ki."

Asi motosikletçi görünüşünün altında Barrett'in kırılgan bir kişiliği vardı. Austin onun suçluluk duygusu içinde parçalandığını gördü; böyle giderse yararsız olacak gibiydi.

"O halde bunu senden daha iyi temizleyebilecek kimse yok. Nakil işini bana bırak. İşe yarayacağını sandığım bir planım var."

Austin ayağa kalkıp masanın üstüne biraların ücretini bıraktı. Taver-
nadan çıkarken Spider'in motosikletine doğru yürüdüğünü görünce," Ne-
reye gidiyorsun?" diye sordu.

"Motosikletimle gideceğim."

"Birini gönderip onu aldırırım," dedi Austin onun koluna girerek.
"Çok tehlikeli."

Karla da Barrett'in öbür koluna girdi ve hep birlikte Jeep'e gittiler.
Dönüş yolunda Austin, Zavala'yı aradı ve ona önemli bir görev vereceği-
ni söyledi.

"Memen ilgilenirim," dedi Zavala talimatı aldıktan sonra. "Troutlarla
konuştum. Haber iyi. Uydudan iletici geminin izini Rio'da bulmuşlar ve
yola çıkıyorlar."

Bir saat sonra Austin aracı NUMA otoparkına bıraktı, Barrett ve
Karla'yla asansöre binip üçüncü kata çıktılar. Koridorlar sessizdi ve top-
lantı odasının bitişiğindeki çalışma odasından sızan ışık dışında karanlık-
tı. Zavala, Austin'in isteği üzerine Hibbet'i de getirmişti.

"Gerektiğinde beni gece veya gündüz, her zaman arayabileceğinizi
söylemiştim. Son görüşmemizden bu yana bir gelişme oldu mu?"

"Girdapların ve dev dalgaların kutup kaydırmak için yapılan bir de-
neyin yan etkileri olduğunu belirledik," dedi Austin. "Manyetik kaymanın
jeolojik bir kaymayı da tetikleyeceğini ve bütün dünyada büyük bir fela-
kete yol açacağını öğrendik."

Hibbet'in yüzü kül gibi oldu. "Buna engel olmanın bir yolu var mı?"

Austin zoraki bir şekilde gülümsemedi. "Bunu senin söylemeni umu-
yoruz."

"Ben mi? Anlamıyorum."

"Seni Spider Barrett'le tanıştırayım," dedi Austin. "Kutup kaymasını
tetikleyecek mekanizmayı o tasarladı."

Hibbet, Barrett'in üzgün yüzüne ve dövme kafatasına baktı. Bilim adamlarının **tuhaf** insanlar olduğunu çoktandır bilirdi. Elini uzattı. "Çok parlak bir çalışma."

Bu profesyonel taktir karşısında Barrett'in yüzü ışıldadı. "Teşekkür ederim."

İki adam arasında aniden oluşan sinerji Austin'in gözünden kaçmadı. "Senin Spider, Karla ve Joe ile birlikte çalışarak kutup kaymasını yaratmak için kullanılacak düşük seviyedeki frekansları bertaraf eden bir anten yapmanı istiyoruz."

"Anteni yapmak sorun değil. Sonuçta metal ve tellerden oluşan bir şey. Ama kaymaya yol açacak frekansları bozmak için doğru **frekanslar** olmazsa bu anteni çamaşır asmaya kullanırsınız."

Karla gülerken cebinden katlanmış bir kâğıt çıkardı. Büyük bir özenle sayfayı açıp masanın karşısında oturan Hibbet'e uzattı. Hibbet kâğıtta yazılı denkleme bakarken alını kırıştı. Sonra ne olduğunu anlayınca gözleri parladı.

"Bunu kimden aldınız?" dedi fısıldar gibi.

"Dedemden," dedi Karla.

"Karla'nın dedesi Lazlo Kovacs'tı," dedi Austin. "Çalışmasını şifreledikten sonra ona vermiş. Spider sayesinde şifre çözüldü. Artık bütün ağır işleri biz yaptıktan sonra, sen de bize bir anten yapabilir misin?"

"Evet," dedi Hibbet. "Yapabileceğimi sanıyorum."

"Bu bize yeter. Ne gerekiyorsa söyle. ABD devletinin bütün kaynakları emrine amade."

Hibbet gülerken başını iki yana salladı. "Böylesi NUMA'nın kılı kırk yaran bürokratlarıyla boğuşmaktan çok daha iyi. Deney malzemeleri satın almak için neler çektim bilemezsin." Hibbet bir an susup düşündü. "Ben bunu inşa etsem bile onu en yararlı olacağı yere nakletmek için bir platform gerekecek."

"Bu zımbırtı ne büyüklükle olacak?" diye sordu Austin.

"Çok büyük," dedi Hibbet. "Sonra antene elektrik vermek için jeneratörler lazım. Ve tonlarca ağırlıktaki bu şeyi nasıl nakledeceğimiz sorusu var."

"Kötü haber buydu," dedi Austin.

"İyi haber ne?" dedi Hibbet.

Austin güldü. "Bütün icatlar ihtiyaçtan doğmuştur."

Telefon çaldı, Austin açtı. Pitt etkili olmuştu. Austin'i alması için Pentagon oraya bir otomobil gönderiyordu.

Dünya sanki yüz tane değişik yerinden ateşe verilmiş gibiydi. Şiddetli bir salgın hastalık gibi yanardağlar indifa ediyor, muazzam lavlar püskürterek çıkardıkları dumanla gezegenin üstünü kalın bir tabakayla örtüyordu. Benzeri görülmemiş şiddetteki rüzgârlar bu devasa bulutu çalkalatarak kıtalar arasında dev girdaplar yaratıyordu. Kuzey Amerika'yı Doğu'dan ve Batı'dan vuran tsunamiler bu dar kıtayı iki okyanus arasına sıkıştırmaktaydı.

Sonra perişan haldeki dünya görüntüsü kayboldu. Pentagon'un briefing salonundaki dev ekran karardı. Sunum için karartılmış olan ışıklar y anınca Austin karşısında oturan bir düzineye yakın üst rütbeli general ve önde gelen siyasilerin taş kesmiş yüzlerini gördü.

"Az önce gördüğünüz bilgisayar simülasyonu NUMA bilgisayar grafik uzmanı Dr. Paul Trout tarafından hazırlandı," dedi Austin. "Jeolojik kutup kaymasının kesin sayılabilecek sonuçlarını gösteriyor."

Austin'in karşısında oturan dört yıldızlı bir general, "Bunun gerçekten korkunç bir tablo olduğunu itiraf ederim," dedi. "Eğer doğruysa. Ama, sizin de söylediğiniz gibi, bu bir bilgisayar simülasyonu. Pekâlâ gerçek olgulardan çok hayal gücüne dayanıyor olabilir."

"Keşke hayal olsaydı, General'im. Yazılı bir özet hazırlayacak zamanımız yoktu, bu nedenle ben neyle karşı karşıya olduğumuzu ana hatla

rıyla açıklayacağım. Bu toplantıya neden olan olaylar zincirinin ilk halkası altmış yıl önce Lazlo Kovacs adında çok parlak bir elektrik mühendisinin çalışmalarıyla oluştu."

Bir saati aşan bir süre içinde Austin, Tesla'dan, Kovacs'ın Doğu Prusya'dan kaçışından ve ABD ile Sovyetler'in elektromanyetik savaş deneylerinden söz ederek hadisenin tarihçesini anlattı. Teoremleri hayata geçiren Barrett'le olan karşılaşmasını, gemi batıran okyanus bozunumlarını ve kutup kayması yaratmayı hedefleyen planlardan bahsetti. Austin anlattığı şeylerin akıl sınırlarını ne kadar zorladığını bildiği için bazı ayrıntılara hiç girmedi. Kendi gözleriyle görmemiş olsaydı, eski bir yanardağın içindeki bir kristal şehirde cüce mamutların var olduğuna asla inanmazdı.

İnanması zor ayrıntılara girmediği halde karşısında kuşkulu gözlerle bakan bir duvar vardı sanki. Austin sunumunu jüri önünde savunmasını yapan başarılı bir avukat becerisiyle yapmıştı, ama yığınla soru geleceğini de biliyordu.

Austin tam Jordan Gant'la Margrave'nin ilişkisini açıkladığı sırada Savunma Bakanı'nı temsil eden müsteşar sözünü kesti.

"Kusura bakmayın ama, kâr amaçsız bir teşkilatın başkanıyla, saygın bir yazılım şirketinin milyarder sahibinin ne olduğu belirsiz bir neo anarşist dava uğruna bu sözde kutup kaymasını yaratmak için işbirliği yaptıklarına inanmanı zor."

"Ayrıntıları tartışabilirsiniz," dedi Austin. "Ama bu ne olduğu belirsiz bir dava değil. Lucifer dünyaya mesajını göndermek için Broadway'in parlak ışıklarını kullandı ve uyarı olarak New York'un elektriğini kesti. Sanırım, 11 Eylül hadisesi kaçıkların uyarılarına kulak asmamakla nasıl bir tehlikeye girildiğini kanıtlamıştı."

"Bu iletici dediğiniz gemiler nerede?" diye sordu bir amiral.

"Rio de Janeiro," dedi Austin.

"Daha önce dört gemi varken birinin battığını mı söylediniz?"

"Evet. Bunun yerine yeni bir gemi yapacaklarını sanmıştık, ama şu ana kadar bununla ilgili bir belirti görmedik; dolayısıyla, işi üç gemiyle yapacaklarını sanıyoruz."

"Burada kesin sonuca gitmek lazım," dedi müsteşar. "Bence oraya en yakın denizaltıyı bu gemilerin peşine takalım, kuşkuyla bir şey yaptıkları taktirde onları batırırız."

"Ya diplomatik sorunlar?" diye sordu dört yıldızlı general. "Açık denizde önce vur, sorularını sonra sor taktiği olur mu?"

"Beyaz Saray'ı veya Kongre binasını hedef alan bir sivil uçağı vurup düşürmekten ne farkı var?" dedi müsteşar. "Bunu yapabilir miyiz?" diye sordu donanma subayına.

"Donanma böyle çetin görevleri sever," dedi amiral.

"O halde planımız bu olsun," dedi müsteşar. "Ben bunu hemen savunma bakanına onaylatırım ve işe koyuluruz. Yarın Başkan döndüğü zaman bakan da hemen ona bilgi verir." Austin'e döndü. "Bizi bu durumdan haberdar ettiğiniz için teşekkür ederiz."

"Ben bitirmedim," dedi Austin. "Kutup kaymasını etkisiz kılacak bir şeyimiz olduğunu sanıyoruz. Buna karşı bir panzehiri bulmuş olabiliriz."

Odadaki herkes susup ona baktı.

"Nasıl bir panzehir?" diye sordu general, ilgi duymaktan çok nezaket gereği.

"Kutup kaymasını geri çevireceğine inandığımız bir elektromanyetik frekans dizisi."

"Bu panzehiri nasıl vereceğinizi düşünüyorsunuz?" diye sordu müsteşar. "Büyük bir kaşıkla mı?"

Austin dışında, odadaki herkes kahkahayı bastı.

"Kabalık etmek istemedim," dedi müsteşar. "Lütfen, bütün düşüncelerinizi kapsayan bir rapor yazıp sekreterime iletin."

Toplantı sona erdi. Austin labirent gibi koridorlardan çıkış kapısına giderken aklına Gant'la yaptığı görüşme geldi. O gün adamın müthiş düzenbazlığının asla hafife alınmaması gerektiğini düşünmüştü.

Nah, kesin sonuç alırsınız, dedi içinden.

Trout çifti deniz kıyısında bir otele yerleşmişlerdi; balkondan limanı ve tersaneleri rahatça görebiliyorlardı. Rio'ya geldiklerinden beri sırayla balkonda oturup iletici gemileri gözlemişlerdi.

Paul, Gamay'a bir bardak soğuk portakal suyu getirip yanındaki iskemleye oturdu. "Bir şey oluyor mu?"

Gamay dürbünü gözlerine götürüp limanın diğer tarafındaki uzun tersaneye baktı. "Buraya geldiğimizden beri iletici gemiler bir karış kımıldamadılar."

Dürbünü Paul aldı ve birbirlerine paralel biçimde iskeleyle bağlanmış üç gemiyi inceledi.

"Yolcu gemisinin gitmiş olduğunu fark ettin mi?"

"Dün oradaydı. Bu sabah biz uyanmadan önce ayrılmış olmalı."

Gamay bir yolcu gemisinin neden yük gemileri alanında bulunduğu-
nu merak etmemiş değildi. Geminin kış tarafında yazılı adını okumuşlar-
dı: *Polar Adventure*. Ama ikisi de bunun üstünde fazla durmamışlardı.

Onların asıl ilgi odakları kuzey kutbu yıldızı adını almış ÜÇ yük gemisiydi: **Polaris I, II ve III.**

"Bence yakından baksak iyi olacak," dedi Paul.

"Bence de. Otomobille gidelim."

Birkaç dakika sonra otomobille liman boyunca ilerliyorlardı. Otellerin sayısı azalmış, bulundukları çevrede daha çok ticari işletmelere ait binalar görülmeye başlamıştı. Bir süre sonra etrafta sadece depoların, gemicilik şirketi ofislerinin ve denizyolları kuruluşlarının binaları kalmıştı. Birkaç tane konteyner gemisini geçtikten sonra daha önce yolcu gemisinin bulunduğu boş bölmeye vardılar. Otelden gözledikleri üç geminin yakınında bir nöbetçi kulübesi vardı.

Kulübenin önünde belinde tabancası, elinde tüfeği olan iriyarı bir nöbetçi dikilmişti. Sigara içiyor, bir liman işçisiyle sohbet ediyordu. Paul dikkat çekmemek için hız kesmeden yola devam etti, ama Gamay'ın çabucak gemilere bakabileceği kadar da yavaş gitti.

"Başka nöbetçi var mı?" diye sordu Paul.

"Görebildiğim kadarıyla sadece bir tane. Gemide başkaları da olabilir."

"Belki de yoktur. Ortada çok fazla güvenlik görevlisi bulundurarak dikkat çekmek istemezler. Etrafı kolaçan etmek için iyi bir fırsat olabilir."

"Evet, ama adamın kocaman bir silahı vardı. Bunu nasıl aşmayı düşünüyorsun?"

Paul, ona yamuk bir gülüşle baktı. "Güzel bir kadın belki adamın dikkatini dağıtabilir, diye düşünmüştüm."

"Al işte, yine aynı şey. *Kadın cazibesi*. Kitapta yazılı en eski numara. Böyle bir tuzağa düşeceğini sanıyor musun?"

"Şaka ediyorsun," dedi Paul gülerek. "karşımızda sıcakkanlı bir Latin delikanlısı var."

"Ne yazık ki," dedi Gamay iç geçirerek. "Haklı olabilirsin. Pekâlâ. Mata Hari rolü oynarım, ama yemeği sen ısmarlayacaksın."

Yarım saat sonra tekrar otel odalarındaydılar. Paul birkaç kadeh rom kokteyli hazırladı; balkonda oturup sırayla gemileri gözlerken içkilerini yudumladılar.

Oda servisine getirttikleri akşam yemeğinden sonra Gamay duş yaptı, alabildiğine parfüm sürünüp kısa etekli kırmızı bir elbise giydi. Rio birbirinden güzel kadınlarla dolup taşıyordu, ama Paul ile birlikte aşağıya indiklerinde Gamay lobide oturan bütün erkeklerin hayran bakışlarına hedef oldu.

İskele önü akşamın bu saatine kılık değiştirmiş gibiydi. Liman işçileri ve kamyonlar iş günü bittiği için gitmişler, alana dağınık ve meşum bir hava hâkim olmuştu. Rasgele yerleştirilmiş olan lambalar, denizden gelen sis etkisiyle sadece diplerine küçük sarı aydınlıklar veriyordu. Uzaklardan bir geminin sis düdüğü duyuldu.

Gamay daha önce *Polar Adventure*'nin bağlı olduğu bölmeyi geçtikten sonra otomobili nöbetçi kulübesinin yakınındaki bir lambanın altına park etti. Araçtan çıkıp ışığın altında durdu, sonra elindeki rom şişesini başına dikti. Yüksek sesle söylenerek motor kapağını kaldırdı ve başını içeri sokup baktı. Portekizce küfürler yağdırarak tampona bir tekme attıktan sonra etrafına bakınıp nöbetçiye el salladı ve ona doğru yalpalayarak yürüdü.

Esmer, adaleli bir adam olan nöbetçinin yüzünde can sıkıntısıyla karışık, kuşkucu bir ifade vardı. Gamay su gibi Portekizce bilirdi, ama sarhoş numarası yaptığı için geveleyerek konuştu. Adama aptal otomobilinin bozulduğunu ve gelip bakmasını söyledi. Adam nispeten gölgede kalan otomobile şöyle bir bakıp tereddüt etti.

"Elinde o kocaman tüfek varken sakın benden korktuğunu söyleme."

Tam adamın önünde tökezleyerek düşecekmiş numarası yaptı ve adamın omzuna asılarak rom kokulu soluğunu suratına boca etti. Seksi ve sarhoş bir kadının çekiciliğiyle, erkekliğine yöneltilen üstü kapalı hakaret adamı yoldan çıkarmaya yetti. Şehvetli bir gülüşle kolunu Gamay ın omzuna attı. Gamay da güldü, birlikte otomobile geldiler.

Clive Gussler

"Galiba beni kandırmışlar, bu otomobilin motoru yok," dedi Gamay elleri kalçasında.

Erkeklerle özgül bir dürtüyle adamın motor kapağının içine bakacağını hesap etmişti. Adam beklendiği gibi yaptığı zaman Paul gölgelerin içinden çıktı, nöbetçinin omzuna dokunduktan sonra onu sert bir kroşeyle yere devirdi. Otelden getirdikleri havlularla adamın ağzını tıkayıp ellerini bağladılar, silahlarını aldılar ve otomobilin bagajına tıktılar.

Paul adamın kepini başına geçirdikten sonra rüzgârlığının cebine bir el feneri tıktırıp tabancayı beline soktu. "Yirmi dakikaya kadar dönmezsem süvarileri çağırırsın."

Gamay tüfeği aldı. "Dikkatli ol," dedi kocasının yanağına bir öpücük kondurarak. "vSüvariler benim."

Paul arkasını yüz tane John Wayne yerine Gamay'ın kollamasını tercih ederdi. Gamay çok keskin bir nişancıydı, namlunun ucunda gördüğü kimsenin hayatı bitmiş demektir. Paul çabucak iskele merdivenini çıkıp güvertede bakınmaya başladı. Geminin üstüne çöken sis güverte lambalarının aydınlığını azaltarak onu daha az görünebilir kılıyordu, ama güverteyi koruyan bir nöbetçinin de görünmemesini sağlayabilirdi.

Austin ve Zavala'nın girdabın yuttuğu gemide çektikleri fotoğrafları gördüğü için geminin planı hakkında genel bir fikri vardı. Karanlıkta ilerleyerek zor bela, suratını çarpmadan üst güverteyi buldu. El yordamıyla kapısını da bulduktan sonra karanlık bir boşluğa girdi. Nöbetçiden aldığı feneri yaktı. Alt güverteye inen bir koridordaydı.

Diğer elinde nöbetçinin tabancası, merdivenlerden inip labirent gibi koridorların içinde yürüdü. Bir koridorun sonunda karşısına çıkan metal kapının önünde durup kulağını dayadı, sonra açmayı denedi. Kilitli değildi. Kapıyı açıp içeri girdi.

Ayak sesleri yankılanarak ilerlerken bir balkonda olduğunu gördü. Bu mağara gibi boşluk Austin ve Zavala'nın bahsettiği jeneratör odası olmalıydı. Fenerini etrafta gezdirirken neden gemileri korumak için tek nöbetçi bıraktıklarını anladı. Koruyacak bir şey yoktu. Oda boştu.

Paul tekrar ana güverteye çıktı. Austin geminin güvertesinden denize kadar inen bir şafttan söz etmişti. Paul sonunda bunu ve dikdörtgen açıklığın etrafındaki kafesi de buldu. Ama koni şeklindeki yapıdan hiçbir iz yoktu. Gemi tamtakır boşaltılmış görünüyordu. Bir de kontrol odasına bakmayı aklından geçirdiyse de, bunun için zaman olmadığına karar verdi. Söylediği süre içinde geri dönmezse Gamay onu aramak için gemiye gelebilirdi. Tekrar iskele merdivenine döndü.

Nöbetçi kendine gelmiş, Gamay da onu susturmak için silahıyla tehdit etmek zorunda kalmıştı, ama bunun dışında herhangi bir sorun olmamıştı.

"Ne buldun?" diye sordu Gamay.

"Hiçbir şey. Bu da çok ilginç. Diğer gemilerin de boşaltıldığını sanıyorum."

Nöbetçiyi otomobilden çıkarıp gölgelerin içinde bıraktılar. Biraz gayretle uyduruk bağlarını çözebilecekti. Silahlarını nöbet kulübesinden otuz metre ötede denize atıldılar. Adam serbest kaldıktan sonra alarmı çalması pek olası değildi. İşverenleri onun görev başında alt edilmesini hoş karşılamazlardı. Silahlarının akıbetini açıklamakta zaten yeterince zorlanacaktı.

Otele dönerlerken Paul gemideki araştırmasını ve şaşırtıcı sonucu anlattı.

"Ama neden?" dedi Gamay. "Bütün o malzemeleri ne yaptılar?"

Paul başını iki yana sallayarak cep telefonunu çıkardı ve bir numara tuşladı.

"Bırakalım bunun cevabını Kurt bulsun."

Austin çalışma masasının çekmecesinden bir dart oku çıkardı; tam duvardaki Atlantik Okyanusu haritasına nişan alırken telefon çaldı. He-men ahizeyi kaldırdı. Rio'dan Paul Trout arıyordu.

"Umarım önemli bir işini bölmüyordum," dedi Paul.

"Hayır. Bütün bilimsel donanımlarımı bulmacanın düğüm noktasına salıvermek üzereydim. Ipanema'lı kız nasıl?"

"Gamay iyi. Ama iletici gemilerde bir tuhafılık var. Biraz önce birine girip içini dolaştım. Bütün türbinleri ve elektrik antenleri sökülmüş. Diğerlerine de aynı temizliğin yapıldığını sanıyorum."

"Boşaltılmış mı?" Austin çeşitli ihtimalleri aklından geçirdi. "Bu temizliği daha Mississippi tersanesindeyken yapmış olmalılar."

"Bir tuhafılık olduğunu anlamamız gerekirdi. Gemiler rıhtıma bağlandıkları yerde öylece duruyorlar. Hiçbir hazırlık yok. Yakında seyre çıkacaklarını gösteren hiçbir belirti yok. Biz buraya geldiğimizden beri sadece bir gemi limandan ayrıldı, o da bir yolcu gemisiydi."

Austin'in kafasında bin türlü düşünce olduğundan, Paul'ü yarım kulakla dinlemektedir. "Yolcu gemisi ne olmuş, dedin?"

"Adı *Polar Adventure*. İletici gemilerin bitişiğinde bağlıydı, ama bu sabah erkenden ayrıldı. Önemli mi?"

"Olabilir. Joe'nin raporuna göre Mississippi tersanesinden iletici gemilerle aynı saatte bir de yolcu gemisi ayrılmış."

"Vay canına! Sence bizim gördüğümüzle aynı gemi mi?"

"Mümkün," dedi Austin. "İleticileri yolcu gemisine taşıdılar. Biz sahate hedefleri gözetlerken, yolcu gemisi bütün hazinesiyle güpegündüz kaçmış olabilir. Böylece donanmanın gemileri denizaltıyla takip etme planı da suya düşmüş olur."

"Klasik 'yemleme ve değiştirme' numarası. Çok akıllıca düşünülmüş."

"Yolcu gemisi limandan ayrılalı ne kadar oldu?" diye sordu Austin.

"Bu sabah limanda yoktu."

Austin kafasından bir hesap yaptı. "Şu anda yüzlerce kilometre yol almış olabilirler. Çok avantajlı durumdalar."

"Bizim ne yapmamızı istersin?"

"Oradan ayrılmayın. Gözünüz o gemilerde olsun, belki sahipleri onlarla başka bir numara düşünülmüş olabilirler."

Austin telefonu kapadı. Kendisine kızıyordu. Kutup kaymasını yaratacak kadar akıllı olan birinin peşindekileri atlatmak için her yolu denebileceğini hesaba katmamıştı. Dikkatini tekrar haritaya yöneltti. Kocaman bir okyanustu. Her geçen dakika yolcu gemisinin yüzlerce kilometre karelik açık denizde izini kaybettirmesine yarıyordu. Paul'den aldığı haberi Pentagon'a bildirmeyi düşündüyse de, müsteşarla tartışmaya girip sinirlenmek istemedi.

Sandecker belki daha başarılı olabilirdi, ama o bile Pentagon bürokrasisiyle boğuşmak zorunda kalabilirdi ve bunun için zaman yoktu. Lanet olsun, diye geçirdi içinden Austin. Eğer dünyanın sonu gelecekse, bunun

sorumluluğunu tavır bozukluğu olan kimliksiz bir devlet yetkilisi yerine kendisi alacaktı. Bu iş başından sonuna NUMA'nın işi olacaktı.

On dakika sonra bir NUMA aracıyla sessiz Washington sokaklarında yol alıyordu. Washington Ulusal Havaalanına vardığında yasak bölge girişindeki nöbetçi kimlik kontrolü yaptı, sonra da Austin'e alanın en uç köşesindeki hangarı işaret etti. Austin ışıkları gördü ve bir Boeing 747 jumbo jetin pist üstünde park etmiş olduğu yere yöneldi.

Uçağa çevrili projektör ışıkları geceyi gündüz gibi aydınlatmıştı. Jetin etrafı elektrik kabloları, alüminyum ve çelik yığınlarıyla doluydu. İşçiler tıpkı bir şeker parçasına üşüşen karıncalar gibi uçağa girip çıkıyorlardı.

Zavala uçağın kocaman kuyruğu altında kurulu derme çatma masada oturmuş, tulum giymiş bir adamla birlikte proje üstünde çalışıyordu. Austin'i görünce izin isteyip onu karşılamak için yanına geldi.

"Göründüğü kadar kötü değil," dedi Zavala gürültü nedeniyle sesini yükselterek.

Austin şöyle bir etrafına bakınca, o karmaşa içinde bir düzen olduğunu görüp rahatladı.

"Bu kuş ne zaman uçacak hale gelebilir?"

"Bir iki sorun çıktı, ama gerekli bütün malzeme burada. Artık iş her şeyi yerine oturtup bağlantıları kurmaya kaldı. Yetmiş iki saat yetecek."

"Yarın sabaha olmaz mı?" dedi Austin.

Zavala güldü. "Seni bir komedi programına çıkaralım."

"Ne yazık ki, az önce Paul'den aldığım haberin hiç komik yanı yok." Zavala'ya kayıp yolcu gemisini anlattı. "Düzenneğin geri kalan kısmını havadayken monte edebilir misiniz?"

"Mümkün, ama tavsiye etmem. Koşarken göz ameliyatı yapmak gibi olur."

"Ya bunu denemekten başka çaremi yoksa?"

Zavala harıl harıl çalışan işçilere bakarak başını kaşıdı. "Acele işlere bayılırım. Hadi gel, başyardımcıma müjdeyi birlikte verelim."

Zavala'nın birlikte proje üstünde çalıştığı adanı kırklı yaşlarında, cana yakın bir Virginia'lı olan Drew Wheeler'di. NUMA'da lojistik uzmanı olan bu adam dünyanın dört bir yanına büyük yüklerin naklinden sorumluydu ve ağır donanımların taşınması gereken birkaç projede Austin'le birlikte çalışmışlardı. Wheeler'in bir sorunu kafasında tütün çiğniyormuş gibi ağır ağır düşünmesi, karşısındaki insanı çileden çıkacak hale getirirdi. Ama çok geçmeden onun en karmaşık sorunları bile aklında bir düzene koyup planını kusursuzca uyguladığını anlarlardı.

Austin, ona işlerin nasıl gittiğini sorunca tipik bir Wheeler karşılığı aldı. Adam dirseğini kalçasına dayadı, gözlerini kısıp uçağa baktı ve bir süre düşündükten sonra, "Eh, işte, fena gitmiyor," dedi.

"Bu uçağı yarın sabah havalandıracak kadar iyi mi?"

Wheeler soruya cevap vermeden önce kafasında öğüttü. Sonra da, "Sabah kaçta?" dedi.

"Ne kadar erken olabilirse."

Wheeler başını salladı. "Elimden geleni yaparını."

Gezinti yapar gibi bir yürüyüşle uçağa giderken Austin arkasından baktı. "Seninle bir şişe Pancho Villa tekilasına bahse girerim, Drew bu işi nasıl yapacağını şimdiden kestirmiştir."

"Enayi miyim ben? Onu ben de iyi tanıyorum."

"Akıllılık edersin. Uçağı nereden buldun?"

"Bu günlerde cebinde para varsa neler kiralayabileceğini bilscü şarsırsın. Bu bir 200F kargo uçağı, Boeing 747'nin modifiye edilmiş biçimi. 125 bin kilo yük taşıma kapasitesi var. Asıl sorun burada gördüğün onca malzemeyi uçağı paralamadan içeri sokmak. Bu sorunu Hibbet ve Barrett ile kafa kafaya verip çözmeye çalıştık. Ben iletici gemide gördüğümüz büyüklükte dev bir jeneratörü içeri almamız gerektiğini sanıyordum. Ama Barrett bunun gerekmediğini söyledi. Daha çok sayıda olmak şartıyla daha küçük jeneratörler de işimizi görürmüş."

"Ya bobin?"

"Başımızı en çok ağrıtan o oldu. Sana ne yaptığımızı göstereyim."

Zavala önden, uçağın burnuna gittiler. Tulum giymiş olan iki kişi bir platform üzerine yerleştirilmiş çanak biçimli bir nesnenin başına eğilmişlerdi. Al Hibbet onların geldiğini görünce başını kaldırıp gülümsedi.

"Selam, Al," dedi Austin. "Eğlenmeye başladın mı?"

"Tren setim için elektrikli motor edindiğim günden beri ilk kez bu kadar eğleniyorum. Karla çok yardımcı oluyor."

Diğer işçi de başını kaldırıp bakınca, beysbol şapkası altında Karla'nın gülümseyen yüzü göründü. "Profesör, tornavidayı tutmakla çok yardımcı olduğumu söylemek istiyor."

"Hiç de değil," dedi Hibbet. "Karla'nın teknik geçmiş yok belki, ama sorun çözmekte müthiş bir içgüdü var. Dedesinin genlerini aldığı belli."

"Birlikte rahat çalıştığınıza sevindim," dedi Austin. "Joe bobinle ilgili bir sorunuz olduğunu söyledi."

"Doğru," dedi Hibbet. "İletici gemilerde anteni geminin altına sarkıtmışlardı. Bizim niyetimiz de uçağın gövdesi altından sallandırmaktır."

"Kalkışta sorun çıkarmaz mı?"

"Tam üstüne bastın. Bu, yeni tasarım antenler için anten kaportası. Fikri erken uyarı uçaklarında gördüğüm düzeneklerden aldım. Koniye kubbeye uyacak biçimde yeniden tasarlamak da Karla'nın fikriydi."

"Akvaryumunda gupi balıkları vardı," dedi Karla. "Çene altlarında torbalar vardır; bundan esinlendim."

Hibbet yedi metrelik metal kablo bir yapının üstündeki plastik örtüyü kaldırdı. Ahşap bir yuva içine oturtulmuş çember şeklindeki çatkısıyla tersyüz edilmiş bir kaskete benziyordu. Tepesi düz, dar kenarları dibinde sivrilmekteydi.

"Harika," dedi Austin. "Koni biçimli antenin ezilmiş versiyonu gibi. İşe yarayacak mı?"

"Yarayacağını umuyorum," dedi Hibbet.

"İsabet olur, çünkü takvimi öne aldım. Her şeyin yarın sabaha kadar uçuşa hazır olması gerekiyor. Son aşamaları havadayken monte edebilir misin?"

Hibbet çenesini kaşdı. "Evet," dedi bir süre sonra. "Bu kadar karmaşık bir şeyi yapmanın ideal yolu değil. Anteni ve kubbeyi monte eder etmez eksikler listesine bakarız. Ama Barrett'in de fikrini alalım."

Çıkış iskelesinden yürüyüp 747'nin içine girdiler. Birbirinden eşit uzaklıkta yerleştirilmiş on altı tane çelik silindir uçağın seksen metre uzunluğundaki yük alanını boydan boya kaplıyordu. Silindirlere bağlı kablolar yılan gibi farklı yönlere doğru uzatılmıştı. Barrett iki silindir arasındaki bir kablonun yanında eğilmişti.

Austin ve diğerlerinin geldiğini görünce onları karşılamak için ayağa kalktı.

Austin uçağın muazzam iç mekânının büyük kısmını kaplayan kompleks düzeneğe baktı. "Gördüğüm kadarıyla bütün New York şehrini aydınlatacak enerji kapasiten olmuş."

"Neredeyse," dedi Barrett. "Enerji kaynağını bağlamak biraz sorun oldu, ama sonunda hep birlikte işe yarayacak bir sistem bulduk."

"Ben daha çok dinamoları merak ediyorum. Bu kadar kısa zamanda onca dinamoyu nereden buldunuz?"

"Özel siparişle NUMA'dan," dedi Zavala. "Bunlar yeni uçaklara tahsis edilmişken ben araya girip ödünç aldım."

"Yeni enerji kaynağı. Yeni anten. Bunların hepsi bir araya gelebilecek mi?"

"Öyle sanıyorum," dedi Barrett. "Yani, yapmış olduğum bilgisayar modellerine göre yüzde doksan dokuz eminim."

Austin başını iki yana salladı. "Beni korkutan da o yüzde bir. Bu işi sabaha kadar bitirebilir miyiz?"

Barrett onun şaka yaptığını sanarak güldü. Ama sonra gözlerindeki ciddi ifadeyi fark etti. "Bir şey mi oldu?"

Austin, ona esrarengiz yolcu gemisiyle ilgili Paul'ün raporunu anlattı.

Barrett yumruğunu avucunda patlattı. "Aylar önce Tris'e iletimi odaklamak için tek gemi kullanma fikrimi söylemiştim. Hatta değişiklik için ona planlan bile verdim. Bana bunun çok zaman alacağını söyledi. Yine yalan söylemişti, tabii."

"Peki, işi bitirme zamanı için ne diyorsun?" dedi Austin.

Barrett'in gözleri öfkeyle parladı. "Hazır olacağız."

Barrett'i işinin başında bırakıp hep birlikte uçaktan dışarı çıktılar. Austin faaliyete nasıl bir katkıda bulunabileceğini sordu. Zavala ona son anda gereken malzemelerden oluşan bir liste verdi. Austin تنها bir köşeye gidip malzemeyi sağlamak için birkaç telefon görüşmesi yaptı. Tekrar uçağa dönerken peşinden Karla'nın gelmekte olduğunu gördü. Telefon konuşmalarını yaparken onu seyrediyor olmalıydı.

"Senden bir iyilik isteyeceğim," dedi Karla. "Ben de o uçakta olmak istiyorum."

"İşte filmin burasında kahramanımız, 'ama bu çok tehlikeli olabilir,' der," dedi Austin.

"Biliyorum. Ama Fildişi Adası da tehlikeliydi."

Austin tereddüt etti.

"Hem zaten," dedi Karla. "Seninle o buharlı Stanley'e binmekten daha tehlikeli bir şey olabilir mi?"

Austin, onu uçaktan alıkoymak için bağlamak zorunda kalacağını anlayıp güldü. "İşimizin başına dönmezsek ikimiz de bir yere gidemeyiz."

Karla, onu kollarının arasına alıp dudaklarına sıcak bir öpücük kondurdu. Austin de içinden, bu iş bittikten sonra zevkleri için daha çok zaman ayıracağına yemin etti.

Uçağa doğru yürürlerken bir otomobil yanaştı. Direksiyondaki uzun boylu adam dışarı çıkıp topallayarak onlara doğru geldi. Schroeder'di.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Karla.

"Ben daha çok kapıdan nasıl geçebildiğini merak ediyorum," dedi Austin.

"Her zamanki formülle. Doğru tavır ve sahte kimlik."

"Senin hastanede dinleniyor olman gerekir," diye çıkıştı Karla.

"Hastaneyle hapisane aynı şey değil," dedi Schroeder. "Bir kâğıt imzalayıp gitmene izin veriyorlar. Bunu yaptığınızı bilirken yatakta kalabilir miydim, sanıyorsun?" Hayranlıkla uçağa ve pırıl pırıl ışıklara baktı. "Harka. Kaymayı havadan etkisiz kılabileceğinize gerçekten inanıyor musunuz?"

"Elimizden geleni yapacağız," dedi Karla.

"Biz mi? Bu işe sen gitmeyeceksin, değil mi? Çok tehlikeli olabilir."

"Sen de Kurt gibi konuşuyorsun. Sana da, ona söylediğim şeyi söyleyeyim. Bu tehlikenin sorumlusu benim ailem. Giderilmesi için yardım etmek de benim görevimdir."

Schroeder güldü. "Lazlo'nun torunu olduğuna hiç şüphe yok. Tıpkı onun gibi inatçısın." Austin'e döndü. "Ona iyi bak."

"Söz veriyorum," dedi Austin.

Schroeder uçağın içindeki ve etrafındaki hummalı faaliyete baktı. "Ne zaman yola çıkmayı umuyorsunuz?"

"Yarın sabah," dedi Austin.

"Bu yaşlı dinozor soyunun ne zaman tükendiğini biliyor," dedi Schroeder. "Hastanede, sizin telefonunuzu bekliyor olacağım. İyi şanslar." Karla'ya sarılıp Austin'le el sıkıştıktan sonra otomobiline döndü. Aracın stop lambaları görünmez olana kadar onun arkasından baktılar, sonra Austin, Karla'ya döndü.

"Yapacak çok işimiz var."

Kol kola uçağa doğru yürüdüler.

Austin ve N U M A ekibi canla başla imkânsız başarmak için çalışırken Tris Margrave projesinin çok yakında başarıya ulaşacağına emindi. Zaten kuşku kavramı ona yabancıydı, hiç aklına bile getirmezdi.

Polar Adventure Güney Atlantik sularını yarararak ilerlerken gözlem platformuna kurulu bir kontrol panelinin arkasında, ergonomik koltuğunda oturmaktaydı. Uzun parmakları kontrol düğmeleri üstünde, büyük bir katedralin orgcusu gibi geziniyordu. Gemi limandan ayrılır ayrılmaz dinamları çalıştırmıştı. Her bir jeneratör büyük bilgisayar ekranında kırmızı bir simgeyle ve sayıyla gösteriliyordu. Şu anda bunların faal ve düşük seviyede olduğu gözükmekteydi.

Dinamolardan çıkan kırmızı hatlar bir koni görüntüsündeydi. Koni yeşildi; sadece geminin ambarındaki muazzam bobine minimum enerjinin aktığını gösteren kırmızı bir noktası vardı. Margrave bunu tıpkı bir otomobil motorunun rölantide çalışmasına benzetti.

Başka bir ekrandaysa dünyanın katmanlarını gösteren bir kesit görünüşü vardı. Gemideki özel sensörler elektromanyetik girinimi ve dalgalanma etkisinin ne düzeyde olduğunu saptayacaktı.

Gant gemiyi dolaşıp kendisine bağlı güvenlik görevlileriyle konuşmaya gitmişti. Her zamanki titizliğiyle, Margrave'nin işe yararlılığı bittikten sonra hemen ortadan kaldırılması konusunda hata olmaması için çalışıyordu. Gözlem platformuna girince hemen yüzüne bir gülücük konurup, "Çok kalmadı, değil mi?" dedi.

Margrave GPS'ye baktı. "Sabah hedefe varmış olacağız. Gemiye pozisyona sokmak ve bobini yerleştirmemiz de bir saat sürer. Deniz sakın olduğu için uzun sürmez."

Gant bara gidip iki flüt kadehe şampanya doldurdu. Birini Margraveye verdi.

"Şerefe kadeh kaldırabiliriz."

"Seçkinler'in yenilgisi şerefine," dedi Margrave. "Yeni bir dünyaya."

Gant da kadehini kaldırdı. "Ve yeni bir dünya düzenine."

Zavala 747'nin kokpitinden çıkıp Austin'in bir dizüstü bilgisayarınla çalışmakta olduğu, küçültülmüş yolcu kabinine gitti. Zavala'nın **yüzünde** komik bir fıkra dinlemiş gibi güleç bir ifade vardı.

"Pilotlar tuhaf insanlardır," dedi başını iki yana sallayarak. "Uçağı nereye uçuracaklarını söylersen kokpit mürettebatı nasıl sevinecek bilemezsin."

"Az sonra kesin noktayı bulacağım," dedi Austin. "Şimdilik onlara orta Güney Atlantik'e doğru yönelmelerini söyle."

"Eh, hiç değilse bu kadarını bilmek bile iyi," dedi Zavala.

"İlgilendiğimiz alan şurası." Austin bilgisayar ekranında parıldayan noktayı işaret etti. "Bu, ROSAT uzay aracının topladığı verileri gösteren NASA grafiğı. Şu gördüğün, Brezilya'dan Güney Afrika'ya doğru uzanan yuvarlak bizim avlanma alanımız, yani. Güney Atlantik Anomalisi." Klav

yede bir şeyler taşıdıktan sonra ekrana bir dikdörtgen kümesi geldi. "Bu alanda manyetosferin en belirgin çukuru var."

"Yani, kutup kaymasını başlatmak için en akla yatkın nokta oluyor," dedi Zavala.

"Hem evet hem hayır. Bence gitmemiz gereken yer şurası." Ekranda farklı bir yeri gösterdi. "Burada dünyanın kabuğu daha ince, Kovacs dalgalarının en kolay girinim yapabileceği yer."

Zavala yanaklarını şişirdi. "Okyanusun adamakıllı geniş bir alanını kapsıyor. En azından beş altı yüz metre karelik bir alan."

"Bir yerden başlayacağız, işte."

Austin kargo bölümünden gelen bir elektrik besleme vınlaması duydu. Bir dakika sonra Karla ve Barrett kapıdan içeri girdiler. Karla'nın altın sarısı saçları darmadağın olmuş, iri gözlerinin altında koyu halkalar belirmişti. Barrett'in elleri ve yüzü yağ içindeydi.

Austin, Karla'nın o perişan haliyle bile en iddialı mankeni mahcup edecek kadar güzel olduğunu düşündü. Karla elindeki feneri Hürriyet Abidesi'ndeki meşale gibi havaya kaldırdı.

"Davullar çalmaya başlasın!" dedi sevinçle. "Bitirdik."

"Dinamoların hepsi yerleştirildi ve çalışıyorlar," dedi Barrett.

Barrett son kabloyu bir saat önce çekmiş, hemen ardından da kapılar kapanarak uçak havalanmıştı. Üzgün gözlerle uçağın kalkışını seyreden Al Hibbet de onlara katılmayı çok istediği halde, Austin her ihtimale karşı misyonu tüm ayrıntılarıyla bilen birinin geride kalması gerektiğini söylemişti.

Elektrik beslemenin vınlama sesi yükseliyordu. Karla tebrikleri kabul ettikten sonra boş koltuklara uzandı ve hemen uykuya daldı. Austin onun parmakları arasında kalan tornavidayı çekip yanındaki koltuğa bıraktı.

"Sağ ol," dedi Barrett. "Şimdi, ben de izninizi alayım." O da Karla gibi bir sıra sonraki boş koltuklara uzandı ve hemen uykuya daldı.

Austin bilgisayarında hedef bölgenin enlem ve boylamını kaydedip kokpite gitti ve seyrüsefere koordinatları verdi. Oraya varmaları yaklaşık iki saat sürecekti. Kokpit penceresinden uçsuz bucaksız uzanan pamuksu bulut tabakasına baktı.

Mürettebatın tamamı görevin tehlikelerini bilen gönüllülerden oluşuyordu. Seyrüsefer uçuş planını hazırlarken Austin ve Zavala yolcu kabinine döndüler.

"Kokpitte söylediklerine bakılırsa, gemiyle aynı zamanda hedefe varmış olacağız," dedi Zavala."

"Aslında sadece aynı bölgede olacağız. Oraya vardığımızda hemen bir arama modeli çıkarmamız lazım. İletici gemiyi bulmamızın ne kadar süreceğini bilmiyorum."

"Herhangi bir gecikme ölümcül olabilir. O alçaktaki bulut örtüsü işe yaramayabilir."

"Bunu düşünmedim değil. Troutların raporuna göre tekneleri girdabın içine çekilmeden birkaç dakika önce gökyüzünde bir hayli elektrik etkinliği görülmüş."

"Doğru. Al'ın söylediğine göre de, ABD ve Sovyetler, Kovacs teoremlerine dayanan elektromanyetik savaş çalışmaları yaparlarken gökte havai fişek gösterisi olurmuş."

"O halde, Margrave ve Gant tetiğe bastıkları anda biz de aynı fenomenleri görebiliriz. Bence denize bakmaktansa göğe bakmamız gerek. Bulutlar gemiyi bulmamıza yardımcı olabilir."

"Harika! Hemen gidip mürettebata haber vereyim, havai fişeklere bakar olsunlar."

Austin gönülsüzce Karla ve Barrett'i uyandırdı. Kendilerine gelmeleri için biraz süre tanıdı. Uçak son hızla Güney Atlantik Anomalisi'ne doğru yol alırken onlara son durumu açıkladı. Zamanı geldiğinde Karla uçağın bir yanında, Barrett diğer yanında oturup gözlemeye karar verdi

ler. Austin de, kokpitte gözlem yapacak olan Zavala'yla onlar arasında gidip gelerek irtibat sağlayacaktı.

Hoparlörlerden Zavala'nın sesi duyuldu. Uçağın on beş dakika sonra arama alanının dış sınırları üstünden geçeceğini duyuruyordu. Uçağın içinde gerilim artmaktaydı. Zavala artık sıcak bölgede olduklarını duyurunca gerginlik daha da arttı. Herkes pencere yanındaki konumunu aldı. On dakika geçti, yirmi dakika geçti. Austin geniş kabinde bir oraya bir buraya koşturup cesaret verici sözler söylüyordu. O kalın bulut tabakası altında muazzam bir okyanus bulunduğu inanmak zordu.

Austin uçağın arama bölgesi üstünde ileriye geriye, bir dizi paralel uçuş yapmasını önermişti. Bu çim biçme modelini kullanarak nispeten kısa bir zaman içinde çok büyük bir alan aranmış olurdu. Bir tur yaptılar, sonra ikincisini bitirdiler; üçüncü turdayken Austin acaba yanlış bir şey mi yapıyorlar, diye kuşku duydu. Her beş saniyede bir saatine bakıyordu.

Uçak yeni bir tura başlamak üzereyken Karla'nın sesi duyuldu. "Bir şey görüyorum. Saat üç yönünde."

Austin ve Barret kabinin diğer tarafına doğru koşup pencerelerden baktılar. Güneş gökte alçalmış, eğik ışınları bulut örtüsünde mavi gölgeler oluşturmaktaydı. Ama sağ tarafta gökyüzü tıpkı bir yıldırımın bulutlarda yaratacağı parıltı gibi, beyaza kaçan altın renkli bir ışımla titreşiyordu. Austin kokpite uzanan bir mikrofonu kaptı. Zavala da bulutlardaki aynı parıltıyı gördüğünü bildirdi.

Uçak yan yatarak dönüşünü yaptı ve tıpkı bir güvenin ateşe çekilmesi gibi, uzaktan cadı kazanı gibi fokurdayan ışıga doğru uzun inişine başladı.

Zaman kısıtlı olduğu için geniş kargo bölümündeki kontrol panelini mümkün olduğunca sade kurmak gerekmişti. Konsol yüksekliğı bel hizasını bulan düz bir paneldi. Özellikle sade tutulan serimi, bütün dinamolara akacak enerjiyi kontrol eden bir ana şalter, amacı operasyon sisteminin çeşitli noktalarını izlemek olan göstergeler ve kadranslardan oluşuyordu.

Hoparlörlerden Zavala'nın sesi duyuldu. "Bulutlara giriyoruz."

Austin saçlarının ve tüylerinin diken diken olmaya başladığım hissetti; ama bu durum korkudan değil, havaya bir anda doluveren elektrik yükünden kaynaklanıyordu. Karla'nın uzun sarı bukleleri Frankenstein'ın Gelini gibi dimdik olmuştu. Elini götürüp düzeltmeye çalıştı, ama işe yaramadı. Saçları kazınmış olduğu için Barrett'in böyle bir sorunu yoktu, ama tepesindeki örümcek dövmesi pütürleşmişti.

Bu elektrik gösterisi sadece başlangıçtı. Kargo bölümündeki her bir yüzey elektrik mavisi renginde parlamaya başladı. Uçağın iç lambaları, sanki düğmelerle bir çocuk oynuyormuş gibi yanıp sönmekteydi. Derken bütün ışıklar kesildi.

Dışarıdan gelen stroboskopik flaşlar pencereden girip kargo bölümündeki insanların hayret dolu yüzlerini tıpkı bir diskodaki dansçılar gibi aydınlatıyordu. Uçak bir şimşek fırtınasına yakalanmış gibiydi. Ama gök gürültüsü yerine sadece jet motorlarının boğuk sesi vardı. Bu göreceli sessizlik sahneyi daha ürpertici hale getirmişti.

Dahili haberleşme başka bir sisteme bağlı olmalıydı, çünkü hoparlörlerden Zavala'nın sesi duyuldu. Verdiği mesaj kısa ve netti.

"Kokpit enstrümanları çalışmıyor."

Bir saniye sonra daha da korkunç bir haber verdi. "Lanet olsun, bütün kontroller de gitti."

Austin 747 büyüklüğündeki bir uçağın bir anda dalışa geçmeyeceğini biliyordu, ama bir planör gibi havada süzûlemeyeceğinin de farkındaydı. Uçak bir an kendi başına olduğunu fark edince, takla atmaya başlayacak kanatları kopacaktı. Korumak amacıyla kolunu Karla'nın omzuna doladı.

Kargo bölümünde bir şey oluyordu. Elektrik gösterisinin parlaklığı azalmış, duvarlara ve tavana vuran ışıklar sönmeye yüz tutmuştu. Hayalet mavisi parıltılar arasında karanlık noktalar belirir oldu. Son bir ışınım çıktı. Derken iç ışıklar kendiliğinden yandı.

Bir saniye sonra Zavala'nın sesi hoparlörlerden müjdeyi verdi. "Enstrümanlar ve kontroller yine devreye girdi."

Austin kolunu Karla'nın omzundan çekip kontrol paneline bakmaya gitti. Böyle bir ışık gösterisi yapacak güçteki statik elektrik akınının şalterleri yakmış olacağından korkuyordu. Böyle olmadığını görünce rahatladı.

Karla pencereden gelen aydınlıkta bir değişiklik olduğunu fark edip incelemeye gitmişti. Burnunu cama dayayıp diğerlerini çağırdı. Austin aşağıya bakınca artık bulutların seyredildiğini gördü. Alçaktaki tek tük bu

kıt arasından mavi okyanus görünüyordu. Tepeden gelen bir ışık titreşimi gözüne çarptı. Üstte, bulut örtüsünün alt kısmı olması gereken yerde mavi, beyaz ve mor ışıklardan olan aydınlık bir kubbe vardı. Sanki aynı anda yüzlerce şimşek çakıyormuş gibiydi.

Uçak o müthiş elektrik bombardımanından tek parça halinde çıkmayı başarmıştı, ama henüz tehlike geçmiş değildi. Alçaldıkça, insanın içini dışına çıkararak bir türbülansa girmişler, her bir yönden gelen şiddetli rüzgârlar 747'yi fena halde dövmekteydi. Uçak muazzam büyüklüğüne rağmen ipin ucundaki bir uçurtma gibi ani düşüşler yapıp yalpalıyordu.

Bu sıkıştırma aslında sadece bir yumuşatmaydı. Kafadan aldığı şiddetli rüzgârlarla uçak, ringde iplere yaslanmış, devamlı darbe alan bir boksöre dönmüştü. Çukurlu bir yolda hızla yuvarlanan bir araç gibi hoplaya zıplaya yol alıyorlardı. Bir darbe daha alırsa uçaktaki her bir perçin cıvatası sökülecek gibi görünürken darbelerin şiddeti ve sıklığı azalmaya başladı. Bir süre sonra tamamen kesildi.

"Arkadakiler, hepiniz iyi misiniz?" diye seslendi Zavala.

"İyiyiz, ama sana yeni bir amortisör takımı gerekecek."

"Bana yeni bir diş takımı gerekiyor," dedi Zavala.

"Pilota söyle, bizi iyi kurtardı. Kanatlar hâlâ yerinde mi?"

"Teşekkür ediyor ve zaten kanata ne ihtiyacımız var, diyor."

"Bunu duyduğuma sevindim. Gemiye görebiliyor musun?"

"Henüz değil." Bir süre sessizlikten sonra Zavala büyük bir heyecanla, "İskele tarafına bak, Kurt. Saat dokuz yönüne."

Austin pencereden bakınca yolcu gemisini gördü. Okyanusta küçük bir oyuncak tekne gibi görünüyordu. Dümen suyu yoktu, bu da uçağı sarsan o türbülans ve ışık gösterisi nedeniyle Austin'in yaptığı tahmini doğrulamaktaydı. Gemi hareketsizdi; elektromanyetik saldırı başlamıştı.

Gemiye saran bir dalga halkası teknedeki açıldıkça daha büyük bir çember oluştuyordu. Dalgaların büyüklüğünü kestirmek zor da olsa,

Clive Cussler

uçağın bulunduğu yükseklikten bile tepelerindeki köpüklerin görünmesi, denizin korkunç bir halde olduğunu gösteriyordu.

Austin dahili haberleşmeden seslenerek pilota uçağı üç bin metreye indirip geminin etrafında halkalar çizmesini, her bir devirde üç yüz metre alçalmasını söyledi. Kontrol panelinin başında bekleyen Barrett e dönüp hazır olmasını bildirdi. Barrett dinamoların enerjisini artırmaya başladı. Uçağın içini, sanki bin tane arı kovani varmış gibi bir vınlama doldurdu.

Bir şey yanıyordu. Austin kargo bölümünde göz gezdirince dinamolardan birinden mor renkli bir duman ve kıvılcımlar yükseldiğini gördü. Barrett'e hemen elektriği kesmesini söyledikten sonra Karla'yla birlikte dinamoya koştular.

Göstergede sorun olduğunu gören Barrett zaten hemen şalteri kapatmıştı. Austin kıvılcımların çıkışını takip ederek hangi dinamodan kaynaklandığını gördü. Uçak şiddetli türbülans içinde sarsılırken bağlantı gevşemişti.

Herhangi bir hasar var mı, diye bağlantıyı kontrol etti; önemli bir şey olmadığını görünce kabloyu tekrar bağladı. Barrett'e tekrar elektrik vermesi için seslendi. Arı vızıltısı bir kez daha başladı ve kısa zamanda jet motorlarının gürültüsünü bastıracak hale geldi. Karla da kontrol paneline gidip Barrett'e katılmıştı. Austin kokpitte temasta olabilmek için dahili haberleşmenin başındaydı.

"Durum nasıl?" diye sordu Austin.

Barret hemen kontrol paneline göz gezdirdi ve gülümsedi. "Her şey yolunda."

Austin, Zavala'yı aradı. "İrtifamız nedir?"

"İki bin beş yüz metre."

"Güzel. Bin üç yüz metreye alçalın ve geminin tam üstünden düz bir geçiş yapın. Hedefe yaklaşmaya başlarken bana haber ver."

"Baş üstüne, komutanım."

Uçak alçalırken bir kez daha beklenmedik bir türbülansa kapıldılar, ama pilot bütün hünerini göstererek uçağı yine düzeltmeyi başardı. Zavala arayıp gemiye yaklaşmakta oldukları haberini verdi.

Austin, Barrett'e seslenerek enerji vermesini söyledi. Barrett eli düğmenin üstünde duraksayınca Austin, onun talimatı anlamadığını sandı. Sonra Barrett kenara çekilip Karla'nın elini düğmenin üstüne götürdü.

"Dedenin şerefine bunu sen yap."

Karla içten bir gülüşle karşılık verip düğmeye bastı. Antenlere akan elektrik orada elektromanyetik enerji palslarına dönüştü. Austin ilk kez böyle bir şey yapıyordu, daha önce buna benzer bir durumla karşılaşmamıştı; bu nedenle tıpkı denizaltı avlayan bir geminin rasgele derinlik bombası yağdırması gibi enerji palsları püskürtme planı uyguluyordu.

Az sonra geminin üstünde oldular. Austin, pilota başka bir açıdan gelerek aynı süreci tekrarlamasını söyledi. 747'nin böyle manevralara uygun tasarımı yoktu, koca uçağın yana yatıp geniş bir açıdan dönmesi ve enerji bombardımanı için tekrar hedefin üstüne varması epey uzun zaman alıyordu.

Zavala irtifanın yüz elli metre olduğunu bildirdi. Karla bir kez daha düğmeye bastı.

Bir geçiş daha yaparlarken yeni bir elektromanyetik pals bombardımanı geminin etrafındaki denize saçıldı.

"Bunu daha ne kadar yapacağız?" diye sordu Zavala.

"Yakıtımız bitene kadar, sonra biraz daha," dedi Austin hiç tereddüt etmeden.

Polar Adventure'ın gözlem platformunda sevinçli bir hava vardı.

Margrave ve Gant cam tavandan yukarı bakarken gökteki auroradan yayılan çok renkli ışınım yüzlerinde yansıyor. Margrave'nin tuhaf 'yüzü hiç bu kadar şeytana benzememişti.

"Harika bir manzara!" dedi Gant alışılmadık bir duygu gösterisiyle.

Margrave, onun arkasında, kontrol konsolunun başındaydı. Dinamoları yavaş yavaş tam gücüne çıkarmış, şimdi de konsol tilt makinesi gibi ısıt ısıt aydınlanmıştı.

"Bu aurora kritik bir kütleye eriştiğimizi gösteriyor," dedi Margrave. "Elektromanyetik dalgalar okyanus tabanına girinim yaptı. Elektromanyetik akımı değiştirip kutbu yerinden itecek. Gözün pusula ibresinde olsun."

Gant pusula kadrana baktı, sonra da büyük pencerelerden birinden denize baktı.

"Denize bir şey oluyor."

Geminin etrafındaki çırpıntılı deniz bir anda dümdüz olmuştu.

"Şu anda kutup kaymasının merkez üssündeyiz," dedi Margrave. "Genişleyen çemberin kenarından dev dalgalardan oluşan bir halka yayılacak. Bu perimetre etrafında büyük girdaplar oluşacak."

"Neyse ki, o hatta değiliz."

"Çok yazık olurdu. Bozunum bölgesi rasgele oluyor. İletici gemimiz bu yüzden battı. Tıpkı kasırga merkezinin sakin oluşu gibi. Suyun biraz kabarması dışında, burada emniyeteyiz."

Gant dışarıda büyüyen dalgalara baktı. Hayatı boyunca kendini hiç bu kadar güçlü hissetmemişti.

Austin'in zihni Gant'inkinin tersine çalışıyordu. Kalbi durmuş bir hastayı hayata döndürmeye çalışan bir doktor gibiydi, ama bu durumda söz konusu milyonlarca insanın hayatıydı. Uçak yeni bir geçiş yapmak için dönüşe hazırlanırken pencereden baktı, ama panzehirin işe yarayıp yaramadığını anlaması mümkün değildi.

Sonra geminin etrafındaki çember biçimindeki alanda, tıpkı bir helikopterin rüzgârıyla olduğu gibi denizin düzleştiğini fark etti. Deniz yüzeyinde güçlü akıntıların oluşturduğu oluklar beliriyordu. Kısa sürede geminin etrafındaki su anafor yapmaya başladı. Birkaç saniye içinde bozu

numa uğrayan alanın çapı iki kilometreyi bulurken halkanın kenarlarındaki su köpüklendi. Akıntının hızı arttıkça halkanın içinde kalan deniz, çevresindeki yüzeyin aşağısında kaldı.

Austin dev bir girdabın doğuşuna tanıklık ediyordu.

Polar Adventure etrafındaki deniz seviyesinin iki metre kadar üstüne çıktktan sonra tekrar yerine oturmaya başladı.

Gant geminin etrafındaki denizde bir çukurlaşma başladığını fark etti. "Bu da başka bir yan etki mi?" diye sordu.

"Hayır," dedi Margrave. Deniz yüzeyi daha belirgin bir şekilde çanak biçimini alırken şaşkınlığı endişeye dönüştü. Beyaz köpüklü dalgalar kuvvetli akıntıların belirtisiydi. Kumanda köprüsüne bağlı mikrofona uzandı. "Tam yol verin. Girdabın içine çekiliyoruz."

Margrave dinamoları kapadı.

"Ne yapıyorsun?" dedi Gant.

"Bir terslik var. Böyle bir reaksiyon olmamalıydı."

Okyanus boşluğu giderek derinleşirken anaför akıntıları oluşmaya başladı; gemi artık bu gücün içine kapılmıştı ve girdabın ucuna doğru hareket ediyordu. Pruvası hafifçe yükselmişti ve onu yana doğru çekmek isteyen akıntılara karşı direnirken çok yavaş yol alabiliyordu.

Ne var ki, girdap da o sırada genişlemekteydi. Margrave daha çok hız vermeleri için köprüdekilere bağırdı, ama bu yarışı kaybetmesi kaçınılmaz görünen gemi girdabın merkezinden pek uzaklaşamıyordu.

Sonra suyun biçimi yine değişti. Akıntılar zayıfladı ve su yüzeyi yine deniz seviyesine yükseldi. Tekrar kabarıyordu.

"Ne oldu?" dedi Gant.

"Küçük bir sapma," dedi Margrave. Alnındaki teri sildi, gülümseyerek dinamolara bir kez daha enerji yükledi.

Gemi havaya doğru yükselirken etrafındaki su fokurdamaya başladı. Gemi **önce** yedi metre, sonra on metre havaya kalktı.

"Buna engel ol," dedi Gant.

Margrave bir kez daha elektriği kesti, ama gemi yükselmeye devam etti.

Yirmi metre.

"Seni ahmak herif! Ne yaptın?"

"Bilgisayar modelleri..."

"Lanet olsun senin bilgisayar modellerine!"

Margrave kontrol panelini bırakıp gözlem platformunu saran büyük pencerelerden birine koştu. Denizin durumunu görünce dehşet içinde kaldı.

Gemi hızla yükselen muazzam bir su sütunu üstündeydi.

Austin seyrettiği sırada girdabın eni on beş kilometreyi bulmuştu. Sonra birden girdabın düzleşerek fokurdayan, buhar çıkaran beyaz bir su havuzuna dönüşüp sulu bir hortum haline gelişini gördü.

Girdabın merkezinden fışkıran dağ gibi su kütlesi fırl fırl dönerken yüksekliği ve eni de sürekli büyümekteydi.

Uçak bir geçiş daha yapmak üzere yaklaşıyordu. Austin derhal koka pite koştu.

"Hemen olabildiğince yüксеlelim. Bu alandan uzaklaş."

Pilot 747'yi dik bir tırmanışa geçirdi.

Aşağıdaki su sütunu Austin'e Pasifik'te yapılan nükleer bomba testlerinin fotoğraflarını hatırlatıyordu.

Telsizden cızırtılar arasında panik dolu bir ses duyuldu. "İmdat! İmdat! Bizi duyan kimse var mı? İmdat!"

Austin telsizin mikrofonunu aldı. "Sizi duyuyoruz."

"Polar Adventure'dan Gant konuşuyor." Gant geri plandaki gümbür demeyi bastırmak için bağırarak zorundaydı.

"Galiba **dönme** dolabın tadını çıkarıyorsunuz" dedi Austin.

"Siz kimsiniz? Neredesiniz?"

"Kurt Austin. Sizin bin metre kadar üstünüzdeyiz. Çabuk bak. Çünkü burada fazla kalacak değiliz. Bu arada, Dr. Kovacs selam söylüyor."

Kısa bir sessizlikten sonra, "Neler oluyor, Austin?" diye sordu Gant.

"Size kutup kayması panzehirinden uygun bir doz verdik. Gördüğüm kadarıyla senin de ortağının da sonu geldi."

Gant'ın öfke kusan cevabı geri plandaki büyük gürültü yüzünden tam anlaşılamadı.

Austin kokpit penceresinden aşağıya baktı. Gemi su sütununun tepesinde fırıldak gibi dönmekteydi. Austin içindekilerin ne halde olduklarını tahmin edebiliyordu. Ama Gant ve Margrave'ye hiç acımadı; kendi sonlarını kendileri hazırlamışlardı.

Uçak rota değiştirip hedefinden uzaklaşırken aşağıda salıverilen muazzam enerjinin yarattığı başka bir türbülansa girdi, ama bunun şiddeti daha öncekilerden çok daha hafif oldu. Sekiz bin metre yüksekliğe tırmanıp düzleşene kadar hiçbir sorun yaşanmadı.

Aşağıda normal bulut örtüsünden başka görececek bir şey olmadığı halde Karla'nın yüzü hâlâ pencereye dayalıydı. Sersemlemiş bir ifadeyle dönüp Austin'e baktı.

"Aşağıda neler oldu?" diye sordu.

"Dedenin hesapları tamamen doğru çıktı."

"Ama o şey neydi öyle? O muazzam su sütunu?"

Austin de ne olduğunu tam anlamıyla bilemiyordu, ama uçaktan ve gemiden çıkarılan elektromanyetik palsların çekilip itilmesiyle, akla hayale gelmeyen bazı güçlerin harekete geçtiğini sanıyordu.

"Doğa kendisine müdahale edilmesinden hoşlanmıyor. Panzehirle, gemiden yapılan iletimler çok kuvvetli bir reaksiyon yarattı. Mide bulanmasına karşı ilaç almaya benziyor. Düzelmeye olana kadar her zaman son bir iki patlama olur."

"O halde, nihayet bu iş bitti."

"Umarım." Austin kokpiti aradı. "Pusulamız ne durumda?"

Normal," dedi Zavala. "Hâlâ üç aşağıya beş yukarıya, Kuzey Kut bu'nu gösteriyor."

Barrett kontrol panelinin başından ayrılmamıştı. Zavala'dan gelen haberi duyunca el çırpı. Austin ve Karla'nın yanına gelip onlarla kucaklaştı.

"Başardık," dedi. "Tanrım, başardık."

Austin de yorgun bir gülücükle karşılık verdi. "Aynen öyle," dedi. "Başardık."

/

Doyle fenerevi adasına son kez geldiği için memnundu. Bu adayı oldum olası sevememişti. Şehrin içinde doğup büyüdüğü için ıssız yerlerin güzelliği ona bir şey ifade etmiyordu. Lucifer'in Lejyonu'nu yok edip adadan tamamen kopunca daha da memnun olacaktı.

Uçağını adaya yakın bir yerde indirip bir şamandıraya bağladıktan sonra sandalla, Lucifer sapıklarından birinin onu beklemekte olduğu iskeleyle kürek çekti. Bu adamların isimlerini bir türlü aklında tutamıyor, sadece saç renklerine göre birbirlerinden ayırt edebiliyordu. Şimdiki, kızıl saçlı olanıydı; Margrave'ye hepsinden çok benzediği için diğerlerinden daha üst bir konumdaydı, ama safkan anarşistlerin nefret ettiği bir kavram olan liderlikle ilgisi yoktu.

"Washington'daki otomobil kovalamasından sonra seni hiç göremedik," dedi adam; sesi kuru yapraklar arasında sürünen bir yılanın çıkardığı sese benziyordu. "Yazık oldu, dostların kaçmayı başardı."

"Nasıl olsa bir daha karşımıza çıkarlar," dedi Doyle. "Seçkinler'in işi ni bitirdikten sonra Austin ve arkadaşlarının icabına bakarız."

"O anı dört gözle bekliyorum. Geleceğini bize haber vermen gerekirdi," dedi adam.

Doyle taşıdığı kanvas torbayı havaya tuttu. "Tris sizlere sürpriz yapmak isledi."

Adam bu cevabı yeterli gördü, Doyle ile birlikte asansöre yürüyüp uçurumun tepesine çıktılar.

Diğer Lucifer askerleri tepede onları bekliyorlardı; Doyle geliş nedeni olarak aynı şeyi onlara da söyledi, karşılığında sinir bozucu bir gülüş aldı. Hep birlikte bekçi evine gittiler. Doyle önden yürüyüp Margrave'nin mutfağına girdi. Altı tane kadeh ve bir bira çıkarıp bunları masanın üstüne koydu.

Torbadan bir şişe şampanya çıkardı ve kadehlere servis yaptı. Sonra bira kutusunu açıp havaya kaldırdı.

"Seçkinler'in yok olmaları şerefine."

Kızıl saçlı adam güldü. "Bizim gibi anarşistlerle çok uzun zaman bir arada olmuşsun, Doyle. Sen de bizler gibi kaçıkça konuşmaya başladın."

Doyle, ona dostça göz kırptı. "Bulaşıcı herhalde. Hadi, şerefe."

Bir dikişte kutunun yarısını içti. Elinin tersiyle ağzını silerken Lucifer askerlerinin de şampanyalarını su gibi içişlerini seyretti.

"Unutmadan, Margrave bunu size vermemi istedi."

Paket ona bir gün önce gelmişti. İlişğinde Gant'ın imzasını taşıyan bir not vardı.

Notta şu yazılıydı: "Kutup Kayması planları bir hafta sonraya ertelendi. Lütfen, bu hediyeyi Maine'deki dostlarımıza ver, ama önce özel bir şişe şampanyayı onlarla paylaş. Bunun Margrave'nin hediyesi okluğunu söyle. Onlar şampanyayı içip bitirene kadar beklemen çok önemli."

Kızıl saçlı Lucifer paketi açtı. İçinden bir DVD disketi çıktı. Adanı omuz silkip disketi DVD oynatıcısına yerleştirdi. Birkaç saniye sonra ekranda Gant'ın fotoğrafı belirdi.

"Lucifer Lejyonu'nu yok etmeni istiyorum," eliyordu **Gant'ın** sesi.

"Bunu nasıl yapmamı öneriyorsunuz?"

Olur şey değil! Bu, onun tilki avından sonra Gant'la yaptığı konuşmaydı.

"Margrave'nin Maine'deki adasına git, onlara bir hediyen olduğunu söyle. Margrave'den olduğunu söyle. Bir kadeh köpüklü şampanyayla onları ait oldukları cehenneme postala."

Odadaki bütün gözler Doyle'ye çevrilmişti.

"Düşündüğünüz gibi değil," dedi Doyle en sevimli İrlandalı gülüşünü çıkararak.

Doyle'nin kurtulma ihtimali yoktu. O disketi aldığı anda kaderi çizilmişti. Bu disketin Gant'tan değil, Barrett'ten geldiğini hiçbir zaman bilemeyecekti. Austin'in bahçe masası altına yerleştirdiği ses alma cihazı işe yaramış, Gant'ın Lucifer askerlerini öldürme talimatını kaydetmişti.

Doyle ayağa kalkıp kapıya doğru kaçmaya çalıştı, ama adamlardan biri çelme takınca yere kapaklandı. Ayağa kalkıp ayak bileğindeki tabancasına uzandı, ama onu yere yatırıp silahını aldılar. Doyle yattığı yerden etrafını saran altı iblis sürata baktı.

Anlamakta zorlanıyordu. Lucifer askerleri onları zehirlediğini bildikleri halde gülüyorlardı. Doyle'nin hiç anlayamayacağı bir şey, öldürme fırsatının bütün diğer duyguları, hatta birazdan ölecek olma korkusunu bile bastırdığıydı.

Bıçak çekmecesinin açıldığını duydu, sonra hep birlikte üstüne çullandılar.

SON SÖZ

Norfolk, Virginia'nın üç yüz kilometre doğusunda N U M A araştırma gemisi *Peter Throckmorton* ve NOAA gözlem gemisi *Benjamin Franklin* cam gibi yeşil deniz üstünde yan yana kayar gibi yol almaktaydılar.

Geminin pruvası suyu yararken ve püsküren deniz güverteleri ıslatırken, *Throckmorton'un* loş ışıklı uzaktan algılama kontrol odasında sakın bir hava vardı. Spider Barrett'in gözleri dünyanın Mercator projeksiyonunu gösteren ekrana mihlanmıştı. Oda klimayla serinletilmesine rağmen Barrett'in dövmeli kalası ter içinde parlıyordu.

Barrett'in parmakları klavye üstünde uçar gibi dolaşırken, Joe Zavala, Al Hibbet ve Joe ile Austin'in *Throckmorton a* ilk bindikleri gün karşılaştıkları dalga uzmanı Jerry Adler ilgiyle onu izlemekteydiler. Odada gemi teknisyenlerinden de birkaç kişi vardı.

Barrett durup sanki yenilgiyi kabul ediyormuş gibi gözlerini ovuşturdu. Sonra elleri tuşların üstünde bir konser piyanisti gibi dolaşmaya başladı. Dünya okyanusları üstünde titreşen kırmızı noktalar belirdi. Barrett gülerek arkasına yaslandı. "Baylar," dedi, "Kalkış sağlanmıştır."

Kontrol odasında alkışlar yükseldi.

"Harika!" dedi Dr. Adler. "Anormal dalgalar için bu kadar çok üreme alanı olduğuna inanamıyorum."

Barrett imleci noktalardan birinin üstünde tıkladı. Ekranda o yerdeki deniz, hava ve akıntı koşullarını gösteren bir istatistik belirdi. Verilen bilgiler içinde en önemlisi bir dev dalga potansiyeli ve olası büyüklüğünü ayrıntılarla veren bir tehdit değerlendirmesiydi.

Bu gösteri de alkışlarla karşılandı.

Zavala cebinden bir telefon çıkarıp *Benjamin Franklin* i aradı. Gama ve Paul NOAA gemisinde, benzeri bir kontrol odasına onun telefonunu bekliyorlardı. "Paul'e söyle, Kartal Kondu," dedi Zavala. "Ayrıntıları sonra geçeriz."

Telefonu kapatıp odanın bir köşesinde bırakmış olduğu sırt çantasına gitti. Çantayı açıp içinden birkaç şişe tekila ve bir yığın kâğıt bardak çıkardı. Bardakları tekilayla doldurup kendisinininkini havaya kaldırdı.

"Lazlo Kovacs'ın şerefine."

"Ve Spider Barrett'in şerefine," diye ekledi Hibbet. "Spider yıkıcı bir kuvveti yararlı hale dönüştürdü. Onun çalışması yüzlerce, belki binlerce denizcinin hayatını kurtaracak."

Barrett Güney Atlantik Anomalisi'nden dönerken görmüş olduğu o kontrol edilemez güçle ilgili hesaplar yapmaya başlamıştı. Kovacs Teoremleri ni yararlı amaçlarla kullanmanın bir yolunu arıyordu. Uçak Washington'a indikten sonra ortadan kayboldu; günler sonra aniden NUMA karargâhına gelip fikrini Al Hibbet'le paylaştı.

Hibbet'e yaptığı teklif hayal gücü ve vizyon olarak nefes kesici nitelikte olmasına rağmen, aslında çok da basitti. Barrett'in planı, Kovacs'ın yumuşatılmış haldeki elektromanyetik dalgalarını okyanus tabanındaki, yüzeyde bozunumlara yol açmasından kuşkulanan anomalileri belirleme amacıyla kullanmaktı. Belli büyüklükteki her okyanus gemisinin pruvasına bir Kovaca sensörü yerleştirilecekti. Sensörlerin hiç durmadan yayınlayacağı bilgiler, uydu gözlemleri ve küresel elektromanyetik alan ölçümüyle birleştirilecekti.

Veriler bilgisayarlara yüklendi, analizleri yapıldı ve dev dalga üreme alanlarını gösteren uyarılar tekrar yayınlandı. Böylece gemiler rotalarını çizerken tehlikeli üreme alanlarının etrafından dolaşabiliyorlardı. Deniz testlerinin *Southern Belle*'yi batıran dev dalgaların civarında yapılmasına karar verilmişti. Okyanus girdaplarıyla ilgilendikleri için NOAA da katılımcı olarak davet edilmiş, bu nedenle Trout çifti de oraya gelmişti.

İki gemi *Southern Belle*'nin batmış olduğu alanda buluştu. Batan geminin mürettebatı için saygı duruşu yapıldı ve denize çelenk atıldı. Sonra da birkaç gün sürecek saha testleri başladı. Testler sonucu ortaya çıkan bazı aksaklıklar kolayca giderildi. Artık sistemin başarılı olduğu kanıtlandığı için kontrol odasında zafer sarhoşluğu hâkimdi... su gibi içilen tekilanın da bu sarhoşluğa katkısı vardı, tabii.

Bir ara çakır keyif sınırını zorlamaya başlayan Al Hibbet, Zavala ya baktı. "Kurt'ün burada olmayışı ne yazık. Bütün eğlenceyi kaçırıyor."

Zavala bilmiş bir ifadeyle sırıttı. "Eminim halinden şikâyetçi değildir."

Karla Janos tünelden çıkarken köstebek gibi gözlerini kırıştırıyordu. Yüzü kirlenmiş, tek parça tulumu toz içindeydi. Karşısındaki manzaraya hâlâ azalmamış bir hayranlıkla bakıp başını salladı. Yanardağ çö

küntüsünün dibindeki çim alan üstünde geçici bir köy kurulmuştu. Düzgün bir sıra halinde uyuma, yemek pişirme ve araştırma yapma amaçlı yaklaşık iki düzine büyük çadır vardı. Hemen yakında park etmiş helikopterler diziliydi.

Çadırların etrafındaki alanda büyük bir faaliyet görülüyordu. Kristal şehre ulaşım, yeni bir tünelin açılması ve yol üstündeki kaya molozlarının temizlenmesiyle daha kolay hale getirilmişti. Benzinli elektrik jeneratörlerinden uzanan kablolar tünelin içine giriyordu. Bilim insanları ve yardımcıları bir karınca ordusu gibi şehre girip çıkmaktaydı.

Karla bütün yorgunluğuna rağmen büyük bir coşku içindeydi. Bilim ekibi üç vardiya halinde yirmi dört saat çalışıyordu. Karla gibi kendini işe kaptırmış birkaç kişi iki vardiyada çalışmışlardı. Karla derin bir nefes aldı. O sırada gri mavisi aydınlıkta bir nokta belirdiğini gördü; bu nokta çöküntünün kenarından aşağıdaki vadiye doğru inmeye başladı.

Nesne yaklaştıkça Karla bunun, ucunda bir insanın sallandığı geniş, çok renkli bir sayvan olduğunu gördü. Olamaz. Kalbi ümit içinde pır pır atarak çadırların uzağında, açık bir alana koşup beysbol kepini havaya salladı.

Yamaç paraşütü helezonlar yaparak inmekteydi, fakat sonra Karla'nın olduğu yöne döndü ve onun birkaç metre ötesinde yere indi. Kurt Austin boyunduruğu çözüp sayvanı rulo yaptı. Yüzünü aydınlatan bir gülmsemeyle Karla'nın yanına gelerek, "Günaydın," dedi.

Son birkaç hafta içinde Karla sürekli Austin'i düşünmüştü. Kısa fakat, çok tatlı bir birliktelikleri olmuştu. «Sonra Karla Sibirya'ya gitmişti. Ama hep aklında Austin vardı ve içinden, keşke bu yakışıklı NUMA müdürünü daha iyi tanısaydım, diye geçirmişti.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Karla sevinç ve şaşkınlık içinde.

"Seni öğle yemeğine götürmeye geldim."

Karla saatine baktı. "Ama daha sabahın ÜÇÜ."

"Mutlaka bir yerlerde öğlen yemeği saatidir. Onca yolu davetimi geri çeviresin diye gelmedim."

Karla hayretler içinde başını iki yana salladı. "Sen delisin."

Austin'in mavi gözleri neşeyle parlıyordu. "Delilik NUMA'nın görev tanımında olan bir şeydir." Karla'nın elini tuttu. "Eski Frank Sinatra şarkısında olduğu gibi, 'Gel, birlikte uçalım.'"

Karla gözünün üstüne inen saçını eliyle düzeltti. "Bütün gece çalıştım, perişan durumdayım."

"Gideceğimiz yerde kıyafet kuralı yok," dedi Austin. "Hadi."

Yeni yamaç paraşütünü açık bir alana taşıırken Karla'dan yardım istedi ve ona uçuş hakkında kısaca bilgi verdi. Sayvanı yere serdiler, oturma yerine oturduktan sonra sayvanı şişirdiler ve rüzgâra doğru atıldılar. Karla çok yetenekliydi; kalkış, Austin'in Zavala'yla yaptığı ilk kalkışa göre çok daha düzgün olmuştu. Havalandıktan sonra Austin paraşütü çadırlar üstünde şöyle bir geçirdi ve yükselmeye başladılar.

"Birkaç hafta içinde buradaki manzara epey değişmiş," dedi Austin.

"Yüzyılın bilimsel keşfi için dünyanın en ünlü paleontologlarının, arkeologların ve biyologların gelip burada çalıştıklarına inanmakta zorlanıyorum."

"Bu keşifte senin büyük payın var."

"Başkalarının da payı var, ama teşekkür ederim. Bu gezinti için de çok teşekkür ederim. Harika bir şey."

"Evet, öyle," dedi Austin çok farklı ve erkeksi bir nedenle. Son derece güzel ve zeki bir kadınla yan yana oturuyor ve onun vücut sıcaklığını yakından hissediyordu.

Yamaç paraşütü iki yolcusuyla birlikte yükselerek çöküntünün üstüne çıktı. Austin, Karla'ya inişin nasıl olacağını anlattıktan sonra nispeten

düzlük bîr alana doğru dümen kırdı. İniş biraz daha pürüzlü olduysa da, çok kötü değildi. Karla boyunduruğundan çıkıp yere serili ve uçmaması için her köşesine birer kaya parçası konmuş olan kırmızı kareli sofrâ örtüsüne yürüdü. Örtünün ortasında minik bir vazo içinde bir kır çiçeği ve bir bel çantası vardı.

Austin eliyle sofrayı gösterdi. "İşte size manzaralı bir yemek sofrası, matmazel."

Karla başını salladı. "Gerçekten sen delisin. Ama çok tatlı cinsten."

Austin çantayı açıp birkaç kavanoz, konserve kutusu ve şişe çıkardı. "Kaptan Ivanov'un ikramı. Ordövr olarak Mosliak mantarı, kırmızı hav-yar ve tushonka bifteği, tatlı olarak da çavdar ekmeği. Yanında da en iyi-sinden bir şişe kırmızı Gürcistan şarabı."

"Buraya nasıl geldin?" diye sordu Karla.

"Kaptan Ivanov'un, aralarında N U M A görevlilerinin de olduğu bir grup bilim insanını buraya getirdiğini duydum ve ben de onlarla *Ko-telny'e* bindim." Austin kavanozları ve konserveleri açtıktan sonra iki ka-dehe şarap doldurdu. "Artık biraz inceleme fırsatın olduğuna göre, kristal şehir hakkında yorumun nedir?"

"Hikâyenin tam olarak anlaşılması için onlarca yıl inceleme gereki-yor, ama bence şehir Taş Devri'nde, yanardağ söndükten çok sonra mag-ma ocağında kurulmuş."

"Neden yeraltına inmişler?"

"Her zamanki nedenler. Savunma için ya da iklim değişikliği yüzün-den olabilir. Büyük kaya bloklarını taşımak için de mamutlardan yarar-lanmışlar."

"Şehrin sakinlerine ne olmuş?"

"İklim değişiklikleri onların yiyecek kaynaklarını kurutmuş olabilir. Bir kutup kayması sonucu su baskını veya deprem yüzünden ocağın çatısı

kısmen çökmüş ve çöküntüye bu tuhaf biçimi vermiş olabilir. Dağın kenarındaki yol şehre gitmek için normal olarak kullandıkları yolun bir nedenle tıkanmış olduğunu gösteriyor."

"Mamutların nasıl hayatta kalabildiklerini çözebildin mi?"

"Sadece uyum sağlama yetenekleri. Yiyecek kaynağı azaldıkça, ortam uymak için onlar da küçülmüşler. Yılın en soğuk zamanında kış uykusuna yatabiliyorlar."

"Peki, şehrin sakinleri kimlermiş?"

"Bu bir bulmaca. Onların kim olduklarını ve başlarına ne geldiğini anlamak için onlarca yıl araştırma yapmak gerekir."

"Bizim minik kılıplarımız nasıllar?"

"Mamutlar mı? Hepsi iyi. Onları beslediğimiz sürece, yaptığımız ağılda yaşamaktan şikâyetçi değiller. Başlarında Maria Arbatov var. İşin en zor yanı, onları dış dünyaya karşı korumak. Tahmin edebileceğin gibi, muazzam bir medya ilgisi var ve bunu denetim altında tutmaya çalışıyoruz."

Austin adanın manzarasına baktı. "Umarım bizlerin saldırgan me raklılığına dayanabilir."

"Bence dayanacaktır. Bu çalışmalar mamutları klonlamaktan ziyade, araştırma amaçlı."

"Şimdi ne yapacaksın?"

"Burada birkaç hafta geçirdikten sonra Karl Amca'ya görmeye Montana'ya gideceğim. Gelecek ay Smithsonian'da bir konferans vermek için Washington'a geleceğim."

"Bu iyi haber. Washington'a geldiğin zaman bir içki alıp yemeğe gitmeye ve sonra da ne varsa, yapmaya var mısın?"

Karla'nın gözleri kadehinin üstünde gezindi. "En çok, ne varsa kısmı ilgimi çekti."

"O halde SÖZleştik. Şimdi sıra **kadeh** kaldırmaya geldi. Önce sen söyle."

Karla'nın düşünmesi birkaç saniyeyi geçmedi. "Karl Amca'nın şerefine. Eğer dedemi kurtarmasaydı, bütün bunlar mümkün olmayacaktı."

"Buna içerim. Karl Amca olmasaydı, sen de mümkün olmayacaktın."

Karla, ona vaat dolu bir gülücük sergiledi. Sonra kutup alacakaranlığında kadeh tokuşturdular.

Hayatının büyük bir kısmında ölümle içli dışlı olduğu halde Schroeder en son ne zaman bir cenaze törenine gittiğini hatırlamıyordu. Köpeği Schatsky'yi ona yakışan bir saygınlıkla gömmek zorundaydı. Gant'ın kiralık katilleri tarafından öldürülmüş olan bu güzel hayvan ona uzun yıllar arkadaşlık etmişti. Neyse ki, dağdaki kulübesinde sıcaklık yükselmediği için onun yokluğunda Schatsky'nin cesedi çürümemişti.

Kaskatı haldeki küçük cesedi alıp elinden geldiğince üstündeki kanları yıkadı ve köpeği onun en sevdiği battaniyeye sardı. Hayvanın yatağını tabut gibi kullanarak evinin arkasındaki ormana gitti. Derin bir çukur kazıp köpeği ve yatağını bir tenteye örttü, yanına bir kutu köpek kemiği ve Schatsky'nin en sevdiği çiğneme oyuncaklarını da yerleştirdikten sonra gömdü.

Schroeder mezarı bir kaya parçasıyla işaretledi. Kulübesine dönüp tahta bir sandıkla birlikte tekrar ormana geldi ve mezarın yanına başka bir çukur kazdı. Sandığın içindeki bir sürü otomatik ve yarı otomatik silahı boşalttıktan sonra çukuru örttü. Kulübesinde, ne olur ne olmaz, diyerek bir tane çiftesi vardı, ama döşemenin altında sakladığı ölümcül silahlara artık ihtiyacı olmayacaktı.

Böylece hayatının bir bölümüne noktayı koymuş oluyordu. Geçmişle ilgili tatsız bir hadisenin tekrar karşısına çıkma ihtimali yok değildi ama yaşı ilerledikçe bu ihtimal daha da azalıyordu. Yakında Karla, onu ziyaret edecekti, ayrıca rehberlik işi için kanolarını hazır etmesi lazımdı.

Ama peşinden kuyruğunu sallayarak gelen küçük köpeği olmayınca, kulübeye derin bir sessizlik çökmüştü.

Schroeder pikabına atlayıp kasabaya indi ve müdavimi olduğu bara gitti. Günün erken bir saati olduğu için içerisi nispeten sessizdi. Her zaman onunla selamlaşan kişiler de olmayınca yalnızlık hissi daha da arttı.

Her neyse, dedi içinden. Neredeyse boş sayılacak bar tezgâhına oturup bir bira söyledi. Onu bitirip ikincisini istedi. Tam kendine acımaya başlarken bir el omzuna dokundu. Dönüp bakınca, arkasında altmışlı yaşlarında bir kadının durduğunu gördü. Kadının gümüş renginde uzun saçları, iri kahverengi gözleri vardı; güneşten esmerleşmiş teninde neredeyse hiç kırışıklık yok gibiydi.

Kadın New York'tan Montana'ya taşınmış bir ressam olduğunu söyledi. İki şehir arasındaki kültür farkını anlatırken sergilediği ince bir mizah anlayışı ve insanı hemen etkileyen içten bir gülüşü vardı. Sehroeder, onun konuşmasına öyle kapılmıştı ki, kendisini tanıtmayı bir süre sonra hatırladı.

"Biraz aksanın var, galiba," dedi kadın.

Sehroeder her zamanki hikâyeyi söyleyip Arne Svenson adında bir İsveçli olduğunu söyleyeceksen, vazgeçti. Artık başka insanlara güvenmeye başlama zamanı gelmişti, bunu pekâlâ şimdi de yapabiliirdi. "Kulağın çok iyi. Ben Avusturyalıyım. Adım Kari Sehroeder."

"Tanıştığımıza sevindim, Karl," dedi kadın tatlı bir gülüşle. "Alabalık tutmaya gitmek istiyorum, ama nereye gideceğimi bilmiyorum. Bana güvenilir bir rehber tavsiye edebilir misin?"

Sehroeder güldü.

"Evet," dedi. "Tam aradığın gibi birini tanıyorum."

S O N

Teşekkür

Tarihteki en kötü deniz facialarından biri olan sığınmacıları taşıyan Alman gemisi *Wilhelm Gustloff*'un bir Alman denizaltı tarafından batırılmasını konu eden olayların çoğunu Christopher Dobson, John Miller ve Ronald Payne'in yazdıkları *The Cnilest Night*'¹* adlı eserden esinlendik. Dev dalgaları betimleyen bölümlerde ise birçok bilim insanı ve denizcilerle yapılan söyleşilerden oluşan yapımcılığını BBC televizyonunun üstlendiği *Freak Wave*''' adlı dökümanter filmde esinlendik.

Ayrıca Kingfield, Maine'deki Stanley Müzesi Başkanı ve CEO'su Sue Davis'e çok teşekkür ederiz.

En Acımasız Gece.

(**) Garip Dalgalar.

Adam kaçırmalar, şiddet dolu mücadeleler, akla gelmedik bilimsel çalışmalar ve güzel kadınlarla bezeli ölümcül Kurt Austin maceraları devam ediyor.

Kutup Kayması, geçmişte birçok kez olan bir fenomene verilen isimdi. En düşük noktasında hayvanlar yönlerini şaşırır, elektrikli aletler bozulur. En yüksek noktasında ise büyük patlamalara, depremlere ve iklim değişikliklerine neden olur. Zirveye çıktığında tüm canlıları yok eder...

Altmış yıl önce, eksantrik dâhi bir Macar bilim adamı yapay tetiklemeyle kutup kaydırmasını keşfetmiş ve daha sonra onun bu çalışmaları ortadan yok olmuştur. Şimdi ise globalleşme karşıtı bir grubun karizmatik lideri, dünyadaki gelişmiş ülkelere küçük bir ders vermek amacıyla kutupların yönünü değiştirme planları yapmaktadır. Yalnız bir sorun vardır, bu kez yönü değiştirilen kutbu tekrar eski haline döndürmek olanaksızdır. Kutupların bir kez yönü değişti mi bunu düzeltmek imkânsızdır...

Austin, Zavala ve NUMA Özel Görevler Ekibi bugüne dek pek çok tehlikeyle karşılaşmış olsa da böylesine korkunç bir durumla ilk kez yüz yüze geliyorlardı. Bu kez... belki de dünyayı kurtarmakta geç kalabilirlerdi...

Tüyler ürperten aksiyonlar ve bitip tükenmeyen bir hayal gücü, Cussler'ın en belirgin özellikleridir. *Kutup Kayması* gerçekten harika bir gerilim romanı.

